คำสารภาพของวิญญาณบาป

โดย นายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุ

หนังสือธรรมะ แจกฟรี ! ห้ามขาย

คำนำ

ข้าพเจ้าได้รับอนุเคราะห์จาก คุณทองทิว สุวรรณทัต แนะนำให้รู้จักกับ น.พ. อาจินต์ บุณยเกตุ เพื่อขออนุญาตนำเรื่อง คำสารภาพของวิญญาณบาปที่ลงในนิตยสารโลกลี้ลับ เพื่อรวมเล่ม พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน ซึ่งท่านก็ได้กรุณาอนุญาตตามคำขอ ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณในความมีเมตตาของ น.พ. อาจินต์ บุณยเกียรติ มา ณ โอกาสนี้ด้วย

ท้ายนี้ คณะผู้จัดทำขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก จงดลบันดาลให้ผู้อ่านทุกท่าน จงแคล้วคลาดจากภยันตรายทั้งปวง และมีดวงตาเห็นธรรม เร่งปฏิบัติ ทาน ศีล ภาวนา เพื่อเข้าสู่แดนพระนิพพาน ทุกท่านเทอญ

จาก

สุเทพ มานีเวศม์

22 ตุลาคม 2534

白衣觀音大士靈感神咒

บทสรรเสริญพระคุณพระแม่กวนอิม มหาโพธิสัตว์

白衣大士神咒（荼嗟素妗嗎菩闍那威慰 เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว）

南無大慈大悲救苦救難廣大靈感觀世音菩薩（叩首）

南無大慈大悲救苦救難廣大靈感觀世音菩薩（叩首）

南無大慈大悲救苦救難廣大靈感觀世音菩薩（叩首）

南無佛　南無法　南無僧　南無

救苦救難觀世音菩薩　怛只哆

唵　伽羅伐哆　伽羅伐哆　伽訶

伐哆　囉伽伐哆　囉伽伐哆　娑

婆訶　天羅神　地羅神　人離難

難離身　一切災殃化為塵

南無摩訶般若波羅蜜

右咒誦五十遍點一圈・旁圈

滿共一萬二千遍・印送一千

二百張為一願・所求必應。

齋期

正月初八　二月初七 初九 十九　三月初三 初六 十三

四月廿二　五月初三 十七　六月十六 十八 十九 廿三

七月十三　八月十六　九月十九 廿三

十月初二　十一月十九　十二月廿四 廿五

每逢朔望閏月同前

นำโมไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่วกิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)

นำโมไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่วกิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)

นำโมไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่วกิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)

นำโมฮุ๊ก นำโมหวบ นำโมเจ็ง นำโมกิวโค่วกิวหลั่ง กวงสี่อิมผู่สัก ทั่งจี้ตอ โอม เกียหล่อฮวดตอ เกียหล่อฮวดตอ เกียออฮวดตอ หล่อเกียฮวดตอ หล่อเกียฮวดตอ ซาผ่อออ เทียงหล่อซิ๊ง ตี่หล่อซิ๊ง นั้งลี่หลั่ง หลั่งลี่ซิง เจ็กเฉียกใจเอียงห่วยอุ่ยติ๊ง นำมอหม่อออปัวเยี้ยกปอหล่อบิ๊ก (กราบ)

สารบัญ

พระชินบัญชรคาถา

(สวดทำนองสรภัญญะ)

ชะยา, สะนา, กะตา, พุทธา เช, ตะวา, มารัง, สวา, หะนัง
จตุ, สัจจา, สะภัง, ระสัง เย, ปิวิง, สุ นรา, สภา
ตัณหัง, กะรา, ทะโย, พุทธา อัฏ, ฐะวี, สะติ นา, ยะกา
สัพเพ, ปะติฏ, ฐิตา, มัยหัง มัต, ถะเก เต, มุนิส, สะรา
สีเส, ปะติฏ, ฐิโต, มัยหัง พุทโธ, ธัมโม, ทะวิโล, จะเน
สังโฆ, ปะติฏ, ฐิโต, มัยหัง อุเร, สัพ, พะคุณา, กะโร
หะทะเย, เม, อนุ, รุทโธ สารี, ปุตโต, จะ ทัก, ขิเณ
โกณทัญโญ, ปิฏฐิ ภา, คัสมิง โมคคัล, ลาโน, จะ วา, มะเก
ทักขิเณ, สะวะเน, มัยหัง อาสุง, อานัน, ทะ รา, หุโล
กัสสะโป, จะ มหา, นาโม อุภาสุง, วา, มะโส, ตะเก
เกสันเต[1], ปิฏฐิ ภา, คัสมิง สุริโย, วะ, ปะภัง, กะโร
นิสินโน, สิริสัม, ปันโน โส, ภิโต, มุนิปุง, คะโว
กุมา, ระ กัส, สะโป, เถโร มะเหสี, จิตตะวา, ทะโก
โสมัยหัง, วะทะเน, นิจจัง ปติฏฐา, สิ คุณา, กะโร
ปุณโณ อัง, คุลิมา, โล จะ อุปาลี, นัน, ทะสี, วะลี
เถราปัญ, จะ อิเม, ชาตา นะลาเต, ติละกา, มะมะ

---

[1] *บางฉบับเป็น เกสะโต*

เสสา, สีติ, มหา, เถรา
เอเต, สีติ, มหา, เถรา
ชะลันตา, สีละเต, เชนะ
ระตะ, นัง ปุ, ระโต, อาสิ
ธะชัดคัง, ปัจฉะโต, อาสิ
ขันธะโม, ระปะริต, ตัญจะ
อากาเส, ฉะทะนัง, อาสิ
ชิ, นา นา, นา, วะ, ระ สัง, ยุตตา
วาตะ ปิต, ตา, ทิสัญ, ชาตา
อะเสสา, วินะยัง, ยันตุ
วะสะโต, เม, สะกิจ, เจนะ
ชินะ ปัญ, ชระ มัช, ฌัมหิ
สทา, ปา, เลน, ตุมัง สัพเพ
อิจเจ, วะ มันโต
ชินา, นุภาเว, นะ
ธัมมา, นุภาเว, นะ
สังฆา, นุภาเว, นะ
สัทธัมมา, นุภา วะ ปา, ลิโต

วิชิตา, ชินะ สา, วกา
ชิตะวัน, โต, ชิโน, ระสา
อัง, คะมัง, เค, สุ สัณ, ฐิตา
ทัก, ขิเณ, เมต, ตะสุต, ตะกัง
วาเม อัง, คุลิมา, ละกัง
อาฏานา, ฏิ ยะ สุต, ตะกัง
เสสา, ปา, การะ สัณ, ฐิตา
สัตตัป ปา, การะ ลัง, กะตา
พาหิรัช, ฌัต, ตุ ปัท, ทะวา
อนันตะ, ชินะ เต, ชะสา
สะทา สัม, พุท, ธะ, ปัญชะเร
วิหะรัน, ตัง, มะหี, ตะเล
เต, มหา, ปุริสา, สะภา
สุคุตโต สุรักโข
ชิตู, ปัททะโว
ชิตา, ริ สังโฆ
ชิตัน, ตะราโย
จะรามิ, ชินะ, ปัญ, ชะเร, ติ.

สัจธรรม

เมื่อเกิดมา ใช่จะมา แต่ตัวเปล่า
กรรมของเจ้า ตามมาด้วย ช่วยส่งผล
ทั้งทุกข์สุข ชั่วดี มีระคน
ทุกตัวตน มีกรรม ชักนำไป

เมื่อเกิดมา มีกรรม มาตามเจ้า
เจ้าจะเอา กรรมนั้น ไปไว้ไหน
เหมือนกับเงา ที่เฝ้า ตามเจ้าไป
นำผลให้ เกิดทุกข์สุข ทุกเวลา

จงทำดี ไว้เถิด จะเกิดสุข
สิ้นจากทุกข์ สบโชคชัย ที่ใฝ่หา
ได้รับผล กุศลกรรม ล้ำนำพา
ทั้งชาตินี้ ชาติหน้า ผาสุขเอย

อาจินต์ บุณยเกตุ

14 ก.พ. 2531

พระคาถาสลักจิตพระจอมฟ้า

(เง็กอ้วงซิมอิ่งเก็ง)

ยอดยาสามสิ่ง วิญญาณ พลังและจิตรกระแส ขมุกขมัวไขแสง สลัวไสลคลุมเคลือ จากสูญสู่มี บรรลุฉับพลัน ลมปราณหวนร่วม ร้อยวันพากเพียร นิ่งสงบน้อมเฝ้าพระจอมฟ้า สิบสองปีลอยเหิน ผู้รู้หยั่งง่าย ไม่รู้ยากนาน เหยียบย่ำแสงนภา หายใจให้ชื่น ออกเข้าลมปราณ คล้ายดับคล้ายอยู่ สืบเนื่องไม่ขาด ชั้วมั่นรากลึก ทุกคนมีจิตรกระแส จิตรกระแสร่วมวิญญาณ วิญญาณร่วมพลัง พลังร่วมกายแท้ ไม่ได้ถ่องแท้ ล้วนเป็นสมมุติวิญญาณ สามารถเข้าหินวิญญาณสามารถลอยกาย เข้าน้ำไม่ตาย เข้าไฟไม่ไหม้ วิญญาณเกิดตามกาย จิตรกระแสเต็มเพราะพลัง ไม่โรยไม่รา เขียวขจี ดุจต้นซังต้นแปะ สามสิ่งหลักด้วย ยากแท้ได้ฟัง ยามรวมปรากฏ ยามกระจายย่อมสูญ เจ็ดทวารทะลุกัน ทุกทวารสว่างไสว สุริยันจันทร์ทิพย์ สาดส่องในห้องพิมานทอง ได้หนึ่งได้ตลอด ธรรมชาติกายเบามวลกระแส เต็มเปี่ยม อัฐิคลายเย็นสบาย ทำได้ย่อมขลัง ทำไม่ได้วอดไปของนั้นในกาย ใช่ขาวใช่เขียว ทบทวนหมื่นเที่ยว ยอดหลักสลักใจ

(คำแปลนี้ แปลเรียบเรียงจากบทสวดเง็กอ้วงซิมอิ่งเก็ง เมื่อปี พ.ศ.2527 เนื่องในวันคล้ายวันสำเร็จพระโพธิญาณของพระแม่กวงอิม นะโมกวงซีอิม ผ่อสัก)

หมายเหตุ ขั้วมันรากลึก ขั้วหมายถึงจุดแรกที่ลมปราณเข้ากาย รากลึก หมายถึงส่วนในกายที่ลมปราณผ่านจากจุดแรก ตลอดถึงส่วนลึกในท้อง ขั้ว และเราจึงควรอยู่ในความรู้สึกให้มั่น รักษาให้นิ่มนวล อ่อนโยนในอารมณ์ ของธรรมชาติ ความมั่นนี้จะเสมือนเกาะป้องกันมิให้อารมณ์อื่นเข้ามาแทรกได้ การปฏิบัติอย่างสืบเนื่องความนิ่งจะปรากฏใสสงบในลักษณะอารมณ์ของจิต เดิมแท้ การวางความรู้สึกสำทับไว้ที่ขั้วกับราก จึงจำเป็นและประเสริฐ ยิ่งสำหรับผู้ปฏิบัติให้เข้าถึงได้โดยฉับพลัน

โปรดสังเกตุ ประโยคที่มีความหมายสัมพันธ์กัน คือ ยอดยาสามสิ่ง กับ สามสิ่งหลักเดียว ร้อยวันพากเพียรกับ สิบสองปีลอยเหิน

คติธรรม ในโลกนี้ไม่มีอะไรเป็นของใหม่ มีแต่เกิดกับดับเท่านั้น จงละทุกสิ่ง ที่เป็นข้าศึกของ ความว่างให้เหลือแต่ความว่างในสติกับอุเบกขาอันบริสุทธิ์ เมื่อท่านระวังจิตของท่านดีแล้ว เสมือนหนึ่งท่านระวังทุกสิ่งไป การช่วย เพื่อนมนุษย์ให้พ้นทุกข์นั้นดีแล้ว แต่อย่าถลำเข้าไปในกองทุกข์หรือแสวง หาผลกำไรจากการพ้นทุกข์ของเขา

คำสวดทรงอานุภาพนี้ แปลเรียบเรียบโดย อภิธรรมกร ไม่สงวนลิขสิทธิ์

เริ่มเรื่อง

ท่านผู้อ่านที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป หรือว่าร่วมๆ 60 ปีที่อยู่แถวอยุธยา คงจะได้รู้จักหรือได้ยินกิตติศัพท์อันสมควรแก่การเคารพคารวะอย่างยิ่งของพระภิษุรูปหนึ่ง ท่านคือ พระเดชพระคุณ ท่านเจ้าคุณพุทธวิหารโสภณแห่ง วัดวงษ์ฆ้องคลองเมือง ในเขตอำเภอเมืองอยุธยานี่เอง แต่ชาวบ้านใกล้ๆ วัด เรียกท่านว่า "หลวงพ่อ อ่ำ วัดวงษ์ฆ้อง"

ท่านได้ถึงแก่มรณภาพไปเมื่ออายุของท่านประมาณ 90 ปี โดยสภาพที่นั่งหลับทำสมาธิในกุฏิ ประมาณ พ.ศ. 2488 ในสมัยที่ประเทศเรายังอยู่ในระยะสงครามโลกครั้งที่ 2

ก่อนที่จะถึงมรณภาพ ท่านได้บอกลูกศิษย์ลูกหา ของท่านที่รับใชท่านอยู่ว่า

"พรุ่งนี้ไม่ฉันเช้า ไม่ฉันเพล ไม่ต้องปลุก เพลแล้วจึงค่อยเข้าไปหาในกุฏิ ก่อนจะไปหาในห้อง ให้หาอาหารนก ให้ไก่ ให้แมว ให้สุนัข และสัตว์ที่ซื้อชีวิตเขามาเลี้ยงไว้ใต้ถุนกุฏิ ให้อิ่มเสียก่อนด้วย" (ทั้งนี้เพราะสัตว์เป็นอันมากที่ท่านสงเคราะห์ชีวิตไว้ อยู่กันเต็มไปหมดทั้งบนกุฏิและใต้กุฏิ

วันรุ่งขึ้น ลูกศิษย์ก็ปฏิบัติตามที่ท่านสั่งอย่างเรียบร้อย เหมือนกับที่ปฏิบัติมาทุกวัน แต่ก็นึกแปลกใจว่า "วันนี้ทำไมหลวงพ่อไม่ตื่นออกมาฉันเช้าและฉันเพล" ทั้งๆ ที่อยากรู้ แต่ก็ไม่กล้าถามท่าน

พอได้เวลาเลยไปแล้ว คณะลูกศิษย์ก็เปิดประตูกุฏิเข้าไปหาท่านตามสั่ง จึงพบว่า ท่านได้ถึงแก่มรณภาพแล้ว ในลักษณะนั่งสมาธิบนเบาะพิงหมอนขวาน มือทั้งสองของท่านวางที่หน้าตัก ศีรษะเอียงไปข้างหนึ่ง

จากนั้น ข่าวก็กระจายไปทั่วเกาะอยุธยา ลูกศิษย์ลูกหาและผู้เคารพนับถือในตัวท่านต่างก็หลั่งไหลไปที่วัดเพื่อกราบนมัสการด้วยความเคารพและอาลัย

ข่าวนี้ยังได้ทราบมาถึงลูกศิษย์ลูกหาที่กุงเทพฯ ทำให้วัดวงษ์ฆ้องในระยะนั้นแน่นขนัดไปด้วยสาธุชนที่เคารพในตัวท่าน บุคคลที่เคยได้รับอนุเคราะห์จากท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่เจ็บป่วยด้วยโรคต่างๆ ที่ไปขอความเมตตาจากท่านนับด้วยสิบ ๆ ปีเพราะท่านได้แผ่เมาตตาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก ไม่เลือกว่ายากดีมีจน ร่ำรวยหรือยาจกเข็ญใจ

แม้กระทั่งสัตว์เดรัจฉาน จะเห็นได้ว่า ทั้งเป็ด ทั้งไก่ ทั้งหนู เต็มไปทั้งใต้ถุนกุฏิ รวมทั้งวัว ควาย ที่เขาจะฆ่า พอท่านทราบเข้า ท่านก็จะขอบิณฑบาตชีวิตไว้ ถึงจะต้องเสียปัจจัยในการซื้อชีวิตนี้เท่าใดก็ตาม

ประกอบกับท่านเป็นแพทย์แผนโบราณ ท่านเล่าให้ฟังว่าท่านไปเรียนที่อินเดีย ท่านไปอินเดียด้วยการเดินธุดงค์ไป เมื่อหลายปีมาแล้ว ไปอยู่อินเดียหลายปี เรียนวิปัสสนากรรมฐานที่อินเดียโน่นด้วย ท่านก็ใช้วิชาแพทย์โบราณที่เรียกว่าช่วยเหลือมนุษย์และสัตว์ที่เจ็บไข้ได้ป่วย เพื่อการกุศลอย่างเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องกระดูกหัก ท่านเก่งมาก ที่ใต้ถุนกุฏิของท่านจะมีกองเฝือกที่แกะออก ผ่าออก จากแขน ขา ลำตัว คนไข้กองโตพะเนินเทินทึก กิตติศัพท์ของท่านได้ทราบกันทั่วไปในสมัยนั้น

ดังตัวอย่างก็คือ คุณวิลาศ โอสถานนท์ อดีตรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีในสมัย จอมพล ป.พิบูลสงคราม และอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ (ในสมัยนั้นเรียก กรมโฆษณาการ) ไปขี่ม้า บังเอิญตกจากหลังม้ากระดูกสันหลังหัก ได้เข้ารับการรักษาตัว ณ โรงพยาบาลใหญ่แห่งหนึ่งโดยนอนเข้าเฝือกลำตัวไว้ ต่อมาญาติของท่านได้ทราบถึงความสามารถของหลวงพ่อ จึงขึ้นรถไฟไปหาท่าน (สมัยนั้นไม่มีทางรถยนต์ มีแต่ทางรถไฟทางเดียว)

หลวงพ่อบอกว่า "เดี๋ยวก่อนไม่ต้องบอกว่าป่วยเป็นอะไร" ว่าแล้วท่านก็จุดเทียนขึ้นเล่มหนึ่ง ตั้งเทียนไว้ที่ปากบาตร ที่สำหรับทำน้ำมนต์พอท่านนั่งหลับตาอยู่ครู่เดียว ท่านก็บอกว่า "คนไข้ กระดูกสันหลังหักเสียแล้วให้เอาใส่เรือมาจอดที่หน้าวัดเลย จะรักษาให้" ญาติๆ ถึงกับตะลึงเพราะไม่ได้มีใครบอกท่านก่อนเลยว่า จะพาใครมาหาท่าน มาเรื่องอะไร

เมื่อ พันตรีวิลาศ โอสถานนท์ นอนในเรือมาถึงหน้าวัด (ท่านได้รับยศพันตรีในระหว่างสงคราม พร้อมๆ กับ คุณควง อภัยวงศ์) หลวงพ่อก็สั่งให้เอาเฝือกที่เข้าไว้ตั้งแต่บั้นเอวจนถึงหัวเข่าทั้งสองออก แล้วก็ทำการรักษาตามวิธีที่ได้ร่ำเรียนมา

เนื่องจากกระดูกสันหลังหักและเคลื่อนไปจากที่เดิม หลวงพ่อจึงต้องทำการรักษาอยู่ 3 ครั้ง คือ 3 วัน พอครบ 3 วัน กระดูกที่หักของคุณวิลาศ ก็ติดเป็นปกติ หลวงพ่อจึงสั่งให้ผู้ป่วยยืนขึ้น และเดินมาหาท่าน ผู้ป่วยก็ปฏิบัติตามด้วยอาการปกติ เหมือนกับไม่เคยมีอาการหัก ณ ที่ใดมาก่อนเลย

หลักจากนั้น คุณวิลาศก็ลากลับและไปตรวจเอกซเรย์อีกครั้งที่โรงพยาบาลที่ท่านเคยเข้าไปรับการรักษาในครั้งแรกที่กระดูกหักใหม่ๆ

แต่ปรากฏว่ากระดูกไม่มีรอยหัก ณ ที่ใด ยังความประหลาดใจแก่แพทย์ผู้ทำการรักษาทุกท่านเป็นอย่างมาก ตอนนี้จึงทำให้กิตติศัพท์ของหลวงพ่อยิ่งกระฉ่อนไปอย่างไม่มีใครยั้งได้

บัดนี้ คุณวิลาศผู้นั้นอายุ 87 ปี ในปี พ.ศ. 2532 และยังเดินเล่นกอล์ฟบางพระ จังหวัดชลบุรีได้

ในปี 2483 ผมป่วยด้วยโรคไข้หวัดใหญ่ และทำให้ขั้วปอดอักเสบอาจารย์ที่ท่านให้การรักษาผม ท่านอยู่ที่โรงพยาบาลใหญ่แห่งหนึ่งเกรงว่าผมจะเป็นวัณโรคขั้วปอด จึงทำการรักษา โดยให้นอนพักนิ่งๆ ตามความเชื่อถือในสมัยนั้น ทำให้ผมซึ่งเรียนอยู่ชั้นเตรียมจุฬาฯปีที่ 2 ต้องหยุดเรียนเฉยไป 1 ปี เพื่อนๆ ข้ามไปจุฬาฯหมดแล้ว ผมจึงได้กลับเข้ามาเรียนต่อชั้นเตรียมปีที่ 2 ใหม่

ก็จะไปเรียนได้อย่างไร ท่านให้นอนนิ่งๆ ให้น้ำมันตับปลา กินแล้วนอนเฉยๆ จนขาลีบหมด

ถ้าพูดตามตำราโหราศาสตร์ผมเกิดวันจันทร์ พระจันทร์เสวยอายุ 15 ปี พออายุย่างเข้า 16 ปี พระอังคารก็เสวยอายุแล้ว ดาวอังคารน่ะเกเรน้อยอยู่เมื่อไหร่ วันจันทร์เป็นวันอ่อนด้วย ผลคือทำให้ประสบเคราะห์กรรมเสีย 8 ปี เบาบ้าง หนักบ้าง สุดแล้วแต่ ก็พอดีแหละครับผมอายุ 16 ปี เรียนอยู่ชั้นเตรียมอุดมปีที่ 2 ในปี 2483 พระอังคารก็เสวยอายุก็ประสบกับเคราะห์กรรมอย่างนี้ทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นอะไรมากมายเลย

การนอนอยู่เฉยๆ บนเตียงตั้ง 1 ปีนี้ก็มีประโยชน์แก่ผมในตอนหลังเพราะผมเก็บเอาหนังสือเก่าๆ ของบิดาผม มาอ่านหมดบ้าน อ่านจนหมดทุกตู้ ๆ ตั้งแต่ รามเกียรติ์ ขุนช้างขุนแผน อิเหนา หนังสือมูลบทต่างๆ แถมพระราชนิพนธ์ ในรัชกาลที่ 6 เช่น ดุสิตสมิต มัทนะพาธาบทละครต่างๆ ที่ท่านทรงพระราชนิพนธ์ไว้ แถมหนังสือธรรมะต่างๆ ด้วย

ทั้งนี้เพราะบิดาผมเป็นข้าราชบริพารมาตั้งแต่ พระบาทสมเด็จพระปิยมหาราช และรับราชการในรัชสมัยของล้นเกล้าฯ รัชการที่ 6 มาตลอดจน ถึงรัชกาลที่ 7 จนถึงโปรดเกล้าฯให้เป็นสมุหเทศาภิบาลสำเร็จราชการมณฑลจันทบุรี มณฑลร้อยเอ็ด และสุดท้ายดำรงตำแหน่งองคมนตรี ปรึกษาราชการในรัชการที่ 7 หนังสือหนังหาต่างๆ จึงมีมาก

เมื่อต้องหยุดเรียนมานอนเฉยๆ เป็นปีอย่างนี้ ทั้งบิดามารดาของผมก็กลัดกลุ้ม ก็กำลังเรียนหนังสือดีๆ เรียนแพทย์เสียด้วย แล้วต้องมานอนเฉยๆ อย่างนี้โดยไม่มีกำหนด

พอดีกิตติศัพท์ของ หลวงพ่อวัดวงษ์ฆ้อง ได้ยินมาถึงคุณทวี บุณยเกตุ ซึ่งท่านเป็นพี่ของผม และท่านเป็นเพื่อน กับ คุณวิลาศ โอสถานนท์ และคุณควง อภัยวงศ์ ด้วย ก็มาคุยกับบิดาผม ในที่สุดก็ตกลงกันว่าจะไปนิมนต์หลวงพ่อวัดวงษ์ฆ้อง มารักษาผม โดยให้น้าชายผม (ปัจจุบันยังมีชิวิตอยู่อยู่ที่เชียงใหม่) เป็นผู้ไปนมัสการท่าน

หลวงพ่อวัดวงษ์ฆ้อง ท่านไม่ได้มาที่บ้านผมตามที่นิมนต์ แต่ท่านได้ทำการตรวจโดยวิธีนั่งเทียนที่ปากบาตรสักครู่เดียวท่านก็บอกว่า "ไม่เป็นอะไรหรอก ให้เอายาห่อไปนี้ไปละลายกินพอหมดก็หาย"

ยาที่ท่านจดให้ ผมยังจำได้จนบัดนี้ คือเป็นยาตำราอินเดียได้แก่ คุลิก่า อำพันทอง โคโรค ศิลายอน หินอ่อน ม้าน้ำ อย่างละเท่าไรผมจำไม่ได้แล้วเพราะมันนานเต็มที

ตัวยาของท่านหาซื้อลำบากมาก ชื่อก็ไม่เคยได้ยิน มารดาผมไปซื้อได้ที่ ร้านเจ้ากรมเป๋อ พอได้มาก็เอามาบดเป็นผง

แล้วยังมีตัวยาอีก ดูเหมือนว่าจะ เป็น พิมเสน หญ้าฝรั่งเมื่อบดรวม

กันแล้วจะเป็นผงสีน้ำตาล ให้เอายานี้มาละลายน้ำดอกมะลิ รับประทานวันละ 3 ครั้ง จากนั้นก็ให้ยืน ให้เดิน ทันที ห้ามนอน เดี๋ยวนอนนานๆ อัมพาตกินอีก พอยาหมดแล้วให้ไปหาท่านเองที่วัด

นี่แหละครับ ต้นเหตุที่ผมจะต้องไปหาท่านที่วัดวงษ์ฆ้องบ่อยๆ จนกลายเป็นลูกศิษย์ไปเลย

เมื่อยาชุดแรกหมดแล้ว ก็ไปหายาชุดที่สองมารับประทานอีก โดยท่านจดชื่อให้ไปหาเอง ชื่อยาแต่ละตัวก็เหมือนเก่า จำยากๆ ทั้งนั้น แถมยังมีเพิ่มขึ้นมาอีก ผมมารู้เอาในตอนหลังว่ายาที่ชื่อ คุลิก่า ก็คือ ปรวดในตัวค่าง ซึ่งได้จากตัวค่างที่ห้อยโหนอยู่ตามต้นไม้เมื่อมันถูกยิงโดยมนุษย์แล้ว มันจะวิ่งไปเก็บใบไม้มาจุกแผลที่ถูกยิง ถ้ามันไม่ตาย หรือตกลงมาสู่พื้นดิน ต่อมานานๆ เข้าแผลนี้หาย เกิดเป็นปรวดขึ้นคือเป็นก้อนๆ ยาวๆตามแนวที่กระสุนปืนผ่าน ต่อมาเมื่อค่างตาย พรานที่จับได้จะคลำหาก้อนปรวดนี้ ถ้าได้ก็จะผ่าออก แล้วเอามาขาย เรียกว่า "คุลิก่า"

ส่วน โคโรคนั้น ผมจำไม่ได้แน่นัก คิดว่าจะเป็นปรวดอีก แต่เป็นปรวดจากตัว โค หรือ วัว

ส่วน ศิลายอน นั้น ผมจำได้แต่ ชื่อ ลืมลักษณะหน้าตาของยาตัวนี้ไปแล้ว

หินอ่อน เห็นจะไม่ใช่หินอ่อนที่นำมาใช้ก่อสร้างแน่ๆ แต่เป็นหินอ่อนชนิดหนึ่ง

ส่วน ม้าน้ำ นั้น เป็นม้าน้ำแห้งๆ ที่เราเคยเห็นอยู่แล้ว

ยาของหลวงพ่อวัดวงษ์ฆ้องนั้นพิสดารมาก พอรับประทานยาของท่านได้ 2 ชุดแล้ว ท่านก็ให้รับประทานยาบำรุง ยาเจริญอาหาร อาหารนั้นไม่ห้ามสิ่งใด ยาเจริญอาหารที่ว่าก็คือ บอระเพ็ดรอบศีรษะ คือเอา

บอระเพ็ดก้านยาวๆ นั่นแหละ มาพันรอบศีรษะแล้วเอามาสับตากแห้งพอหมาดๆ รับประทานครั้งละครึ่งถ้วยตะไล ผสมกับเกลือป่น รับประทานก่อนอาหารเช้าและเย็น สักหนึ่งช่วยโมง หลังจากรับประทานยานี้ไม่กี่วันก็เริ่มอ้วนท้วนแข็งแรงขึ้นทุกวัน ๆ

ต่อมาภายหลัง เมื่อเรียนแพทย์ต่อ ผมจึงทราบว่ารสขมนี้เป็นรสที่เจริญอาหาร ยาน้ำที่เจริญอาหารทำให้หิวจะเป็นยาขมๆ ทั้งสิ้น

น้ำที่หลวงพ่อวัดวงษ์ฆ้องท่านใช้เป็นกระสายยาก็คือ น้ำมนต์ของท่าน

วิธีที่หลวงพ่อวัดวงษ์ฆ้องท่านทำน้ำมนต์ รดตัว ประพรมน้ำพระพุทธมนต์ ผมก็เคยช่วยท่านทำ โดยจุดเทียนขี้ผึ้งถวาย ท่านจะเอาเทียนจุดแล้วปักไว้ที่ปากบาตร แล้วท่านจะนั่งสงบนิ่งอยู่พักใหญ่จากนั้นท่านจะหยดเทียนลงไปในบาตร น้ำตาเทียนที่หยดลงไปนั้นเมื่อกระทบน้ำในบาตรจะมีลักษณะเหมือนดอกพิกุลทุกหยด ท่านจะทำน้ำมนต์ในกุฏิของท่าน เวลาที่ท่านทำน้ำมนต์ก็จะเป็นเวลา สามโมงเช้าตอนหนึ่ง อีกทีก็ตอนค่ำ

ครั้งหนึ่งท่านเรียกให้ผู้คนที่มาหาท่านก้มหน้าดูน้ำตาเทียนในบาตรให้จ้องดูให้ดีๆ ผมก็แอบดูด้วย

สักครู่จะเห็นน้ำตาเทียนที่มีลักษณะรูปร่างเหมือนดอกพิกุลนั้นเคลื่อนไหวโดยไหลไปทางเดียวกันรอบๆ บาตร ผมก็แปลกใจ ลมก็ไม่มีพัดเข้ามาในกุฏิเลย พัดลมหรือก็ไม่มี แล้วก็ไม่มีใครไปหายใจรดหรือเป่าลมไปที่บาตรนั้นสักคน แต่ดอกพิกุลในบาตรก็เคลื่อนไหวได้ แล้วเร็วขึ้นๆ เสียด้วย โดยมีหลวงพ่อนั่งหลับตาภาวนาอยู่ห่างๆ

สมัยนั้นผมยังเป็นเด็ก ยังไม่รู้จักคำว่า "พลังจิต" ไม่รู้จัก คำว่า

"ฌาน" ก็ได้แต่แปลกใจ ประหลาดใจในอิทธิฤทธิ์ของท่าน

นอกจากนี้ผมยังมีเรื่องที่แปลกจนกลายเป็นของธรรมดาไป ก็ตอนที่มีคนมาหาท่าน เขายังไม่ทันได้พูดอะไร ชั่วแต่นั่งลงกราบ ถวายดอกไม้ธูปเทียนพอท่านรับของถวายแล้ว ท่านก็นิ่งเฉยอยู่สักครู่ จากนั้นท่านก็จะพูดออกมาเลยว่า "ปัญหาของผู้นั้นคืออะไรผลจะเป็นอย่างไร ?"

อย่างเช่นมีอยู่รายหนึ่งมาหาท่านจะขอให้ท่านช่วยรักษาให้ โดยที่ป่วยมานานแล้วไม่หาย หลวงพ่อท่านว่า "ไปทำสังฆทาน กรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้เจ้าบุญนายคุณ เจ้ากรรมนายเวรเสีย รีบๆ ไปทำเสียเร็วๆ"

พอคนนั้นกลับไปแล้ว ผมถามท่านว่า "ทำไมหลวงพ่อไม่ช่วยรักษาให้เขา"

ท่านตอบว่า "นาฬิกาหมดลานแล้ว เหมือนเรือถึงท่าแล้ว ก็ขึ้นจากเรือเดินต่อไปก็แล้วกัน จะแจวจะพายไปไหนกันอีก"

ต่อมาภายหลังจึงทราบว่า ผู้นั้นหมดอายุแล้ว และถึงแก่กรรมต่อมาในเวลาไม่กี่วันหลังจากวันนั้น

หลวงพ่อท่านเป็นคนวัยเดียว รุ่นเดียวกันกับบิดาของผม คือถ้าอายุตอนนี้ก็เห็นจะกว่า 120 ปีแล้ว ตอนที่บิดาผมนิมนต์ท่านมาจำวัดที่บ้านทั้งสองท่านคุยกัน ปุจฉา-วิสัชนากันดึกๆ ทุกคืน ผมยังเป็นวัยรุ่นอยู่ก็แอบไปฟังท่านคุยกัน ล้วนแล้วแต่เรื่องแปลกๆ ทั้งสิ้น บางเรื่องเราก็ตาค้าง อ้าปากฟัง

หลวงพ่อท่านมาคุยกับบิดาผมบ่อย เวลาไปนิมนต์ท่าน ท่านก็มาทางรถไฟ แล้วเราไปรับท่านที่สถานีสามเสน ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน เรื่องที่ท่านคุยกันนั้น เท่าที่ผมฟังมาและที่จำได้ติดหูอยู่ ก็จะได้นำมาเล่าสู่กันฟังต่อไปในหัวข้อเรื่องนี้แหละครับ

ครั้งหนึ่งบิดาผมป่วย ไข้สูงมาก ผมเรียนอยู่ที่จุฬาลงกรมหาวิทยาลัย เรียนเตรียมแพทย์อยู่ ยังไม่รู้อะไรมากนัก พี่ๆ ของผมก็ใช้ให้ผมไปหาหลวงพ่อไปเรียนท่านว่า "บิดาผมป่วยไม่สบาย" ให้ผมมาขอความเมตตาจากท่านด้วย

พอรุ่งเช้า ผมก็ขึ้นรถไฟสายกรุงเทพฯ-พิษณุโลก ไปอยุธยา พอถึงสถานีก็นั่งสามล้อให้เขาพาไปส่งที่วัดวงษ์ฆ้อง สามล้อก็พาไปส่งทันที เพราะวัดนี้ใครๆ ก็รู้จัก ผู้คนมาหาหลวงพ่อกันทุกวัน

วัดวงษ์ฆ้อง เป็นวัดเก่ามาก อยู่เลยหัวรอไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้อยู่คนละฝั่งกับตัวเมือง มีคลองเล็กๆ คั่นอยู่ คลองนี้เรียกว่าคลองเมือง มีท่าน้ำอยู่ทั้งสองฝั่ง ฝั่งวัดจะมีศาลาเก่าๆ อยู่ด้วย พอถึงท่าน้ำสามล้อก็จะส่งเราที่ท่านี้ จากนั้นก็มีเรือจ้างแจวส่งข้ามฟากไปวัด ค่านั่งเรือก็สุดแต่จะให้ สองสตางค์สามสตางค์ก็มาแล้วในสมัยนั้น

พอถึงฝั่งวัดก็เดินขึ้นท่า ขึ้นศาลาเดินตรงดิ่งไปที่วัด ซึ่งอยู่ห่างจากท่าประมาณสัก 3 เสาไฟฟ้า ทางเดินก็เป็นอิฐหินหักๆ ราดเป็นถนนพอเดินได้ทางเดินจะไปสุดที่หน้ากุฏิหลวงพ่อ แต่ถ้าจะอ้อมไปโบสถ์วิหารก็ต้องเลี้ยวไปอีกทางหนึ่ง

กุฏิหลวงพ่อ เป็นกุฏิไม้ทั้งหลังคลังคาแหลม แบบคุ้มขุนแผน นอกชานกว้างมาก ล้อมรอบด้วยกุฏิไม้อีกหลายหลัง เดินไปมาหากันได้ กลางชานมีหอระฆัง มีกลองเพล มีบันไดขึ้นกุฏิที่สูงมาก

ใต้ถุนกุฏิมีกองเฝือก ที่คนไข้ถอดออก กองสุมๆ กันอยู่มากมาย แล้วยังมี เป็ด ไก่ หมู่ วัว ควาย สุนัข นั่งบ้าง นอนบ้าง เดินบ้าง สารพัดสัตว์

พอก้าวขึ้นพบกุฏิก็เดินไปตามนอกชาน กลางนอกชานมีต้นไม้โผล่ออกมาต้นหนึ่ง สูงใหญ่ ลักษณะเหมือนต้นจำปี บนต้นไม้นี้มีนกต่างๆ

อาศัยอยู่แยะ เช่น นกพิราบ นกกระจอก นกขุนทอง นกเอี้ยง นกเหล่านี้ช่วยกันถ่ายมูลลงมาที่นอกชานกันดีนัก

บนนอกชานหน้ากุฏิก็จะมี แมว สุนัข นอนเกยกันอยู่กลุ่มใหญ่ ไม่ทำอะไรกัน คนที่ไปครั้งแรกๆ เห็นภาพเหล่านี้เข้าก็จะตะลึง ที่สัตว์เหล่านี้ไม่เป็นศัตรูต่อกันเลย

ซ้ายมือของนอกชานมียกพื้นเตี้ยๆ นี่แหละคือ กุฏิของหลวงพ่อ ซึ่งปกติจะมีผู้คนที่มาหาท่านนั่งพนมมือตั้งแต่ในกุฏิออกมาจนถึงนอกชาน คือนั่งที่บันไดหน้ากุฏิจนล้น

กุฏิหลวงพ่อ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนในคือ ห้องนอน หรือห้องที่ท่านใช้จำวัด

ห้องนอกสำหรับปฏิบัติกิจของท่าน เช่น รับแขกที่มาหาทุกวัน นั่งสมาธิกรรมฐานของท่าน และใช้ทำพิธีต่างๆ ซึ่งในห้องนี้ มีนาฬิกาต่างๆ อาทิ นาฬิกาแบบตู้ตั้งสูงเป็นเมตร นาฬิกาแมงดาที่แขวนข้างฝา นาฬิกาตีเพลง นาฬิกาแขวนรูปต่างๆ เป็นตุ๊กตาโผล่หน้าออกมาตีเวลา เป็นนกโผล่หน้าออกมาร้องบอกเวลาเป็นนาฬิกาตีบอกเวลาธรรมดาทั้งเล็กและใหญ่ รูปแบบต่างๆ นับด้วยร้อยเรือนส่วนมากที่สุดก็เป็นนาฬิกาเก่าๆ ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ที่ 6

นาฬิกาเหล่านี้ ไม่ได้ตั้งให้มันเดินตรงสักเรือน มีลูกศิษย์ทำหน้าที่ไขลาน ให้มันเดินไปเรื่อยๆ เท่านั้นเอง

ผมนั่งอยู่ในห้องนี้สักครู่จะได้ยินเสียงนาฬิกาตี เสียงนาฬิการ้อง เสียงนาฬิกาฝรั่งเคาะระฆังบอกเวลาต่างๆ ไม่เคยตรงกันสักเรือน ต่างเรือนต่างบอกเวลากันใหญ่ ผมจึงพูดกับหลวงพ่อว่า "ทำไมนาฬิกาแยะนัก เสียงนาฬิกาตีดังหนวกหูไปหมด"

ท่านบอกว่า "ลูกศิษย์ลูกหา ญาติโยม เอามาถวายตั้งแต่ครั้งรัชกาลที่ 5 แล้วก็ถวายมาจนบัดนี้ ก็ดี ฟังมันตีเพลินดี"

ผมนมัสการเรียนถามว่า "หนวกหูจะตาย แล้วหลวงพ่อทำสมาธิยังไง"

ท่านก็เมตตาตอบว่า "นั่นแหละตัวสมาธิดีนัก คือเราฟังแต่เรือนที่มันเดิน มันตีอยู่เรือนเดียวพอ อย่าไปสนใจอันอื่น มันจะตี มันเดินหนวกหูอย่างไงช่าง เราเอาใจใส่แต่เพียงเสียงนาฬิกาเรือนเดียวก็แล้วกัน"

ผมจึงมาคิดทีหลัง เมื่ออีก 40 กว่าปีต่อมาได้ว่า นั่นคือ วิธีสงบจิตอย่างหนึ่ง เอาจิตไว้ที่เสียงนาฬิกาเดินเพียงเรือนเดียว

กลับมาเรื่องเก่าของเรา พอสามล้อพาผมมาถึงที่ท่าน้ำหน้าวัด ผมก็เดินลงไปที่ท่าน้ำ ตาคนแจวเรือข้ามฟากรู้จักดี แกบอกว่า "หลวงพ่ออยู่แขกแยะเชียวครับ" ผมก็นั่งเรือของแกข้ามฟากไปที่ท่าวัดฝั่งโน้น แล้วก็เดินเข้าไปยังกุฏิท่าน

ตอนนั้นสายมากแล้ว เห็นจะราวๆ 9 นาฬิกาเศษๆ ผมเดินฝ่าฝูงนก ฝูงแมว ฝูงสุนัขเข้าหาท่าน อาศัยที่มาหาท่านจนคนที่วัดจำได้ เขาก็บอกว่าให้ผมเข้าไปในกุฏิของท่านเลยผมก็ย่องๆฝ่าลูกศิษย์ลูกหาที่มาหาท่าน แล้วก็นั่งลงกราบ

หลวงพ่อถามว่า "มีธุระอะไรวันนี้"

ผมก็กราบเรียนท่านว่า "เจ้าคุณพ่อไม่สบาย พี่ๆ ให้กระผมมากราบเรียน ขอความเมตตาจากหลวงพ่อ"

ทีนี้ ทางกรุงเทพฯขณะที่ผมเดินทางไปอยุธยา คุณทวี บุณยเกตุ พี่ชายผมก็ไปหาแพทย์ท่านหนึ่ง ท่านเป็นศาสตราจารย์ที่ โรงพยาบาล

ศิริราช ซึ่งเป็นเพื่อนกันโดยที่เป็นนักเรียนอังกฤษด้วยกัน อาจารย์ท่านนี้คือ ศาสตราจารย์นายแพทย์ ใช้ยูนิพันธุ์ ซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้ว บ้านท่านอยู่ถนนอโศก และทราบว่าบุตรชายท่านก็เป็นหมอเหมือนกัน

คุณทวี เชิญศาสตราจารย์นายแพทย์ ใช้ มาตรวจอาการของบิดาผมทันที เสร็จแล้วก็บอกว่า บิดาผมป่วยด้วยโรคอะไร พร้อมกับทำการรักษาให้เสร็จ จัดแจงให้ไปหาซื้อยามาเดี๋ยวนั้น

คนทั้งบ้านก็ตระหนกตกใจกันมาก เพราะบิดาผมอายุมากแล้ว แต่ป่วยด้วยโรคร้ายแรงอย่างนี้ ซึ่งในสมัยนั้นยิ่งไม่รู้จักยาพวกปฏิชีวนะกันเลย การรักษาก็แบบให้นอนนิ่ง รับประทานยาแผนปัจจุบันสมัยโบราณ เอาผ้าสำลีมาทายา และปะไว้ที่หน้าอกให้รอบอก ให้ยาระงับอาการ เช่น อาการไข้ อาการไอ อาการเหนื่อย เป็นต้น

ทุกคนก็รอคอยผมที่จะกลับมาบ้าน โดยขบวนรถไฟ ตอนบ่ายสองโมง...

กลับมาที่วัดวงษ์ฆ้องกันต่อ พอหลวงพ่อทราบ ท่านก็จุดเทียนอย่างเคย ผมก็รับเทียนมา แล้วมาติดที่ปากบาตรน้ำมนต์ ท่านก็นั่งหลับตาที่เรียกว่า "นั่งเทียน" อยู่สักครู่ ท่านก็ลืมตา แล้วบอกว่า

"ไม่เป็นไร เดี๋ยวจะจัดยาไปให้เจ้าคุณ ยาเทียบเดียว น้ำกระสายหม้อเดียวก็หาย"

ว่าแล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในกุฏิสักพักท่านก็ออกมา แล้วบอกผมว่า "เอายานี้ให้เจ้าคุณพ่อรับประทานวันละ 3 หน ละลายกับน้ำกระสายยาในห่อกระดาษนี้ เอาไปใส่หม้อใหม่ต้ม ใช้น้ำฝนธรรมดาต้ม"

ผมกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "บิดาผมป่วยเป็นอะไร จะได้บอกพี่ๆ น้องๆ ถูกเมื่อกลับไปบ้าน"

ท่านบอกว่า "เป็นปอดบวมไปนิดหน่อย" แล้วท่านก็ไล่ผมกลับกรุงเทพฯให้มาทำยาให้บิดาผมทันที

ผมเดินทางกลับกรุงเทพฯโดยรถไฟตามเคย

สมัยปี พ.ศ. 2484 น่ะ มันยังไม่มีทางรถยนต์ไป จะไปแค่ดอนเมืองก็ต้องนั่งรถไฟนะครับ ผมก็หอบยาใส่ถุงกระดาษถุงใหญ่ถุงหนึ่ง แล้วในนั้นก็มีถุงยาเล็ก ๆ อีกถุงหนึ่ง นั่งรถไฟมาถึงกรุงเทพฯที่สถานีสามเสน ซึ่งอยู่ใกล้บ้าน ราวๆ 14 นาฬิกา จากนั้นก็เป็นวัยรุ่นหอบของกะเร่อกะร่าเดินเข้าประตูบ้านทันที

พอย่างเท้าเข้าบ้านเท่านั้น ยังไม่ได้วางของ ไม่ได้นั่งสักนิด พี่ๆ ก็มารุมล้อมผม พร้อมกับถามอย่างกับนัดกันว่า "หลวงพ่อท่านว่าอย่างไร.."

ผมเดินไปเรื่อยๆ ยังไม่ตอบคำถาม อุบเอาไว้ก่อน แล้วก็เดินเข้าไปหาบิดาผมที่นอนคอยอยู่ พี่ๆ ก็ตามมาเป็นพรวน รวมทั้งคุณทวีพี่ใหญ่ด้วย

พอนั่งลงเรียบร้อยเอายาวางให้บิดาแล้ว ผมก็ตอบพี่ๆ ว่า

"หลวงพ่อท่านบอกว่า เจ้าคุณพ่อเป็นโรคปอดบวมครับ แต่นิดหน่อยไม่มาก ท่านฝากยามาให้" แล้วผมก็ยื่นยาให้ และกล่าวต่อไปว่า " ท่านบอกว่าวันพระแล้ว 1 วัน ท่านจะมาเยี่ยม"

ญาติพี่น้องและพี่ๆ ที่นั่งฟังอยู่ต่างก็กล่าวพร้อมๆ กันว่า "ไหมล่ะ" ซึ่งผมก็ไม่ทราบว่าหมายถึงอะไร แล้วแทบทุกคนก็พนมมือไหว้ คงจะไหว้หลวงพ่อมากกว่า ไม่ใช่ไหว้ผมแน่ๆ ต่อมาผมจึงทราบ ระหว่างที่ผมไม่อยู่ไปหาหลวงพ่อที่วัดวงษ์ฆ้อง คุณทวีได้ไปเชิญอาจารย์หมอใช้ ยูนิพันธุ์ ซึ่งจบแพทย์จากอังกฤษโดยทุนเล่าเรียนหลวง และสอนอยู่ที่ศิริราช มาตรวจอาการของบิดาผม และท่านก็บอกว่า "คนไข้ป่วยด้วยโรคปอดบวม"...ตรงกันเป๊ะ

แค่การจุดเทียน นั่งหลับตาชั่วครู่แล้วท่านก็บอกทันทีว่าคนไข้ป่วยด้วยโรคปอดบวม ท่านรู้ได้อย่างไร ? นี่ซิครับเป็นปัญหาที่น่าคิดเล่นเอาผมที่กำลังเรียนเตรียมแพทย์อยู่อยากจะเลิกเรียนแล้วไปเรียนกับหลวงพ่อท่านให้รู้แล้วรู้รอดไป ก็เรียนแพทย์แผนปัจจุบันนี่มันยากนักนี่ นั่งเทียนดูอย่างหลวงพ่อง่ายกว่าเยอะ... แต่แล้วผมก็กลับไปเรียนแพทย์ต่อเพราะบุญบารมีที่จะเรียนเพื่อกระทำอย่างหลวงพ่อไม่มีแน่

ในที่สุดบิดาผมก็ได้รับการรักษาทั้งแผนปัจจุบันและแผนโบราณควบกันไป ผมจำไม่ได้แน่นอนว่ากินเวลาเท่าไหรกว่าจะหายเป็นปกติเพราะท่านอายุก็มากแล้ว ผมคิดว่าคงจะร่วมๆ เดือนกระมัง ทั้งนี้เพราะผมต้องขึ้นไปรับหลวงพ่อมาที่บ้านครั้งหนึ่งแล้วท่านมาพักอยู่ราวๆ 3 วัน คุยกับบิดาผมนานๆ เรื่องแปลกๆ ที่ผมเกิดมาไม่เคยได้ยิน ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้นทั้งสิ้น

ที่ผมได้ยินได้ฟังท่านคุยกันนั้นเพราะผม มีหน้าที่ต้องคอยปฏิบัติหลวงพ่อและคอยปฏิบัติบิดาผมด้วย เพราะตอนนั้นบิดาผมยังไม่เป็นปกติดีส่วนใหญ่ท่านก็คุยธรรมะและการปฏิบัติธรรมคุยเรื่องอภินิหารต่างๆที่ท่านผู้ปฏิบัติธรรมดีแล้วย่อมทำได้ อาทิ

การย่นแผ่นดินไกลให้เป็นเป็นใกล้อย่างเช่น ที่จากอยุธยาจะไปเชียงใหม่ผู้ที่ท่านสำเร็จมีอภินิหาร ท่านอาจจะเดินไม่กี่อึดใจก็ถึงเมืองเชียงใหม่แล้ว

หรือน้ำธรรมดาในบึงในแม่น้ำลำคลอง ท่านเหล่านั้นก็เดินไปบนน้ำได้ เหมือนเดินบนบก

ท่านเหล่านั้นสามารถทำร่างกายให้เบาเหมือนนุ่น ลอยขึ้นไปจาก

พื้นที่ที่นั่งอยู่ได้ แถมยังสามารถจะลอยไปไหนๆ ก็ได้ตามปรารถนา

เรื่องแต่ชาติปางก่อน ใครเป็นอะไรๆ มา ก่อนที่เกิดมาเป็นคนในชาตินี้ บางคนก็เกิดมายากจนเข็ญใจ อับปลักษณ์ ทนทุกข์ทรมานต่างๆ บางคนก็เกิดมามีบุญวาสนา ร่ำรวย มีความสุขอย่างกับเป็นเทวดา ปรารถนาอะไรก็ได้ดังใจ บางคนก็เฉลียวฉลาดอย่างที่สุดบางคนกลับมีปัญญาทึบเอาตัวไม่รอด

ผมนั่งฟังท่านคุยกัน เล่าสู่กันฟังด้วยความตื่นเต้นตลอด ไม่ยักกะง่วงเหงาหาวนอน ฟังอยู่ได้จนดึกจนดื่นซึ่งผมจะได้ตั้งจิตขออนุญาตท่านนำมาเล่าสู่กันฟัง เพื่อประโยชน์แก่ท่านผู้อ่านที่ใฝ่ใจในธรรมปฏิบัติต่อไปเป็นเรื่องๆ

หลวงพ่อท่านเกิดเมื่อไหร่ ?... ผมไม่ทราบ ทราบแต่ว่าท่านอายุราวๆ เดียวกับบิดาผม แต่แก่กว่านิดหน่อย ท่านเคยเป็นแม่กองซ่อมแซมโบสถ์วิหาร ในพระอารามหลวงหลายแห่งและที่สำคัญที่สุดในปลายรัชสมัยของรัชกาลที่ 4 ท่านบวชพระมาได้หลายพรรษาแล้ว

หลวงพ่อท่านเล่าว่า ท่านเคยเป็นแม่กอง ไปซ่อมแซมบูรณะพระปฐมเจดีย์ ซึ่งตอนนั้นชำรุดทรุดโทรม แต่จะชำรุดแค่ไหน ซ่อมแซมมากน้อยเท่าไร...ไม่ทราบ ทราบแต่ว่าท่านทำการบูรณะจนเสร็จการ

หลวงพ่อได้พระราชทานสมณศักดิ์เป็น พระพุทธวิหารโสภณ ก็ตอนนี้

หลวงพ่อท่านมีความสนิทสนมกับในหลวงรัชกาลที่ 5 มาก ได้รับพระราชทานเรือกันยาสองแจว สำหรับที่เข้าไปเฝ้าในวัง และได้รับพระมหากรุณาธิคุณ ให้ถวายอักษรแด่ล้นเกล้าฯรัชกาลที่ 6 เมื่อยังทรงพระเยาว์ท่านจึงมีความสนิทสนมกับรัชกาลที่ 6 มาก จะขอพระราชทานอะไร

ก็ได้ แต่ท่านก็ไม่ขอพระราชทานอะไรเลย

มีอยู่เพียงครั้งหนึ่งและครั้งเดียวเท่านั้นที่ขอพระราชทาน ท่านเคยเล่าให้ฟังว่า

เมื่อหลัง ร.ศ. 112 เหตุการณ์ที่ต่างประเทศ ประเทศหนึ่งได้รุกรานใช้อำนาจกำลังทางทหารบีบคั้นเรา จนรัชกาลที่ 5 ทรงโทมนัสในพระราชหฤทัยมากที่สุดถึงกับไม่ยอมเสวยพระกระยาหาร จนแทบจะสิ้นพระชนม์หลวงพ่อเป็นองค์หนึ่งที่ร่วมเข้าไปเฝ้าทูลประเล้าประโลมขอพระราชทานให้ทรงปล่อยวาง อะไรมันจะเกิด มันก็ต้องเกิด

ต่อมาเมื่อมิตรภาพกลับคืนดีแล้วในหลวงรัชกาลที่ 5 เสด็จพระราชดำเนินประพาสทวีปยุโรป และจะแวะประเทศฝรั่งเศสด้วย ท่านเล่าให้ฟังว่า

ท่านทราบว่า ฝรั่งจะถวายม้าพระที่นั่งให้ทรง และจะเลือกเอาม้าที่พยศที่สุดถวาย หลวงพ่อทราบว่าอาจจะเกิดเหตุไม่งามขึ้น จึงรีบเข้าไปเฝ้าก่อนที่จะเสด็จพระราชดำเนิน เมื่อได้เข้าเฝ้าแล้วจึงถวายหญ้าเสกหนึ่งกำแก่พระองค์ เพื่อได้พระราชทานแก่ม้าที่จะทรง ม้าจะหายพยศทันที

การณ์ก็เป็นดังคาด ในหลวงได้รับคำกราบบังคมทูลเชิญให้ทรงม้าตัวหนึ่งที่สง่างามมาก ยอมให้พระองค์ประทับบนหลังแต่โดยดียังความงุนงงแก่ฝรั่งที่มาจ้องดูทั่วกัน

ม้าตัวนี้ฝรั่งก็เลยถวายเป็นม้าพระที่นั่งในวันนั้น และต่อมาก็ได้เป็นแบบที่ปั้นหล่อพระบรมรูปทรงม้า อันเป็นพระบรมราชานุสรณ์อยู่ทุกวันนี้

เรื่องต่าง ๆ ที่ท่านเล่า ท่านคุยกันยังมีอีกมาก อาทิเช่น

ครั้งหนึ่งท่านอายุมากแล้ว แต่ยังไม่ถึง 80 มีข่าวลือเป็นอธิกรณ์ว่าท่านมีมาตุคามคือสตรีไปปรนนิบัติท่านในกุฎิเป็นประจำ วันละหลาย ๆ คน ข่าวลือนี้เป็นผลให้ท่านถูกถอดยศออกมาเป็นพระหลวงตาอำธรรมดา และปลดออกจากหน้าที่สมภารวัด จากหน้าที่เจ้าคณะอำเภอ ท่านก็ยิ้มเฉย

ต่อมา พระคณะวินัยธร ก็ได้ไปสอบท่านถึงเรื่องนี้ ท่านก็ยิ้มตามปกติแล้วกล่าวว่า

"ที่จริงตามพระวินัยบัญญัติ ถ้าปาราชิกก็ต้องสึก"

พระคณะวินัยธรได้ถามในเรื่องมาตุคามที่รับใช้ปรนนิบัติท่านว่ามีจริงหรือไม่ ?

ท่านก็บอกว่า "จริง...มีจริง" แล้วท่านก็เรียกสตรีทั้งหลายว่า

"ลูกๆ เอ๊ย ! ออกมากราบไหว้ ท่านเหล่านี้ทุกๆ รูปนะ"

จากนั้น ชั่วอึดใจเดียวก็มีสตรีสาว ๆ แต่งตัวห่มสไบเฉียง ออกมากราบพระคณะวินัยธรสามสี่รูปที่นั่งอยู่

พอกราบทั่วแล้วหลวงพ่อก็บอกว่า "กลับไปที่อยู่ของลูกเถิด" สตรีสามสี่นางที่นั่งกราบอยู่ก็หายวับไปกับตาทันทีทุกผู้ทุกคน

ยังความประหลาดใจแก่คณะกรรมการพระวินัยธรเป็นอย่างยิ่ง พระกรรมการจึงเรียนถามท่านว่า "สตรีเหล่านี้อยู่ที่ไหน...มาจากไหน"

หลวงพ่อท่านก็ตอบว่า "อยู่ที่นี่มาจากที่ต่างๆ กัน เขาจะมาเมื่ออยากมาในชั่วอึดใจ และจะไปเมื่อบอกให้ไปในชั่วอึดใจเหมือนกัน เขายังไปเกิดไม่ได้ ก็มาขอส่วนบุญไปเรื่อยๆ ก่อน"

คณะพระวินัยธร ก็ลากลับ ต่อมาก็มีประกาศแต่งตั้งให้ท่านกลับเป็นเจ้าคุณใหม่ ในสมณศักดิ์สามัญที่ พระพุทธวิหารโสภณ ตามเดิม และให้ท่านกลับมาเป็นเจ้าอาวาสใหม่ เจ้าคณะอำเภอใหม่

แต่ท่านไม่รับ ส่วนสมณศักดิ์ เป็นพระบรมราชโองการ ขัดไม่ได้ตกลงหลวงพ่อก็กลับมาเป็นเจ้าคุณใหม่ในราชทินนามเดิม แต่ขอเป็นพระลูกวัดยกตำแหน่งเจ้าอาวาสให้พระลูกศิษย์เป็นต่อไปจนท่านมรณภาพ จึงเป็นที่เลื่องลือกันว่า หลวงพ่อเลี้ยงภูตผีพรายต่างๆ ไว้รับใช้

เรื่องนี้ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณพระสาสนโสภณ เจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทร์ องค์ปัจจุบัน ได้เคยคุยกับผม สอบถามผม ให้ผลเล่าถวายท่านเรื่องหลวงพ่อเลี้ยงผีพรายต่างๆ นี่ ผมก็เล่าถวายท่าน ท่านก็บอกว่าท่านเคยได้ยินๆ เรื่องนี้อยู่เหมือนกัน แต่ต้องการรู้รายละเอียด จึงมาถามผมเผื่อว่าจะรู้มากกว่านี้บ้างผมก็นมัสการว่ารู้เท่าที่ท่านรู้นี้เองท่านก็ไม่พูดว่าอะไรแต่ได้พยายามถามผมไม่น้อยกว่าสองสามครั้ง ผมก็กราบนมัสการไปเท่าที่ทราบตามที่พูดๆ กันมานาน

อภินิหารของหลวงพ่อท่านมีอีกมาก อย่างการทายใจคนเช่นนี้แปลกประหลาดมาก มีคนมาหาท่าน ขอรดน้ำมนต์... ให้ความชนะ ขณะนั้นยังเป็นความอยู่ในศาล หลวงพ่อท่านก็ทำน้ำมนต์รดให้ตามที่ขอ และกล่าวว่า "น้ำมนต์นี่ช่วยคนถูกนะคนผิดคิดแต่จะเอาของเขานั้น ช่วยไม่ได้ถ้าเอาของมาคืนเขาเสีย น้ำมนต์จะช่วยให้ถอนฟ้องได้

ผู้นั้นสะดุ้งสุดตัว เลยสารภาพออกมาว่าไปเอาของเขามาจริงๆ ไม่ใช่ขโมย แต่มันเกี่ยวพันกันยุ่งๆ ระหว่างพี่น้อง แล้วชายผู้นั้นก็เอาของไปคืนเขา ต่อมาโจทก์ก็ถอนฟ้อง ซึ่งก็เป็นไปตามที่หลวงพ่อท่านพูด

อย่างอีกรายมาหาท่าน ขอให้ท่านช่วยในเรื่องที่ไม่ถูกต้องนัก ท่านก็เลยช่วยให้เขารับศีลและให้ถือศีลตลอดไปผู้นั้นก็รอดพ้นอันตรายจากการถูกทำร้ายไปและดูเหมือนว่าจะบวชเป็นพระแล้วไม่สึกเลยจนมรณภาพ

ผมสังเกตอยู่อย่างหนึ่ง เวลามีคนไปหาท่าน ขอให้ท่าน

สะเดาะเคราะห์ให้ท่านสั่งให้ทำสังฆทาน แล้วให้ถือศีล 5 ซึ่งการถือนี้ถือตลอดไป ท่านทำดังนี้แทบทุกราย แล้วก็ได้ผลดีแทบทุกรายเสียด้วย ท่านว่านี่คือการสะเดาะเคราะห์ที่ถูกต้องที่สุด

อภินิหารของหลวงพ่อทางคลาดแคล้วอยู่ยงคงกระพันนั้นเป็นที่เลื่องลือก็ตอนนั้นเป็นสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง ฝ่ายพันธมิตรส่งเครื่องบินมาทิ้งระเบิดบ้านเราตูม ! ตูม ! ทุกคืนทุกวัน พอเสียงหวอสัญญาณภัยทางอากาศดังขึ้น ไม่ว่าหญิงชาย สาวแก่แม่ม่ายเด็กเล็กต่างก็รีบสวมเสื้อยันต์สีแดงของเกจิอาจารย์ต่างๆ กันเป็นแถว แล้วก็วิ่งลงหลุมหลบภัย บางคนก็รอด บางคนก็ตายทั้งเสื้อยันต์สีแดงนั่นแหละ

ตอนนี้หลวงพ่อเหนื่อยมาก ท่านทำแหวนหัวพิรอดด้วยกระดาษว่าวสำหรับสวมต้นแขน แจกลูกศิษย์ลูกหามากมาย แล้วยังมีตะกรุดโทน เป็นตะกรุดทองแดง ยาวประมาณคืบหนึ่ง ตะกรุดนี้ท่านไม่ได้แจกทั่วๆ ไป แต่แจกเป็นบางราย เด็กๆ อย่างผมไม่ได้แต่ได้เชือกผ้าแดงแทน

ผ้าแดงของท่านกว้างราวๆ ครึ่งคืบ ยาวราวๆ 3 ศอก ขมวดห่างกัน8 เปราะ ห่างๆ กัน แต่ละเปราะท่านผูกเป็นปม ในแต่ละปมท่านเขียนตัวอักษรขอมในกระดาษว่าว 8 ตัว คือ อะ-สัง-วิ-สุ-โล-ปุ-สะ-พุ-ภะ บรรจุไว้ในแต่ละปมๆ ผ้านี้แหละครับ ลูกศิษย์ลูกหาที่สนิทๆ กับท่านได้กันทุกคนท่านว่าคลาดแคล้วดีนัก เอาคล้องคอไว้เวลามีเหตุเภทภัยอันตรายต่างๆ รวมทั้งแหวนหัวพิรอดด้วย ให้ระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ตลอดเวลา อาราธนาท่านไว้ จะคลาดจากอุบัติภัยทั้งปวง

มีข้อที่ท่านขออยู่ข้อเดียว คืออย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิตสิ่งที่มีชีวิต เท่า

นั้น อย่างเวลาเจอกับงูพิษ ให้ระลึกถึงท่านแล้วเอาเชือกผ้าแดงนี่ขดเป็นวงล้อมงูไว้งูจะไม่ไปไหน จากนั้นก็เอาเขาไปปล่อยเสีย

เรื่องนี้ผมยังไม่เคยทำ ไม่เคยลองเพราะงูกับผมไม่ค่อยถูกกัน พอเห็นงูผมวิ่งหนีท่าเดียว

พอได้รับของจากท่านทุกผู้ทุกคนแล้ว ลูกระเบิดก็ตกมาข้างๆ บ้านผม เพราะบ้านผมอยู่ใกล้ชุมทางรถไฟบางซื่อ ใกล้กรมทหาร มันพลาดลงมาลูกหนึ่ง ห่างจากรั้วบ้านไปไม่กี่เมตร ไปตกบ้านข้างกัน ตอนนี้ดูเหมือนจะเป็นเนื้อที่ของโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่งไป ถ้ามันตกลงมาที่บ้านผม ก็คงตายกันแยะ เพราะคนมาก แต่ไม่ยักตกที่บ้าน เสียงมัน "วี๊ด" แล้วก็ "ตูม" ผมนึกว่าไปแล้ว...!

ลักษณะรูปร่างหลวงพ่อ ท่านไม่สูงใหญ่ ไม่เจ้าเนื้อ ครองผ้าธรรมดาไม่ใช่สีกรัก ไม่ใช่สีเหลืองแจ้ด ไม่มีลูกประคำห้อยที่คอ ครองผ้าครองจีวรอยู่เสมอ ไม่ใช่นั่งรับแขกด้วยอังสะพาดไหล่นุ่งสบงเพียงแค่นั้น

ท่านไม่ฉันหมาก ไม่สูบบุหรี่ อาหารฉันน้อยมาก ฉันเช้าแต่เช้าแล้วมาเพล ฉันน้อยจริงๆ

ของหวานที่รู้สึกว่าจะฉันบ่อยก็คือ ทองหยิบ ฝอยทอง

ท่านนั่งฉันในกุฏิ ในส่วนที่รับแขกคือในห้องที่มีนาฬิกาแยะๆ ข้างๆตัวท่าน เวลาฉันจังหันจะมีแมวและสุนัข นอนหมอบอยู่ แล้วก็มีจิ้งจกคลานมาขอเม็ดข้าวจากท่าน

พอฉันเสร็จลูกศิษย์ก็ยกอาหารใส่ถาดมาวางข้างนอก ตอนนี้จะมีแมว สุนัข นก มารุมกันกินอาหารที่เหลือจากหลวงพ่อมากมายหลายตัวมากจริงๆ แต่ละตัวต่างก็นั่งกิน นอนกินกัน ไม่ทะเลาะเบาะแว้งวิวาทกันเลย

ตอนนี้หลวงพ่อมักจะออกมานั่งพิงบานประตูดูสัตว์กินอาหารกันด้วยความเมตตา เศษอาหารที่เหลือจากคนกิน ก็เป็นของหมูใต้ถุนกุฏิที่ท่านขอซื้อชีวิตมา วัวควายกินหญ้า กินผัก ที่มีคนมาให้

นี่ก็เป็นกิจวัตรของท่าน

พอฉันเช้าแล้ว ท่านจะทำวัตรสวดมนต์ ก็ทำในกุฏินั่นแหละ พอเสร็จแล้วท่านก็จะเข้าสมาธิ วิปัสสนากรรมฐานอยู่พักใหญ่ ซึ่งตอนนี้ประตูกุฏิจะปิดโดยเปิดเพียงแง้มๆ ไว้แต่จะเปิดให้ลูกศิษย์ลูกหาและแขกที่มาหาท่านพบในตอนประมาณ 10 นาฬิกาคือราวๆหนึ่งชั่วโมงก่อนเพล

พอฉันเพลแล้วท่านก็ไม่พัก ไม่จำวัด ไม่นอน นั่งอยู่อย่างนั้นแหละจนเย็น

พอเย็นก็จะทำวัตรสวดมนต์อีกเสร็จแล้วท่านก็นั่งคุย นั่งพบแขกราวๆ ยามเศษๆ คือ ราวๆ สามทุ่มหลังสามทุ่มแล้วเป็นเวลาที่ท่านทำจิตสงบวิปัสสนากรรมฐานไปจนดึก

กิจวัตรของท่านเป็นดังนี้ แต่ก็มีบางครั้งท่านถูกนิมนต์ไปกรุงเทพฯผมจำไม่ได้ว่าท่านไปพัก ไปจำวัดที่วัดใด ท่านเคยไปพักที่บ้านผมประมาณสามหรือสี่ครั้ง ตามที่กล่าวมาแล้ว แล้วก็คุยกันจนดึกจนดื่นกับบิดาผม

พอรู้ว่าท่านมาพักที่บ้านผม ญาติพี่น้องที่ทราบก็จูงลูกอุ้มหลานมากราบท่าน ขอศีล ขอพร แถมลูกศิษย์ที่รู้ข่าว ก็พากันมาหาท่านมากมายท่านก็เหนื่อยตามเคยอีก

ท้ายที่สุด เมื่อท่านอายุได้ประมาณ 90 ปี ท่านก็กระทำกาลกิริยาถึงแก่มรณภาพในกุฏิของท่านเอง (เสียดายที่ผมไม่ได้จำวันเดือนและปีที่ท่านมรณภาพไว้) ตามที่ผมเล่าไว้ตั้งแต่ตอนต้น

เป็นอันว่า ท่านผู้อ่านได้รู้จัก หลวงพ่อท่านเจ้าคุณพุทธวิหารโสภณ

แห่ง วัดวงษ์ฆ้องคลองเมือง จังหวัดอยุธยา พอสมควรแล้ว รู้จักปฏิปทาของท่าน รู้กิตติศัพท์ของท่านว่าท่าน เป็นพระภิกษุที่ควรแก่การเคารพกราบไหว้เพียงไร

ฉะนั้น ในตอนต่อไปก็จะเป็นเรื่องที่รู้จากหลวงพ่อ หรือเรื่องที่หลวงพ่อเล่า โดยผมจะเอาแนวเนื้อของท่านมา แล้วมาปรุงเสียใหม่ให้เข้าใจง่ายขึ้น และเพลิดเพลินในธรรมวิทยาพอสมควรต่อไป

และก่อนที่จะถึงเรื่องดังกล่าวผมก็ขอทำความเข้าใจไว้หน่อยก่อนว่าเรื่องที่ผมฟังและคุยหรือกราบเรียนถามหลวงพ่อนั้น มันนานประมาณ50 ปีมาแล้ว ที่จดๆ ไว้ก็สูญหายไปในระหว่างสงคราม และหายเมื่อย้ายไปอยู่ในที่ต่างๆ แต่เนื้อความนั้นจำได้ว่าไม่ว่าคนเราหรือสัตว์ทำอะไรลงไปที่เรียกว่า กรรม ผลแห่ง กรรม คือ วิบาก นั้น ไม่ไปไหน จะตามกลับมาให้ผลทุกทีไป มันมีกรรมในชาติปางก่อน กรรมในชาตินี้ กรรมหนัก กรรมเบา ผลของมันก็ต่างกัน มีทั้งกุศลกรรม และอกุศลกรรม พบได้ทั้งทุกชาติทุกศาสนา และพื้นผิว ไม่ว่าจะเป็นผิวขาว ผิวดำ ผิวอย่างเราๆ

เมื่อคนหรือสัตว์ ดับจิตลงไปแล้ววิญญาณจะมาพบกันก่อนที่จะแยกย้ายไปรับกรรม ไปจุติตามกรรมนั้น ต่างวิญญาณก็จะแสดงถึงกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมที่ตนทำไว้เมื่อก่อนจะสิ้นชาติ ก่อนจะไปจุติ พบกันนั้น พบกับผู้มีอำนาจหน้าที่ในการจัดสรรคุณโทษแก่วิญญาณนั้น จะเรียกว่า ยมบาลก็ไม่เชิง แต่น่าจะเป็นเจ้าแห่งกรรมของแต่ละคน จะเป็นผู้ตัดสิน และส่งผลให้ไปตามกรรมนั้น

เพราะฉะนั้น เรื่องที่ผมจะคุยกับท่านผู้อ่านต่อไป จึงคล้ายๆ หรือเหมือนกับธรรมนิยายกลายๆโดยยึดหลักที่ได้ฟังได้ยินมาจากหลวงพ่อเป็นแกน บางเรื่องที่ท่านเล่า ท่านก็อ้างในชาดก หรือในคัมภีร์ อย่างเช่น

ถามว่า

"ทำไมผู้นี้จึงได้เป็นอัมพาตพิการเดินไปไหนมาไหน ทำอะไรช่วยตัวเองไม่ได้ ต้องทนทุกข์ทรมารอย่างนี้"

ท่านก็จะตอบว่า "เป็นเพราะกรรมที่ทำไว้แก่สัตว์ ทรมารสัตว์ไว้มากแต่ชาติปางก่อน ดังตัวอย่างในสมัยพุทธกาล มีพระสาวกองค์หนึ่งพิการเป็นอัมพาต ทนทุกข์ทรมานอย่างนี้พระพุทธองค์ก็ตรัสตอบว่า เป็นเพราะในชาติปางก่อน พระรูปนี้เป็นพราหมณ์ที่มีใจโหดเหี้ยมมาก ถือเอาการทรมารสัตว์เป็นเครื่องบันเทิงใจ ได้ทรมานทรกรรมสัตว์ต่างๆ ไว้มาก ผลกรรมนั้นตามสนอง จึงเป็นผู้มีอัมพาต ทุกข์ทรมานอยู่อย่างนี้ เป็นต้น"

เรื่องนี้ผมก็รู้จากหลวงพ่อ ท่านเล่าให้ฟัง หรือคุยธรรมดาๆ อาจจะย่อๆ สักหน่อย แต่เพื่ออรรถรส และเพื่อเป็นธรรมนิยาย ผมจึงขอเรียนว่าผมได้นำแกนของท่านมาเรียบเรียงใหม่เพื่อให้ซาบซึ้งกินใจต่อท่านที่ได้พบเห็นมากขึ้น โดยเล่าถึง คำสารภาพของวิญญาณต่างๆ ก่อนที่จะไปรับกรรม ทั้งกุศลและอกุศลกรรม ตามที่ผมได้ฟังมา และขอเชิญท่านผู้อ่านได้ติดตามตอนต่อไปในฉบับหน้า

เจ้าฝรั่งมังฆ้อง สุนัขแสนรู้

หลวงพ่อ ตื่นแต่เช้ามาก เมื่อเสร็จธุระส่วนตัวของท่านแล้ว ท่านจะมานั่งในที่ที่จัดไว้ จากนั้นท่านจะมาสวดมนต์ทำวัตรเช้าอยู่ราวๆ ครึ่งชั่วโมง พอเสร็จท่านก็จะนั่งที่นั่นต่อไปในท่าขัดสมาธิ สองมือประสารกันวางที่หน้าตัก ท่านจะนั่งอยู่อย่างนี้นาน...นานมาก ประมาณเวลาสักหนึ่งหรือสองชั่วโมง แล้วผมก็จะเข้าไปประเคนของ อันมีภัตตาหาร ดอกไม้ธูปเทียน

ตอนนี้ พี่ๆ น้องๆ ในบ้าน โดยเฉพาะคนที่ไม่ได้ทำงาน ก็จะเข้ามากราบนมัสการหลวงพ่อทุกคน

จากนั้นท่านจะฉันจังหันที่จัดถวาย ซึ่งท่านฉันน้อยมาก เมื่อเสร็จภัตกิจแล้ว ท่านก็อนุโมทนาให้ศีลให้พร คือ ยะถาสัพพี ตามปกติ ก็เห็นจะเป็นเวลาร่วมๆ 09.00 น.

ช่วงนี้บิดาผมจะเข้ามากราบแล้วคุยกับท่าน ก็ไต่ถามการจำวัดการขบฉัน ว่าสะดวกหรือไม่อย่างไร ในการที่ท่านได้กรุณามาจำวัดที่บ้านเราในโอกาสนี้

บิดาผมเรียกหลวงพ่อว่า "ท่านเจ้าคุณ" หลวงพ่อก็เรียกบิดาผมว่า "เจ้าคุณ" เหมือนกัน

ขณะที่ผมนั่งปฏิบัติรับใช้ท่านอยู่ก็ได้ฟัง "เจ้าคุณ" ฆราวาส สนทนา

ธรรมกับ "เจ้าคุณ" พระภิกษุ อย่างน้อยวันละ 3 ครั้ง คือ เช้า เย็น และกลางคืน

ในระหว่างคุยกันไป ถามกันไปตอบกันมา ผมนั่งฟังอยู่ด้วย ก็รับฟังด้วยความตื่นใจตื่นตาในเรื่องที่ทั้งสองท่านคุยกัน

ตอนนั้นบิดาผมนมัสการถามท่านว่า

"คนและสัตว์นี่เกิดมาแล้วก็ตายปัญหามีว่า ตายแล้วจะไปไหน จะเกิดอีกหรือไม่? บางคนว่า ตายแล้วก็เลิกกัน...สูญไป บางคนว่าตาย แล้วก็ไปเกิดใหม่ ท่านเจ้าคุณจะกรุณาอธิบายให้เกิดความเข้าใจ และเกิดความเชื่อถือได้หรือไม่"

"ตายแล้วดับ ไม่เกิดอีก มีอยู่คือท่านที่หมดกิเลส เป็นพระอรหันต์เท่านั้น นอกนั้นต้องเกิดทั้งสิ้น ไม่มีเว้นส่วนที่ไปเกิดที่ไหน...อย่างไรนั้นอีกเรื่องหนึ่ง"

"แล้วตายแล้วไปไหนล่ะขอรับ"

"การตาย คือการละทิ้งร่างกายนี้ไป ก็เหมือนเราลงจากบ้าน จะนั่งเรือไปยังอีกที่หนึ่ง การที่จะลงเรือนั้นเราก็ต้องจากบ้านที่เราอยู่ไป

บ้านที่เราอยู่เปรียบเหมือนร่างกายของเราในตอนนี้ เรือก็คือพาหะที่จะพาเราไปตามที่ต่างๆ เราจะเอาบ้านใส่เรือไปนั้น มันไม่ได้

ส่วนเรือที่นั่งอยู่จะไปทิศใด ทางใดนั้น ก็แล้วแต่ลมและหางเสือจะพาเรือไปในทะเล

หางเสือและลมในทะเลที่จะพัดพาเรือไปนั้นคือ วิบาก ซึ่งได้แก่ผลแห่งกรรม จะไปสู่เกาะอันเปล่าเปลี่ยว ลำบาก มีแต่ภัยอันตราย หรือจะไปสู่บ้านเมืองอันเจริญศิวิไลซ์ น่าอยู่น่าอาศัย ก็แล้วแต่หางเสือเรือและลมคือวิบากนี่เท่านั้น

เจ้าคุณ ทุกชีวิตไม่ว่าคนหรือสัตว์ เมื่อดับขันธ์ก็ต้องลงเรือนี่ทั้งนั้นไม่มีเว้น เมื่อลงเรือไปแล้ว ก็จะไปถึงจุดๆ หนึ่ง ที่ทุกจิต ทุกวิญญาณจะมาพบที่จุดนี้

พบอะไร ?

ก็พบกับกรรมที่กระทำไว้ โดยเจตนา

การที่จะไปถึงจุดนี้ ไม่ใช่ลงเรือไปอย่างที่ยกเป็นอุทธาหรณ์ แต่ไปเองไปด้วยแรงกรรม กรรมจะพาไปยังจุดนี้ ก่อนที่จะแยกย้ายไปจุติในที่ต่างๆ

"แล้วชาติที่แล้ว คือชาตก่อนชาติหน้า มีจริงหรือไม่...ท่านเจ้าคุณจะกรุณาอธิบายว่ากระไร"

"ชาตินี้มี ชาติก่อนก็ต้องมี เมื่อมีชาติก่อน มีชาตินี้ ชาติหน้าก็ต้องมีซิเจ้าคุณ"

"ท่านเจ้าคุณทราบได้อย่างไร ?"

"พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในชาดกชัดเจน พระพุทธองค์เองก็เสวยชาติต่างๆ มามากมายก่อนที่จะอุบัติมาเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า"

"ก็ถ้าไม่อ้างถึงชาดกล่ะขอรับ ท่านเจ้าคุณจะทราบได้อย่างไรว่าชาติที่แล้วมีจริง ชาติหน้ามีจริง"

"ก็การระลึกชาติได้ยังไงล่ะเจ้าคุณ ถ้าไม่นานเกินไป หรือไปเกิดเสียหลายๆ ชาติเสียก่อนจนลืม บางทีท่านได้ฌานแก่กล้า ท่านก็จะรู้เรื่องชาติภพก่อนๆ ของเราได้..ดังอาตมาจะเล่าให้ฟัง

ณ ที่แห่งนั้นเป็นลานกว้าง รื่นรมย์ด้วยมวลไม้ทั้งต้น และดอกนานาชนิดมันร่มรื่นน่าพิศวง ภายในแดนนั้นมีสิ่งที่เรียกว่า จิตวิญญาณเหลือคณานับ จิตวิญญาณนี้ล่องลอยมาพบกัน สนทนากัน ก่อนที่จะไป

จุติตามกรรมลิขิตแห่งตน

บางพวกก็เพิ่งลอยละล่องมามายังที่นี้เพื่อมาคอยรับวิบาก ผลแห่งกรรมที่กระทำไว้ก่อนที่จะมาสละเรือนร่างในชาติภพที่ผ่านไปหมาดๆ

จิตวิญญาณนี้มีทั้งจิตวิญญาณของมนุษย์นานาชาตินานาพวกเหลือคณานับและยังจิตวิญญาณแห่งสัตว์ในภพที่ผ่านมากับสัตว์ในอบายที่หมดเวรหมดกรรมแล้ว คอยเวลาที่จะไปรับใช้กรรมในชาติภพต่อๆไป

ในขณะที่จิตวิญญาณทั้งหลายล่องลอยอยู่ ณ ที่นี้ ก็จะมีจิตวิญญาณที่ละทิ้งเรือนร่างในชาติภพแห่งตนแล้วล่องลอยมารวมกลุ่ม ณ ที่นี้ทุกขณะและบางพวกก็ล่องลอยจากไปทุกขณะเช่นกัน แต่ละวิญญาณก็พบกันสารภาพต่อกัน ก่อนที่จะจากไปรับกรรมตามสภาวะ

ขณะนั้น วิญญาณหนึ่งก็ล่องลอยมารวมกลุ่ม วิญญาณในกลุ่มก็เอ่ยถามขึ้นว่า

"มาแล้วรึ ไหนว่าจะไปจุติยังไงล่ะ"

"ไปกลับมาแล้ว เกิดเป็นสุนัขใช้กรรมแล้ว หมดกรรมแล้ว จึงกลับมาที่นี้ เพื่อจุติต่อไปอีก"

"ทำไมเร็วนัก ชั่ววันเดียวเท่านั้นเอง"

"ก็ไม่เร็วนะ มัน 10 ปี ของโลกมนุษย์เชียวละ...ต่อไปนี้จุติเป็นมนุษย์ละ"

"เหตุไรและด้วยกรรมใดจึงทำให้ท่านต้องเกิดเป็นสุนัข และกรรมใดจึงทำให้ท่านจะไปจุติเป็นมนุษย์" จิตวิญญาณอีกดวงหนึ่งถาม

วิญญาณที่มาใหม่ได้สารภาพถึงกรรมที่ได้ก่อกรรมทำเข็ญไว้ว่า

"สองชาติที่แล้วมาเราก็เกิดเป็นมนุษย์ด้วยความคึกคะนอง เราเห็น

สุนัขเป็นไม่ได้ ต้องเฆี่ยน ต้องตี ต้องเตะ ต้องทำร้ายนานัปการเป็นนิสัย

ด้วยสัญชาตญาณสุนัขทุกตัว เมื่อเห็นเราเข้าก็จะต้องหลบทันที ถ้าหลบหนีไม่ทันก็ต้องต่อสู้ โดยแสดงอาการจะทำร้ายเราเช่นกัน แต่สุนัขมันสู้คนไม่ได้หรอก สุดท้ายมันก็ถูกดาบของเราฟัน ถูกตีจนต้องหนีไปด้วยอาการสาหัสมานักต่อนัก"

"ไหนเป็นยังไง ลองเล่าให้ฟังบ้าง"

"ก็ที่ บ้านทุ่งเสมอ อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี เราไปเกิดเป็นลูกของ ทิดฉ่ำ นางแก้ว ชาวนา ที่มีอันกินในแถบนั้น เราชื่อ เฉิ่ม เป็นลูกชายคนแรกของพ่อแม่ พ่อแม่ก็รักมาก ตามใจทุกอย่าง

พอโตขึ้นหน่อยเราก็เป็นหัวโจกในหมู่บ้านนั้น ใครๆ ก็รู้จักเจ้าเฉิ่ม

พอเป็นหนุ่มก็บวชพระพรรษาหนึ่ง สึกออกมาก็ช่วยพ่อทำนา รับซื้อข้าว ขายข้าวกับพ่อ

ต่อมาก็แต่งงานกับ ลูกสาวทิดสุกพ่อตาก็เป็นชาวนาพื้นบ้านเหมือนกัน เมียชื่อ แม่ม้าย มีลูก 3 คน

ตอนหลังเพื่อนฝูงก็ชวนไปเที่ยวเตร่ตามประสาคนหนุ่ม พอมึนได้ที่ก็กลับบ้าน มันก็เดินเซๆ เอียงไปเอียงมาเพราะฤทธิ์ที่กินเหล้าเข้าไป ทีนี้สุนัขมันก็เห่า ก็มันดึกแล้วนี่ เราก็ต้องทะเลาะกับสุนัขทุกคืนทุกวัน จนมันจำหน้าได้

ทีนี้พอกลางวันเดินผ่านบ้านใครสุนัขมันก็เห่าแทบทุกบ้าน เราก็เป็นศัตรูกับสุนัขเรื่อยมาตั้งแต่นั้น พอมันเห่าก็ไล่เตะ ไล่ตี ไล่ขว้างมัน มีดดาบที่ถือในมือก็เหวี่ยงไปที่คอมัน หัวมัน ถูกบ้าง ผิดบ้าง ที่ถูกก็เจ็บปวดร้องลั่นวิ่งหนีไปวันก็ไปเจ็บ ไปตาย สุดแล้วแต่ จนเมียเรา แม่เรา ทนไม่ได้

เมียเราทนไม่ได้ก็พูดขอร้องว่า "พี่เฉิ่ม ฉันขอทีเถอะเรื่องกินเหล้า

นี่ พอพี่เฉิ่มกินเข้าไปแล้วต้องไล่ทำร้ายหมาทุกที ขนาดไอ้ด่างหมาของฉัน พอพี่เฉิ่มกลับบ้านมันดีใจ...วิ่งไปรับ ตะกุยหน้ากุยหลังกระดิกหางดีใจที่นายมา พี่เฉิ่มยังเตะมันเสียคอหักขาหัก เดินไม่ได้จนบัดนี้ มันบาปกรรม เป็นเวรนะพี่ ฉันขอทีเถอะ"

เราก็ตอบแม่ม้ายว่า "เฮ้ย ! หมูหมาสิงสาราสัตว์ไม่มีความหมายอะไรหรอก รำคาญนักก็เตะมันไปก็สิ้นเรื่อง"

เมื่อได้ยินเราพูดเช่นนั้น แม่ม้ายก็ได้แต่นั่งร้องไห้ไป

ต่อมา สุนัขตัวเมียข้างบ้านมันอาศัยเศษๆ อาหารที่แม่ม้ายเขาให้ทานมันกิน มันก็มาคลอเคลียอยู่ที่บ้าน เรารำคาญเป็นที่สุด ต่อมามันออกลูกมาหลายตัว เสียงลูกมันร้องสุดแสนที่จะรำคาญ เราอุตส่าห์ทนมาตั้งเดือน ก็เพราะเห็นแก่แม่ม้ายนี่แหละ

หนักๆ เข้าทนไม่ไหว มันร้องหนวกหูนัก เราก็เลยจับลูกสุนัขทั้งหมดโยนลงไปในน้ำ ก็คลองข้างบ้านนั่นแหละ น้ำกำลังเชี่ยวอยู่ด้วย มันลอยตามน้ำไปกำลังจะตายอยู่แล้ว พอดีแม่ม้ายเมียตัวดีกลับมา ก็เดาเหตุการณ์ออก รีบโดดลงไปในคลอง เอาลูกสุนัขขึ้นมาได้รอดตายไป !

อีกวันหนึ่ง มืดๆ เดินถือไต้กลับบ้าน สุนัขที่ไหนก็ไม่รู้วิ่งไล่เห่ามาเรื่อย เห่าอยู่ได้ พอมันมาใกล้ๆ เราก็เอาไต้ที่ติดไฟลุกโชนอยู่นั่นทิ่มไปที่หน้ามัน ที่ปากมัน มันหลบไม่ทัน ได้ผล ! วิ่งร้องบ้านแตกไปเลย ทั้งๆ ที่เศษไต้ติดลุกโชนอยู่ที่หัว มันวิ่งร้องไปสามบ้านแปดบ้าน

โอ๊ย ! เราทำกับสุนัขสารพัด"

วิญญาณที่ฟังอยู่ก็เลยเสริมว่า "ถึงได้มีตัวเหมือนพวกเรา แต่มีหัวเหมือนหมายังงี้"

"เออ...ก็คงเป็นยังงั้น"

วิญญาณที่ฟังอยู่ถามต่ออีกว่า "แล้วบุญล่ะ เจ้าทำอะไรมามั่ง"

"เรามีการทำบุญให้ทานอยู่อย่างหนึ่ง ทำทุกวันพระนั่นแหละ ก็คือเราใส่บาตรทุกเช้า เวลาใส่บาตรก็อธิษฐานว่า ขอให้ได้พบพระ ได้พบพระพทุธศาสนาทุกชาติ ก่อนที่เราจะละทิ้งสังขารในโลกมนุษย์ไม่กี่เพลา เราออกไปใส่บาตรอย่างเคย แล้วก็อธิษฐานอย่างเครียด ค่ำวันนั้น โจรมาปล้นบ้านเราก็ถูกโจรฆ่าตาย ก็เลยนึกออกว่า ชาติก่อนเราเคยฆ่าเคยปล้นเขาไว้

ทีนี้กรรมตามทัน ก่อนจะตายก็ได้ยินเสียงสุนัขหอน ใจก็เลยมีแต่พะวงเรื่องสุนัข พอตายก็มานี่ แล้วก็จะต้อง ไปเกิดเป็นหมา ใช้กรรมใช้เวรต่อไป...มาแล้ว วิบากมาเอาตัวไปแล้ว"

ว่าแล้ว วิญญาณนายเฉิ่มก็ติดตามตัววิบากไปตามวิถี

ทั้งหมดนี้คือคำที่วิญญาณนายเฉิ่มสารภาพ

เช้าวันหนึ่ง หลวงพ่อออกบิณฑบาตโปรดสัตว์ตามปกติ ขณะจะเดินกลับวัด ผ่านบ้านหลังหนึ่ง ได้ยินเสียงลูกสุนัขร้องโหยหวนอย่างเจ็บปวดและทรมาน

ด้วยจิตเมตตาของท่านที่มีมากอยู่เป็นปกติ ท่านจึงหันกลับไปดูตามเสียงนั้น ก็พบลูกสุนัขตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งถูกน้ำข้าวร้อนๆ ราดตัว เป็นน้ำข้าวที่เขาเช็ดมาจากข้างบนบ้าน ลูกสุนัขตัวนี้นอนอยู่ใต้ถุนบ้าน ท่านก็เดินเข้าไปอุ้มเอามาเช็ดน้ำข้าวร้อนๆ ออกจากตัวด้วยมือของท่าน

พอลูกสุนัขนั้นมีอาการสงบลงท่านก็ปล่อยวางมันลงที่พื้น พลางกล่าวว่า "เจ้ารับกรรมไปก่อนนะ รักษาตัวให้รอดปลอดภัยเถิด" แล้วท่านก็เดินกลับวัด

รุ่งเช้า ท่านออกเดินรับบิณฑบาตอย่างเคย พอขากลับท่านได้ยิน

เสียงสุนัขร้องอย่างเจ็บปวดโหยหวนอีก ท่านจึงเข้าไปดู ก็พบลูกสุนัขตัวเดิมถูกสุนัขตัวใหญ่กัด มีแผลเลือดไหล ท่านก็เข้าไปอุ้มมาเช็ดเลือด เอาเศษผ้ามาพันแผลให้ จึงได้ความจากชาวบ้านว่าแม่สุนัขนี้ตายไปหลายวันแล้ว เหลือลูกสุนัขตัวนี้อยู่ตัวเดียวหมาใหญ่มันมาแย่งกินของ มันเลยกัดเอา

หลวงพ่อวางลูกสุนัขลง แล้วพูดกับมันว่า "เจ้าหมดเวรเมื่อไหรจะได้ไปอยู่กับข้า ตอนนี้เจ้ารับเวรไปก่อนจงรักษาตัวให้รอดปลอดภัยเถิด" แล้วท่านก็เดินจากไป

ต่อมา หลวงพ่อไม่ได้เดินโปรดสัตว์ในทางเดิมหลายวัน แต่เดินไปและกลับในทางอื่น จึงลืมเรื่องลูกสุนัขตัวนั้นเสียสนิท

วันหนึ่งท่านเดินบิณฑบาตในทางเดิม ขากลับวัดท่านได้ยินเสียงลูกสุนัขร้องอีกท่านระลึกได้จึงเดินตามเสียงนั้น ก็พบว่าลูกสุนัขตัวนั้นหล่นลงไปในคลองหลังบ้านของบ้านหลังหนึ่งตะเกียกตะกายขึ้นมาไม่ได้ ได้แต่โผล่หัวขึ้นมาเหนือน้ำ แล้วร้องอย่างโหยหวนด้วยความหนาวเหน็บ

หลวงพ่อเดินตามไปยังเสียงที่มานั้น ท่านก็แลเห็นลูกสุนัขตัวเก่าหล่นลงไปในน้ำ อ้าปากร้องเสียงดัง ท่านก็เวทนา ก้มลงไปดึงตัวขึ้นมาจากคูน้ำก็พบว่าตามตัวมีรอยแผลเต็มไปหมดคงจะถูกสุนัขใหญ่กัด และคงจะวิ่งหนีเอาตัวรอดเลยตกลงไปในน้ำ

หลวงพ่อรำพึงในใจว่า "เวรอันใดวิบากอันใดหนอ สุนัขนี้จึงเป็นเช่นนี้" ด้วยจิตเวทนาและด้วยความเมตตาของท่านที่แผ่ไปถึงสรรพสัตว์ทั่วไปอยู่เป็นนิตย์ ท่านก้มลงเช็ดตัวให้ลูกสุนัขตัวนั้นอีก

คราวนี้มันจำได้ มันกระดิกหางครางหงิงๆ คงรู้ตัวว่าไม่ตายแล้วอบอุ่นแล้ว มันก็ซุกหัวเข้ามาในมือหลวงพ่อ

หลวงพ่อนั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น วางบาตร แล้วประคองลูกสุนัขตัวนั้นอยู่ชั่วครู่ ท่านจึงพูดว่า "เจ้าชดใช้กรรมใช้เวรมาพอแล้ว เห็นจะหมดเวรคราวนี้ไปอยู่กับข้าไหม ถ้าจะไปอยู่ด้วยก็เดินตามมา" ว่าแล้วท่านก็ลุกขึ้น เดินไปหยิบบาตรของท่านมาอุ้มไว้ แล้วออกเดินกลับวัด โดยมีลูกสุนัขตัวน้อยเดินตามมาติดๆ

ระยะทางจากบ้านนั้นไปยังวัดไม่ไกลเท่าไรนัก เดินสักครู่ใหญ่ก็ถึงคลองหน้าวัดที่เรียกว่า "คลองเมือง" ตาคนแจวเรือข้ามฟากเห็นหลวงพ่อเดินกลับมาก็ถอยเรือออกไปรับท่านดังที่เคยปฏิบัติ ไม่ได้สังเกตเห็นลูกศิษย์ตัวเล็กตัวใหม่ที่เดินกะโผลกกะเผลกตามมาด้วย

พอหลวงพ่อลงนั่งในเรือ ตาคนแจวเรือก็วาดหัวเรือจะออก หลวงพ่อจึงบอกว่า "คอยลูกศิษย์เดี๋ยว จะข้ามไปอยู่วัดด้วย"

ตาคนแจวเรือข้ามฟาก ก็มองไปที่ท่าข้าม ไม่เห็นมีใครสักคน มีแต่ลูกสุนัขสีขาวๆ ยืนอยู่ตัวเดียว ก็บอกหลวงพ่อว่า "ไม่เห็นมีลูกศิษย์ที่ไหนนี่ขอรับหลวงพ่อ มีแต่สุนัขตัวเล็กๆ ตัวเดียวยืนอยู่"

หลวงพ่อก็ตอบว่า "นั่นแหละสุนัขตัวขาวๆ นั่นและลูกศิษย์ใหม่ขอเอาไปด้วย" ว่าแล้วหลวงพ่อก็เรียกลูกศิษย์สุนัขตัวนั้นลงมา ซึ่งเขาก็เดินมาลงเรืออย่างง่ายดาย ไม่ต้องไปอุ้มมาลงเรือ

ตาคนแจวเรือก็ออกปากว่า "สุนัขตัวนี้มันสีขาวสวยดี ยังกับฝรั่งหลวงพ่อได้มาแต่ไหน ชื่ออะไรครับ"

หลวงพ่อบอกว่า "ช่วยเขามาจากคูน้ำ ถูกสุนัขใหญ่กัด ตัวเลยสกปรกหน่อย เอามาช่วยชิวิตไว้ที่วัด ชื่อน่ะเหรอ...ยังไม่มี แต่ตัวเขาขาวดีเอาละให้ชื่อว่า เจ้าผรั่งมังฆ้อง ก็แล้วกัน"

พอดีเรือถึงท่าวัด หลวงพ่อก้าวขึ้นท่าวัด และก็มีเจ้าฝรั่งมังฆ้อง

ก้าวเท้าหยอยๆ ตามไปติดๆ หลวงพ่อหันหน้ามาดูมันด้วยดวงตาที่ปิติ ที่ได้ช่วยชีวิตสัตว์นี้ไว้ ได้

หลวงพ่อก้าวขึ้นบันไดกุฏิยื่นบาตรให้ลูกศิษย์แล้วท่านก็หันไปพูดกับเจ้าฝรั่งมังฆ้อง ว่า "ทีนี้เจ้ามีความสุขละ อยู่กับข้านะ นั่งอยู่ใกล้ๆข้า อย่าไปไหนไกลๆ นั่งรับใช้อยู่หน้าห้องข้านี่แหละ"

แล้วท่านก็หันไปสั่ง ลูกศิษย์ให้ช่วยดูแลเจ้าฝรั่งมังฆ้องด้วยว่า "เขามาอยู่ใหม่ ยังไม่รู้จักใคร อย่าให้เขาตื่นตกใจอะไรนะ เขาลำบากมากแล้ว" จากนั้นท่านก็เรียกลูกศิษย์สองสามคนมาให้เจ้าฝรั่งมังฆ้องทำความรู้จัก ด้วยการดมมือ ดมกลิ่น ซึ่งทั้งคนทั้งหมาก็ทำตามอย่างว่าง่าย

"เจ้าอย่าไปหาเรื่องรังแกทะเลาะวิวาทกับเพื่อนๆ แมว หมา นก บนกุฏินี่นะ เขาลำบากมาเหมือนเจ้า ข้าช่วยไว้เหมือนเจ้าทั้งนั้น" หลวงพ่อพูดเจ้าฝรั่งมังฆ้องก็มองตามมือหลวงพ่อไป ฟังอย่างสงบเหมือนกับรู้ภาษาเป็นอย่างดี

ตั้งแต่นั้นมาเจ้าฝรั่งมังฆ้องก็หมอบเฝ้าเหมือนจะรับใช้หลวงพ่ออยู่หน้ากุฏิไม่ไปไหน นอกจากจะตามหลวงพ่อทุกฝีก้าว หลางพ่อสวดมนต์ก็ไปนอนหมอบอยู่ข้างๆ หลวงพ่อทำสมาธิ เขาก็หมอบนิ่ง ใครจะไปจะมาจะเข้ามา ก็ไม่เห่าไม่หอน

เวลาจะถ่ายหนัก ถ่ายเบา ก็จะวิ่งลงไปจากกุฏิ พอเสร็จธุระก็จะกลับมาเฝ้าหลวงพ่อใหม่

หลวงพ่อฉันอาหารก็นอนเฝ้าเมื่อหลางพ่อหยิบยื่นอาหารใส่จานมาให้ เขาจะค่อยๆคืบคลานไปเลียอาหารนั้น ถ้ามีแมวหรือสุนัขตัวอื่น หรือสัตว์อื่น เช่น ไก่ นก มาขอร่วมวง ร่วมจานด้วย เขาก็จะถอยออกมา ไม่ว่าอะไร จนหลวงพ่อต้องให้ลูกศิษย์เอาอาหารมาเติมให้อีก มิฉะนั้นจะหิว

เพราะเจ้าฝรั่งมังฆ้องกินอาหาร 2 มื้อ เท่านั้น คือ เช้า กับเพล โดยกินเหลือจากหลวงพ่อ

เจ้าฝรั่งมังฆ้องพอมาอยู่กับหลวงพ่อได้ประมาณ 1 ปี ตัวโตขึ้นอ้วนท้วนแข็งแรง

เจ้าฝรั่งมังฆ้องจะตามหลวงพ่อออกไปบิณฑบาตทุกเช้าโดยเดินตามไปติดๆ ทุกวันๆ ใครเห็นเข้าก็เมตตาสงสาร

หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังว่า วันหนึ่งชาวบ้านเขานิมนต์รับสังฆทานหน้าบ้านเป็นอาหารใส่ปิ่นโตเล็กๆ ท่านก็เลยพูดกับเจ้าฝรั่งมังฆ้องว่า "ถือปิ่นโตนี่เอาปากคาบไว้ ถือแบบนี้"

ท่านก็จับมือถือของปิ่นโตใส่ในปากเขา แล้วว่า "คาบไว้แล้วเดินตามมา"

เจ้าฝรั่งมังฆ้องปฏิบัติตาม โดยคาบปิ่นโตเดินตามหลวงพ่อมาตลอดพอเมื่อยเข้าก็วางเสียที แล้วคาบต่อไปใหม่ ผู้คนเห็นเข้าก็มองดูด้วยความสนเท่ห์และเมตตา ข่าวก็ลือกันออกไปชาวบ้านหลายบ้านก็นิมนต์ท่านรับสังฆทานใหม่เพื่อจะดูเจ้าผรั่งมังฆ้องคาบปิ่นโตถวายหลวงพ่อก็ไม่ผิดหวัง... ได้ดูทุกราย

ต่อมา หลวงพ่อก็เอาปิ่นโตเล็กๆ 3 ชั้น มาเถาหนึ่ง ให้เจ้าฝรั่งมังฆ้องคาบปิ่นโตตามเวลาท่านบิณฑบาต เขาก็รับใช้ โดยคาบปิ่นโตเดินตามทุกเช้าเป็นกิจวัตร

เวลาชาวบ้านมาใส่บาตรหลวงพ่อก็จะเรียก "เอ้อ...เจ้าฝรั่งมังฆ้องรับบาตรจากญาติโยมที"

เจ้าฝรั่งมังฆ้องจะคาบปิ่นโตไปวางตรงหน้า คนที่จะใส่บาตรพอชาวบ้านตักใส่ปิ่นโตเล็กๆ นั่นเสร็จเรียงแถวเรียบร้อย เจ้าฝรั่งมังฆ้องก็จะ

ข้าไปรับปิ่นโต คาบเดินตามหลวงพ่อต่อไป พอเมื่อยปาก เมื่อยคอเข้าก็วางลงเสียที เพราะมันหนัก

ในระหว่างที่ช่วยหลวงพ่อรับบาตรนั้น ก็มีสุนัขตัวอื่นๆที่เห็นเข้าวิ่งมากัด มาแย่งปิ่นโตเหมือนกัน เขาสู้ได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่ชาวบ้านแถวนั้นเห็นเข้าก็จะช่วยเหลือ ไม่ให้ถูกรุมกัน แต่ก็บาดเจ็บบ่อยๆ เหมือนกัน

ปกติหลวงพ่อเดินรับบาตรไม่ไกลแต่เดินทุกวัน ยกเว้นวันที่ฝนตกเดินลำบาก เพราะท่านอายุมากแล้ว แต่เจ้าฝรั่งมังฆ้องไม่เข้าใจ พอสว่างก็เดินไปคาบปิ่นโตมาคอยหลวงพ่อที่หัวบันไดอย่างที่เคยประพฤติ ฝนจะตกแดดจะออกหรือไม่ ไม่เข้าใจ จะออกเดินบิณฑบาตท่าเดียว หลวงพ่อต้องบอกว่า "วันนี้ฝนตกมาก ไปไม่ได้ เดี๋ยวจะมีผู้ศรัทธามาถวายเอง" เขาจึงสงบและนั่งเฝ้าหลวงพ่อเฉย

ต่อมา หลวงพ่อได้ใช้เจ้าฝรั่งมังฆ้องออกรับบาตรแทนท่าน โดยเอาปิ่นโตใส่ปากให้คาบไว้ แล้วบอกเขาว่า "ไปบิณบาตให้ข้าทีนะ"

เจ้าฝรั่งมังฆ้องก็คาบปิ่นโตลงจากกุฏิ เดินไปที่ท่าน้ำ ตาลุงที่แจวเรือข้ามฝากเห็นเข้าก็ถ่อเรือมารับ ถามว่า "อ้าว! หลวงพ่อไม่มาหรือฝรั่งมังฆ้องทำไมตัวคนเดียว ?"

เจ้าฝรั่งมังฆ้องไม่แสดงกิริยาอะไร คาบปิ่นโตกระโดดลงเรือเฉยเรือก็พาไปส่งที่ท่าฝั่งข้างโน้น เจ้าฝรั่งมังฆ้องก็คาบปิ่นโตเดินไปตามทางที่เคยไปชาวบ้านก็เข้าใจว่า เช้านี้ หลวงพ่อคงไม่ออกมารับบาตร ให้ลูกศิษย์มารับแทน ญาติโยมก็ใส่ปิ่นโตอย่างเคยสองสามเจ้า ก็เต็มปิ่นโตแล้ว เจ้าฝรั่งมังฆ้องก็คาบปิ่นโตกลับมาที่เรือ

ระหว่างทางก็ถูกอัธพาลยื้อแย่งหรือไล่ทำร้ายบ้างอย่างเคย

พอถึงท่าน้ำ ตาคนแจวเรือก็ถ่อเรือไปรับ ถามว่า "บิณฑบาตมา

แล้วหรือฝรั่งมังฆ้อง ได้อะไรมั่งล่ะ ?"

เขาก็คาบปิ่นโตลงเรือนั่งข้ามฟากมาขึ้นท่าวัด เอาปิ่นโตพร้อมอาหารไปถวายหลวงพ่อ แล้วตนเองก็ร่วมฉลองศรัทธาให้เขาด้วย เมื่อหลวงพ่อแบ่งมาให้

เจ้าฝรั่งมังฆ้อง ทำหน้าที่เดินคาบปิ่นโตรับบาตรให้หลางพ่อมานานเป็นปี จนเป็นที่เลื่องลือของคนทั่วไปในละแวกนั้น ภายหลังต่อมาได้รับอนุญาติให้เข้าไปนอนในกุฏิของท่าน เวลาฝนฟ้าไม่ตกก็ออกคาบปิ่นโตเดินไปกับหลวงพ่อ ถ้าวันไหนหลวงพ่อไม่ออกเขาก็ออกเดินไปตัวเดียว

อากาศตอนเช้าในหน้าหนาวกำลังเย็นสบาย เจ้าฝรั่งมังฆ้องนอนหลับเพลิน ได้ยินเสียงหลวงพ่อพูดว่า "สว่างแล้ว นาฬิกาตีหกแล้ว ยังไม่ตื่นอีกหรือ" ก็ลุกขึ้นบิดขี้เกียจ เหยียดแขนเหยียดขาออกดัดตัวตามประสาและวิธีการของสุนัข แล้วก็งัวเงียเดินไปคาบปิ่นโตอย่างเคย

คราวนี้ เดินนำหลางพ่อไปท่าน้ำนำไปลงเรือ นำขึ้นจากเรือ แล้วก็เดินนำไปรับบาตร ตามบ้านเจ้าประจำที่เคยใส่ หลวงพ่อก็เดินตามไปนานๆ เข้าก็วางปิ่นโตเสียที เพื่อต่อสู้กับนักเลงเจ้าถิ่นซึ่งออกมาทีละหลายๆตัว โดยเจ้าฝรั่งมังฆ้องจะส่งเสียงร้องจนกว่าชาวบ้านจะออกมาช่วย เป็นผลให้บาดเจ็บเกือบทุกวัน

หลวงพ่อท่านพูดกับเจ้าฝรั่งมังฆ้องว่า "เจ้ารับกรรมไปอีกหน่อยก็จะหมดกรรมแล้ว ชาติก่อนเจ้าทำกรรมทำเวรไว้แยะ"

ก็เป็นจริงอย่างที่ท่านว่าตอนหลังๆชักไม่ค่อยมีหมาหมู่มารุมกัด เพราะชาวบ้านคอยกีดกันไว้ค่อยเดินรับบาตรแทนหลวงพ่อเป็นสุขขึ้นหน่อย

อีกประมาณ 10 ปีต่อมา เจ้าฝรั่งมังฆ้องแก่เข้า ฟันชักหักลง ไม่ค่อยมีฟันเหลือ คาบปิ่นโตลำบากขึ้น แต่ก็ไม่ขาดงาน ตอนนี้หลวงพ่อท่าน

ไม่ออกบิณฑบาตแล้ว คงมีแต่เจ้าฝรั่งมังฆ้องตัวเดียวเดินรับบาตรแทนหลวงพ่อทุกวัน

ที่จริงหลวงพ่อจะไม่ออกบิณฑบาตก็ได้ เพราะมีชาวบ้านศรัทธาเอาอาหารมาถวายทุกวัน วันละมากๆ สัตว์ที่อาศัยใบบุญของท่านก็ไม่ค่อยอดอยาก มีผู้เอาอาหารและปัจจัยมาบริจาคสงเคราะห์อยู่เสมอ แต่ที่ท่านออกเดินบิณฑบาตนั้น ท่านว่าเป็นกิจวัตรของพระสงฆ์ในพระศาสนาเพื่อจะได้โปรดสัตว์ไปด้วย

เจ้าฝรั่งมังฆ้อง คงจะไม่ทราบว่าหลวงพ่อไม่อดอยาก ถึงแม้จะออกเดินบิณฑบาตหรือ ไม่ก็ตามเจ้าฝรั่งมังฆ้องรู้แต่ว่าจะต้องคาบปิ่นโตไปรับอาหารบิณฑบาตมาหาเลี้ยงหลวงพ่อทุกวันในวันพระบางวันก็จะมีห่อของห่ออาหาร ผูกคอติดกลับมาวัดด้วย

จนวันหนึ่ง ฝนตกมากในตอนขากลับวัด เจ้าฝรั่งมังฆ้องออกเดินรับบิณฑบาตแทนหลวงพ่อ ของก็หนักปากก็เมื่อย ตัวก็เปียก หนาวก็หนาวแต่ก็ทนเดินกลับเอาปิ่นโตมาถวายหลวงพ่อจนได้ หลวงพ่อก็ลูบหัวเขาแล้วพูดว่า "ฝนตกอย่างนี้เจ้าไม่น่าจะออกไปเลย"

ตั้งแต่นั้นมา เขาก็เริ่มป่วย นอนซึม ไอ ไม่กินอาหาร หลวงพ่อท่านเป็นหมอโบราณอยู่ท่านก็หายาให้เขาโดยกรอกเข้าไปทางปาก แต่อาการก็หนักขึ้นๆ นอนร้องครวญคราง มีอาการชักเป็นคราวๆ เพราะไข้สูงจัด

หลวงพ่อนั่งสงบอยู่ข้างตัวเจ้าฝรั่งมังฆ้อง คงจะเพ่งกระแสจิตหรือตรวจสอบอะไรบางอย่าง ท่านก็ทราบจากนั้นท่านก็กระเถิบ เข้าไปหาเจ้าฝรั่งมังฆ้อง พลางกล่าวว่า

"ฝรั่งมังฆ้องเอ๊ย ! เจ้าเกิดมาเป็นหมาใช้กรรม ชาตินี้เจ้าทำแต่กรรมดีมาตลอด หมดเวรหมดกรรมกันแล้ว เจ้าดีกว่าอีกหลายคนที่

แต่กรรมดีมาตลอด หมดเวรหมดกรรมกันแล้ว เจ้าดีกว่าอีกหลายคนที่ไม่มีแม้แต่ศีลสักตัวเจ้ากำลังจะละสังขารนี้ไปแล้ว ข้าจะให้ศีลให้พรก่อนที่เจ้าจะละสังขารนี้ไป เอ้า...รับศีลเสียก่อน เจ้ากำลังจะไปดีมีสุขแล้ว"

หลวงพ่อสวด นะโม สวดไตรสรคมน์ แล้วให้ศีล 5 ขณะที่ท่านสวดมานต์และให้ศีลอยู่นั้น เจ้าฝรั่งมังฆ้องผงกศีรษะและครางรับทุกคำ จากนั้นท่านก็สวดให้พร ให้จนจบ พอจบแล้วเจ้าฝรั่งมังฆ้องก็กระเสือกกระสนเอาศีรษะมาซบที่ตักหลวงพ่อ จากนั้นก็สิ้นใจด้วยความสงบ.. วิญญาณอันบริสุทธิ์ของเขาก็จากไป เหลือแต่กรรมดีที่ทำไว้

หลวงพ่อยื่นมือมารูปศีรษะเจ้าฝรั่งมังฆ้อง หลับตานิ่งอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเอาผ้าเหลืองเก่าๆ มาห่อศพเจ้าฝรั่งมังฆ้อง จากนั้นท่านก็ตั้งศพไว้ที่เมรุสวดบังสุกุลเหมือนทำกับคนทั่วๆไปทุกอย่าง(ท่านชี้ให้ดูรูปถ่ายในงานเมรุของเจ้าฝรั่งมังฆ้องที่ติดไว้ข้างฝาตอนนั้นเป็นต้นๆรัชสมัยของรัชกาลที่6 ที่ท่านเล่าว่าท่านเองก็เคยเป็นพระอาจารย์ถวายพระอักษรมา)

ผมจะได้ขอเล่าละเอียดในตอนนี้เอาไว้คุยเป็นส่วนตัวกับผม เรื่องศพเจ้าฝรั่งมังฆ้อง จะดีกว่า เพราะท่านเล่าไว้พิสดารมาก

พอตั้งศพสวดได้ครบ 7 วัน ก็มีการฌาปนกิจที่วัด ผู้คนที่ทราบข่าวก็มาร่วมเผาศพด้วยความเวทนาและเมตตามากมาย

ต่อคำถามที่ว่า "ทำไมหลวงพ่อจึงจัดงานศพสุนัขใหญ่โตอย่างนี้"

ท่านตอบว่า "เขาคือชีวิตหนึ่งวิญญาณหนึ่ง ในชาตินี้เขาดีกว่าคนหลายคน นี่เขาก็ไปดี ไปเสวยสุขในชาติใหม่แล้ว ครั้งหนึ่งเขาเคยอธิษฐานว่า เกิดชาติใดฉันใด ขอให้พบพระพบเจ้าทุกชาติไป ชาตินี้เขาก็พบสมดังคำอธิษฐานแล้ว"

ผมนั่งฟังนิ่งด้วยความสนใจแล้วจึงกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "ถ้า

ยังงั้น เจ้าฝรั่งมังฆ้องนี่ก็คือตาเฉิ่มที่ทำทารุณกับสุนัขต่างๆ มากมาย แต่ก็ใส่บาตรขอพบพระศาสนาทุกชาติใช่ไหมขอรับ ?"

หลวงพ่อท่านก็ตอบว่า "คิดเอาเอง"

ผมกราบเรียนถามท่านอีกว่า "เรื่องกรรม เรื่องวิญญาณ มีจริงหรือครับ"

ท่านก็ตอบว่า "ตราบใดที่ยังไม่หมดกิเลส ไม่เป็นพระอรหันต์ ตราบนั้นก็ยังมีกรรม ก็เหมือนนาฬิกานี่แหละ ถ้าเราไขลานมันก็เดิน ไม่ไขลานมันก็หยุด กรรมก็เหมือนการไขลานทั้งคนทั้งสัตว์ยังประกอบกรรมทุกวันเหมือนไขลานอยู่ทุกวัน แล้วมันจะหยุดได้ยังไง หมดชาตินี้แล้วก็ยังต้องเกิดชาติใหม่ เหมือนลานนาฬิกาที่ไขไว้ยังไม่หมด"

ผมสนใจเรื่องเจ้าฝรั่งมังฆ้อง ก็กราบเรียนถามท่านว่า "หลวงพ่อว่าเจ้าฝรั่งมังฆ้องไปเกิดใหม่ไหมครับ แล้วไปเกิดที่ไหน"

"ชาติที่เขาเกิดเป็นสุนัข เขาไม่ได้ทำกรรมทำเวรอะไรเลย เขาเกิดมารับกรรม ใช้กรรม ต่อมาเขาก็มาอยู่กับพระโดยตลอด จนสิ้นชีวิต ชาตินี้เขาทำแต่กรรมดี เขาจะไปเกิดในอบายไม่ได้"

"อบายเป็นยังไงขอรับ?"

ก็นรก เปรต อสุรกาย เดียรัจฉาน 4 ภพ 4 ภูมิเท่านั้น ที่เป็นอบาย"

"หลวงพ่อว่าเขาหมดเวรแล้ว ก็ไม่น่าจะเกิดมาใช้กรรมอีก"

"กรรมหรือวิบากมันต่อเนื่องมันมีทั้งกรรมดี กรรมชั่ว เมื่อรับวิบากในชาติปัจจุบันไม่หมด คือรับผลดีชั่วที่ทำไว้ไม่หมด วิบากก็ต่อเนื่องไป ต้องรับวิบากแห่งกรรมต่อไปอีก เพราะฉะนั้น จึงมีชาติหน้า คือการเกิดมารับกรรมอีก มันต่อเนื่องกันอย่างนี้ฉะนั้น ผู้ที่หวังความสุขในชาติ

ต่อๆไป จึงควรทำแต่กรรมดี อย่างน้อยก็ มี ศีล ไว้คอยควบคุมกายวาจา คนมีศีลไม่ไปอบายหรอก"

ฝรั่งมังฆ้องไปเกิดเป็นคนไหมขอรับ ?" ผมกราบเรียนถามท่านตรงๆ

"เขาไม่ไปอบาย เขาจะเกิดเป็นคนเป็นเทพยดา ก็สุดแต่กรรมที่สะสมไว้ในชาติก่อนๆ ด้วย"

"แล้วเรื่องวิญญาณที่ทำกรรมต่างๆ แบบนี้มีอีกไหมครับ"

"มีแยะ...เอาไว้ค่อยคุยกันวันหลังวันหลังไปวัดจะชี้ให้ดูรูปถ่ายของเมรุที่เผาเจ้าฝรั่งมังฆ้อง แขวนไว้ที่ข้างฝาแต่เมื่อตอนเขามีชีวิตอยู่ไม่ได้ฉายเอาไว้"

ผมกราบเรียนถามท่านต่อไปด้วยความสนใจอย่างที่สุด และตื่นใจอย่างมาก เพราะไม่เคยได้ยินเรื่องชนิดนี้มาก่อน จึงกราบเรียนถามท่านว่า

"หลวงพ่อครับ ที่หลวงพ่อเล่าว่าที่แดนอัศจรรย์ จิตวิญญาณต่างๆ มาพบกันมากมาย เดี๋ยวมา เดี๋ยวไปจุติ วิญญาณนี้มาจากไหนครับ"

"มาจากมนุษย์ เทวดา ที่มาเสวยชาติใหม่ จากสัตว์ที่หมดเวรหมดกรรมหรือที่ก่อกรรมทำเข็ญไว้ และจะไปรับวิบากต่อไป มาจากสัตว์ในอบายภูมิที่ว่า...บางทีก็อาจจะมาจากโลกอื่นอย่างในคำพระท่านเรียกว่าอนันตจักรวาล"

ผมยังติดใจไม่หาย ก็กราบเรียนถามท่านอีกว่า

"ที่หลวงพ่อว่าจิตวิญญาณที่คุยกับจิตวิญญาณดวงอื่นว่า คราวนี้จะไปเกิดเป็นคนละนั่นน่ะคือจิตวิญญาณของ เจ้าฝรั่งมังฆ้องใช่ไหมครับ"

"ก็คิดเอาเองก็แล้วกัน สัตว์ มนุษย์เกิดมาไม่เคยทำชั่วเลย ทำแต่ดี

มาตลอด เมื่อละสังขารแล้ว ก็ตัดทางไปอบายได้ เมื่อตัดอบายแล้ว จิตวิญญาณนั้นจะไปรับกรรมที่เป็นกุศลเท่านั้น คือไปดี...มีสุข เขาก็คงไม่เกิดเป็นสัตว์อีกแน่นอน ถ้าจะไปเกิดเป็นมนุษย์ ก็ไปเป็นมนุษย์ที่มีอาการครบสามสิบสองไม่ง่อยเปลี้ยเสียขาพิการ มีทรัพย์สมบัติบริวารมากมาย ไม่อนาถอนาถาเหมือนคนง่อย คนพิการ ที่นอนอยู่ใต้ถุนที่วัดหรอก"

คนนั้นมีกรรมอะไรครับ หลวงพ่อ"

"ก็เอาไว้คุยกันวันหลังยังไงล่ะ" ทั้งๆ เป็นเรื่องที่น่าสนใจของผมอย่างที่สุด รวมทั้งบิดาผมด้วย แต่จะเป็นการเซ้าซี้กวนใจท่านเกินไป ผมจึงสงบปากคำ ไม่ถามท่านต่อ ปล่อยให้บิดาผมคุยกับท่านต่อไป ท่านจะกลับวัดบ่ายวันนี้แล้ว ทั้งสองท่านโจ้กันอย่างออกรสออกชาติ ผมก็ได้แต่นั่งฟังคอยเติมน้ำดื่มถวายเท่านั้น

ตอนหนึ่งทั้งสองท่านถกกันเรื่องจิต ถกกันอยู่นาน เพราะบิดาผมท่านก็ปฏิบัติธรรม หลวงพ่อท่านก็ปฏิบัติธรรมชั้นสูง ผมจำได้แม่นเลยว่า ท่านกล่าวว่า

"คนที่มีความเพียร ปฏิบัติธรรมชั้นสูงเป็นนิตย์ จิตจะใสเหมือนน้ำใสๆ ในถ้วยแก้ว ซึ่งเราสามารถจะมองทะลุแก้วนั้นไปเห็นอะไรๆ ได้"

แต่ท่านพระ ท่านจะพูดมากกว่านี้ไม่ได้ ท่านได้พูดว่า

"จิตมีจริง ญาณต่างๆ มีจริง วิญญาณต่างๆ มีจริง ท่านที่มีญาณสามารถจะรู้ จะเห็น จะได้ยินอะไรต่างๆ ที่คนเราธรรมดาๆ ไม่สามารถจะเห็น จะได้ยิน จะสัมผัสได้

ท่านที่ได้ญาณจะรู้วาระจิตของสัตว์ มนุษย์ได้ทุกอย่าง แม้แต่วิญญาณ ที่ล่องลอยไปจากสังขารนี้แล้ว ท่านผู้นั้นอาจจะทราบ อาจจะ

ติดตามได้อาจจะกำหนดได้

ญาณนี้มีจริงคนที่ปฏิบัติธรรมเป็นนิตย์เท่านั้นที่จะรู้ พูดคุยกันได้

บางทีท่านอาจจะได้ยินเสียงวิญญาณของอมนุษย์มาสารภาพ ความผิด มาโหยหวนครวญคร่ำถึงกรรมเวรที่ได้ทำไปแล้วในชาติก่อน โดยโมหะคือความหลง ประกอบกรรมตามความพอใจเมื่อจะดับจิต จิตก็พะวงถึงกรรมที่ได้กระทำไว้ทั้งกรรมดีและกรรมชั่วเพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของชีวิตต่าง ๆที่ดับไปจึงไปพบกันที่จุดๆ หนึ่งที่เราเรียกว่า ยมบาล

ที่จริงหลวงพ่อท่านว่า "ไม่ใช่" แต่ไปพบกับ กรรม หรือ ส่วนลึกของจิตที่ประกอบกรรมไว้ความรู้สึกอันนี้แหละที่จะเป็นตัวไต่สวนทวนความค้นหาความดี ความชั่ว ที่ประกอบไว้กระทำไว้ในชาติที่ผ่านมา และตัวกรรมนี้แหละที่จะพาไปสู่ วิบาก คือ ผลแห่งการกระทำ ทำอะไรไว้ ผลมันต้องมี และรับผลนั้น"

ผมฟังแล้วยิ่งทึ่ง เห็นตามฝาผนังโบสถ์เขียนรูปยมบาลไว้ บางทีเรียกท้าวเวสสุวัณ หน้าตาน่ากลัว มีเครื่องทรมารทรกรรมต่างๆ สำหรับคนที่ทำบาปจะได้รับ ผมเคยเห็นแต่อย่างนั้น

หลวงพ่อท่านบอกว่า ที่จริงจิตของตัวเองนั่นแหละเป็นผู้พิจารณาเป็นผู้พิพากษาการพิพากษาพิจารณานี้กระทำกันมาตั้งแต่ยังไม่สิ้นชีวิตเสียด้วยซ้ำไป จิตกระวนกระวายในบาปกรรมที่ได้ทำไว้ มันก็ไม่มีสุข มีแต่ความทรมาน

ท่านให้นึกดู เมื่อตายไปแล้วมีแต่วิญญาณ วิญญาณที่ลูบคลำไม่ได้ ไม่มีตัว แล้วจะไปลงโทษ ไปทรมานสิ่งที่ไม่มีตัวตนได้อย่างไร จิตเท่านั้น

บิดาผมอยากทราบว่า "จิตจะไปรับบาป สารภาพบาปกรรมกับ

ใคร ถ้าไม่มีผู้ไต่สวน คือไม่มียมบาล ?"

หลวงพ่อท่านอธิบายเป็นเชิงอรรถว่า

"เสมือนกับเรือบรรทุกของลำใหญ่ลอยในน้ำ กรรมก็คือของที่ทำขึ้นในชาตินี้ ของที่ทำขึ้นทั้งดี ทั้งชั่ว คือกรรมดีและกรรมชั่ว เมื่อทำแล้วประกอบแล้ว ก็ใส่ไว้ในเรือ ใส่ลงไปๆ จนเรือจม จมเมื่อไหร่ก็สิ้นชีวิตเมื่อนั้น

เมื่อเรือจม คนในเรือก็จะจมน้ำด้วย ก็ต้องหาอะไรมาเกาะมาพยุงตัวไม่ให้จมน้ำ ก็ของในเรือนั้นแหละที่จะเกาะได้พยุงได้ถ้าในเรือมีแต่ของหนักๆ เช่น อิฐ หิน คนที่เกาะก็ต้องจมลงไป

กรรมชั่ว เปรียบเหมือน หิน เหมือน อิฐ ที่ว่า

ส่วน กรรมดี นั้นก็เป็นของที่ลอยน้ำได้ อยู่ที่ไหนๆ ก็ไม่จม ถ้าเราทำดีไว้มาก สิ่งที่ลอยน้ำอยู่ก็มาก เราก็ควรคว้าไว้ได้ พยุงตัวไว้ได้ ไม่จมน้ำ

ฉะนั้น กรรมนี่แหละคือตัวยมบาลทจะไต่สวนกระบวนความ ลงโทษให้จมน้ำตายหรือลอยน้ำ วิญญาณก็เปรียบเสมือนคนที่เรือจม ลอยอยู่ในน้ำจะเกาะอะไรล่ะ จะเกาะที่ทุ่นที่ลอยน้ำหรือของหนักที่จมน้ำ ก็สุดแต่จะคว้าอันไหนที่มันมากกว่า

ถ้าทำแต่อกุศลกรรมทั้งนั้น ก็เหมือนกับเรือบรรทุกหินเต็มลำ พอล่มลง คนในเรือจะเกาะอะไรจึงจะรอดตัวได้ ในที่สุดก็ต้องจมลงไปกับหินที่ตนบรรทุกมานั่นเอง"

ผมได้ยินท่านพูดแล้ว ผมแปลกใจที่สุด เพราะไม่เคยได้ยินแบบนี้มาก่อนก็เลยจำจนขึ้นใจมาจนบัดนี้ ไปที่ไหนก็ได้ยินแต่ยมบาล ได้ยินแต่นรกขุมนั้น ขุมนี้ แต่หลวงพ่อท่านอธิบายเชิงอรรถให้คิดว่า

"จิตวิญญาณนั้นรับกรรม รับวิบากกรรมมาตั้งแต่เป็นๆ แล้ว ทัน

ตาเห็น พอตายแล้วกรรมก็ตามไปกับวิญญาณอีก จนกว่าจะใช้กรรมนั้นๆ หมดไป เพราะฉะนั้น จึงมีชาติใหม่ให้เกิดมารับผลแห่งกรรมต่อๆ ไป ไม่รู้ว่ากี่ชาติต่อกี่ชาติ ที่เราเรียกว่า ชาติหน้ายังไงล่ะ"

ข้อความต่างๆในตอนท้ายนี้ผมถอดเอามาจากความเข้าใจของผมที่ได้รับฟังจากหลวงพ่อ แล้วนำมาเรียบเรียงขึ้นเพื่อความเข้าใจง่ายเข้าของท่านผู้อ่าน ท่านพูดน้อยกว่านี้ และก็หลายปีมาแล้วด้วย

ชาติ คือ ความเกิด เพราะฉะนั้นชาติหน้าที่จะเกิดต่อไปของจิตของวิญญาณไม่จำเป็นจะต้องเป็นคนอาจจะเป็นสัตว์มาใช้หนี้ให้กรรมใช้เวรที่ใช้สัตว์ ทรมานสัตว์ ไว้ในภพนี้ อาจจะเป็นเปรต อสุรกาย แล้วแต่กรรมจะนำไป อาจจะเป็นเทพยดาเสวยสุข เสวยทิพสมบัติ ถ้าทำแต่กรรมดีไว้มาก

บิดาผมเรียนถามหลวงพ่อว่า "ท่านเจ้าคุณเชื่อหรือว่า เทวดามีจริงนั่นมันศาสนาฮินดูนะขอรับ"

หลวงพ่อท่านอธิบายว่า "คำศัพท์มันอาจจะซ้ำกัน อย่างคำว่าพระพรหมในศาสนาฮินดู ที่อยู่ในชั้นฟ้า แต่ศาสนาของเราก็มี เป็นมนุษย์แหละที่ประกอบด้วย พรหมวิหาร 4 ประการนั่น ก็เป็นพรหมแล้วพระพุทธเจ้าท่านตรัสดังนั้น

คนที่เป็นพรหม หรือปฏิบัติตนอย่างพรหมนี่ มีบารมีแก่กล้ามากแทบ จะเนรมิตสิ่งต่างๆ ได้ดังใจ ทั้งๆ ที่เป็นมนุษย์อยู่นี่แหละ เมื่อมีพรหมแล้วทำไมจะไม่มีเทวดาธรรมดาๆ ไม่ได้พระภูมินี่ก็เทวดา เทวดาหรือเทพนี่มีอยู่ทั่วไป ทั้งในจักวารและอนันตจักรวาล

ครั้งหนึ่ง ท่านธุดงค์ไปในป่า ไปรูปเดียว ผ่านพม่า จะไปทางอินเดีย เดินอยู่ในป่าหลายวันหลายคืน ไม่มีอาหารใดๆ ติดไป แต่ท่านก็ไม่

อดตายมีวิญญาณในร่างคน บางทีก็หญิง บางทีก็ชาย มาใส่อาหารบิณฑบาตถวายตอนท่านเดินบิณฑบาตในป่า

ที่ท่านพูดให้ฟังนี่นะ รันร่วม 50 ปีแล้วนะครับ ท่านเล่าว่า ที่มาใส่บาตรให้ท่านนี้ก็เป็นเทวดา เพื่อนๆ ของท่านที่ปฏิบัติธรรมออกธุดงค์แบบเดียวกัน ก็ได้รับอาหารแบบนี้ เพื่อนสหธรรมิกของท่านหลายรูปมีอิทธิฤทธิ์มาก สามารถจะเดินลัดป่าจากเมืองกาญจน์มาอยุธยา ได้ในเวลาไม่ถึงวัน ซึ่งท่านเหล่านั้นก็มาหาท่านบ่อย

ท่านเหล่านั้นก็ไม่ได้เดินลัดป่า ออกมาสู่หมู่บ้าน มารับอาหารบิณฑบาตแต่รับอาหารในป่านั้นแหละ มีถวายไม่อดไม่อยาก อาหารเหล่านี้ฉันเพียงคำเดียวสองคำก็อิ่มแล้ว

ท่านเหล่านั้นได้พบปะวิญญาณต่างๆ ที่มาขอรับส่วนบุญส่วนกุศลมากมาย ซึ่งแต่ละวิญญาณก็ได้เล่าให้พระผู้ปฏิบัติเหล่านั้นได้ทราบว่า เมื่อเขาเป็นสัตว์ เป็นมนุษย์ ได้ประพฤติประกอบกรรมอันเป็นอกุศลกรรมไว้อย่างไร บางวิญญาณก็ประกอบกรรมดีไว้ไม่น้อย แต่มีกรรมที่ไม่ดีปะปนอยู่บ้าง วิญญาณเหล่านั้นจึงจุติไปเกิดในรูปต่างๆ

ผมได้ฟังท่านคุยท่านเล่าแล้วยิ่งทวีความตื่นตาตื่นใจมากขึ้นๆ ก็นึกในใจว่า วันหลังจะไปค้างบ้านเพื่อนที่อยุธยา ในตอนโรงเรียนปิดเทอม จะไปกราบท่าน นมัสการท่านเวลาค่ำๆ ที่ท่านว่าง และขอฟังเรื่องต่างๆ ของท่านต่อไป

ต่อมาผมก็ได้กระทำอย่างที่ตั้งใจไว้ โดยไปค้างพักบ้านเพื่อนที่ในเมืองอยุธยาจริงๆ ซึ่งก็ได้ไปกราบนมัสการท่านกับเพื่อน แล้วฟังท่านเล่าเรื่องต่างๆ หลายเรื่อง ท่านเล่าย่อๆ พอเข้าใจ

เพื่อความกระจ่างของท่านผู้อ่านผมก็จำต้องนำมาเรียบเรียงใหม่

เหมือนกับเรื่อง เจ้าฝรั่งมังฆ้อง พร้อมด้วยวิญญาณอันบริสุทธิ์ของเขา ที่ท่านได้อ่านจบลงในเรื่องแรกนี้

ก่อนจบ ผมขอย้ำคำของหลวงพ่อว่า

บาปบุญมีจริง

กรรมและวิบากมีจริง

วิญญาณและจิตมีจริง

กรรมนั่นแหละจะเป็นผู้ไต่สวน

ทวนความในการกระทำของเราที่ผ่านมา

กรรมจะนำไปสู่วิบาก คือ ผลแห่งกรรม

ที่ผู้ประกอบจะต้องรับวิบากนี้เสมอไปครับ

วิญญาณคุณหลวง

ณ แดนอัศจรรย์ ดวงจิตวิญญาณต่างๆ ที่กำลังรอไปเกิด ไปจุติตามวิบากแห่งตน กำลังรอผลแห่งกรรมของตนที่ประกอบไว้ในโลกมนุษย์ ได้มาชุมนุมกันอยู่ต่างก็มองดูวิญญาณที่มาใหม่ และมองดูวิญญาณที่กรรมของตนกำลังพาตัวไปรับวิบาก ซึ่งมีการจากและการมาใหม่ทุกนาที

ดวงวิญญาณดวงหนึ่งได้เอ่ยขึ้นว่า "มาอีกดวงหนึ่งแล้ว มาในร่างเปรตที่มีแต่ซี่โครง ผอมซีดโซ"

ดวงวิญญาณดวงหนึ่ง ดูเหมือนจะเคยรู้จักในมนุษยโลก ก็เอ่ยขึ้นว่า "ดูเหมือนจะเป็นคุณหลวง"

ทันใดนั้น ดวงวิญญาณของคุณหลวงก็หันมาพบกับดวงวิญญาณทั้งหลายที่ชุมนุมกันอยู่ พลางกล่าวทักกับดวงวิญญาณที่เอ่ยว่าดูเหมือนจะเป็นคุณหลวงว่า

"ใช่แล้ว เมื่อก่อนมานี้ผมเป็นข้าราชการ มีบรรดาศักดิ์เป็นคุณหลวง"

อีกดวงหนึ่งก็ถามว่า "ทำไมคุณหลวงจึงลงมาในที่นี้ และมีลักษณะอย่างนี้ มีกรรมอะไรในชาติก่อนหรือ?"

คุณหลวงก็ตอบว่า "ก็เห็นจะต้องมี ถึงได้มาในลักษณะนี้ ในเพศอย่างนี้... เรื่องเป็นมาอย่างไรนั้น ก็จะเล่าให้ฟัง"

และแล้วก็เป็นคำสารภาพของวิญญาณดวงนี้ ซึ่งผมจะเล่าให้คุณผู้อ่านได้ฟังต่อไป แต่ต้องเท้าความกันเสียหน่อยก่อน

ในประมาณ ปี พ.ศ. 2484-2485 ผมเรียนเตรียมแพทย์อยู่ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเตรียมเรียนวิชาแพทยศาสตร์ต่อไป ในคณะแพทยศาสตร์ผมมีเพื่อนร่วมรุ่นอยู่คนหนึ่ง เรียนห้องเดียวกันมาตลอด รูปร่างหน้าตาพ่อคนนี้หล่อเหลาเอาการ

เพื่อนคนนี้ชื่อ สำเริง นามสกุล หอยสังข์ ซึ่งอาจารย์บางท่านเคยเปลี่ยนนามสกุลให้ใหม่ว่า "หอยโข่ง" ในกรณีที่ตอบคำตอบผิดๆ หรือทำอะไรเซ่อๆ ซ่าๆ แถมยังถูกเพื่อนๆ เรียกตามอาจารย์เสียอีกว่า "หอยโข่ง" ส่วนผมสนิทกับเขามาก เลยไม่เรียกอย่างนั้น แต่เรียกเขาว่า "ไอ้หอย" แทน ซึ่งได้ผลว่าเพราะคำว่า"ไอ้หอย"นั้นหมายถึงลิงเช่นลิงวอก ลิงกังแม้ผมจะเรียกเขาอย่างนั้นบ่อยๆเขาก็ไม่โกรธแถมยังเพิ่มความสนิทสนมมากขึ้นอีก

ปกติ สำเริงเป็นคนเรียบร้อยหน้าตาสะอาดหมดจด คมคาย จึงมักจะถูกเพื่อนกระเซ้าเย้าแหย่บ่อยๆ ว่า เป็น ชิ้นกับคนนี้ คนโน้น ซึ่งคำว่า "ชิ้น" ในสมัยก่อน หมายถึง "คนรัก...คู่รัก

เดี๋ยวนี้มักใช้คำว่า แฟน แทน พอพูดถึงแฟน ก็แฟนตามๆ กันไป กลายเป็นคำคำหนึ่งที่ใช้ในภาษาไทย ในความหมาย ของคนรัก หรือสามีภรรยาไป ซึ่งที่จริง แฟน ถ้าเป็นคำนามก็คือ พัด พัดธรรมดานี่แหละครับ แต่ความหมายจริงๆ ของคำนี้ น่าจะเป็นแฟนาติค หรือ แฟนนาติซิซึ่ม ซึ่งหมายความว่า คลั่งไคล้ใหลหลง เพ้อฝันถึง ไม่ใช่แฟนเฉยๆ ซึ่งบางทีฟังแล้วมันขัดหูพิกล เช่น "ฉันอยากให้แฟนฉันมันตายๆ ไปเสียก็จะดี มันเมาวันยังค่ำ" อย่างนี้มันจะเป็นแฟนตามความหมายของเขาได้ยังไงก็ไม่ทราบ

ในที่สุด ผมและสำเริงก็ข้ามฟากไปเรียนแพทย์ปีที่ 1 ที่ศิริราช

ตอนหนึ่งในระหว่างเปิดภาคเรียน สมัยนั้นไม่มีการเรียนที่เดี๋ยวนี้เรียกว่า "เรียนซัมเมอร์" ปิดก็ปิดกันจริงๆ ให้นักเรียนได้พักผ่อนหย่อนใจไปเปิดหูเปิดตาพักสมอง ไม่ต้องมีการมาเสียค่าเรียนซัมเมอร์ให้กับครู แต่ถ้าคนไหนเรียนอ่อนจริงๆ ครูท่านก็จะเรียกไปกวดกันเอง โดยไม่มีการเสียค่าเรียน

พอถึงตอนปิดภาค สำเริงก็ชวนผมไปค้างที่บ้าน ที่อยุธยา เพราะเขาเป็นคนอยุธยาโดยกำเนิด บิดา ชื่อ หมื่นคล่องคำนวณการ เป็นข้าราชการบำนาญ บ้านท่านอยู่เลยหัวรอไป ใกล้ๆ กับวังจันทร์เกษม ผมอยากไปอยู่แล้ว ก็เลยรีบรับปากทันทีเพราะทุกครั้งที่ไป ก็ไปแต่วัดวงษ์ฆ้องเท่านั้น อื่นๆ ไม่เคยเห็นเลย

ผมขึ้นรถไฟไปกับสำเริงในเช้าวันหนึ่ง พอถึงอยุธยาก็เข้าบ้านเขาเลยเขาพาไปพบพ่อแม่พี่น้องของเขาก่อนผมก็กราบไหว้ท่านตามระเบียบ เราได้พักในห้องเดียวกัน คือ ห้องของสำเริง

พอตื่นเช้าเราก็ไปเที่ยวดูโบราณสถานกัน เช่น พระราชวังโบราณ วังจันทร์เกษม พิพิธภัณฑ์ในพระราชวังโบราณ ซึ่งตอนนั้นมีแต่ต้นพุทราเต็มไปหมด ลูกพุทราหล่นลงมาเรี่ยราดเก็บกินกันได้สบาย

ผมเพลิดเพลินอยู่กับความเจริญในอดีตทั้งวัน ดูเศษปรักหักพังของปราสาทราชมณฑียรต่างๆ พร้อมกันก็มีความรู้สึกเสียดาย เหมือนๆ กับคุณผู้อ่านที่อ่านมาถึงตอนนี้

เราได้ไปกราบบูชาพระมงคลบพิตร ซึ่งถูกเผาลอกเอาทองคำไปเหลือแต่ปูนฉาบไว้ พระพาหาคือ แขนที่ถูกข้าศึกตัดทิ้งไปข้างหนึ่ง ได้รับการต่อเติมเรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่ ท่านเจ้าคุณโบราณราชธานินทร์เป็นสมุหเทศาภิบาล สำเร็จราชการมณฑลกรุงเก่า แต่ก็ยังมีริ้วรอยแห่ง

การถูกทำลายอยู่ ส่วนมากก็แสดงถึงความปรักหักพัง เจดีย์ยอดด้วน ฐานเจดีย์กร่อนแหว่งจากการถูกขุด ถูกเจาะหาทรัพย์สมบัติที่อาจจะถูกบรรจุไว้แทบทุกองค์ โดยนักขุดค้นขโมยของโบราณ

ผมได้เที่ยวดูสิ่งต่างๆ ด้วยความตื่นตาตื่นใจและเสียดายอย่างบอกไม่ถูก จนเย็นเราจึงกลับบ้านพัก

ท่านหมื่น บิดาของสำเริง ท่านโอภาปราศรัยประหนึ่งผมเป็นบุตรท่าน ท่านถามว่า "อยากจะไปดูอะไรที่ไหนอีก ที่อยุธยามีอะไรๆ ให้ดูแยะ"

ผมก็เลยเรียนท่านว่า "ผมอยากไปคุยกับหลวงพ่อวัดวงษ์ฆ้องคลองเมืองตอนค่ำๆ"

ท่านหมื่นร้อง "อ๋อ" ทันที แต่ก็ประหลาดใจว่า "ทำไม่ผมจึงรู้จักท่าน"

ผมได้เรียนให้ท่านทราบถึงเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวกับผม ตลอดจนเรื่องที่หลวงพ่อท่านเล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟังอาทิ เรื่องเจ้าฝรั่งมังฆ้อง ท่านบอกว่าท่านทราบเรื่องนี้อยู่บ้าง แต่ก็นานมาแล้ว ทั้งนี้เพราะท่านเป็นคนอยุธยาอยู่ที่อยุธยามาตั้งแต่เกิด สำริง บุตรชายท่านก็เหมือนกัน เกิดที่นี่ แล้วก็อยู่ที่นี่มาจนโตเป็นหนุ่ม

ผมเรียนท่านหมื่น บิดาของสำเริงว่า "ผมอยากไปกราบท่านตอนกลางคืนหลวงพ่อท่านมีเวลาว่าง จะได้คุยกับท่าน ฟังเรื่องราวประหลาดๆ จากท่านอีก"

ท่านว่า "ดี"

ตกลงผมก็ชวนสำเริงไปกราบหลวงพ่อในคืนวันรุ่งขึ้น เวลาประมาณสองทุ่ม โดยนั่งสามล้อไปเช่นเดิม

พอไปถึงวัด ก็ต้องตะโกนเรียกเรือหน่อย เพราะค่ำๆ อย่างนี้ไม่

ค้อย มีใครไปวัด ตาคนที่แจวเรือจำได้ ก็ถามว่า "ทำไมวันนี้มาหาหลวงพ่อตอนค่ำๆ"

ผมก็บอกแกว่า "จะมากราบท่านมาคุยกับท่านพร้อมกับเพื่อน บ้านเขาอยู่หลังวังจันทร์เกษมนี่เอง ถึงได้มาค่ำๆอย่างนี้"

"อ้อ!" คำเดียวคือคำตอบจากตาคนแจวเรือ

สำเริงกับผมก้าวขึ้นบริเวณกุฏิของท่าน สุนัขเห่าเสียงขรมไปหมด ศิษย์หลวงพ่อรีบออกมาดู พอเห็นผมเข้า เขาก็แสดงความประหลาดใจว่ามาได้อย่างไร ผมเลยรีบบอกเขาเสียก่อนว่า "มาค้างบ้านเพื่อนที่อยุธยานี่ ไม่ได้มาจากกรุงเทพฯหรอก"

ว่าแล้วเราก็เดินเข้าไปกราบหลวงพ่อที่ห้องนาฬิกา ซึ่งท่านจะนั่งอยู่เป็นประจำ เราไม่กล้ารบกวนเพราะเห็นท่านนั่งหลับตาเฉยอยู่ เราก็เลยต้องนั่งสงบเฉยอยู่ด้วย

ประมาณเกือบๆ ชั่วโมง ท่านจึงลืมตาขึ้น หันมาทักผมว่า "มานี่ตั้งแต่วานนี้หรือ?"

เพียงแค่ท่านทักท่านถาม สำเริงถึงกับสะดุ้ง หันมามองหน้าผมซึ่งกำลังก้มลงกราบ แล้วนมัสการท่านว่า "ครับผม มาเมื่อวานนี้ พักที่บ้านเพื่อนผมคนนี้ คุณสำเริง ลูกท่านหมื่นคล่องคำนวณการ"

ท่านก็ร้อง "อ้อ! รู้จักกันดี"

เป็นที่น่าเสียดายอย่างยิ่ง ที่สำเริงเรียนแพทย์ไม่จบ เขาไปมีครัวครอบในระหว่างที่ศิริราชต้องปิดการสอนการเรียนเพราะสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งตอนนั้นสถานีรถไฟบางกอกน้อย ซึ่งอยู่ติดกับโรงพยาบาลศิริราชที่เราเรียน ถูกระเบิดจากฝ่ายพันธมิตรแทบทุกวัน ตึกพยาธิวิทยายังโดนลูกหลงเข้า 1 ลูก พังทลายไป

ผมก็หยุดเรียนเหมือนกัน แต่ไปช่วยประเทศชาติทางอื่น มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ คณะแพทย์ โรงพยาบาลศิริราชจึงปิดเรียนไป 2 ปีเต็ม

ตอนนั้น สำเริงกับผมกำลังเรียนอยู่ที่ศิริราช ปีที่ 1 อีก 3 ปีก็จะจบเป็นแพทย์แล้ว เลยทำให้จบช้าไป 2 ปีเต็มๆ

ตอนที่กลับมาเรียนนั้น อาคารที่ใช้สอนว่าด้วยเรื่องโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ คือ วิชาพยาธิวิทยานั้น เป็นอาคารชั่วคราว เรือนไม้ หลังคามุงจากพอกันแดดกันฝนเท่านั้น (ญี่ปุ่นยอมแพ้สงครามอย่างไม่มีเงื่อนไขในวันที่ 7 สิงหาคม 2488)

ผมได้จังหวะก็กราบนมัสการคุยกับท่านถึงเรื่องต่างๆ ที่เราไม่เคยได้ยินถึงเรื่องบาปบุญคุณโทษต่างๆ วิญญาณต่างๆ อยากทราบถึงเรื่องเปรต อสุรกายและเทพต่างๆ ว่ามีจริงหรือไม่...เป็นอย่างไร ซึ่งท่านก็ได้เมตตาเล่าให้ฟังถึงเรื่องๆ หนึ่ง คือเรื่องดังที่ผมเปรยนำไว้ตั้งแต่ต้นนั้น

สำเริงนั่งฟังอย่างตื่นเต้น เพราะเขาไม่ได้มีความสนใจในทางนี้มาก่อน ผมเองก็นั่งฟังนิ่งอย่างสนใจที่สุดเช่นกัน...ลองฟังท่านคุยกับผมต่อไปซิครับ

คุณหลวง ในเรื่องนี้นั้น เป็นข้าราชการมีบรรดาศักดิ์จริงๆ และเป็นเรื่องจริงๆ ด้วย แต่ผมขอสมมุติชื่อผู้นี้ว่า วรณ์ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของราชทินนามของท่าน

เด็กชายวรณ์ เกิดในตระกูลผู้ดี ตระกูลข้าราชการชั้นสูง เรียนหนังสือในโรงเรียนที่ดีมีชื่อ เก่งและฉลาด เรียนจบชั้นมัธยมบริบูรณ์อย่างรวดเร็ว แต่ท่านบิดาบุญน้อย ไม่ทันเห็นความเจริญรุ่งเรืองของบุตร ก็หมดอายุไปเสียก่อน ทีนี้ก็เหลือแต่มารดาผู้เดียวที่ต้องทนกระเหม็ดกระแหม่ส่งเสียให้เล่าเรียนจนจบ

ต่อมา นายวรณ์ ได้เข้ารับราชการในกรม กรมหนึ่ง ด้วยความเฉลียวฉลาด รับราชการเพียง 2 ปี ก็สอบชิงทุนเล่าเรียนหลวง ไปเรียนต่อยังประเทศ-อังกฤษได้

ก็ในสมัยรัชกาลที่ 5 ปลายๆ ถึงสมัยรัชกาลที่ 7 ถ้าผู้ใดได้ไปเรียนจบมาจากต่างประเทศ ซึ่งตอนนั้นได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน รัสเซีย อิตาลี่ หรือสหรัฐอเมริกา นับว่าโก้แก่ที่สุด เรียกว่า "นักเรียนนอก" พอเสร็จการศึกษาได้ปริญญา ไม่ว่าปริญญาใด กลับมารับราชการ ก็มักจะได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นหลวงทันที ไม่ต้องเป็นขุนก่อน

ท่านเหล่านี้ได้แก่ข้าราชการ ในกรมรถไฟหลวงกรมไปรษณีย์โทรเลขและโทรศัพท์ซึ่งเป็นของใหม่ๆของชาติไทยทั้งนั้นส่วนมากก็เป็นข้าราชการในกรมต่างๆของพระเจ้าลูกยาเธอกรมพระกำแพงเพ็ชรอัครโยธิน (ในรัชกาลที่5) นอกนั้นก็เป็นผู้จบวิชากฎหมายจากอังกฤษและฝรั่งเศส

ท่านที่จบหลักสูตรวิชาวิทยาศาสตร์ก็มาเป็นครูอาจารย์ในมหา-วิทยาลัยจุฬาลงกรณ์ (เรียกตามชื่อสมัยนั้น)

ท่านที่จบวิชานิติศาสตร์ ก็มาเป็นผู้พิพากษา หรือทำงานในกระทรวงต่างประเทศ

ท่านที่จบวิชาทหารจากฝรั่งเศส เยอรมัน รัสเซีย อิตาลี่ หรือสหรัฐฯ ก็เข้ารับราชการในกองทัพต่างๆ เป็นต้น

ท่านเหล่านี้ได้นำความรู้ความเจริญมาให้ประเทศชาติมากที่สุด

นายวรณ์ ตอนนั้นได้รับพระราชทานบรรดาศักดิ์เป็นหลวงแล้ว ได้ขยับขยายฐานะบ้านช่องให้สุขสบายกว่าเดิม สมฐานะนักเรียนนอก ที่บ้านไม่มีใคร มีแต่มารดาซึ่งก็ชราภาพแล้วอาศัยอยู่ด้วยโดยอาศัยในเรือนพักคนใช้ (คุณหลวงให้อยู่บนเรือนใหญ่แต่มารดาท่านอ้างว่าไม่อยากอยู่ผู้คน

พลุกพล่าน เพื่อนฝูงของลูกมาหาทำให้ไม่สงบ ท่านว่าอย่างนั้น) นอกนั้นก็มีคนขับรถยนต์ 1 คน คนสวน 1 คน เด็กรับใช้ 1 คน และต่อมาก็มีแม่ครัว 1 คน

คุณหลวงยังหนุ่มมาก อายุยังไม่ถึง 30 ปีดี เสร็จงานก็เที่ยวเตร่สังสรรค์ ในระหว่างเพื่อนข้าราชการ และเพื่อนนักเรียนนอกด้วยกัน กลับบ้านก็ค่ำมืดดึกดื่นทุกวัน ได้ให้เงินคุณแม่ไว้ใช้เดือนละ 3 บาท เฉลี่ยแล้วก็ 10 สตางค์ต่อวัน ที่ได้รับจากลูกชาย คุณแม่ก็กระเหม็ดกระแหม่มาซื้ออาหารมาทำรับประทาน

สมัยก่อนนั้น ก๋วยเตี๋ยวชามละ 3 สตางค์ 10 สตางค์ก็สามารถจะซื้อก๋วยเตี๋ยวชามโตๆ ได้ถึง 3 ชามแต่อย่างไรก็ตาม 3 สตางค์ ต่อมื้อสำหรับคุณแม่ก็ขัดสนเต็มที ถ้าแบ่งไปซื้อหมากซื้อพลูบ้าง ซื้ออาหารมาประกอบเองบ้าง 3 บาทที่ได้มีกี่วันหมด เมื่อหมดท่านก็ทนอดๆ อยากๆ ไปก็จะทำอย่างไรได้

ต่อมาคุณหลวงแต่งงานมีภรรยามีบุตร ก็พอดีเกิดการเปลี่ยนแปลงการปกครอง แต่ตำแหน่งราชการของคุณหลวงก็โตขึ้น แม้จะคืนราชทินนามไป ผู้คนก็ยังเรียกว่า " คุณหลวง " อยู่ดี

ด้วยการเคยชินต่อสังคมนักเรียนนอก การไปสโมสร ไปเล่นกีฬาเล่นบิลเลียด ซึ่งเป็นที่นิยมมากในสมัยนั้นก็ย่อมทำให้คุณหลวงกลับบ้านดึกๆ เช่นเดิม ดึกเท่าดึก ไม่ว่าฝนจะตกฟ้าจะร้องอย่างไร ผู้ที่ถ่างตาคอยคุณหลวง คอยเปิดประตูรับคุณหลวงไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นคุณแม่ผู้ชราของคุณหลวงนั่นเอง

คำทักทายของคุณหลวงต่อคุณก็คือ "แม่ทานข้าวหรือยัง" และแล้วก็เดินขึ้นบ้านไป พอขึ้นบ้านก็รับประทานอาหารที่เขาเตรียมไว้นิดๆ

หน่อยๆ เพราะรับประทานมาจากข้างนอกบ้างแล้ว

ตอนหลัง ภรรยาคุณหลวงได้กลับไปอยู่กับมารดา โดยไม่ได้หย่าร้างกัน เพราะขาดความอบอุ่นในครอบครัว แต่บุตรชายของคุณหลวงคงอยู่ที่บ้านคุณหลวง โดยมีคุณย่าเป็นผู้ดูแลเลี้ยงดูฟูมฟักด้วยความทะนุถนอมรักใคร่

พอคุณหลวงลงมารับประทานของว่างเสร็จแล้ว จะเข้าไปดูลูกชายคนเดียวที่กำลังหลับ พลางก็เอามือลูบศีรษะบุตรด้วยความรัก

แต่ข้างล่างนั่นซิคุณหลวงไม่ทราบไม่เคยเห็นพอคนใช้ยกของว่างจากบนบ้านลงมาในครัว คุณแม่ซึ่งหิวโหยจะเอาจานใบย่อมๆ มาเขี่ยๆเศษอาหารที่เหลือจากลูกรับประทานแล้ว มาใส่ปากใส่ท้อง พอบรรเทาอาการแสบท้องไปมื้อหนึ่งๆ ซึ่งแม่ครัวก็สงสารท่าน คอยตักอาหารที่เหลือกินจากคุณหลวงแล้วส่งมาให้ ในวันที่ท่านไปหาเองไม่ได้ เช่น ในเวลาป่วย เป็นต้น

การณ์ก็เป็นเช่นนี้อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

แม้ในตอนเช้า คุณแม่จะเจียดเงินเล็กๆ น้อยๆ มาทำอาหารใส่บาตรเป็นประจำ พร้อมกันก็คอยดูคุณหลวงลูกชาย ที่จะออกจากบ้านไปทำงานด้วยความปลื้มปีติที่มีลูกชายทำงานมีตำแหน่งใหญ่โต

คุณหลวงออกจากบ้านไปทำงานแล้ว คุณแม่ก็จะเข้าไปในครัวตามเดิมพลางก็ดูๆ เศษอาหารที่เหลือจากลูกชาย สิ่งใดพอที่จะรับประทานก็จะนำไปรับประทานโดยซดกับน้ำข้าวที่เขาเช็ดไว้

ส่วนมื้อกลางวัน ถ้าไม่มีอะไรก็จะไหว้วานเด็กไปซื้ออาหารและหมากพลูมารับประทาน แต่ก็ไม่เคยเลยที่จะลืมไปดูแลหลานคนเดียว ว่าหลานตื่นแล้ว มีอะไรกินหรือยัง ป่วยไข้เป็นอะไรหรือเปล่า ซึ่งหลานก็ติด

คุณย่าอย่างแยกไม่ได้ อะไรๆ ก็ต้องคุณย่า...คุณย่า...คุณย่า... ทุกอย่าง

วันหนึ่ง หลายชายป่วยเป็นไข้ตั้งแต่เช้า คุณหลวงเข้าไปดูลูกด้วยความห่วงใย นึกในใจว่าลูกอายุขวบเศษจะทนเป็นไข้สูงๆ อย่างนี้ได้หรือ? ถ้าเป็นได้...อยากจะรับมาเป็นไข้เสียเอง

ด้วยความเป็นห่วง คุณหลวงบอกคนที่บ้านว่า วันนี้เที่ยงจะกลับมากินข้าวที่บ้าน มาดูลูกด้วย จะมาพร้อมกับหมอ

คุณหลวงมาถึงบ้านเอาบ่ายโมงเศษ ก็พบคุณแม่ประคับประคองหลานชายอยู่ ด้วยอารมณ์ไม่ค่อยจะดี จึงดุคุณแม่ไปหลายคำว่า "เอายาโบราณๆ มาให้หลานกิน ดีไม่ดี เดี๋ยวก็เลยตายเลย"

ความเจตนาดี ประกอบกับความสงสารเด็กที่ตัวร้อน เพ้อกระวนกระวาย จนทนไม่ได้ ยาที่เคยมีเคยใช้อยู่ยังพอมี ก็ละลายให้หลานกิน เด็กเมื่อถูกยาขมๆ ก็อาเจียน ร้องไห้ ก็พอดีคุณหลวงมาถึง ก็เลยทำคุณบูชาโทษไป

คุณหลวงเฝ้าดูลูกอยู่จนเย็น ไม่ไปไหน เพราะความเป็นห่วงลูก

ด้วยความสงสารหลาน ด้วยความเสียใจ คุณแม่หลบไปนั่งซับน้ำตาอยู่คนเดียวในห้อง อยากจะบอกลูกสักคำว่า "ย่าน่ะรักหลานไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าลูกรักลูกของลูกหรอกนะ"

และแล้วผ้าแถบผืนเก่าที่คาดอยู่ ก็เปียกชุ่มด้วยน้ำตาที่ซึมไหลอย่างไม่หยุดยั้งของคุณย่า...

หมอกลับไปพร้อมกับคุณหลวงโดยจัดยาให้ไว้ ก็คุณย่าอีกน่ะแหละ ที่คอยรับคำสั่งจากคุณหลวงว่าให้เอายาอย่างนี้ๆ ละลายให้หลานรับประทานตามเวลาที่หมอสั่ง

ด้วยความปลื้มใจที่จะได้อยู่ดูแลหลาน ด้วยความดีใจว่าหมอมา

ตรวจรักษาแล้ว หลานคงจะหายวันหายคืนทำให้ลืมความหิว

คุณหลวงนั่งรับประทานอาหาร มื้อกลางวัน อยู่คนเดียว รับประทานหนึ่งก็หันมาถามแม่ว่า"คุณแม่หิวข้าวไหม...ทานข้าวแล้วหรือยัง"

ทั้งๆ ที่เป็นเวลาเลยเที่ยง เลยบ่ายไปแล้ว อาหารหรือข้าวสักเม็ดก็ยังไม่ตกถึงท้อง แต่ด้วยความรักลูกเกรงใจลูก กลัวว่าจะรับประทานอาหารไม่อิ่มคุณแม่ก็ตอบไปว่า "ทานไปเถอะลูก แม่ไม่หิวเลย ทานไปเถอะ"

คุณแม่ตอบอย่างปลื้มปิติ ที่ลูกชายคนเดียวถามถึง ซึ่งไม่เคยได้ยินคำถามนี้มาหลายปีแล้ว แต่พอแม่ครัว ยกอาหารที่เหลือทานแล้วลงมาข้างล่างคุณแม่ก็ค่อยๆ เดินไปที่ครัว เจียดๆ อาหาร ที่เหลือจากรับประทานของลูกมาใส่ปากใส่ท้องด้วยความหิวโหยแต่ก็ไม่ลืมบอกแม่ครัวว่า "เย็นนี้พอเช็ดน้ำข้าวแล้ว ขอให้เก็บไว้ให้ฉันหน่อยด้วยอย่างเคย"

พอตกเย็น อาการของลูกก็ค่อยยังชั่ว ตัวเย็นลง ไม่ร้องไห้ หลับสบายโดยมีคุณย่านั่งปัดยุงอยู่ข้างๆ คุณหลวงก็ออกมาสั่งคนใช้ว่า "จะไปข้างนอกแล้วกลับมารับประทานข้าวที่บ้านอย่างเคยแต่ว่าดึกหน่อย"

คุณย่าได้รับน้ำข้าวจากแม่ครัวแล้วเก็บไว้ พลางก็ขึ้นไปเฝ้าหลานป้อนอาหารให้หลาน พอหิวมากแสบท้อง ก็ลงมาซดน้ำข้าวที่เก็บไว้พอรองๆท้องไว้ก่อน แล้วก็กลับขึ้นไปเฝ้าหลานต่อ

สองยามแล้วคุณหลวงถึงได้กลับบ้าน แม่ครัวก็จัดอาหารวางไว้บนโต๊ะห้องอาหาร ซึ่งคุณหลวงรีบเดินเข้าไปดูลูกด้วยความเป็นห่วง ลูกหลับ เห็นคุณย่านั่งอยู่ข้างๆ ก็สบายใจ ถามแม่ว่า "หลานรับประทานอาหารได้ไหม ?"

คุณย่า ก็ตอบว่า "ได้ดี อาการก็ดีมาก"

แล้วคุณหลวงก็ลงไปห้องอาหารนั่งรับประทานอาหารที่จัดไว้ แล้ว

ก็ขึ้นนอน คุณย่าก็ค่อยๆ ย่องลงมา เดินลงไปในครัวตามเดิม รีบยกน้ำข้าวมากลั้วคอพร้อมกับเขี่ยๆ เศษอาหารที่เหลืออยู่บ้างเล็กๆ น้อย มาใส่ปากพอปะทังความหิวอย่างเคย...!

หลายวันต่อมา คุณแม่ของคุณหลวงก็ป่วยลง เป็นลมบ่อยๆ หน้ามืดไม่มีแรง นอนซมอยู่ในห้องหลายวัน จนพระวัดสระเกศที่มารับบาตรประจำออกปากถามคนบ้านข้างเคียง ก็ทราบว่าคุณโยมป่วยไม่เสียแล้วพระท่านสงสาร ก็เดินเข้าไปในบ้าน แล้วก็ไปเยี่ยมคุณโยม เห็นสภาพของคุณโยมแล้วท่านก็ปลงเวทนา เป็นถึงมารดาคุณหลวงแต่อยู่ในห้องคนใช้ มีชามน้ำข้าวอยู่ 1 ใบ จานเล็กๆ ใส่เศษอาหารที่ยังไม่ได้รับประทานอยู่ 2 จาน แล้วท่านก็เดินออกรับบาตรโปรดสัตว์ต่อไป

บ้านคุณหลวงอยู่ในละแวกบ้านหมู่ญาติ ญาติคุณหลวงหลายคนที่อยู่ถัดๆ ก็ออกมาใส่บาตรทุกเช้าเหมือนกัน พระท่านจึงเล่าให้คุณโยมที่มาใส่บาตรฟังว่า "คุณโยมมารดาคุณหลวงป่วยไปหลายวันแล้ว อาตมาเข้าไปเยี่ยมเห็นทรุดโทรมเต็มที"

ด้วยคำพูดเพียงแค่นี้เอง ทำให้ญาติของคุณโยมเป็นห่วง

คนแรกที่มาเยี่ยมมีศักดิ์เป็นน้องห่างๆ ของคุณหลวง ชื่อ เบ็ญจรงค์ พอทราบเรื่อง คุณเบ็ญจรงค์ก็รีบเข้าไปหาคุณป้า ก็แลเห็นสภาพอันน่าหดหู่ใจก็รีบกลับไปเอาอาหารจากที่บ้านมาให้รับประทาน แล้วก็เล่าให้คุณหลวงฟังว่า "คุณป้าไม่สบายมาก น่าจะพาหมอมาตรวจ หรือพาไปโรงพยาบาล"

คุณหลวงก็ตอบว่า "คุณแม่เป็นอย่างนี้บ่อยๆ ก็โรคคนแก่นั่นแหละ"

สุดท้าย ญาติพี่น้องก็จัดการหาหมอมาตรวจให้ที่บ้าน ผลการตรวจปรากฏว่า ป่วยด้วยโรคขาดอาหาร

พอคุณหลวงทราบเรื่องเข้าก็โวยวายว่า "คุณแม่ตระหนี่ถี่เหนียวเองไม่ยอมซื้ออาหารกิน ซื้อแต่หมากพลู แล้วก็ใส่บาตร เงินทองก็ให้ไว้" ตกลงความผิดก็ตกอยู่กับคุณแม่อีก ที่ไม่ยอมซื้ออาการมารับประทาน แต่คุณหลวงหาได้ทราบไม่ว่า เงินเดือน เดือนละ 3 บาทที่ให้แม่นั้น มันอยู่ได้ไม่ถึง 10 วัน นอกนั้นก็เป็นวันอด แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังหาอาหารมาใส่บาตรถวายพระทุกวัน ไม่ได้เว้น

ต่อมาหลานสาวเวลามาเยี่ยมก็นำอาหารติดไม้ติดมือมาให้คุณป้ารับประทานทุกครั้งไป อาการก็ค่อยๆ กระเตื้องขึ้น ตามประสาคนสูงอายุ

วันดีคืนดี คุณหลวงก็จะมาโผล่หน้าถามว่า "คุณแม่เป็นยังไงบ้างทานข้าวแล้วหรือยัง?"

คำตอบก็คือ "สบายดีลูก อย่าเป็นห่วงแม่เลย แม่ไม่หิวหรอก"

แต่แล้ว คืนนั้นก็ต้องคอยอาหารเหลือจากลูกมาแกล้มกับน้ำข้าวอย่างที่เคยประพฤติ ก็ด้วยความรักลูก ห่วงลูกกลัวลูกจะไม่สบายใจ กลัวลูกจะรับประทานอาหารไม่อิ่ม กลัวสิ้นเปลืองเพราะลูกจะต้องใช้จ่ายมากขึ้น

พอสบายได้ไม่กี่วัน โรคขาดสารอาหารก็มาเยือนอีก ทีนี้เป็นลมอาเจียนเพราะท้องว่าง อาหารที่ได้ก็คือ น้ำข้าวกับเกลือ และเศษ ๆ อาหารที่เหลือจากลูกตามเคย ซึ่งไม่เพียงพอกับร่างกายแต่ถึงกระนั้นคุณแม่ก็ทนทน... และทนเพื่อดูความเจริญรุ่งเรืองของบุตรชายคนเดียวของท่านต่อไปด้วยความอิ่มใจ

วันหนึ่ง ฝนตกตั้งแต่เช้า พรำๆอยู่จนเย็นก็ไม่หยุดน้ำก็นองไปทั่วในบริเวณบ้าน คุณหลวงได้ยินอะไรแปลกๆ ที่ซอกประตูบ้าน เสียงเหมือนประตูบ้านถูกขูดข่วน คุณหลวงจึงออกมาจากห้อง มาเปิดไฟดู ก็พบ

แม่แมวสีสวาทที่เลี้ยงไว้กำลังคาบลูกมัน ตัวเล็กๆ 4 ตัวหนีน้ำขึ้นมา วางไว้ที่ซอกประตูทีละตัวๆ คุณหลวงจึงจ้องมองดูด้วยความสนใจแม่แมวค่อยๆเลียน้ำที่เปียกตัวลูก เปียกขนลูกอยู่ ทีละตัวๆ แล้วเอาอกแม่ให้ลูกแมวได้อาศัยไออุ่น พลางก็ขดตัวให้ลูกดูดนม

"โอ้! สัตว์เดียรัจฉานยังรักลูกห่วงลูกถึงเพียงนี้" คุณหลวงรีบเดินขึ้นบนบ้าน ไปดูลูกชายที่หลับอยู่ด้วยความรักและเมตตา

คืนนั้น คุณหลวงไม่ได้ไปไหนเพราะฝนยังตกพรำๆ อยู่ จึงรับประ-ทานอาหารเย็นแต่หัวค่ำ แล้วขึ้นนอนโดยนอนห้องเดียวกับบุตรชาย ในใจก็คิดว่า "ลูกแมว 4 ตัวนี่ ถ้าไม่ได้แม่แมวช่วย น้ำคงท่วมตาย หรือเปียกฝนจนหนาวตายหมด แม่แมวซึ่งเป็นสัตว์ยังรักลูกถึงเพียงนี้"

เมื่อคิดได้ดังนี้ ก็นึกเป็นห่วงลูก ลุกขึ้นเอาผ้าห่มให้ลูกเอามือลูบหัวลูกด้วยความรัก และเมตตาสงสารพลางตาก็จ้องดูลูกที่ขาดแม่

คุณหลวงจ้องอยู่นาน...นานทีเดียวขณะนั้นเองคุณหลวงก็คิดในใจว่า

"เมื่อตัวเรายังเล็กๆ แม่เราคงห่วงเรา ทะนุถนอมเรา รักใคร่เมตตาเรามากเหมือนกับที่เรารักและเวทนาลูกเรา หรืออาจจะมากกว่าก็ได้ เพราะแม่มีลูกคนเดียวคือเรา คอยป้อนข้าวให้เราเมื่อเราหิว กรอกยาให้กินเมื่อเราเจ็บไข้ เช็ดน้ำตาเราเมื่อเราร้องไห้เอายาทาแผลให้เรา เมื่อเราหกล้มแขนขาถลอก เมื่อพ่อตายแล้ว ยังอุตส่าห์เก็บหอมรอมริบ มีอะไรๆก็เอาออกขาย เอาเงินมาส่งให้เราได้เรียนหนังสือจนจบ ทำการทำงาน ได้ดิบได้ดีถึงเพียงนี้ ขณะนี้แม่อยู่กับเรา เราไม่ได้ดูแลท่านเลย ป่านนี้การป่วยของคุณแม่เป็นอย่างไรบ้าง? โรคขาดอาหารที่หมอว่าน่ะ คุณแม่จะเป็นลมอีกหรือเปล่า รับประทานอาหารแล้วหรือยัง มีอะไรรับประทานบ้าง ?

คุณหลวงนอนคิดอยู่บนเก้าอี้พักผ่อน และแล้วก็รีบลุกขึ้นเดินมาดูมารดาที่ห้องนอน...ภาพที่คุณหลวงพบก็คือ คุณแม่เหมือนคนแก่หง่อม ดูเหมือนไม่ใช่อายุ 70 เศษ ผอมมากนั่งพิงฝาห้อง มือที่สั่นเทิ้มอยู่นั้นกำลังยกถ้วยน้ำข้าวซด เบื้องหน้ามีจานใส่อาหารชิ้นเล็กๆ อยู่ 2 จาน

คุณหลวงเดินเข้าหามารดาในห้อง พลางถามว่า "คุณแม่ทานอะไร?"

คุณแม่ตกใจ ไม่นึกว่าลูกชายสุดที่รักจะเดินมาหา ก็ไม่ทันได้ตอบในขณะเดียวกัน คุณหลวงก็ยกจานอาหารขึ้นมาดู ก็พบว่าเป็นอาหารที่เหลือจากตนรับประทานไว้ และในมือก็มีถ้วยเล็กๆ คือถ้วยน้ำข้าวที่คุณแม่ซดอยู่ คุณหลวงจึงถามว่า

"ทำไมคุณแม่ไม่ทานอาหารดีๆ นี่มันของเหลือข้างบนบ้าน"

คุณแม่ก็ตอบว่า "อย่าห่วงเลยลูกแม่ไม่หิวหรอก นิดๆ หน่อยๆ ก็พออิ่มแล้ว"

คุณหลวงมองไปรอบๆ ห้องมองที่หลับที่นอน เครื่องใช้ไม้สอยของคุณแม่ ดูแล้วไม่ต่างอะไรกับ คนอนาถาไร้ที่พึ่งต้องขอทานเขาอยู่ขอทานเขากิน

คุณหลวงรู้สึกเสียใจมาก เศร้าใจอย่างที่สุด จึงบอกกับมารดาว่า "คุณแม่อย่าเพิ่งทานอะไรนะ เดี๋ยวจะไปหาอาหารมาให้"

คุณแม่ก็ร้องบอกว่า "อย่าเลยลูกแม่ไม่หิวหรอก แค่นี้ก็พอแล้ว"

พอพูดเสร็จ ด้วยความเพลีย ก็หมดแรงล้มตัวลงนอน น้ำข้าวที่ถือไว้ก็หก คุณหลวงรีบเรียกคนใช้ให้มาเช็ดถูทำความสะอาดให้ทันที แล้วรีบผลุนผลันลุกออกไปจากห้องคุณแม่ เดินไปยังเรือนใหญ่อย่างรวดเร็ว

เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย สวมเสื้อใหม่ นุ่งกางเกงแพร "สมัยนั้นนุ่งกางเกงแพรกันเป็นปกติ ในการแต่งกายลำลอง เช่น สวมเสื้อกุยเฮง นุ่งกางเกงแพร ขึ้นรถรางไปไหนๆ ก็สุภาพแล้ว) พอแต่งตัวเสร็จก็กางร่มไปยังตลาดใกล้ๆ บ้าน คือ แถวๆ นางเลิ้ง พร้อมกันก็ถือหม้อย่อมๆ ไปด้วย 1 ใบ พร้อมกันก็ได้ยินเสียงคุณแม่ส่งเสียงอันแหบแห้งตามมาด้วยว่า "อย่าไป...อย่าลำบากเลยลูก แม่ไม่หิวหรอก แล้วฝนฟ้าก็ตกอย่างนี้"

คุณหลวงไม่ฟังต่อไปอีก รีบเดินอย่างเร็ว แบบครึ่งเดินครึ่งวิ่งไปยังตลาดนางเลิ้งทันที ทั้งๆ ที่ฝนก็ตกพรำๆ อย่างนั้น

คุณหลวง รีบซื้อโจ๊กไก่ใส่ไข่มา 1 ชาม ใส่หม้อถือ แล้วรีบเดินจ้ากลับบ้านทันที

"ป้านนี้ คุณแม่คงรอคอยอาหารที่เรากำลังไปซื้อมาให้ คุณแม่คงหายหิว หายเป็นลม ตั้งแต่นี้ต่อไป เราจะทะนุบำรุงแม่เราไม่ให้ลำบาก ไม่ให้อดอยากอย่างนี้อีก ตัวเราเองมันไม่ดี ไม่นึกถึงแม่ที่มีกันอยู่ 2 คนแม่ลูกเท่านั้น"

คุณหลวงรำพึงลำพันในใจนึกปลื้มใจที่จะได้ฉลองพระคุณแม่ในครั้งนี้ และตั้งแต่นี้ต่อไปคุณแม่จะไม่ลำบาก ไม่ป่วยไข้อีกแล้ว ถึงอย่างไรๆ เราก็จะไม่ทอดทิ้งแม่อีกจนกว่าจะตายจากกันไป

ตอนนี้คุณหลวงลืมลูกชายที่หลับอยู่ที่บ้านสนิท จิตพะวงคิดแต่จะเอาอาหารมาให้คุณแม่ซึ่งเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ได้กระทำอย่างนี้

แต่...แต่...คุณหลวงไม่มีโอกาสได้กระทำกตเวทีต่อคุณแม่เสียแล้ว เพราะเมื่อเดินจ้ำๆ มาถึงสี่แยกนางเลิ้งคุณหลวงก็รีบจ้ำข้ามถนนทันทีเพื่อที่จะไปบ้าน โดยไม่สังเกตเห็นรถบรรทุกของคันหนึ่งที่กำลังวิ่งมา

ในสมัยโน้น รถยนต์ไม่มากเหมือนเดี๋ยวนี้ ต่างกันสักร้อยเท่า นานๆ

จะมีโผล่มาสักคัน คนส่วนมากก็ไม่ค่อยจะหลบหลีกรถ ระวังรถ คุณหลวงก็อยู่ในประเภทนี้ โดยคุณหลวงรีบวิ่งผ่าสายฝนข้ามฟากไปยังอีกฟากหนึ่ง รถบรรทุกคันนั้นสุดจะห้ามล้อหรือหยุดทัน ก็ชนร่างของคุณหลวงกลิ้งไป แถมยังลูกล้อทับศีรษะเสียแบนอีกด้วย คุณหลวงสิ้นใจตรงนั้น แต่หม้อโจ๊กยังกำแน่น ส่วนโจ๊กนั้นหกกระจายหมดแล้ว

เป็นอันว่า คุณหลวงหมดบุญที่จะกระทำการกตัญญูกตเวทีแก่มารดาผู้บังเกิดเกล้า หมดโอกาสเสียแล้วแม้จะเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิตก็ตาม

"คุณหลวงบุญไม่ถึง" สำเริงฟังหลวงพ่อเล่า นัยน์ตามีน้ำซึมไปกับเรื่องที่หลวงพ่อท่านคุย

หลวงพ่อท่านกล่าวว่า "คนที่จะรักเรายิ่งกว่าพ่อยิ่งกว่าแม่ไม่มีอีกแล้วในโลก พ่อแม่เป็นผู้ที่จะคอย ให้อภัยคอยช่วยเหลือคอยสนับสนุนคอยชุบเลี้ยงชีวิต คนมีบุญเท่านั้น ที่มีโอกาสกระทำกุศล คือ การฉลองคุณพ่อแม่ส่วนที่จะทำบุญทำกุศลไปให้พ่อให้แม่นั้น แม้จะทำเท่าไหร่ ก็ยังไม่เห็นผลเท่ากับทำให้ท่านเมื่อยังมีชีวิตอยู่การทำบุญให้ท่านเมื่อท่านตายแล้วคนจะปลื้มใจก็คือ ผู้รับทาน และผู้ทำทานเท่านั้น คือ ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่"

ข่าวมรณกรรมของคุณหลวงแพร่กระจายไปในหมู่ญาติอย่างรวดเร็วแต่ข่าวพาดหัวหนังสือพิมพ์เกรียวกราวนั้นดูเหมือนจะมีเพียงฉบับเดียว เพราะเมื่อร่วมๆ 60 ปีที่แล้วมานั้น ไม่มีหนังสือพิมพ์หลายๆ ฉบับเหมือนปัจจุบันนี้

ขอย้อนกลับมาทางคุณแม่ ซึ่งก็นอนคอยรอการกลับมาของคุณหลวงเท่าไหร่ๆ ก็ยังไม่กลับ ก็เลยม่อยหลับผ็อยไปเพราะความเพลีย

รุ่งเช้า พอตื่นขึ้นมาคุณแม่ก็คอยดูลูกชายว่าจะออกจากบ้านหรือ

จิตวิญญาณดวงที่เคลื่อนมาได้หันมามองแล้วพูดว่า "โถ! วรณ์ เจ้าอยู่ที่นี่หรือลูก...ทำไมรูปร่างเจ้าจึงได้เป็นอย่างนี้?"

วิญญาณของคุณหลวงจำได้ ก็รีบวิ่งเข้าไปหาจิตวิญญาณของคุณแม่วิ่งเข้าไปๆแต่วิ่งเข้าไปเท่าไหร่ก็ยิ่งห่างออกไปเท่านั้นยิ่งวิ่งหนักขึ้นอีกก็เหมือนวิ่งซอยเท่าอยู่กับที่หรือวิ่งถอยหลังห่างออกไป...ห่างออกไป จิตวิญญาณของคุณแม่ยื่นอาหาร โยนอาหารมาให้...ก็รับไม่ได้ รับไม่ถึงกลิ่นอาหารอันหอมหวลนั้น ยิ่งชวนให้วิ่งเข้าหาอีกอาหารที่ตกลงมาก็กลายเป็นเศษอาหารอันบูดเน่า

จิตวิญญาณของคุณหลวงตะโกนด้วยเสียงดังว่า "คุณแม่ ผมหิว อาหารที่คุณแม่ถืออยู่ แบ่งให้ผมอีก"

เมื่อคุณแม่ยื่นอาหารมาให้ ก็หยิบไม่ถึง ครั้นพอหยิบถึง ก็กลายเป็นของที่กินไม่ได้ จิตวิญญาณของคุณแม่ จึงบอกกับร่างเปรตในจิต-วิญญาณของคุณหลวงว่า "อย่าวิ่งมาเลยลูกไม่มีวันที่จะถึงแม่ได้ แม่ทำบุญทำกุศลไว้ตั้งแต่เล็กจนตาย...แม่จึงได้อุดมสมบูรณ์ในภพนี้ และภพที่จะไปต่อในชั่วขณะ ที่มานี่เพราะเป็นห่วงลูก คิดถึงลูก ลูกไม่ได้ทำบุญให้กับพระอรหันต์ของลูกเลย วิบากอันนี้จึงได้ติดตามมา เจ้าทำบุญอื่นไว้ก็มาก เมื่ออยู่มนุษยโลกเจ้าจะได้รับผลบุญนั้นต่อไปภายหลัง

พระอรหันต์ที่ว่านี้ ก็คือ พ่อแม่ของลูก ซึ่งพร้อมที่จะให้อภัยเสมอ แต่กรรม และวิบากนั้นไม่เคยยกเว้นให้ใครเลย ไม่มีใครจะมาขอโทษ หรือยกโทษให้ และไม่มีใครที่จะมาแบ่งบุญหรือความดีที่ทำไว้นั้นไปได้เลยใครทำสิ่งใดไว้ ก็จะต้องได้รับสิ่งนั้นตอบแทน

ลูกจะอยู่ในภพนี้ชั่วขณะ ทนทุกข์ทรมานอย่างนี้ไปจนหมดเวร-กรรมที่ลูกขาดกตัญญูกตเวที วิบากนี้สิ้นสุดเมื่อไร เมื่อนั้นลูกจะไปอยู่อีกภพ

หนึ่งจะได้เสวยสุขในผลบุญที่เคยกระทำไว้เจ้าเคยทำบุญ ในพระศาสนา เมื่อรับราชการอยู่ในโลกมนุษย์ เคยทำบุญช่วยเหลือสัตว์ที่ทุกข์ทรมาน ปล่อยนกปล่อยปลาไว้ก็หลายหน กุศลวิบากนี้จะตามสนองลูกต่อไปเมื่อสิ้นภพวิบากกรรมนี้แล้ว

แม่จะต้องไปตามกรรมของแม่แล้ว แม่ทำบุญทุกวัน ใส่บาตรทุกวัน อดมื้อกินมื้อแต่ไม่ยอมเว้นที่จะใส่บาตร ไม่ยอมเว้นที่จะทำบุญทำกุศลที่มาหาลูกนี่เพราะก่อนที่แม่จะละสังขารในโลกมนุษย์ แม่มีจิตผูกพันเป็นห่วงลูกอยู่กุศลกรรมจึงนำพามาให้พบลูกตามความปรารถนา และเมื่อพบแล้วแม่ก็จะต้องจากไป ไปรับกุศลกรรมทีทำไว้ ขณะนี้วิบากมาคอยรับตัวแม่ไปตามกรรมที่กระทำไว้แล้ว ขอให้ลูกพ้นเวรพ้นวิบากไปเร็วๆ และไปรับกุศลกรรมในภพอันดีงามต่อไป"

จิตวิญญาณ ของคุณหลวงนั่งพนมมือฟังคำพูดของคุณแม่ จนเสียงค่อยๆ จางหายไป...หายไป ในที่สุดเมื่อแหงนหน้าดูอีกทีก็เห็นจิต-วิญญาณของคุณแม่ ซึ่งมีร่างกายอันสง่างดงามดวงหน้าอิ่มเอิบ ค่อยๆ เคลื่อนจากไปในที่สุด

"วิญญาณของคุณแม่ไปไหนขอรับกระผม" สำเริงถาม

"ก็ไปสู่สุคติภพ คือภพที่มีแต่ความสุข ไม่อนาทรร้อนใจอะไรเลย"

"อยู่ที่นั่นนานเท่าไหร แล้วจากนั้นจะไปไหนขอรับกระผม"

"ถ้านับเวลาในมนุษยโลกก็นาน...นานมาก แต่ถ้านับเวลาในสุคติภพแล้ว มันก็ไม่นาน จะนานเท่าไหร่ช้าหรือเร็ว ก็สุดแต่กรรมที่ได้กระทำไว้ ทำดีไว้มาก ก็ได้รับผลมาก...นาน ทำไว้พอประมาณ ก็ได้รับพอประมาณ ถ้าทำกุศลด้วยความจำใจด้วยความไม่เต็มใจ กุศลกรรมนั้นก็ไม่เป็นผล

ส่วนจากสุคติภพแล้วนั้นจะไปไหนก็สุดแต่กรรมอีก อาจจะจุติเกิดลงมาเป็นมนุษย์ ได้พบพระศาสนาอีกได้ทำกุศลในแนวทางถูกต้องอีกภพต่อไปก็จะดีขึ้นๆ แต่บางทีหมดบุญหมดกุศลวิบากแล้ว ก็อาจจะต้องมารับอกุศลวิบากในพิภพอื่น อาจไม่ใช่โลกนี้ก็ได้ หรืออาจจะมาจุติเป็นมนุษย์ใหม่ หรืออาจจะไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานก็ได้ เมื่อหมดบุญหมดกุศลกรรมที่ทำไว้ มันก็วนเวียนอยู่อย่างนี้จนกว่าจะสิ้นชาติ สิ้นภพไม่มีการเกิดอีก นั่นคือ พระนิพพาน คือหมดกิเลสแล้ว เท่านั้น

ตอนนั้น ก็เป็นเวลาที่ดึกแล้วร่วม 4 ทุ่ม เรา 2 คนก็กราบลาท่านกลับที่พักที่บ้านสำเริง เราลาท่านกราบท่านด้วยความรู้สึกเหมือนท่านชี้ทางที่จะไปสู่สุคติให้เรา ทางบุญทางกุศลให้เรา กราบท่านด้วยความเคารพอย่างจริงใจ

สำเริงถึงกับเอ่ยปากว่า "กระผมจะมานมัสการหลวงพ่ออีกขอรับกระผม"

แล้วท่านก็ให้ศีลให้พรเรา 2 คน ตั้งใจว่า วันหลังจะมากราบท่านอีกโดยไม่ลืมหาของมาถวายท่าน ทั้งๆ ที่รู้ว่าท่านไม่ปรารถนาอะไรจากใครทั้งสิ้นแต่เราก็จะหา 1 ในปัจจัย 4 มาถวายท่านให้จงได้ ในคราวหน้า

ระหว่างเดินมาที่ท่าน้ำ สำเริงกล่าวออกมาคำหนึ่งว่า "แปลก...เป็นเรื่องที่น่าคิดมาก"

ผมก็ตอบเขาว่า "จริง และเรื่องแปลกกว่านี้ก็มีอีก ท่านคงเล่าให้เราฟังวันหลัง"

ผมขอยุติเรื่อง คำสารภาพของวิญญาณ ตอนคุณหลวง ไว้แค่นี้ก่อนพบกันใหม่ในคราวหน้า เรื่องวิญญาณพยาบาล ครับ

วิญญาณพยาบาท

รุ่งขึ้นจากคืนที่ได้กราบนมัสการ และฟัง หลวงพ่ออ่ำ วัดวงษ์ฆ้อง เล่าอะไรๆ แปลกๆ ให้เราฟังแล้ว สำเริงตื่นเต้นมาก เขาได้เข้าหาท่านหมื่นผู้เป็นบิดา เล่าให้ฟังย่อๆ ว่า ได้ฟังหลวงพ่อเล่าอะไรแปลกๆ น่าคิดมาก ยิ่งหลวงพ่อกล่าวว่า "บิดา มารดา คือพระอรหันต์ของลูก" สำเริงฟังแล้วซาบซึ้งมาก ได้ก้มลงกราบพ่อแม่เขาที่ส่งเสียให้ได้เล่าเรียนมาจนบัดนี้

ท่านหมื่นว่า "ดี! เข้าวัด ฟังพระฟังเจ้าคุยเสียบ้าง ได้ประโยชน์ การฟังพระพูดพระคุย ยิ่งเป็นพระอย่างหลวงพ่อนี่ เป็นบุญแล้ว หาโอกาสไปกันอีกสิ ก่อนที่จะกลับกรุงเทพฯ"

ผมกับสำเริงก็พยักหน้ากัน

หลังจากนั้นเราก็ไปซื้อ ดอกไม้ ธูป เทียน เมล็ดข้าวเปลือก ข้าวสาร อีกอย่างละถุง ติดมือไปวัดด้วยในค่ำวันนั้น โดยเดินทางอย่างเคย

พอถึงวัด เรากราบหลวงพ่อถวายดอกไม้ ธูป เทียน แล้ว ก็เอาข้าวสาร ข้าวเปลือกมากองไว้ถวายท่านด้วย ท่านถามว่า "เอาข้าวมาทำไม?"

เรากราบเรียนท่านว่า "เอามาให้หลวงพ่อโปรยให้ทานนก ให้ทานไก่และเป็ดที่ท่านสงเคราะห์ชีวิตเอาไว้ตั้งมากมาย"

หลวงพ่อพยักหน้า แล้วหัวเราะหึๆๆ "ดี...ยังมีชีวิตอยู่ ทำบุญให้ทานไว้ ถ้าตายแล้วไม่มีโอกาสได้ทำทำเท่าไหร่ก็ได้เท่านั้นมันไม่สูญหายไป

ไหน เหมือนฝากทรัพย์ไว้ในที่ที่ปลอดภัยเรียกใช้สอยเมื่อไหร่ก็ได้ แต่อย่าหวังมากนะ ฝากไว้เท่าไหร่ ก็เรียกใช้ได้เท่านั้น เรียกมากกว่านั้นไม่ได้เพราะฉะนั้นหมั่นทำบุญให้ทานไว้ จะได้เป็นขุมทรัพย์ในภายหน้า"

คำพูดของหลวงพ่อท่านน่าจดจำจริงๆ

ขณะที่นั่งพูดกับท่านอยู่นั้น เห็นคนเข้ามากราบ ทุกคนสวมเสื้อผ้าดำไว้ทุกข์กันทุกคน พอเขาเดินออกไปแล้วสำเริงก็เรียนถามท่านว่า

"พวกเหล่านี้คงไว้ทุกข์ มาสวดศพที่วัดกระมังขอรับ?"

หลวงพ่อพยักหน้า แล้วตอบว่า "ใช่"

"คนแก่หรือขอรับ?"

"ไม่แก่หรอก อายุเพิ่งได้ 30 ปี กับอีกหน่อยเดียว"

"คนที่ไหนขอรับ?"

"ก็คนที่อยุธยานี่แหละ ไปอยู่กรุงเทพฯ พักใหญ่ แล้วก็กลับมาตายที่อยุธยานี่อีก"

"อายุก็ยังไม่มาก เป็นอะไรตายขอรับ?"

"เขาตายเพราะวิบากของเขาไม่ใช่โรคภัยไข้เจ็บอะไรหรอก"

"วิบากอะไรขอรับ?"

"เป็นวิบากเฉพาะตัวของเขา เขาทำอย่างไรมาก็ได้อย่างนั้น นี่ก็ว่ากินยาตาย"

"ชีวิตอย่างคนเรานี่ จะทราบได้อย่างไรว่าเราจะตายเพราะอะไร? จะตายเมื่อไร? ครับผม?" เป็นคำกราบเรียนที่เราถามท่าน

"การตายนี่มันมีหลายอย่าง มันก็เหมือนตะเกียงน้ำมันมะพร้าวนี่แหละจุดทิ้งไว้นานเข้าๆ พอน้ำมันมะพร้าวหมด ... ไฟมันก็ดับ หรือไส้หมดมอดไปไม่เหลือ... ไฟมันก็ดับ คนเราก็เหมือนอย่างนี้ พอหมดอายุก็เหมือนกับหมดเชื้อไฟ...ไฟมันก็ดับ นี่ก็คือ ตายเพราะหมดอายุ"

แล้วท่านก็หยุดพูด เราสองคนก็คอยเงี่ยหูฟังท่าน หลังจากนั้นท่านก็กล่าวต่อไปว่า

"อีกอย่างหนึ่ง เพราะวิบากคือผลของกรรม ซึ่งมันรวมกำลังกันใส่เข้ามายังตัวเราทีเดียวพร้อมๆ กัน อย่างกับคลื่นในทะเลที่มันรวมตัวกันกระแทกหิน กำลังมันมาก

ก็ตะเกียงดวงนั้นอีกนั่นแหละเมื่อถูกลมกระโชกแรงๆ ใส่เข้าก็พลัดตกลงมายังพื้นดินหลุดตกจากที่แขวนไว้อย่างนี้ไฟที่ติดอยู่ก็ดับตะเกียงก็แตกหมดน้ำมันก็ไหลออกหมดไม่มีทางที่จะเป็นแสงสว่างต่อไปได้

หรืออีกอย่างก็เหมือนกันกับตะเกียงชีวิตที่จุดไว้ในที่แจ้งถูกลมแรงๆ เข้าไฟก็ดับ"

ก็พอจะสรุปได้ว่า ไฟ คือ ชีวิต นั้นมอดไปหรือดับไปได้หลายวิธี โดยเชื้อคือน้ำมันที่เติมจุดตะเกียงนั้นหมดหนึ่งไส้ตะเกียงมอดหมดไปกับไฟหนึ่ง 2 อย่างนี้ เรียกว่าหมดอายุ หมดเพราะกรรมลิขิตไว้แค่นั้น

หมดเพราะโรคภัยเบียดเบียน ก็คือไส้มอดหมด ไม่มีจะให้ไฟติดต่อไปแม้จะมีน้ำมันอยู่ก็ตาม

หมดเพราะน้ำมันเชื้อไฟ ก็เหมือนหมดบุญ ทำบุญไว้แค่นั้น สวยวิบาก คือ ผลกรรมมาแค่นั้น ไม่ได้เติมบุญคือน้ำมันไว้ เมื่อหมดบุญก็หมดทุกอย่างแม้ยังไม่ตายก็หมดบุญได้ เศรษฐีกลายเป็นขอทานก็ได้ ลาภ ยศ สรรเสริญ ที่เคยมีก็หมดไป เพราะหมดบุญเพียงแค่นี้ อย่านึกว่าตายแล้วจึงจะหมดบุญก็ที่เราเรียกว่า เคราะห์ร้าย...เคราะห์ไม่ดี ไม่ใช่หรอก มันเป็นวิบากน่ะ มากกว่า

ผมกราบเรียนถามท่านว่า "ผมอ่านหนังสือพิมพ์ พบว่าที่ต่างประเทศแถบยุโรป รถยนต์โดยสารวิ่งบนหิมะ น้ำแข็ง ถนนลื่น รถตกเหวข้างทางคนโดยสารในรถ บางแห่งข่าวก็ว่าตายหมดทั้งคันบางฉบับว่า

ตายเกือบหมดมีรอดมาได้อย่างมหัศจรรย์ 3 คน เป็นเด็กทั้งหมดอย่างนี้เป็นเพราะอะไรขอรับ?

หลวงพ่อนั่งคิดสักครู่ แล้วท่านก็พูดว่า

"กรรมคือกระทำด้วยเจตนา ที่เขาได้รับอันตรายถึงชีวิตแบบนั้นเห็นจะเป็นเพราะคนเหล่านั้นในชาติปางก่อน หรือแม้ในชาตินี้ พร้อมใจกันกระทำกรรมอันหนึ่ง ยินดีในกรรมอันหนึ่ง ซึ่งกรรมนั้นเป็นอกุศลกรรมได้แก่ การเบียดเบียนชีวิตผู้อื่น แม้ชีวิตสัตว์ก็ตาม ทำหลายครั้งๆ เข้ากรรมก็รวมตัวกันเข้ามา เหมือนคลื่นในทะเลที่รวมตัวกันอย่างที่พูด...เมื่อวิบากมาถึง ก็รับผลแห่งวิบากนั้นพร้อมกันก็แบบเรือล่มในทะเล เรือโดนมรสุมคนโดยสารจมน้ำตายมากมาย แต่ที่รอดมาได้ก็มี

คนที่รอดมานั้น เป็นเพราะวิบากของเขายังไม่มาถึง เขาไม่ได้กระทำกรรมอันนั้นร่วมกัน ชีวิตเขาก็รอดมาได้

ที่รถโดยสารตกเหวแล้วตายกันมากมายแต่เด็กรอดมาได้ 2-3 คนนั้นก็เห็นจะเป็นเพราะเด็กที่เพิ่งเกิดมาหรือเด็กในเยาว์วัย ได้รับวิบากมาแล้วในชาติก่อน ชดใช้วิบากหมดแล้วจึงมาเกิด กรรมชั่วในชาตินี้ยังไม่ได้ทำเพราะแกเป็นเด็ก ไม่รู้ประสาอะไร...แต่กรรมนั้นส่งผลข้ามชาติได้ วิบากที่ได้รับยังไม่หมด เมื่อมาเกิดก็รับวิบากต่อไปอีกอาจจะเป็นคนง่อย พิการทั้งทางร่างกายหรือจิต ไม่ครบอาการ 32 เป็นต้น

เห็นอยู่ทั่วๆ ไป คนง่อยที่นอนอยู่ใต้ถุนกุฏินี้ก็คนหนึ่ง. พอเกิดมาก็ต้องเป็นง่อยเปลี้ยเสียแขนเสียขาช่วยตัวเองไม่ได้ญาติอุ้มมาให้รักษาจะไปรักษาได้อย่างไร ในเมื่อมันเกิดจากวิบาก คือผลแห่งกรรมที่ติดตามมาญาติก็เอามาทิ้งไว้ที่นี่ ก็อาศัยกินอาศัยนอนไปวันๆ จนกว่าตะเกียงชีวิตนี่จะหมดน้ำมันเชื้อไฟหรือหมดไส้ที่จะติดไฟ ถ้ากรรมที่ทำไว้ยังไม่หมดวิบากยังมีมันก็ต้องรับต่อไปอีกในชาติอื่นภพอื่น

ก็พอจะรวบรวมได้ว่า ที่เกิดการตายทีละมากๆ อย่างนั้นเป็นเพราะเขาได้กระทำอกุศลกรรมร่วมกันมา ยินดีในการกระทำนั้น ผลก็ตามมาสนองอันนี้ก็เข้ากับการตายอย่างที่ว่า ลมพายุพัดกระโชกมา ทำให้ทั้งไฟก็ดับตะเกียงก็ตกลงมาแตก ทั้งๆ ที่น้ำมันเชื้อไฟยังไม่หมด ไส้ตะเกียงก็ยังไม่หมดแต่ไฟคือชีวิต นี่มันก็ดับได้"

หลวงพ่อท่านอธิบายเสียนานแต่ก็ได้ผล เรา 2 คนก้มลงกราบท่านแล้วกล่าวว่า "ขอรับกระผม"

"แล้วศพคนตายที่กำลังสวดนี่ล่ะขอรับ ที่หลวงพ่อบอกว่าตายเพราะกินยาตาย...อันนี้เป็นกรรมอะไร และถ้าเปรียบเหมือนตะเกียง จะเป็นแบบไหนขอรับ?"ผมกราบเรียนถาม

หลวงพ่อท่านตอบว่า "กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นตามสนอง ชั่วแต่ว่าจะช้าหรือเร็วเท่านั้น"

ผมก็เรียนถามท่านว่า "ถ้าอย่างนั้น คนนี้เมื่อมีชีวิตอยู่คงให้ใครเขากินยาตายกระมังขอรับ?"

หลวงพ่อหยุดไปนิดหนึ่ง แล้วท่านก็กล่าวว่า "ก็เห็นจะเป็นอย่างนั้น"

จากนั้นท่านก็เล่าเรื่องย่อๆ เท่าที่ท่านทราบให้เราฟัง และว่า "ฟังแล้วคิดเอาเอง" ซึ่งผมจะนำเรื่องที่ท่านเล่าย่อๆ นี้มาเสนอท่านผู้อ่าน โดยเรียบเรียงเสียใหม่ ตามแนวเดิมที่ท่านเล่า ซึ่งตัวจริงในเรื่อง ขณะนี้อย่างน้อย 2 คน ยังมีชีวิตอยู่...แต่ก็ชราแล้ว เกษียณอายุไปแล้ว

หลายปีมาแล้ว มีชายหญิงคู่หนึ่งทำมาหากินอยู่ที่อยุธยานี่เอง ต่อมามีลูกคนหนึ่งเป็นผู้หญิง พอเด็กเกิดได้ไม่เท่าไหร่ การทำมาหากินชักฝืดเคือง ก็เลยฝากลูกไว้กับแม่ผู้เป็นย่าของลูก ให้อยู่ที่อยุธยาไปก่อน ส่วนตัวเองสองคนผัวเมียก็ไปทำมาหากินที่ตำบลท่าหลวงอำเภอท่าเรือ ก็ในอยุธยาเหมือนกัน

คู่นี้รับส่งส้มฟัก ปลาส้ม คือ ซื้อแล้วนำมาขายส่งที่ในเมือง กิจการก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นทีละน้อยๆ ก็เลยตั้งหลักที่ท่าหลวงเลย แล้วก็จ้างลูกจ้างมาช่วยทำการแทน ไม่ต้องแจวเองพายเองเหมือนแต่ก่อน พอซื้อมาได้ก็มาขายส่งที่หัวรอบ้าง ในเมืองบ้าง ก็จะมีคนมาซื้อต่อเพื่อส่งไปขายในกรุงเทพฯ

ด้วยความขยันหมั่นเพียร สองคนผัวเมียนี่ก็ร่ำรวย มีฐานะดีขึ้น มีที่มีทางเป็นของตนเอง จึงกลับไปรับลูกสาวมาอยู่ด้วย ซึ่งตอนนั้นแกมีลูกชายอีก 1 คนแล้ว

เมื่ออายุมากขึ้น ๆ ผู้คนรู้จักมากฐานะก็ดี และรู้จักคนในละแวกมากแกก็ได้รับเลือกให้เป็นกำนัน

ในสมัยก่อนนั้น นายอำเภอเขาจะแต่งตั้งกำนันเอง ถ้ามองเห็นว่าใครดีมีความสามารถ

กำนันนี่ชื่อ กำนันเพียร ส่วนภริยาชื่อ นางอ่อน ลูกสาวคนโตชื่อเพ็ญ

กำนันเพียรได้ส่งเสียลูกให้เข้า โรงเรียนที่วัดท่าหลวงนี่แหละ เรียนจนอ่านออกเขียนได้ดี หน่วยก้านฉลาด หน้าตาสะอาดหมดจด กำนันเพียรอยากให้ลูกเรียนให้มากกว่านี้ จะได้ไม่ต้องมาเหน็ดเหนื่อยเหมือนตนเมื่อยังหนุ่มๆ แกก็ส่งลูกไปอยู่กับญาติที่กรุงเทพฯ โดยมีศักดิ์เป็นอาของกำนัน

บ้านของอา (ถ้านับศักดิ์ก็เป็นย่าของเพ็ญ) นี้ อยู่เลยประแจจีนออกไปจะไปทางประตูน้ำนั่นแหละ สมัยนั้นมีถนนอยู่แล้ว คือถนนเพชรบุรีสองฝากถนนเพชรบุรีเป็น คลองตลอด ไปจนถึงประตูน้ำริมถนนมีต้นก้ามปูครึ้มไปหมด ร่มเย็น

เพ็ญ เป็นคนน่ารัก นอบน้อมช่วยเหลือกิจการในบ้าน โอบอ้อม

อารีฐานะก็ดี เพราะพ่อแม่ส่งเงินมาให้ใช้จ่าย การเรียนของเพ็ญก็ไปได้ด้วยดีทุกประการคุณย่าก็เมตตารักใคร่หลานมาก คุณอาผู้ชายเป็นข้าราชการไม่มียศถาบรรดาศักดิ์อะไร

ด้วยการที่มีใจโอบอ้อมอารี นิสัยดี เพ็ญก็มีเพื่อนฝูงมาก เป็นธรรมดาในจำนวนเพื่อนของเพ็ญนี่มีคนหนึ่งที่เพ็ญสงสารเขาเรียนไม่เก่ง ฐานะออกจะยากจน ต้องทำงานช่วยที่บ้านทำมาหากิน แถมยังมารู้ทีหลังว่าเป็นคนอยุธยาเหมือนกัน เขามาเช่าบ้านอยู่ใกล้ ๆ กับบ้านของคุณย่าที่เพ็ญอาศัยอยก็เลยไปมาหาสู่กันอย่างสนิทสนม

ที่จริงอายุอานามของคุณย่าก็ ไล่เลี่ยกันกับพ่อของเพ็ญ เว้นจะแก่กว่ากันก็ราว ๆ 2-3 ปี

ลูกของคุณย่าก็มีศักดิ์เป็นอาของเพ็ญ อายุแก่กว่าเพ็ญราว ๆ สัก 3 ปี รับราชการเป็นทหาร เพิ่งจบออกมาเป็นนายร้อยใหม่ ๆ ท่าทางผึ่งผายหนุ่มแน่น หน้าตาสะอาดหมดจด เพ็ญเรียกว่า อาประสาท

ส่วนเพื่อนของเพ็ญที่เป็นชาวอยุธยาเหมือนกัน เรียนที่เดียวกันหน้าตาสะอาดสะอ้านดีเหมือนกันนั้นชื่อ สวาท คือศพที่เขาไปสวดกันนี่แหละ สวาทนี่ก็เรียก ประสาท ว่าอาเหมือนกัน

สำเริงฟังแล้วใจออกจะร้อนอยากรู้เรื่องเป็นกำลัง จึงกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "ทำไมเขาจึงรับประทานยาตายล่ะขอรับ?"

หลวงพ่อท่านตอบว่า "ก็กรรมใดใครกระทำ กรรมนั้นก็ตามสนองน่ะซิ"

คุณผู้อ่านครับ นี่แหละครับความเป็นมาของ คำสารภาพของวิญญาณ ตอน วิญญาณพยาบาท

(หมายเหตุของผู้เขียน.... เท่าที่ผมฟังหลวงพ่อ ท่านมักเรียกว่า

จิตวิญญาณ คงจะเป็นเพราะท่านต้องการจะแยกวิญญาณจากอายตนะทั้ง 6 คือจักษุวิญญาณ ฆานวิญญาณ ชิวหาวิญญาณ โสตวิญญาณ สัมผัสวิญญาณ เหล่านี้ ออกจาก จิตวิญญาณ ซึ่งเป็นนามธรรม เป็นที่อยู่ที่อาศัยแห่งจิต เพราะจิตเป็นผู้สั่ง ผู้บงการ สั่งให้คิด สั่งให้ทำ จะด้วย กาย วาจา หรือใจ ก็ตาม การกระทำนั้น กระทำด้วยจิตเป็นผู้สั่ง ฉะนั้นจิตจึงเป็นผู้รับผิดชอบจะรู้ชั่วว่าควรหรือไม่ ก็ที่จิตจะรู้ดีว่าชอบหรือไม่ก็ที่จิต ถ้าจิตไม่สั่งไม่คิดไม่ทำแล้วก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นวิญญาณนี้แหละที่ท่านเรียกว่า จิตวิญญาณ)

ณ ที่จุดเดิม จุดที่จิตวิญญาณทั้งหลายต้องถูกนำตัวมาด้วยวิบากนั้น จิตวิญญาณของ คุณย่านวล ยังล่องลอยอยู่ ยังรับกรรมอยู่ โดยรับวิบากเบาๆ จากชาติที่เป็นมนุษย์

คุณย่านวลไม่ได้ทำบาปทำกรรมอะไรมาก แต่เมื่อมีชีวิต ตั้งแต่เด็กจนแก่ จนตาย ก็ย่อมมีกรรม คือจากการกระทำ ไม่กายก็วาจา ไม่วาจาก็ใจ กรรมนั้นก็ดีบ้างชั่วบ้าง แต่คุณย่านวลประกอบกรรมดีเสียมากกว่า วิบากจึงไม่ใช่อกุศลวิบาก แต่ถึงอย่างไรก็ย่อมต้องมีอกุศลวิบากมาสลับบ้างเป็นปกติวิสัย

ในขณะที่ดวงจิตวิญญาณของคุณย่านวลลอยอยู่ ณ สถานที่นั้น ก็เห็นวิญญาณของ สวาท มาลอย พร้อมกับวิบากอันหนัก คุณย่าเห็นทีจะจำได้จึงลอยไปทักว่า

"มาแล้วหรือ ? สวาท"

จิตวิญญาณของสวาทไม่สู้หน้าคุณย่า พยายามจะหันหน้าหนี แต่ไม่สำเร็จ สวาทหันหน้าหนีไม่ได้ ไม่ทราบว่าเป็นเพราะอะไร คอมันแข็งไปหมดจึงยกมือไหว้ แล้วกล่าวรับว่า "ค่ะ! มาแล้ว"

"เรื่องมันเป็นยังไง ไหนลองเล่าให้ย่าฟังซิ...สวาท"

"ค่ะ ! สวาทจะสารภาพให้คุณย่าและให้วิบากตรงนี้ฟังนะคะ"

"เมื่อสวาทเรียนหนังสืออยู่ ก็ได้สนิทสนมกับเพ็ญหลานคุณย่ามาก

ไปมาหาสู่ กินนอนที่บ้านคุณย่าบ่อยๆ ตอนนั้นสวาทเป็นเด็กสาว อายุราวๆ 18 ปีเรียนจะจบอยู่แล้วกะว่าพอเรียนจบก็จะออกไปทำงานตามที่เรียนมา

แต่ความที่เป็นสาว และหน้าตาดีสวาทจึงหลงระเริงไปในที่ต่างๆ มีเพื่อนฝูงมากมาย ทั้งชายและหญิง เงินทองก็หมดไป ในที่สุดสวาทก็ต้องแอบขายตัวทั้งๆ ที่ยังเรียนไม่จบ โดยการชักนำของเพื่อนทั้งชายและหญิงที่คุ้นๆ กับเรื่องนี้อยู่

เมื่อได้เงินมาใช้จ่ายมากขึ้น การเรียนก็ชักจะช้าลง สอบไล่ปีสุดท้ายก็ตก พ่อแม่สวาท ทางบ้านที่อยุธยาเสียใจมาก นึกว่าไม่ต้องส่งเสียลูกคนนี้แล้ว จะได้ส่งเสียน้องๆ ต่อไป เพราะมีน้องอีกหลายคนที่กำลังเรียน

สวาทได้มีจดหมายไปบอกพ่อแม่ทางบ้านว่า "ไม่ต้องส่งเงินให้สวาทหรอกสวาทมีงานทำแล้ว ทำไปเรียนไป ตั้งใจดีๆ ปีนี้คงสอบได้ พ่อแม่ก็สบายใจ"

ตั้งแต่นั้นมาสวาทก็เที่ยวเตร่มากขึ้นคบผู้ชายมากขึ้นจนเพ็ญหลานคุณย่าระอา เขาห้ามเท่าไหร่ก็ไม่ได้ผลไม่ได้ฟังเลย

สวาทหาเงินได้มาก ก็เลยออกจากโรงเรียนเสียเฉยๆ อยู่กับบ้าน แต่งเนื้อแต่งตัวจัด ไม่เหมือนเพ็ญเลย เพ็ญอายุ 18 ปีเท่าสวาท หน้าตาเขาแลดูเป็นเด็ก แต่สวาทอายุเท่ากัน แต่งเนื้อแต่งตัว กิริยาท่าทาง ผิดกันอย่างฟ้ากับดิน

กาลเวลาผ่านไป สวาทอายุ 20 ปีเศษ อ่อนกว่าอาประสาทลูกคุณย่าเพียง 3 ปี ความสนิทสนมทำให้อาประสาทหลงใหลในตัวสวาท สวาทเองก็เช่นกัน หลงรักในตัวอาประสาทเป็นอย่างมาก เรานัดพบกันบ่อยๆนัดเที่ยวกันบ่อยๆ ในที่สุดคุณอาประสาทก็ได้สวาทเป็นภรรยา โดยคุณอาประสาทไม่ทราบเลยว่า สวาทมีครรภ์อ่อนๆ กับชายอื่น ที่มารับสวาทไปเที่ยวเตร่ตอนที่อาประสาททำงานในกรม

คนที่อาจจะรู้ดีก็คือเพ็ญและคนที่อาจจะสงสัยก็คือตัวคุณย่านี่เอง

เพ็ญได้ออกปากทัดทานห้ามปรามเรื่องที่สวาทจะตกลง อยู่กินเป็นภรรยาของอาประสาทโดยจดหมายบอกไปที่พ่อแม่ของเขาคือ กำนันเพียรให้ไปช่วยบอกพ่อแม่ของสวาท ให้เอาตัวสวาทกลับแต่ทำอย่างไรๆ ก็ไม่ได้ผล

เพราะอาประสาทไม่เคยเกี่ยวข้องกับสตรีใด เมื่อมาพบกับสวาท จึงเป็นความรักที่ยากจะทัดทาน คุณย่าเองก็ห้ามอาประสาท ถึงกับไล่สวาท และห้ามสวาทเข้าบ้านคุณย่า แต่ถึงกระนั้นสวาทก็แอบมาบ้านคุณย่าเสมอด้วยความช่วยเหลือของอาประสาท

สวาทได้บอกกับอาประสาทว่า "สวาทมีครรภ์ได้ประมาณ 2 เดือนแล้ว "พออาทราบก็ตื่นเต้นดีใจใหญ่รีบไปบอกคุณย่าว่า "คุณแม่ครับ ผมกำลังจะมีลูก สวาทเขาบอกว่าเขามีครรภ์ได้ 2 เดือนแล้ว !"

ผลคือ คุณย่าเป็นลมด้วยความเสียใจ

นับแต่นั้นมา สวาทก็ค่อยๆ ขยับเข้ามาอยู่ในบ้านคุณย่า เพื่ออยู่กับอาประสาท คนที่ขัดขวางก็คือ คุณย่าคนเดียว คอยไล่สวาท คอยดุด่าว่ากล่าวสวาททุกวันไม่มีเว้น สวาทนั้นเสียใจน้อยใจ และเกิดเป็นความอาฆาตคุณย่าทุกวันๆ แต่ต่อหน้าอาประสาท สวาทก็ต้องทำดีต่อคุณย่า ทั้งๆที่คุณย่าเองก็ไม่ยอมรับความช่วยเหลือนั้น ไม่ยอมรับความหวังดีนั้น มีแต่ด่าว่าสวาททุกครั้งไป แต่พอลับหลังอาประสาท สวาทก็กระแทกกระทั้นเข้าใส่คุณย่าเหมือนกัน ก็มันไม่ใช่พระอิฐพระปูนนี่ สวาทก็มีหัวใจเหมือนกัน

คุณย่าเป็นลมบ่อยๆ เพราะเสียใจและอายุก็มากแล้ว อาประสาทสั่งให้สวาทดูแล สวาทก็เอายามาให้ทานคุณย่าก็ด่าว่าอีก ไล่ไปอีก ไม่เว้นแต่ละวัน

จนในที่สุดวันหนึ่ง สวาทกลุ้มมาก กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ไม่มีแรงเลยตกบันไดหกล้มลงมายังชั้นล่างที่คุณย่านอนอยู่ พอค่ำก็เกิดอาการตกเลือด อาประสาทก็พาไปโรงพยาบาลจุฬาฯ หมอบอกว่า "แท้งลูก"

สวาทนอนในโรงพยาบาลราวๆ 5 วัน ก็กลับบ้าน เมื่อแท้งไปแล้ว สวาทก็นึกว่า "ดีแล้วเด็กที่อยู่ในท้องไม่ใช่ลูกของอาประสาท ถ้าเด็กคลอดออกมาตามปกติ อาจจะยุ่งต่อไปในอนาคต"

แต่คุณย่ากลับหาว่า สวาทแกล้งทำให้แท้ง จะได้ไปเที่ยวกับใคร ๆ อย่างเดิม ทั้งๆ ที่สวาทเลิกแล้ว เลิกเด็ดขาดแล้ว เพราะความรักที่มีต่อคุณอาประสาท

ก็อย่างนี้แหละมันจะไม่เกิดโมโหอย่างไรไหว? ตอนคุณย่าเป็นลมไม่สบายนอนในห้อง คุณอาสั่งไว้ว่าให้ช่วยดูแลด้วย ไม่มีใคร เพ็ญก็กลับบ้านอยุธยายังไม่มา พอสวาทเอาอาหารมาให้ คุณย่าเทลงกระโถนโครมแล้วพูดว่า "ฉันไม่กินของแก เดี๋ยวตัวเสนียดจะมาเกาะตัวฉัน"

สวาทพยายามอดทนไว้ พอคุณย่าเรอเอิ๊กๆ เป็นลม สวาทก็เอายาลมมาให้ ก็เททิ้งอีก บอกว่า "แกอย่ามาเบื่อยาฉันนะ ฉันไม่กินยาของแกหรอก!"

พออาประสาทกลับมาก็มาว่าหาว่าสวาทไม่เอาใจใส่

สวาทโดนทั้งขึ้นทั้งล่อง ทำดีก็ถูกด่า ไม่ทำดีก็ไม่ได้ ถูกว่าอีก พอเอายาไปให้คุณย่ากิน คุณย่าก็ว่า "แกอย่ามาเบื่อยาฉันนะ ฉันไม่กิน" แล้วก็เอายาหอมสาดมาที่ตัวสวาท

เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ทุกเมื่อเชื่อวัน สวาทพยายามทำดีที่สุดแล้ว ในที่สุดก็เหลือที่จะอดทนต่อไปได้ เมื่อสวาทยกอาหารไปให้รับประทาน คุณย่าก็สาดโครมไปที่กระโถนอีก "ฉันไม่กินจนกว่าลูกฉันจะมา จะเป็นลมจะตายให้มันตายไป" ว่าแล้วก็นั่งเรอ เอิ๊กๆ ต่อไปอีก

สวาทยังทำใจดีสู้เสือ เอายาหอมอย่างดีไปให้ คุณย่าก็สาดโครมมาที่ตัวสวาทอีก "แกจะเบื่อยาฉันเรอะ ฉันไม่กิน... ฉันไม่กิน"

พอคุณอากลับมา สวาทก็ต้องรีบเล่าให้ฟัง ว่าคุณย่าเป็นลมไม่ยอมกินอาหาร ไม่ยอมกินยา หาว่าเป็นยาเบื่อ อาประสาทต้องเอาไปให้กินเองนั่นแหละจึงได้กิน

เหตุการณ์เป็นดังนี้แทบทุกวัน ถ้าไม่ดีก็โดนด่าโดนว่า "ฉันน่ะมันอาภัพมีลูกสะใภ้ก็เป็นผู้หญิงกากี มีผัวไม่รู้กี่คน ไอ้ลูกเรามันก็ตาบอด เมื่อไหร่เราถึงจะตายๆ ไปให้พ้นเวรพ้นกรรมจากบ้านนี้เสียทีนะ" แล้วก็เอิ๊กๆๆ เป็นลมต่อไป

การที่คุณย่าพูดว่า "อย่ามาเบื่อยาฉัน... อย่ามาเบื่อยาฉันนะ!" พูดบ่อยๆเข้า มันก็เกิดความคิด คิดจะเบื่อคนแก่คนนี้ทิ้งเสียจริงๆแล้วสวาทก็ไปหายาเบื่อมาจนได้ ที่เขาเบื่อหนูน่ะ ซื้อมาแยะทีเดียวจากร้านขายยาบอกเขาว่าจะไปเบื่อหนู เขายังบอกว่า "เอาไว้สูงๆ ไกลเด็กนะ ถ้าเด็กกินเข้าไปช้อนเล็กนิดเดียว จะตายทันที"

และแล้วสวาทก็คอยโอกาสและคิดวิธีที่จะวางยา คุณย่าปากร้ายนี้ให้แนบเนียนที่สุดต่อไป...

จนกระทั่งวันหนึ่ง สวาทได้วางแผนจะไปงานศพพ่อของเพื่อนที่เพิ่งถึงแก่กรรม สวดที่วัดหัวลำโพง คิดได้อย่างนั้นแล้ว ก็เตรียมยาหอมไว้เป็นยาหอมที่มีกลิ่นหอมรุนแรงมาก รสจัด ก็ละลายยานั้นไว้ ใส่ถ้วยยาใบใหญ่ไว้เอายาเบื่อใส่ละลายลงไปด้วย 3-4 ช้อนกาแฟ วางไว้ที่ชั้นใส่ยาแล้วทำข้าวต้มกุ้งไว้ วางไว้ในตู้กับข้าว

พอเย็นเลิกงานแล้ว อาประสาทกลับมาจากกรม สวาทก็บอกอาประสาทว่า "เย็นนี้ทานข้าวแล้วจะไปสวดศพพ่อเพื่อนที่วัดหัวลำโพงจะกลับก็ราวๆ 3 ทุ่ม"

คุณอาก็ไปส่งสวาทและไปรับกลับด้วย เมื่อฟังพระสวดเสร็จแล้ว

พอรับประทานอาหารแล้ว สวาทก็เข้าไปหาคุณย่า ถามว่าจะรับประทานอาหารหรือยัง สวาทแกล้งพูดให้เกิดโมโหมากๆ จะได้เป็นลมแล้วจะได้กินยาที่เตรียมไว้ จากนั้นสวาทก็ไปวัดกับคุณอา

ทีนี้พอกลับถึงบ้าน จากไปส่งสวาทที่วัด คุณอาก็พบเพ็ญนั่งพยาบาลคุณย่าอยู่ อาประสาทก็ถามว่า "เพ็ญมาเมื่อไหร่... ทานข้าวหรือยัง" แล้วก็โอภาปราศรัยอย่างเคย ส่วนคุณย่าก็นั่งเรอเอิ้กๆ ต่อไป อาประสาทก็ลุกไปหยิบข้าวต้มมาให้ คุณย่าก็ไม่กินบอกว่า "ไม่หิว"

เมื่อเป็นดังนั้น อาประสาทก็ลุกขึ้นไปหยิบยาหอมที่สวาทละลายไว้ในตู้ยาออกมา แล้ววานให้เพ็ญช่วยให้คุณย่าดื่มยาที

เพ็ญแย้งว่า "ยาละลายไว้นานแล้วตั้งแต่เย็น สวาทเขาทำไว้ เอาใหม่จะดีกว่า"

แต่อาประสาทบอกว่า "ไม่เป็นไรมันไม่บูดไม่เสียหรอก"

แล้วเพ็ญกับอาประสาทก็ให้คุณย่าดื่มยาหอมที่ปนด้วยยาเบื่ออย่างแรง คุณย่าดื่มหมด แล้วก็หยุดเรออาประสาทกับเพ็ญก็อุ้มคุณย่าไปยังที่นอน คุณย่าสงบนิ่ง ไม่เรอ ไม่เอิ้กอีก

พอราวๆ 3 ทุ่ม อาประสาทไปรับสวาทที่วัดหัวลำโพง สวาทแกล้งถามอาประสาทว่า "คุณย่าเป็นลมหรือเปล่า ทานยาหรือยัง"

อาประสาทบอกว่า "อย่างเคยเป็นลม เรอ เอิ้กๆ อีก ก็ให้ทานยาหอมที่สวาทละลายไว้จนหมดถ้วย ค่อยสงบ ตอนนี้หลับแล้ว"

สวาทใจสั่น ใจเต้นแรง เหงื่อออกท่วมตัว เมื่อได้ยินคำพูดของอาประสาท และเมื่อถึงบ้าน ทั้งอาประสาทและสวาทยังแอบย่องไปดูมุ้งคุณย่าเห็นคุณย่าสงบนิ่ง

สวาทรู้ทันทีว่าคุณย่าถูกยาเบื่อตายแล้ว ปากก็พูดว่า "ให้ท่านหลับเถอะ อย่ากวนท่านเลย" แล้วอาประสาทและสวาทก็เดินขึ้นไปชั้นบน ยังห้องนอนของตน

ส่วนเพ็ญนั้นนอนข้างล่าง ห้องติดกับคุณย่า

จำได้ว่าคืนนั้นเป็นวันเสาร์รุ่งขึ้นเป็นวันหยุด อาประสาทตื่นสายหน่อย รวมทั้งสวาทด้วย ประมาณสักร่วมๆ 3 โมงเช้า ได้ยินเสียงเพ็ญร้องเอะอะขึ้นว่า

"คุณอา...คุณอา มาดูคุณย่าหน่อย เร็ว...เร็ว!!"

อาประสาทตกใจ รีบโดดผลุงลงมาจากเตียง ส่วนสวาทนั้นนั่งใจสั่นอยู่ครู่ใหญ่ กลัวก็กลัว ก็มันไม่เคยฆ่าคนนี่สักครู่หนึ่งจึงเดินลงมาที่ห้องคุณย่า

"คุณแม่...คุณแม่" อาประสาทประคองตัวคุณย่า ซึ่งหน้าเขียวไปทั้งหน้า ตัวแข็งแล้ว มือขาเขียวไปหมด ได้แต่ประคองแล้วเขย่าๆ ตัว พลางหันมาพูดว่า "สวาท คุณย่าเสีย...เสียแล้ว เมื่อคืนก็ให้ดื่มยาหอม ก็ดื่มได้ดี คงเป็นลมเสียตอนดึก" แล้วคุณอาก็ร้องไห้

สวาททำเป็นร้องไห้กับเขาด้วยแต่เพ็ญนั้นร้องมาก แล้วมองมาที่สวาทอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ!!

สวาทนึกอะไรออก ก็เดินไปหยิบถ้วยชามต่างๆ ไปล้าง รวมทั้งถ้วยยาหอมใบนั้นด้วย ล้างจนหมด

ต่อจากนั้นก็ไปแจ้งอำเภอว่า เป็นโรคคนแก่ เป็นลมเสียชีวิต เอาศพไว้ที่วัดหัวลำโพง

รุ่งเช้าอีกวันหนึ่งพระที่มารับบาตรทุกวันก็มาโปรดสัตว์ที่หน้าบ้านเช่นเคย คอยอยู่นานไม่เห็นโยมแก่ๆ ออกมาใส่บาตร ก็นึกสังหรณ์ ท่านจึงถามคนที่คอยใส่บาตรข้างๆ บ้านว่า "โยมบ้านนี้ไม่อยู่เรอะ? ถึงไม่ออกมา

ใส่บาตร"

คนข้างบ้านก็ตอบว่า "แกเสียแล้วตั้งแต่เมื่อคืนวานนี้"

พระรูปนั้นสะดุ้ง พลางนึกถึงถ้อยคำที่โยมพูดว่า "ต้องรีบๆ ใส่เสีย พรุ่งนี้อาจจะไม่ได้ใส่ก็ได้" พระท่านก็นึกว่า คุณโยมพูดมรณานุสติ เตือนตัวเอง แต่...มันก็เป็นไปแล้ว

ตั้งแต่นั้นมาสวาทเริ่มผิดปกติเพ็ญก็กลับไปอยุธยา อาประสาทก็ไม่ค่อยกลับบ้านในตอนเย็นเหมือนแต่ก่อน ยศสูงขึ้น สังคมเฮฮากับเพื่อนฝูงมากขึ้นสวาทเฝ้าบ้านคนเดียว มันวังเวงและเงียบเหงาผิดปกติ

สวาทนอนไม่หลับบ่อยๆ หลับตาลงก็เห็นแต่หน้าคุณย่า หูก็ได้ยินเสียงกุกๆ กักๆ ในห้องคุณย่า ไฟก็เปิดไว้ จะลงมาดูก็ไม่กล้า หนักเข้าก็ต้องลงมานั่งหน้าบ้านเปิดไฟฟ้าสว่างไว้ คอยการกลับบ้านของอาประสาท ซึ่งก็มักจะเมามาทุกวันพอถึงบ้านอาก็จะถามว่า "คุณแม่ทานอะไรแล้วหรือยัง เป็นลมไหม" ถามอย่างนี้ทุกครั้งที่เมากลับบ้าน

กลางวันวันหนึ่ง สวาทอาบน้ำสระผม แล้วกำลังหวีผมอยู่ที่หน้ากระจกในห้องแต่งตัว สวาทตะโกน "กรี๊ด! กรี๊ด" ออกมาด้วยเสียงอันดัง เพราะหน้าที่เห็นในกระยกนั้น ไม่ใช่หน้าของสวาท แต่...แต่เป็นใบหน้าของคุณย่าแสยะยิ้ม หูก็ได้ยินเสียงว่า

"สมใจไหม? สมใจไหม? สมใจมั้ยยะ? ที่ฆ่าฉันได้ ฉันน่ะไม่จองเวรกับแกหรอก แต่กรรมน่ะซิ กรรมที่แกทำไว้กับฉันน่ะซี มันจะสนอง"

แล้วสวาทก็เป็นลมพับไปที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้งทั้งๆที่มือยังกำหวีอยู่

ค่ำแล้ว อาประสาทกลับมาจากไปข้างนอก เห็นสวาทนอนหน้าซีดอยู่ที่หน้าบ้าน แสดงอาการไม่สบายอย่างเห็นชัด จึงรับหมอมาตรวจที่บ้าน หมอบอกว่า "เป็นโรคประสาทอย่างแรง ตอนนี้มีอาการกลัว อาการหวาดระแวงมากว่าจะมีสิ่งหนึ่งหรือคนหนึ่งคอยทำร้าย"

ในที่สุด สวาทก็ต้องถูกส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลจุฬาฯอีก สวาทก็ไปเพ้อ ไปอาละวาด ในตึกที่นอนรักษา หมอก็ยังแก้ไม่หายในเรื่องนี้

เพ็ญทราบข่าวก็มาเยี่ยม ดูแลอาการ มาแทบทุกวัน ตอนหนึ่งสวาทเพ้อพูดออกมาว่า

"ฉันไม่ควรฆ่าเขาเลย ฉันไม่ควรให้เขากินยาพิษเลย...แล้วก็ร้องไห้คร่ำครวญอย่างน่าสงสาร"

เพ็ญจดหมายไปให้พ่อแม่สวาททราบถึงอาการป่วยของสวาทว่าน่ากลัวอันตราย เพราะสวาทคิดจะฆ่าตัวตายท่าเดียว ขอให้พ่อแม่ของสวาทรีบมาดูอาการที่โรงพยาบาลจุฬาฯด้วย

พ่อแม่สวาทก็ขึ้นมากรุงเทพฯ พอไปถึงโรงพยาบาบลจุฬาฯ ทั้งสองก็สะดุ้งตกใจว่า

"คนนี้ไม่ใช่สวาทลูกฉัน เพราะใบหน้าที่เห็นนั่น เหมือนใบหน้าของคนอายุสัก 70 ปีกว่าๆ ที่คุ้นๆ หน้าอยู่"

พลางแกก็จ้องมองหน้าลูกสาวแล้วก็อุทานออกมาว่า "คุณนายนวล!!!"

พร้อมๆ กัน สวาทได้ยินเข้าก็ร้องกรี๊ดอย่างดังลั่น! หมอ พยาบาลตกใจกันเป็นแถว ต้องหยุดอาการด้วยการฉีดยานอนหลับอย่างแรง

ในที่สุดก็ตกลงกันกับอาประสาทให้เอาออกจากโรงพยาบาล ไปอยู่ที่บ้านก่อน แล้วจะหาทางอื่นรักษาต่อไป

ขณะนั้นเพ็ญกลับไปอยุธยา ไปหารือกับกำนันเพียร เล่าเรื่องต่างๆ ให้ฟัง โดยความสงสัยต่างๆ ที่เพ็ญประมวลมาได้ ซึ่งกำนันเพียรบอกว่า "ลองพาตัวไปหาหลวงพ่อซิ เผื่อท่านจะช่วยได้"

ในที่สุด สวาทในใบหน้าที่ซีดเซียวตาลึก ผมสยายรุงรัง ผอมดำ ก็มาถึงอยุธยาด้วยการนำมาของอาประสาทและพ่อแม่หมอในเมืองอยุธยา ได้ถูกเชิญมาปรึกษาหารือ ตรวจอาการและรักษาที่บ้าน ความเห็นของแพทย์ก็เหมือนกันกับของแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ คือโรคจิตประสาทชนิดประสาทหลอนอย่างแรง และในระหว่างนั้นก็ให้แต่ยานอนหลับ ยาระงับประสาท ยาบำรุง และคอยเฝ้าดูอาการอยู่

ญาติพี่น้องของสวาทต่างก็ช่วยเหลือกันคนละไม้คนละมือไปนิมนต์พระมารดน้ำมนต์บ้าง ทำบุญสะเดาะเคาะห์บ้าง บ้างก็พาหมอผีมาไล่ มาปัดรังควาน บ้างก็ทำสังฆทาน รดน้ำมนต์ สวาทก็สงบไปเป็นพักๆ เดี๋ยวดีเดี๋ยวร้าย

ในที่สุดญาติก็นำเรื่อง อาการป่วยของสวาทมากราบเรียนหารือหลวงพ่อ ขอความเมตตาท่านช่วยอนุเคราะห์ หลวงพ่อนั่งพิจารณาดูแล้วจึงกล่าวว่า

"มันเป็นเวรเป็นกรรมกันมา เวรจะระงับได้ด้วยการไม่จองเวร เขามีเวรต่อกันมานานแล้ว"

แล้วท่านก็หยุดพูด หันไปหยิบน้ำมนต์ส่งให้

"เอาไปกิน ไปอาบ พอบรรเทาๆ นะ เห็นจะไม่นานหรอก!...เห็นจะไม่นานหรอก!!"

ท่านกล่าวย้ำ ญาติก็มิได้สงสัยพอได้น้ำมนต์ก็ก้มลงกราบ ถือขวดน้ำมนต์ลงกุฏิไป

สวาทนอนซมอยู่ที่บ้านตลอดเวลาเหมือนคนไร้สติ แต่บางทีก็กระเตื้องขึ้นบ้าง คือสงบลง

หูของสวาทนั้นน่ะได้ยินเสียงกระซิบแทบทุกเวลาที่จะหลับว่า "ฉันยังไม่อยากตาย แกมาให้ฉันตายทำไม? หายามากินซะ กินซะแยะ ๆ แล้วไป

อยู่ด้วยกัน" พอลืมตาขึ้นมาก็แลเห็นหน้าคนเหมือนๆ หน้าคุณย่าโผล่มามองๆ ยิ้มๆ

ค่ำๆ ดึกๆ ก็จะมีเสียงเหมือนมีคนเดินมาหยุดอยู่ข้างๆ ที่นอน ลืมตาขึ้นก็แลเห็นเป็นคนมายืนกวักมืออยู่ใกล้ๆ สวาทก็ได้แก่ กรี๊ด! ออกมาแรงๆ แล้วก็หมดกำลังพับไป

คืนวันหนึ่ง สวาทนอนไม่หลับประสาทหลอนอยู่ ปากก็ตะโกนว่า "ไป! ไป!" แล้วเธอก็ตอบว่า "สวาทไม่ไปสวาทจะอยู่นี่ !!" แต่เสียงที่กระซิบข้างหูกระซิบว่า "ยาที่เก็บไว้ใต้หมอนน่ะ กินซะ กินซะซี่...กินแยะๆ กินให้หมด"

สวาทล้วงมือไปใต้หมอน ก็พบยาเม็ดต่างๆ มากมาย ที่ได้มาจากโรงพยาบาล และได้จากแพทย์ที่อยุธยารวมกันแล้ว 1 กำมือเห็นจะได้ สวาทค่อยๆ รวมกำลัง หยิบถ้วยน้ำมาดื่มแล้วใส่เม็ดยาลงไปในปากทีละหยิบมือๆ ใส่ปากกิน ดื่มน้ำตามคำชวนข้างหูกินยาจนหมด

สวาทหัวเราะออกมาด้วยเสียงอันดัง และตะโกนว่า "ไปก็ไป... ฮ่ะๆๆๆ !!!" แม่และน้องที่นอนข้างๆ ตกใจ ลุกขึ้นเปิดไฟดู เห็นสวาทนอนยิงฟัน หลับตาทีละน้อยๆ แล้วก็กรนครอกๆ

"คงละเมอน่ะ" แม่ของสวาทพูด

และแล้วต่างคนก็ต่างนอนต่อไป

เช้าวันรุ่งขึ้น แม่และน้องตื่นแต่เช้าทำกิจธุระต่างๆ แล้วก็ลงมานั่งรับประทานอาหาร ส่วนน้องอีกคนหนึ่งขึ้นไปบนบ้าน ผ่านห้องที่สวาทนอนอยู่ ก็เดินเข้าไปดู ภาพที่เห็นทำให้สะดุ้ง ตะโกนเสียสุดเสียงว่า "แม่ !...แม่!"

สักครู่แม่และพี่น้องก็ขึ้นมาที่ห้องสวาทนอนอยู่ สวาทนอนจริงๆ นอนหลับสนิท แสยะปาก ยิงฟัน ลิ้นจุกปาก นอนตัวแข็งเกร็ง

"โธ่ ! สวาทลูกแม่" ตาของแม่เหลือบแลเห็นซองยานับเป็นสิบซองตกอยู่ข้างหมอน

"สวาทกินยานอนหลับตายเสียแล้ว โธ่ ! สวาท !"

สายๆ วันนั้น ก็มีการจัดการศพอย่างรวดเร็ว แล้วศพก็ถูกหามไปที่วัด บรรจุโลงเรียบร้อยในวันนั้นเอง

สำเริง กราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "แล้วยังไงขอรับ ?"

"จิตวิญญาณก็ล่องลอยไปตามวิบากของเขาซิ... เขาก็ก่อเวรกันทุกชาติต่อไปซิ"

ณ ที่แห่งนั้น... วิญญาณดวงหนึ่งลอยมา ลอยมาใกล้จิตวิญญาณของคุณย่า แต่ไม่อาจจะเข้าใกล้จิตวิญญาณของคุณย่าที่ลอยอยู่สูงกว่าได้จิตวิญญาณนั้นพยายามจะเข้ามากราบ มาขอขมา แต่หมดบุญที่เข้าใกล้เพราะวิบากกั้นเอาไว้ ก็ได้แต่ตะโกนออกไปว่า

"คุณย่า ให้อภัยสวาทด้วยๆ"

ยิ่งตะโกนวิญญาณคุณย่ายิ่งไกลออกไป...ไกลออกไปทุกขณะ และขณะเดียววิบากก็รุมล้อมจิตวิญญาณของสวาท แล้วนำจิตวิญญาณนั้นไปรับกรรมที่ได้กระทำไว้ต่อไป

"นี่แหละความพยาบาทอาฆาตของกิเลส มันก็ไม่สิ้นสุด ไม่หมดไม่สิ้น"

"ใครพยาบาทใครขอรับ?" ผมถามท่าน

"มันเป็นเวรซึ่งกันและกัน...ตอนหลังนี่น่ะ วิญญาณที่ออกจากร่างไปเพราะยาพิษมาแก้แค้น จากความพยาบาทที่ฝังใจไว้แต่ละชาติๆ แต่ที่จริงแล้ว จิตวิญญาณที่มาทีหลังเป็นผู้สารภาพ"

"ก็คนที่สวาทตายซิขอรับแล้วจิตวิญญาณทั้งสองจิตนี้จะไปที่ไหนต่อขอรับ ? " ก็รับวิบากกันต่อๆ ไป การทำปาณาติบาตนั้นเหมือน

กงเกวียนกำเกวียน มันก็เวียนมาแก้กัน เป็นเวรเป็นกรรม เป็นวิบากต่อกันไม่มีที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้น ตราบใดที่ไม่หมดกิเลส ไม่มีอโหสิกรรม มันก็มีจุติคือชาติ ความเกิด ก็เกิดมาใช้กรรมนั่นแหละ แม้แต่ตัวที่นั่งพูดอยู่นี่ คนที่นั่งฟังอยู่นี่ ก็เกิดมาใช้กรรม ถ้าเราหมดกรรมเสียแล้ว ทำแต่บุญกุศล ไม่ทำชั่ว ไม่ทำบาป แม้ไม่หมดกิ เลส ยังมีการเกิดอีก ผลแห่งกรรมดีที่ทำไว้ก็จะได้รับเอง แล้วเราก็จะรู้เอง"

สำเริงกราบเรียนถามว่า "แล้วคนที่ชื่อประสาทล่ะขอรับ เขาจะได้รับผลอะไรหรือไม่ขอรับ?"

หลวงพ่อท่านกรุณาอธิบายว่า

"มันมี 2 ประเด็นนะ

ประเด็นที่ 1 ประสาททำให้แม่มีทุกข์ เสียใจ เศร้าโศก เพราะไม่อยู่ในโอวาท กระทำในสิ่งที่แม่ไม่ชอบอันนี้เขารู้ ก็ยังได้กระทำต่อไปทำให้แม่เสียใจมากขึ้นๆ อันนี้ก็เป็นบาป บาปอะไรที่จะแรงกว่าทำบาปต่อพระอรหันต์ไม่มีแล้ว ทีนี้ท่านว่าบิดามารดาเป็นพระอรหันต์ของลูก มันก็เห็นชัดๆ ว่าเป็นบาปหนัก เท่ากับเนรคุณผู้บังเกิดเกล้า

ประเด็นที่ 2 การที่เขาเอายาหอมให้แม่กินนั้น เขาให้กินด้วยปรารถนาดี เขาไม่รู้เรื่องยาเบื่อนั้น แต่เขาก็เท่ากับร่วมกับผู้อื่นฆ่าแม่เหมือนกันแต่กรรมก็เบากว่าเพราะไม่มีเจตนาที่จะทำบาปที่จะฆ่าแต่เหตุอยู่ที่ประมาทไว้ใจคน ประมาทจนแม่ต้องตาย มันก็เป็นอกุศลกรรมเหมือนกันแต่ไม่หนักเท่ากับปิตุฆาตมาตุฆาตตรงๆ ซึ่งกรรมอันหลังนี้หนักมาก เป็นบาปอย่างมหันต์ ประสาทก็ได้รับผลแห่งวิบากนั้น แม้ในชาตินี้ก็ตามแต่ไม่ถึงกับติดคุกติดตะราง แต่บาปนั้นก็เกาะกินใจอยู่แม้ทุกวันนี้"

เรากราบเรียนถามท่านว่า "แล้วที่สวาทได้เห็นรูป เห็นหน้าเห็น

ตาคุณนายนวลนั้น เห็นจริงๆ หรือประสาทหลอกหลอน และเสียงที่ได้ยินว่า "ทำไมแกมาฆ่าฉัน" ล่ะขอรับ หูฝาด ตาฝาด หรือเปล่า?"

หลวงพ่อท่านบอกว่า "ประสาทหลอน ประสาทหลอก มีจริง นั่นมันทางจิต ทางสมอง ที่ป่วยก็คนเป็นไข้สั่น ไข้จัดๆ ก็ยังเพ้อ ยังหลอนว่าผีป่าเข้าที่จริงพิษไข้ ยังมีไข้เพื่อเลือด ไข้เพื่อลมต่างๆ ที่เพ้อได้ แต่มันก็เพ้อไม่เป็นเรื่องไม่เป็นราว ไม่ซ้ำซาก

ทีนี้วิญญาณก็มีจริง ผีปิศาจ เปรต อสุรกาย ก็มีจริง ก็เห็นกันทั่วๆ ไป ทั้งโลกนี้ ทุกชาติก็มีเรื่องเล่ากันเรื่องผี เรื่องปิศาจ อย่างวิญญาณที่อาฆาตพยาบาทนี้ ก็อาจจะมาแสดงรูปให้เห็น มาทรมานคนที่จะเห็น ก็คือคนที่เกี่ยวข้อง บางอย่างก็มาบอกเล่ามาขอรับส่วนกุศล ส่วนบุญเพื่อการพ้นทุกข์ การบรรเทาทุกข์ หรือเพื่อการไปจุติ

วิญญาณที่อาฆาตพยาบาทนั้น ก็เป็นเพราะเขามีเวร กันมาแต่เก่าก่อนไม่มีการระงับ ไม่มีการอภัยกัน พอสังขารละไป วิญญาณก็ตามพยาบาทอาฆาตกันต่อไปทันที ก็เห็นจะเป็นอย่างนี้"

เรา 2 คนได้ฟังหลวงพ่อท่านเล่าแล้วก็รู้สึกสยองๆ ปอดๆ ก็พอดีดึกแล้ว จึงกราบนมัสการลาท่าน เพื่อท่านจะได้พักผ่อน หรือปฏิบัติกิจของท่านต่อไป

ก่อนกลับยังได้ผ้าแดงลงยันต์จากท่านมาบูชาคนละผืนอีกด้วย... และตั้งใจว่าจะมาเรียนถามเรื่องลี้ลับต่างๆ ที่เราอยากรู้ อยากทราบจากท่าน

ขณะที่รีรอจะกราบเรียนขออนุญาตจากท่านอยู่นั้น ท่านเอ่ยขึ้นกับผมว่า "พรุ่งนี้มาคุยอีกซิ มะรืนจะกลับกรุงเทพฯ ไม่ใช่หรือ?"

ผมสะดุ้งโหยง เพราะผมเพิ่งเรียนท่านหมื่น บิดาสำเริง เมื่อก่อนมาวัดนี่เองว่า ผมจะกลับกรุงเทพฯมะรืนนี้

"เอ๊ ! ท่านทราบได้อย่างไร?" สำเริงถามผม

"นั้นน่ะซิ ทำไมท่านรู้ก็ไม่รู้ซิ"

"พรุ่งนี้มาวันๆ หน่อยนะ จะได้เล่าเรื่องอะไรๆ ให้ฟังนานๆ"

"ที่สงสัยกันน่ะ ไม่ต้องสงสัย การรู้การเห็นล่วงหน้ามีจริง การรู้จิตใจของคนและของสัตว์มีจริง การรู้ชาติกำเนิดแต่ปางก่อนของตนเองและของผู้อื่นมีจริง รวมทั้งการเห็นในสิ่งที่ผู้อื่นไม่เห็น การได้ยินในสิ่งที่ผู้อื่นไม่ได้ยิน การเนรมิตกาย การบังกาย การทำของเหลวให้อยู่ในอำนาจการทำของแข็งให้อยู่ในอำนาจการคุมไฟให้อยู่ในอำนาจเป็นสิ่งที่ทำได้ ถ้าเราได้ฝึกได้หัดให้จิตแก่กล้า ก็สามารถทำได้ทั้งนั้น" หลวงพ่อท่านกล่าวขณะที่เรากราบลาท่าน

พอก้าวลงจากกุฏิท่าน สุนัขที่วัดไม่เห่าเลย ทั้งๆ ที่มืดอย่างนั้น แต่พอเราเดินออกมาจะถึงท่าน้ำหน้าวัดสุนัขไม่รู้ว่ากี่ตัวต่อกี่ตัวหอนกันใหญ่ หอนยาววังเวงที่สุด ผมเลยยกมือไหว้อุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ตาย ให้แก่ภูติผีปิศาจและดวงวิญญาณทั้งหลาย ที่ตกในอบายภูมิ ให้ได้รับกุศลโดยทั่วกัน

เสียงสุนัขยังไม่สงบ สำเริงก็ได้ยกมือขึ้นกระทำอย่างผม คือแผ่ส่วนกุศลไปให้แก่สิ่งที่เรามองไม่เห็น แก่เพื่อนสัตว์ร่วมโลก ทั้งที่มีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้ว

เราออกเดินไปช้าๆ เสียงหอนก็ค่อยซาลงๆ แต่มาสะดุ้งสุดตัวอีกทีก็ตอนตาลุงแจวเรือแกกระแอมอย่างแรง แล้วตะโกนถามเสียงดังว่า "กลับกันมาแล้วรึคร้าบ?" ตอนที่ลุงแจวเรือวาดหัวเรือเข้ามารับเรา

"จ้ะ! ขอบใจลุงที่อุตส่าห์คอย" ผมวางเหรียญ 10 สตางค์ไว้ที่กระทงเรือที่นั่ง

"หลวงพ่อท่านเล่าเรื่อง ท่านฤาษีที่ถ้ำเมืองกาญจน์หรือเปล่าครับ? วันแรม 1 ค่ำนี่ท่านอาจารย์ฤาษีก็จะมาคุยกับหลวงพ่ออีกแล้ว"

"เปล่าเลยลุง"

"แล้วเรื่องขโมยขุดกรุที่วัดใหญ่ชัยมงคลล่ะครับ ท่านพูดให้ฟังหรือเปล่า"

"ไม่เห็นท่านพูดนี่ลุง

"ลองถามท่านซิครับ มันน่าฟังพิลึก"

พอดีเรือถึงท่าน้ำ "ขอบใจนะลุงนะ แล้วผมจะถามท่านวันหลัง" เรานึกขอบใจในความอารีของลุงแจวเรือ เลยแถมให้แกอีก 10 สตางค์ เป็นค่าบำรุงน้ำใจ อัธยาศัย

เราตั้งใจว่าจะมากราบเรียนถามหลวงพ่อท่านครั้งต่อไปในเรื่องหลวงพ่อฤาษีและขโมยขุดกรุวัดใหญ่ชัยมงคล ตามที่ตะลุงแกเอ่ยถามต่อไป แต่ทีนี้เห็นจะต้องมาแต่เย็นหน่อย ไม่ให้ช้าเหมือนวันนี้ จะได้มีเวลากราบเรียนถามท่าน คุยกับท่านนานๆ หน่อย

ที่จริงเรื่องที่หลวงพ่อท่านเล่านั้นน่ะ ไม่นาน ท่านเล่าย่อๆ สั้นๆ เราต้องกราบเรียนถามท่านบ่อยๆ คล้ายๆ กับซักท่าน ท่านจึงจะพูด แล้วผมก็จำไว้ๆ ดังเรื่องต่างๆ ที่คุณได้อ่านมานี่แหละครับ

พบกันใหม่ในฉบับหน้า ผมจะพาท่านไปฟังเรื่องประหลาดวิญญาณและสิ่งลี้ลับในถ้ำเมืองกาญจน์ จากแนวของหลวงพ่อที่คุยกับบิดาผม ในตอนที่ท่านไปพบฤาษีตนหนึ่งในถ้ำกลางป่าเมืองกาญจน์ พบกับรุกขเทวดา ผจญกับโขมดป่า และวิญญาณสารภาพของโขมดเฝ้าถ้ำ กับวิบากที่ทำให้เขาต้องเป็นโขมดอย่างนี้ อีกชั่วกับชั่วกัลป์

วิญญาณบอกมรดกคุณปู่

หลังจากที่ได้ฟังหลวงพ่อเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ฟังเมื่อคืนวานนี้แล้ว เรา 2 คน ยังติดใจและอยากจะฟังเรื่องต่าง ๆ ต่ออีกโดยเฉพาะเรื่องที่ตาลุงที่แจวเรือข้ามฝากบอก คือ เรื่องหลวงพ่อฤาษี ที่เมืองกาญจน์ และกรุสมบัติ ที่วัดใหญ่ชัยมงคล

ผมนั้น รู้สึกว่าจะผ่าน ๆ สายตาสำหรับเจดีย์ที่วัดใหญ่นี้ เพราะสำเริงพาไปดูในวันแรกที่มาแต่ก็ไม่ได้ติดตาอะไรมากนัก เพราะที่อยุธยามีวัดมีเจดีย์ร้างมากมาย

อาทิ วัดหน้าพระเมรุ ซึ่งมีชื่อจริงว่า วัดเมรุราชิการาม (คิดว่าจำชื่อไม่ผิด) วัดนี้อยู่ทางด้านเหนือของพระราชวัง อยู่ริม ๆ คลองสระบัว ที่วัดมีพระประธานเป็นพระพุทธรูปหล่อทรงเครื่อง ซึ่งดูเหมือนจะมีพระทรงเครื่องแบบนี้องค์เดียวลักษณะของท่านเหมือนพระพุทธรูปทางลพบุรีงามจริง แต่พระพักตร์ท่านดูเหมือนดุ ๆ ไม่ค่อยจะมีลักษณะอมยิ้มเหมือนหลวงพ่อมงคลบพิตร

ถัดไปก็ไปชม วัดพระนอน อีกชื่อหนึ่งจะชื่ออะไร จำไม่ได้แล้ว ที่วัดนี้มีพระนอนองค์ใหญ่ คือเป็นพระพุทธรูปปางไสยาสน์

อีกวัดที่ผมได้ไปดู คือ วัดวรเชษฐาราม ว่ากันว่า สมเด็จพระเอกาทศรถได้ทรงสร้างอุทิศพระกุศลถวายแด่ สมเด็จพระนเรศวรมหาราช

ที่วัดนี้มีเจดีย์ใหญ่ 1 องค์ ลักษณะแปลกคือ เป็นเจดีย์ ป้อม ๆ เหมือนบาตรคว่ำ แล้วมียอดขึ้นไป ทราบที่หลังว่าเป็นเจดีย์ทรงลังกา ว่ากันว่ามีผู้ลักลอบขุดกรุขุดเจดีย์นี้ เพื่อหาของเก่า หาสมบัติแต่เมื่อขุดเข้าไปถึงชั้นเจดีย์ทองข้างในเจดีย์ใหญ่แล้ว ปรากฏว่าในเจดีย์องนั้นมีอิฐบรรจุอยู่ เชื่อกันว่า เป็นพระบรมอัฐิของสมเด็จพระนเรศวรมหาราชคนร้ายที่ลักขุดไม่ได้เอาไป กลับบรรจุไว้ที่เก่า เหลือไว้แต่รอยขุด

ต่อมาก็ไปชม วัดสุวรรณดาราราม ซึ่งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของพระราชวัง ติด ๆ กับป้อมเพ็ชร วัดนี้ได้รับการบูรณะซ่อมแซมมาตลอด เป็นวัดที่สวยงามวัดหนึ่ง

นอกจากนั้น ก็ไปชม วัดสวนหลวงสบสวรรค์ และ เจดีย์สมเด็จพระศรีสุริโยทัย แล้วก็ไปดู วัดใหญ่ชัยมงคล

ที่จริง ผมได้ไปเที่ยวชมวัดต่าง ๆ มากมาย เพราะจังหวัดนี้เต็มไปด้วยวัดและเจดีย์ดูแล้วก็จำไม่ได้หมด แม้ทุกวันนี้ถ้ามีโอกาศก็ยังอยากไปอีก

ด้วยความอยากรู้เรื่องเจดีย์ ที่วัดใหญ่ชัยมงคล วันรุ่งขึ้นก่อนที่เราจะไปหาหลวงพ่อที่วัด เราเลยชวนกันไปที่วัดใหญ่ชัยมงคลกันก่อน เรียกว่าศึกษาย่อ ๆ ไว้ก่อน แล้วพอเย็น ๆ เราจะได้กราบเรียนถามถึงเรื่องกรุสมบัติที่วัดใหญ่นี้

ผมทราบประวัติคร่าว ๆ ของวัดนี้ในวันนั้น แต่มันก็หลายสิบปีมาแล้วผมจึงจำต้องไปค้นหนังสือนำเที่ยวอยุธยานำเรื่องวัดใหญ่ชัยมงคลนี้มาย่อให้คุณผู้อ่านฟังก่อน จะได้นึกภาพออก และเป็นการเตือนความจำของผมไปในตัวด้วย

วัดนี้ ตามประวัติสร้างเมื่อประมาณปี พ.ศ.1990 โดย สมเด็จพระเจ้าอู่ทอง มีชื่อเดิมว่า วัดสระแก้ว

ต่อมาในรัชสมัยสมเด็จพระนเรศวรมหาราช ศึกพม่ามารุกราน

ไทยอีก ใน.พ.ศ. 2135 สมเด็จพระนเรศวรทรงยกทัพออกไปรบกับข้าศึก ทรงได้ชัยชนะในการยุทธหัตถี จอมทัพพม่าถูกฟัน คอขาดตายบนหลังช้าง ที่ตำบลหนองสาหร่าย เขตตุ จังหวัดสุพรรบุรี

ครั้งนั้น สมเด็จพระนเรศวรไม่สามารถจะบดขยี้ข้าศึกได้ เพราะกองทัพต่าง ๆ ที่ยกตามไปไม่สามารถติดตามทัพหลวงทัน จวนเจียนจะเสียทีแก่ข้าศึก เพราะพระองค์ประทับอยู่ในวงล้อม แต่ด้วยพระปรีชาสามารถส่วนพระองค์ จึงทรงท้าจอมทัพพม่าให้ออกมากระทำยุทธหัตถีจนได้ชัยชนะ

เมื่อเสร็จการศึก จึงมีการชำระความเรื่องนี้ แล้วโปรดให้ประหารชีวิตแม่ทัพนายกองให้หมด สมเด็จพระวันรัต วัดสระแก้ว (หรือป่าแก้ว) กราบทูลขอพระราชทานโทษไว้ และกราบทูลให้สร้างเจดีย์เฉลิมพระเกียรติไว้จึงโปรดให้สร้างเจดีย์ใหญ่ที่วัดสระแก้วนี้ขึ้น เป็นเจดีย์ใหญ่มาก และทรงขนานนามว่า พระเจดีย์ชัยมงคล และทรงเปลี่ยนชื่อวัดนี้ใหม่ว่า วัดใหญ่ชัยมงคล ตั้งแต่นั้นมา.......

ว่ากันว่า ในสมัยที่จะเสียกรุงแก่พม่าข้าศึก ครั้งที่ 2 ใน พ.ศ.2310 นั้นประชาราษฎร์เสียขวัญมาก เหมือนเป็นลางสังหรณ์ว่า กรุงจะแตก จะเสียกรุงแก่ข้าศึก ผู้คนที่มั่งมีทรัพสมบัติแก้วแหวนเงินทอง ต่างก็พากันเอาทรัพสินบรรจุใส่ไห ใส่โอ่ง ฝังไว้ วัดวาอารามต่าง ๆ ที่พอจะแยกเอาของมีค่าออกได้ ก็ยกออกมา บรรจุใส่เจดีย์ ใส่ไหฝังดินไว้ใกล้ๆ เจดีย์ หรือใต้ฐานเจดีย์

ในสมัยนั้น กรุงศรีอยุธยาร่ำรวยมาก ขนาดพระมงคลบพิตรยังหุ้มด้วยทองคำทั้งองค์ ราชสมบัติ ราชูปโภค และสมบัติของเจ้านายต่างก็ทรงบัญชาให้เอาฝังไว้ บรรจุไว้ให้หมด ข้าราชบริพารใหญ่น้อยที่พอมีอันจะกินก็เช่นกัน ได้รวบรวมของมีค่าต่าง ๆ ฝังไว้ทั้งสิ้น หรือมิฉะนั้น

ก็บรรจุโอ่ง บรรจุหีบ บรรจุไหถ่วงน้ำไว้ และเพื่อกันลืมได้ทำหมายเหตุจดจำลองกันไว้ เรียกว่า ลายแทง

เชื่อกันว่า ทรัพย์สมบัติที่บรรจุ กันไว้มีมากที่เจดีย์วัดราชบูรณะและวัดใหญ่ชัยมงคล ส่วนวัดมหาธาตุนั้น พม่าได้ขุดค้นไปจนหมดแล้ว

วัดราชบูรณะนี้ มีเจดีย์ 2 องค์ ซึ่งเจ้าสามพระยา หรือพระบรมราชาธิราชที่ 2 ได้ทรงสร้างขึ้นไว้สวมทับตรงที่เจ้าอ้ายพระยากับเจ้ายี่พระยาทรงสู้รบชนช้างกัน เพื่อชิงราชสมบัติ และในที่สุดก็สิ้นพระชนม์ทั้ง 2 พระองค์ ราชสมบัติจึงตกมาอยู่กับเจ้าพระยา ได้ขึ้นครองราชสมบัติเป็นพระบรมราชาธิราชที่ 2 เจดีย์ทั้ง 2 องค์นี้ ได้ถูกขุดค้น ถูกทำลายเสียมากตอนหลังเมื่อไม่กี่สิบปีมานี้ กรมศิลปกรได้ทำการเปิดกรุ ค้นทรัพย์สมบัติที่ฝังไว้ขึ้นทะเบียนเป็นของชาติ และได้บูรณะซ่อมแซมใหม่ให้สวยงามดังที่เห็นในปัจจุบัน

คุณผู้อ่านก็ได้ทราบเรื่องวัดวาอารามและเจดีย์เก่า ๆ ในกรุงศรีอยุธยามาพอควรแล้ว ผมจึงขอเริ่มเรื่อง วิญญาณ บอกมรดกของคุณปู่ที่ฟังมาจากหลวงพ่อดังต่อไปนี้.....

เรา 2 คน ไปกราบหลวงพ่อตั้งแต่เย็น ไม่มืดอย่างทุกคราวที่ไปหลังจากรับประทานอาหารแล้วก็ตรงดิ่งไปวัดเลย และก็ไม่ลืมดอกไม้ธูป เทียน บูชาพระ และข้าวเปลือกอีก 1 ถุงใหญ่อย่างเคย

หลังจากที่กราบนมัสการท่านแล้ว ผมก็กราบเรียนถามว่า "ลุงที่แจวเรือข้ามฟากบอกว่า ให้เรียนถามหลวงพ่อเรื่องคนขุดกรุเจดีย์วัดใหญ่ชัยมงคล และเรื่องหลวงพ่อฤาษี ที่ถ้ำเมืองกาญจน์ ว่าเรื่องมันเป็นอย่างไร"

หลวงพ่อท่านพูดว่า "มันคนละเรื่อง แต่มันเกี่ยวเนื่องกัน"

ผมก็เลยกราบเรียนถามถึงเรื่องขุดกรุวัดใหญ่ก่อน....เพราะสนใจมากโดยที่เราไปดูเจดีย์ที่วัดนี้มาหมาด ๆ ก็อยากรู้เรื่องมากหน่อย หลวงพ่อท่านเลยเล่าให้ฟัง

"ว่าที่จริงไม่ใช่ขโมยขุดกรุ ขุดเจดีย์ เพื่อลักทรัพย์สินมีค่าที่บรรจุไว้หรอก แต่มันเป็นเรื่องปู่ของท่านผู้หนึ่งเอาลายแทงมหาสมบัติฝังไว้ที่ใต้เจดีย์วัดใหญ่ชัยมงคล เรื่องมันนานมาแล้วตั้งแต่สมัยต้น ๆ รัชกาลที่ 6 โน่น ที่นี้หลานชายฝันเห็นปู่มาบอกขุดทรัพย์ให้ว่าเป็นมรดกที่ยกให้ ทรัพย์ที่ว่านี้ไม่ได้อยู่ที่อยุธยาหรอก โน่น ! อยู่ที่ถ้ำที่สังขละ เมืองกาญจน์ คนที่ไม่รู้เรื่องละเอียด ก็ลือกันว่าเขาไปขุดกรุมหาสมบัติที่เจดีย์วัดใหญ่ มันไม่ใช่หรอก"

พอได้ยินดังนั้น เรา 2 คนก็กระเถิบเข้าไปใกล้ ๆ ท่านอีกหน่อย เพราะท่านพูดเบามาก แล้วก็กราบเรียนถามท่านว่า "เรื่องมันเป็นอย่างไงขอรับกระผม?"

หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังดังนี้ คือเรื่องมันเป็นอย่างนี้ นานมาแล้วตั้งแต่ท่านยังหนุ่ม ๆ อายุราว ๆ 40 ปี บวชพระมาได้ราว ๆ 20 พรรษาไม่นับที่บวชเณร ท่านบวชเณรตั้งแต่อายุประมาณ 13-14 ปี บวชไปเรียนไปจนอายุครบบวช ท่านก็ได้อุปสมบทและก็อยู่ในเพศสมณะเพศจนมรณภาพ

เมื่อตอนท่านบวชได้ 20 พรรษา ท่านออกทุดงค์ทุกปี ไปรูปเดียวโดยมากก็ไปทางตะวันตก คือออกไปทางนครชัยศรี พระปธม (เมืองนครปฐมนั่นเอง แต่เรียกชื่อตามภาษาเขมร)

ตอนหลังนายหลวง ในรัชกาลที่6 ท่านโปรดฯ ให้เมืองนครชัยศรีมาขึ้นอยู่กับเมืองปธม ซึ่งแปลว่าที่หนึ่ง แล้วทรงตั้งชื่อจังหวัดว่า "จังหวัดนครปฐม"เพราะเชื่อว่า พระปธม และ พระประโทน นี้ ได้สร้างขึ้นในสมัยที่พระพุทธศาสนาเข้ามายังกรุงสยามในครั้งแรก (ว่าโดยมหาเถระ 2 รูป คือพระโสณะและอุตตระ...ผู้เขียน)

หลวงพ่อท่านออกธุดงค์ทีละนาน ๆ ไปถึงสุดเขตแดนสยาม ผ่านไปทางเลาขวัญ ศรีสวัสดิ์ และสังขละบุรีซึ่งที่สังขละบุรีนี้เป็นป่าทึบ ผ่านเข้า

พม่า มอญ กะเหรี่ยงได้ ที่แถบนี้มีแต่ป่าทึบ เขา ถ้ำ และสัตว์ป่าต่าง ๆ ไม่ค่อยจะมีบ้านผู้บ้านคน

ท่านเล่าว่าเมื่อตอนหนุ่ม ๆ อายุ 30 ปีกว่า ท่านเดินทางไปถึงพม่า ถึงอินเดีย ก็ไปทางนี้ เวลาจะข้ามน้ำข้ามคลองที ก็ต้องเดินเลาะชายฝั่งไปจนกว่าจะพบบ้านคน จึงจะได้อาศัยเรือเขาข้ามฝาก

ที่สังขละบุรี มีภูเขาสูง เป็นทิวเขาตะนาวศรี เหยียดไปถึงทางภาคใต้มีถ้ำใหญ่ถ้ำหนึ่ง ปากถ้ำเล็กนิดเดียว เข้าไปในถ้ำทางช่องนี้ลำบากหน่อย แต่ภายในถ้ำกว้างใหญ่ โอ่โถงสวยงามมาก พื้นถ้ำมีผงละเอียดนุ่มเหมือนผงอิทธิเจ เรี่ยราดเต็มไปหมด

เดินเข้าไปอีกหน่อย จะมีช่องโหว่แสงอาทิตย์ส่องลงมาตามช่องนี้ ภายในเย็นยะเยือก เงียบสงบ วังเวง ในนั้นมีงูหลายชนิดอาศัยอยู่ มีบ่อน้ำไหลซึมในถ้ำตลอดเวลา

เข้าไปลึก ๆ ในถ้ำจะเห็นกระโหลกศรีษะ กระดูกคนกองอยู่เป็นกระดูกแห้งๆกองอยู่ตามหลืบหินย้อยและในนั้นจะพบพระพุทธ-รูปหลายองค์องค์โต ๆ เหมือนกัน วางประดิษฐานอยู่บนแท่นหินซอก ๆ หลืบ หลวงพ่อท่านไม่ได้เข้าไปจนสุดถ้ำ เลยไม่ทราบว่าปลายออกของถ้ำนี้ จะโผล่ที่เขตพม่าหรือไม่

ที่ถ้ำนี้เอง หลวงพ่อได้พบท่านผู้หนึ่ง บำเพ็ญเพียรอยู่ที่นี้ ท่านผู้นี้เป็นผู้ปฏิบัติธรรมแบบฤาษี

ฤาษีที่ว่านี้ไม่ใช่นุ่งห่มหนังเสืออย่างที่เห็นกันในรูป แต่ท่านไม่ได้โกนผม แต่ขมวดไว้บนศรีษะ หนวดเคราก็ตัด ๆ เอา ไม่ได้โกนไม่ได้ห่มผ้าเหลือง แต่ครองผ้าสีขาว ซึ่งออกจะมอ ๆ มาก ๆ ท่านถือศิลไม่ถึง 227ข้อ แต่ปฏิบัติธรรม ละความชั่วและบาป ยินดีในความสงบ

ท่านผู้นี้ได้เตรียมที่นั่ง ที่นอน น้ำท่าไว้ต้อนรับท่านในครั้งแรกที่

ไปถึงพอหลวงพ่อท่านเดินไปถึงปากทางเข้าถ้ำท่านผู้นี้ก็ออกมารับยกมือไหว้ พร้อมกับกล่าวเชื้อเชิญให้เข้ามาพักในถ้ำท่านบอกว่าท่านอยู่ที่นี่มาเกือบร้อยปีแล้ว ยังไม่เคยมีใครมาหา มาพบท่านเลย ท่านทราบล่วงหน้ามา 3 เวลาแล้วว่าหลวงพ่อจะมาที่นี่ จึงเตรียมต้อนรับ ด้วยความเต็มใจยิ่ง

หลวงพ่อประหลาดใจ เกิดความสงสัยว่า "ทำไม? ฤาษีตนนี้จึงรู้ล่วงหน้า ถึงกับเตรียมอะไร ๆ ไว้ แล้วที่ท่านว่าท่านอยู่ที่นี่มาเกือบร้อยปีแล้ว"

ฤาษีท่านนั้นบอกว่า "ท่านไม่ต้องสงสัยหรอกจ้ะ ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่มาตั้งแต่ต้นไทรหน้าถ้ำยังไม่มี อยู่จนต้นไทรโต 3 คนโอบไม่รอบ มันก็ราวๆ ร้อยปีนั่นแหละ......."

หลวงพ่อสงสัยว่า "ถ้ำนี้ชื่อถ้ำอะไร ?"

ฤาษีก็บอกว่า "เขาเรียกถ้ำสังขละ ภูเขาลูกนี้ชื่อ ภูเขาช้างเผือกจ้ะ"

หลังจากนั่งสนทนากันครู่ใหญ่หลวงพ่อจึงทราบว่า ฤาษีท่านนี้ท่านปฏิบัติธรรม ฝึกจิต เจริญกสิณประเภทเพ่งแสงสว่างให้เกิดขึ้น (แบบอาโลกสิณ) กำหนดให้เป็นสมาธิ ถึงขั้น ๆ หนึ่ง (อุปจารสมาธิ...ผู้เขียน) พลังจิตที่ฝึกไว้ดีแล้ว จะสามารถเกิดทิพยจักษุ และเกิดมีญาณอันสามารถจะหยั่งรู้ได้ด้วย

ตั้งแต่นั้นมา ฤาษีท่านนั้นก็นับถือท่านมาก และนับถือกันมาตลอด ท่านสามารถจะสนทนาธรรมกันทางสมาธิได้ ส่งจิตหากันได้ ทดสอบถามถึงกันในเรื่องต่าง ๆได้ หลวงพ่อพำนักอยู่ในถ้ำนี้หลายวัน

ผมสงสัยว่า "ท่านจะได้อะไรเป็นจังหันในเมื่ออยู่ในป่าอย่างนั้น?"

หลวงพ่อท่านบอกฤาษีว่า "ท่านฤาษีดูแลเรื่องขบฉัน โดยมากก็เป็นผลไม้ทั้งสิ้น ฉันไม่มาก เพราะขณะที่ธุดงค์หลวงพ่อจะฉันมื้อเดียวเท่านั้น"

ผมกราบเรียนถามท่านว่า "หลวงพ่อคงไม่ออกบิณฑบาต เพราะในป่าอย่างนี้คงไม่มีใครมาใส่บาตรแน่"

ท่านบอกว่า "ก็บิณฑบาตเหมือนกัน เริ่มบิณฑบาต เมื่อมาพักเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่ถ้ำนี้ได้ 7 วันแล้ว"

"แล้วชาวบ้านที่ไหนจะเดินทางมาถวายอาหารบิณฑบาตขอรับ"

" ก็มี เวลาจะบิณฑบาตก็ตั้งจิตอธิฐาน แผ่เมตตาไปทั่ว ว่าจะไปโปรดสัตว์ ขอให้โปรดสัตว์เถิด พอตั้งใจดังนั้นแล้ว ก็ออกเดินบิณฑบาตไป. .. เวลาได้ยินเสียงคนนิมนต์ หรือเห็นคนเดินถือภาชนะใส่อาหารมา หลวงพ่อจะต้องสำรวมมากกว่าปกติ มองดูข้างหน้าได้ไม่เกิน 5 ก้าว ไม่พูดไม่ถามอะไรทั้งสิ้น เช่น ถามว่าอยู่ที่ไหน? มายังไง ถ้าไม่สำรวม หรือไม่เฉยนิ่งออกปากพูดอะไรแล้ว ท่านที่มาทำบุญใส่บาตรจะเดินเลี่ยงไปทันที แต่สำหรับท่านฤาษีนั้น...รู้กัน วันโกนหรือวันพระจะมีของขบฉันวางไว้ให้เป็นนิตย์"

เรากราบเรียนถามท่านว่า "แล้วที่มาใส่บาตรหลวงพ่อนั้นน่ะเป็นคนหรือผีสาง เทวดา นางไม้หรือรุกขเทวดา"

หลวงพ่อท่านไม่ตอบ แต่ท่านเลี่ยงไปว่า "ในป่าดิบอย่างนั้น ไม่มีผู้ไม่มีคนอาศัยอยู่หรอก จะเป็นใครก็คิดเอาเอง"

เรากราบเรียนถามท่านว่า "ท่านเหล่านั้นแต่งกายอย่างไร มีชฎา มีสายสังวาล มีเครื่องประดับมากมายหรือไม่?"

หลวงพ่อท่านบอกว่า "ที่ถามนั้นน่ะ เป็นรูปเทพยดาที่เขาเขียนตามผนังโบสถ์ ตามวัดต่าง ๆ แต่ที่มาใส่บาตรท่านนั้น ก็เหมือนคนธรรมดา นุ่งห่มสีขาวสะอาด หน้าตาสะอาดหมดจด สงบเสงี่ยม ไม่พูดไม่จา เคลื่อนไหวเร็ว ไม่ได้พิจารณาหรือเพ่งดูหน้าตาท่านที่มาใส่บาตร ไม่เงยหน้าขึ้นมามองเลย และเมื่อท่านเหล่านั้นใส่บาตรเสร็จ หลวงพ่อจะสวดยะถาและ

สัพพีให้พรเหมือนกันกับพระที่อินเดียหรือเนปาล ใส่คนหนึ่งก็ยะถาสัพพีทีหนึ่ง ท่านเหล่านั้นจะสงบรับพร เสร็จแล้วก็เดินหลีกไปแต่จะไปทางไหนไม่ทราบไม่เห็นเสียแล้ว"

เรา 2 คนคิดว่า ถ้าอย่างนั้นคงไม่ใช่มนุษย์แน่ ๆ อาจเป็นเทพยดานางฟ้า หรือนางไม้ หรือรุกขเทวดาแน่ ๆ ผมถามท่านว่า "อาหารที่ท่านเหล่านั่นใส่บาตรเป็นอะไรขอรับ?"

ท่านตอบว่า "ลักษณะเป็นแป้ง ๆ รสหอมหวานมาก ฉันเท่าไรไม่มีหมดฉันนิดเดียวก็อิ่มแล้ว พออิ่มแล้วเอาบาตรไปล้าง ก็เอาอาหารที่เหลือกองไว้ใต้ต้นไทรหน้าปากถ้ำ พอล้างบาตรเสร็จ อาหารที่เทวางไว้ก็หายไปหมดด้วยความไม่ลำบากในเรื่องขบฉันนี้หลวงพ่อจึงอยู่ปฏิบัติธรรมที่ถ้ำเขาหัวช้างเผือกนี้นาน"

เรากราบเรียนถามถึงลักษณะของถ้ำ และอยากทราบว่ามีอะไรลี้ลับอยู่ในถ้ำนั้นหรือไม่ เพราะออกจะสนใจมากขึ้น อยากรู้อะไร ๆ มากขึ้นหลวงพ่อท่านก็กรุณาเล่าให้ฟังว่า

ได้ฟังจากท่านฤาษีว่า นานมาแล้วหลายร้อยปี เห็นจะร่วม ๆ สองร้อยปี ทหารพม่าที่ยกมาตีกรุงเก่า ครั้งสุดท้ายที่เสียกรุงนี้ พม่าขนสมบัติพัสถาน ของมีค่าต่าง ๆ มากมายไปพม่า ทางสังขละบุรีนี่ แล้วก็กวาดต้อนผู้คนเอาไปเป็นทาส เป็นเชลยมากมายด้วย ทัพพม่าที่ถอยทัพกลับคืนเมืองนั้นมีหลายกอง หลายกลุ่ม

มีกลุ่มหนึ่งที่ขนทรัพย์สมบัติมาทางนี้ พอถึงถ้ำนี้ก็จุดไฟโพลงเข้าไปในถ้ำ เห็นในถ้ำเป็นทำเลดี นายกองที่คุมกำลังมาก็เกิดโลภ ฉ้อราษฎร์บังหลวง เอาทรัพย์สมบัติที่ขนมาส่วนหนึ่ง มีพระพุทธรูปทองคำ เครื่องแต่งตัวของคนในยุคนั้น มีรัดเกล้า ปะวะหล่ำ ปิ่นปักผม หม้อน้ำมนต์กรัณฑ์ (หีบ,หม้อ) ทองคำ เครื่องเพชรพลอยต่าง ๆ พร้อมทั้งทองคำ

ลิ่ม ๆ ที่เผาลอกออกมาจากองค์พระพุทธรูป และที่ปล้นมาจากราษฎรใน ครั้งนั้น ยักยอกเอาใส่หีบลังไม้ลังใหญ่สองหรือสามลัง แล้วเอาลังนั้นฝังไว้ โดยให้เชลยขุดผงขาวออกเป็นหลุม ผงนี้ขาวละเอียดเหมือนผงที่เอามาใส่ พิมพ์ทำพระผงนั่นแหละ

พอฝังเสร็จเรียบร้อย ก่อนที่ออกจากถ้ำ พม่าก็เอาดาบฟันศรีษะ เชลยไทยที่เอามาใช้ทำงานในการแบกสมบัติมา และในการขุดฝังหัวขาดตาย 2 ศพ ที่เหลือก็วิ่งหนีออกมากัน พวกที่หนีไม่ทัน ทหารพม่าจับได้ก็ถูก-ทรมานมัดไป ลากไป ไปจนถึงแดนพม่าที่ทนได้ก็อยู่ไป ที่อยู่ไม่ได้ก็ตายไป

เชลยที่ทหารพม่าจับไปเมื่อคราวนั้นมากนับด้วยสิบ นับด้วยร้อย ที่อยู่ปากถ้ำ ไม่ได้เข้าไปทำงานฝังสมบัติในถ้ำก็มีแยะ ที่เข้าไปมีไม่กี่คน ถูกฆ่าตายเสีย 2 คน ที่หนีออกมากระเจิดกระเจิงพม่าจับไม่ได้ไล่ไม่ทันก็มี ในจำนวนนี้มีอยู่ 2 -3 คนไม่ได้เข้าไปในถ้ำ หนีรอดออกไปได้ ลัดเลาะออกมาทางป่าทึบ ออกมาจนถึงเมืองกาญจน์และถึงสุพรรบุรี ด้วยกลัวลืมต่างคนต่างทำแผนที่กันไว้บนแผ่นต้นไม้ที่เดินทางไป ทำแผนที่บนแผ่นไม้ไปจนถึงอยุธยา เมื่อมาถึงอยุธยาแล้วก็มารวม ๆ กัน ลอกไว้ลงบนแผ่นไม้แผ่นเดียว เรียกว่าสมบูรณ์ ทำไว้ 3 แผ่น ยึดกันไว้คนละแผ่น สัญญากันว่าถ้าไม่ตายเสียก่อนจะรวบรวมกันเดินทางไปที่ถ้ำในภายหลัง แล้วก็จะขุดค้นทรัพย์สมบัตินี้ต่อไป

แต่การนี้ไม่สำเร็จ เพราะตายจากกันเสียก่อน ลายแทงที่เป็นไม้ก็ได้ลอกกันต่อ ๆ มาโดยผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ลอกเอาออกมาใส่สมุดข่อย แล้วแยกกันเก็บไว้คนละเล่ม สำหรับบางคนที่มีชีวิตเหลืออยู่ เมื่อตายลงลูกที่รับคำสั่ง ก็เก็บไว้ แต่ก็ไม่มีปัญญาไปยังที่กรุสมบัตินี้

ต่อมาผู้ได้รับมรดกและสมุดลายแทงนี้ก็คือ ขุนเสนา ดูเหมือนจะมีชื่อเต็ม ๆ ว่า ขุนเสนาราช อยู่ที่อำเภอเสนา อยุธยานี่เหมือนกัน

ขุนเสนาราช นี่ก็ไม่มีปัญญาจะทำอะไรกับสมุดลายแทงนี้ ก็เก็บเอาไว้ ต่อมาก็ฝันเห็นคนแก่มาบอกว่า "บุญไม่ถึง ไม่มีพอที่จะได้ขุดทรัพย์นี้ ฉะนั้นให้เอาสมุดข่อยลายแทงนี้บรรจุลงในไหเล็ก ๆ แล้วเอาไปใส่ไว้ที่ฐานด้านตะวันออกของเจดีย์ใหญ่ วัดใหญ่ชัยมงคล จะมีความเจริญต่อไปหมดเคราะห์ หมดโศก หมดโรค หมดภัย"

ขุนเสนาราช ซึ่งได้รับสมุดข่อยลายแทงตกทอดกันมา ก็ทำตามอย่างที่ฝัน โดยให้บ่าวไพร่ไปขุดฐานเจดีย์ที่วัดใหญ่ชัยมงคล แต่ไปขุดเจดีย์เล็ก ทางทิศตะวันออก ไม่ได้ขุดที่เจดีย์ใหญ่ เมื่อขุดเจาะแล้วก็เอาสมุดข่อยลายแทงม้วนใส่กระบอกไม้ไผ่ลำใหญ่ ปิดหัวปิดท้ายเสียให้แน่นด้วยข้อไม้ไผ่ให้แข็งแรง

ตอนที่ขุดเสนาราชจะฝังหีบลายแทงที่ใส่ไว้ในกระบอกไม้ไผ่ ก็ได้ทำพิธีทางศาสนาเรียบร้อย และขณะเดียวกัน ขุนเสนาราชก็เอาทรัพย์สมบัติแก้วแหวนเงินทองจำนวนมาก บรรจุใส่หีบฝังร่วมลงไปด้วย เพราะขุนเสนาราชนี่มีฐานะเป็นขั้นเศรษฐีคนหนึ่ง ในอำเภอเสนาเหมือนกัน แต่สมบัติมากมายที่ฝังลงไปในฐานเจดีย์นี้ ได้ฝังทางด้านตะวันตก ตรงกันข้ามกับหีบที่ฝังลายแทง

เจดีย์องค์เล็กนี่บางคนบอกว่าขุนเสนาราชนี่แหละเป็นคนสร้างเองแล้วจึงเอาทรัพย์สมบัติฝังไว้ถวายเป็นพุทธบูชา พร้อมกันก็เอาลายแทงบรรจุเข้าไปด้วย

ผมกราบเรียนถามว่า "ขุนเสนาราชนี่ไม่มีผู้สืบสกุลหรือ ถึงได้เอาทรัพย์สมบัติมาบรรจุไว้ ไม่ให้แก่ลูกหลาน"

ท่านบอกว่า "ขุนเสนาราชมีลูกหลานหลายคนเหมือนกัน คนโตเป็นผู้หญิง ออกเรือนไปแล้ว แต่สามีล้างผลาญ ไม่ทำงานทำการอะไร

คนโตที่เป็นผู้ชายนั้นเป็นคนที่ 2 คนนี้ก็เหมือนกัน ไม่ทำงานทำ

การไม่ทำมาหากินอะไร เอาแต่เที่ยว กินเหล้าหยำเป

คนสุดท้องเป็นผู้ชาย คนนี่แหละที่ขุนเสนาราชรักมาก เพราะเป็นคนอยู่ในโอวาท อ่อนน้อมขยันขันแข็งในการทำมาหากิน ที่นาต่าง ๆ ก็ให้ช่วยดูแล ให้เขาเช่าทำนา ช่วยรับซื้อข้าวเปลือกเพื่อขายต่อ

ต่อมาลูกชายทั้งสองก็แต่งงานมีครอบครัวไป ลูกสาวและลูกชายคนโตก็อาศัยใบบุญของพ่อและแม่ไปเรื่อย ๆ ไม่มีการทำมาหากิน ถือว่าพ่อแม่มีทรัพย์สมบัติ ไม่ยากจน ก็ไม่อดตาย

ทีแรก ขุนเสนาราชมีลูกอยู่ 2คน คนเล็กยังไม่เกิด เห็นว่าทรัพย์สมบัตินี่คงจะไม่จีรังแน่นอนแล้ว และละลายแทงนี่ก็ไม่มีประโยชน์อะไร เพราะรับกันต่อ ๆ ไม่อาจจะรู้แท้แน่นอนได้ ขุนเสนาราชจึงแบ่งเอาทรัพย์สมบัติจำนวนมาก และลายแทงไปฝังที่ใต้ฐานเจดีย์ดังกล่าว ฝังไว้ตั้งแต่ลูกคนเล็กยังไม่เกิด

ต่อมาก่อนมีลูกคนสุดท้อง ขุนเสนาราชทำบุญให้ทานมากขึ้น ๆ พร้อมกันก็ขอให้ได้ลูกที่ดี มีบุญ ฉลาดในการหาและครอบครองทรัพย์ ปฏิบัติตนอยู่ในศีลในธรรม ก็ได้บุตรชายคนเล็กนี่แหละมา เลี้ยงมาจนโตให้เล่าเรียนตามความรู้ในสมัยนั้น พออายุครบบวชก็ให้บวช พอสึกหาลาเพศแล้วขุนเสนาราชก็หาภรรยาให้ จนลูกชายคนเล็กมีบุตรชาย อายุหลานได้ 2 ขวบ ขุนเสนาราชก็ถึงแก่กรรม โดยที่ยังไม่ทันบอกอะไร ๆ แก่ลูกสักคน ว่าตัวเองฝังทรัพย์ไว้ที่ใด เอาลายแทงใส่ไว้ที่ไหน

เมื่อขุนเสนาราชถึงแก่กรรมแล้วไม่นานก็เกิดแก่งแย่งสมบัติกัน ในที่สุดก็ต้องขายที่นาที่มีอยู่ทั้งหมดจำนวนหลายร้อยไร่ แต่น้องชายคนเล็กไม่ได้อะไรเลย พี่สาวกับพี่ชายเอาหมด และที่สุด บ้านที่อยู่ที่อำเภอ-เสนาก็ต้องจำนำจำนองเขาหลุดไปแล้วทุกคนก็กระจัดกระจายแตกแยกกันไป โดยน้องชายคนเล็กเอามารดาไปอยู่ด้วย ที่อำเภอผักไห่ ทำมาหากินเลี้ยง

ลูกเมียเลี้ยงแม่ต่อไป ฐานะก็ดีขึ้น ๆ ตรงกันข้ามกับพี่สาวและพี่ชายที่ทรัพย์สมบัติหมดตัว ยากจนแทบไม่มีจะกิน

ต่อมาคืนวันหนึ่ง ลูกชายคนแรกของเขา ซึ่งโตอายุได้สัก10 ขวบเห็นจะได้ นอนหลับไป แล้วก็ฝันเห็นชายชราคนหนึ่ง ผมดอกเลา หนวดขาว ๆ หนวดขาว ๆ นุ่งโสร่ง เสื้อคอพวงมาลัย มีผ้าขาวม้าคาดพุง เดินมาหาแล้วเอามือลูบศรีษะ แล้วพูดว่า

"อายุมั่นขวัญยืนนะลูกนะ ปู่เอาของไว้ให้หลาน จะได้มีกินในภายหน้าของอยู่ที่เจดีย์เล็ก ทิศเหนือของเจดีย์ใหญ่ ในวัดใหญ่ชัยมงคลของนี้เป็นแก้วแหวนเงินทอง มีค่ามาก ปู่ให้เจ้า ส่วนทางทิศตะวันออกเป็นสมุดข่อยลายแทงขุมทรัพย์ที่เขาช้างเผือก ที่สังขละบุรี เมืองกาญจน์ เอามาเก็บไว้ถ้าใครมีบุญถึงเอาลายแทงนี้ไปขนเอาแต่อันตรายมากนะ ที่จะไปน่ะมันอยู่ในดงดิบ ในป่า สิงสาราสัตว์ร้าย ๆ มากแล้วมีโขมดหัวขาด 2 ตน ที่พม่ามันฟันคอไว้ในถ้ำ

โขมดนี้ เฝ้าขุมทรัพย์นี้อยู่ ทำอันตรายคนมามาก ใครไปขนทรัพย์นี้ไปขุดค้น ถ้าบุญไม่ถึง ไม่ใช่เจ้าเข้าเจ้าของเก่า หรือเชื้อสายของเจ้าของเก่าเป็นตายทุกคน แม้แต่พระธุดงค์ ไปเห็นเข้า เกิดความโลภอยากได้ ก็ถึงแก่มรณะทุกรูป

ใกล้ขุมทรัพย์ จะเห็นโครงกระดูกมนุษย์กองอยู่มากหลายกองเป็นกระดูกของคนที่ตายในถ้ำนี้ทั้งนั้น ทั้งนี้โดยฤทธิ์ของโขมดคู่นั้น

แต่ที่ปู่ให้หลานนั้น เป็นของปู่เองไปบอกพ่อเขาขุดเอาเถิด"

แล้วชายชรานั้นก็ค่อยเลือน ๆ หายไป

รุ่งเช้า เด็กคนนี้ก็เล่าให้พ่อแม่ฟังพ่อเด็กรู้สึกแปลกใจมากเพราะบิดาของเขา ขุนเสนาราชนั้น ปกติอยู่บ้านก็จะนุ่งโสร่ง ใส่เสื้อคอกลมพวงมาลัย มีผ้ายี่โป้คาดเอวอย่างนี้ แต่ว่าขุนเสนาราชถึงแก่กรรมนั้น

อายุของลูกชายตนพึ่งจะได้ 2 ขวบ จำความอะไรไม่ได้ เหตุไรจึงพูดถูกต้องในลักษณะอาการของคุณปู่ ก็เกิดความสงสัย

ในที่สุด โอกาสก็มาถึง เขาได้รวบรวมเพื่อนไว้หลายคน ไปดูลาดเลาไว้ตั้งแต่ตอนกลางวัน พอค่ำลงก็ถือคบถือใต้ ไปขุดกรุกัน ก็ตรงไปที่เจดีย์เล็ก ขุดกันทางทิศเหนือก่อน ก็พบหีบสมบัติจริง ๆ ในนั้นมีทอง มีเพชรนิลจินดามากมายอยู่ 1 หีบ แล้วมีหนังสือเขียนไว้ในหีบว่า "ของนี้ของขุนเสนาราช ขอให้แก่หลาน คนที่ไม่ใช่หลานอย่าเอาไป จะพบกับภัยวิบัติ ถ้าหลานได้ไปแล้ว จงทำบุญสร้าง ปฏิสังขรณ์วัดใดก็ได้ให้ปู่ด้วย"

พร้อมกันก็ขุดใต้เจดีย์ทางทิศตรงกันข้ามอีกแห่งหนึ่ง ก็พบหีบอีกหีบหนึ่งในหีบมีกระบอกไม้ไผ่อุดหัวอุดท้ายไว้ เมื่อเปิดออกดูก็พบสมุดข่อยมีแผนที่วาดไว้ มีหนังสือกำกับว่า "ถ้ำเขาหัวช้างสังขละ เมืองกาญจน์" มีเครื่องหมายที่เก็บมหาสมบัติไว้ด้วย

ทั้งหมดนี้ คณะขุดค้นใช้เวลาขุดเพียงค่อนคืนก็เสร็จ แล้วนำกลับบ้านเจ้าของบ้านได้จุดธูปเทียนบูชาพ่อ คือขุนเสนาราช แล้วยกหีบนั้นให้บุตรชาย

จากนั้นเหมือนกับมีสิ่งมหัศจรรย์เกิดขึ้น คือลูกชายเกิดอาการตัวสั่นแล้วพูดด้วยเสียงอันดังห้าว ๆ ว่า "เออ...ดีแล้ว ให้เด็กมันไป แล้วเองไปทำบุญซ่อมแซมวัดให้ปู่นะ ส่วนพวกที่ไปด้วยก็ให้รางวัลมันไป"

แล้วเด็กก็ล้มลง หลับสนิท!

พ่อของเด็ก ซึ่งเป็นลูกชายคนเล็กของขุนเสนาราช ก็ประคองลูกเอาน้ำลูบ ๆ หน้าสักพักก็ฟื้น

เมื่อเด็กฟื้นขึ้นมาแล้ว ก็ช่วยกันเปิดหีบ แล้วเด็กก็หยิบแหวนเพชรและทองคำออกมากองไว้ พ่อของเด็กและพรรคพวกก็ตกตะลึง ที่เห็นทรัพย์สินมีค่ามากมายเช่นนั้น และแล้วเด็กชายนั้นก็หยิบของมีค่า

เหล่านั้นออกมา แบ่งเป็นกองเล็ก ๆ 4 กอง กองที่ 5 เป็นกองใหญ่ กองใหญ่นี้ก็ไม่ใหญ่กว่ากองย่อย ๆ เท่าไรนัก

ชั่วในขณะนั้น ที่นั่งกันอยู่บนเรือน 6 คนก็ต้องตะลึงอีกครั้ง เมื่อเห็นงูตัวใหญ่ ตัวหนึ่ง จะว่างูหลามหรืองูเหลือมก็ไม่ใช่ เพราะสีแดงจัดไปทั้งตัวได้เลื้อยเข้ามาหาคนที่นั่งแบ่งสมบัติกันอยู่ พอเลื้อยมาถึงก็เข้ามาในวงแล้วเอาหางกวาดทรัพย์สมบัติมากองไว้เป็นกองเดียว จากนั้นก็เอาหางปัด ๆ สมบัติออกเป็นอีก 4 กองเล็ก ๆ มีแหวน สายสร้อย เครื่องประดับทองคำ อย่างละนิด อย่างละหน่อย เมื่อแบ่งเป็นกอง ๆ เสร็จแล้ว ก็เอาหางเขี่ยกองเล็ก ๆ นั้นไปกองข้างหน้าของคนที่ร่วมขุดกรุคนละกอง ๆ ส่วนกองใหญ่นั้น งูเอาหางกวาดมากองหน้าตักเด็กชายผู้เดียวแล้วก็ค่อยๆ เลื้อยหายไปทางบันไดหลังบ้าน

พอหายตะลึงกันแล้ว ลูกชายของขุนเสนาราชก็พูดออกมาด้วยความเชื่ออย่างแน่นอนว่า "งูนั้นคือ ขุนเสนาราชพ่อของตน "เขาก็ไปจุดธูปเทียนบูชาพ่อทันที

การแบ่งทรัพย์สมบัตินั้นลงตัวไม่มีปัญหาอะไร ทุกคนต่างก็พอใจแล้วก็ไหว้กราบขุนเสนาโดยพร้อมกัน

ที่นี้ถึง สมุดข่อยที่มีลายแทงในกระบอกไม้ไผ่ ทั้ง 4-5 คน ต่างก็หมดปัญญาที่จะไปค้นหา ไม่มีปัญญาที่จะเข้าไปถึงในป่าเมืองกาญจน์ก็เลยตกลงกันในขั้นแรกว่า "ให้เอาเก็บไว้ก่อนจะค่อยหารือกันต่อไป"

จนวันหนึ่ง ทุกคนมาพบกันอีก ก็ได้ปรึกษาหารือกัน แล้วก็มีความเห็น 2 อย่างคือ

ความเห็นแรก ให้ระงับ ไม่ไปขุดค้นหา แล้วเอาสมุดข่อยบรรจุอย่างเดิมในกระบอกไม้ไผ่ แล้วเอาไปฝังไว้ที่เจดีย์เก่าที่ไปขุดเอามา

อีกความเห็นหนึ่ง ให้พยายามรวบรวมผู้คน สมัครพรรคพวก

ไปขุดค้นเอามา โดยเหตุผลที่ว่า สมบัติเหล่านี้เป็นของปู่ย่าตาทวดของเขา พม่าเป็นผู้มาราวีเอาไป เขาก็น่าจะมีสิทธิ์ เมื่อไรได้มาแล้ว จะเอาส่วนหนึ่งไปบำรุงวัดวาอาราม ศาสนสถานที่ทรุดโทรมจากการทำลายล้างของข้าศึก

ในที่สุดฝ่ายหลังนี่ชนะ ก็ตกลงจะไปขุดค้นกันที่ถ้ำสังขละ เขาหัวช้างเผือกเขาตะนาวศรี ที่ติดกับพม่าโน่น

ทุกคนทราบว่า หลวงพ่อท่านออกธุดงค์ไปทางเมืองกาญจน์บ่อย ๆ ท่านน่าจะรู้จักถ้ำนี้ หรือระแวกนี้ ควรจะไปนมัสการถามท่านว่าการเดินทางจะไปทางไหน ที่สะดวกที่สุด ถ้ำนี้มีจริงไหมและน่าจะมีขุมทรัพย์จริงหรือไม่ พวกเหล่านี้ 4 คน จึงมานมัสการหลวงพ่อแล้วเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นให้ท่านฟังโดยละเอียดตั้งแต่ขุนเสนาราชฝังสมบัติไว้ตั้งใจจะให้หลานชาย หลานชายฝันเห็นแล้วไปขุดจนได้สมบัติ ได้ลายแทงขณะแบ่งก็มีงูใหญ่มาช่วยแบ่งสุดท้ายก็ลายแทงนี้แหละ ที่เป็นปัญหา

ด้วยการบอกเล่าของเขา หลวงพ่อท่านจึงได้ทราบเรื่องการขุดเจดีย์และขุดกรุวัดใหญ่ชัยมงคล และทราบความประสงค์ของเขา ท่านจึงตอบว่า

"ถ้ำนี้มีอยู่ อยู่ที่เขาหัวช้าง หรือหัวช้างเผือก ปากถ้ำมีหินก้อนใหญ่วางอยู่บนหิน วางอยู่หมิ่น ๆ อาจจะหลุดเลื่อนลงมาปิดปากถ้ำเมื่อไรก็ได้ การเดินทาง เดินได้ด้วยความยากลำบากต้องมีเสบียงไปให้พอ และละแวกนั้นมีสัตว์ป่าร้าย ๆ อยู่มาก ในถ้ำนั้นสวยงามมาก เดินเข้าไปลึก ๆ จะมีโครงกระดูกมนุษย์กองอยู่หลายกอง แปลว่ามีคนมาตายที่นี่หลายคน ถัดไปมีพระพุทธรูปประดิษฐานอยู่ ซึ่งหมายความว่าจะต้องมีคนเข้ามาทำอะไรในนี้

แล้วท่านก็เล่าเรื่อง หลวงพ่อฤาษี ที่ถ้ำนี้ให้ฟังว่า ท่านเป็นนักบวชที่สำเร็จแล้ว ท่านเล่าให้ฟังถึงการที่มีพม่า หลบเข้ามา แล้วเอาสมบัติ

มาฝังพอฝังเสร็จก็ตัดหัวคนไทยเชลยที่เขาเอามาใช้แรงงาน แล้วเลยกลายเป็นโขมดเฝ้าทรัพย์อยู่ในถ้ำนั้น

โขมดก็คือ ผี นั่นเอง ผีที่ยังไม่ไปเกิด มีแต่ความแค้นอาฆาตคนที่ปล้นคนที่ฆ่าเขา ฉะนั้น ถ้าใครเข้าไปในถ้ำ มีเจตนาจะไปเอาทรัพย์สมบัติแล้วละก็..ตายหมด! ตายอย่างไร? ไม่ทราบ ท่านฤาษี บอกว่า เข้าไปนะเข้าได้ แต่ไม่ได้ออกมา แต่ถ้าเป็นพระธุดงค์ ทรงศีล เข้าไปปฏิบัติธรรมก็จะไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ถ้าเผอิญเห็นทรัพย์สมบัติเข้า แล้วเกิดโลภอยากได้ขึ้นมา ก็จะตายทันทีทุกราย ไม่เว้นหลวงพ่อเข้าไปอยู่ ตั้ง 7 วัน ไม่เห็นมีอะไร ก็สงบ เยือกเย็น สบายดี

คนเหล่านั้นได้ฟังแล้วก็นิ่ง ต่างคนต่างคิดตรึกตรองกัน ในที่สุดก็ตัดสินใจไปยังถ้ำที่ว่า

ที่นี้ลายแทงล่ะ ! จะทำอย่างไร ? ก็ตกลงกันว่า ควรเอาไปเก็บไว้ที่กรุใต้เจดีย์เดิมที่ขุดออกมา

ลูกชายของขุนเสนาราช ได้รวบรวมพรรคพวก ทำพิธีบรรจุลายแทงไว้ ณ ที่เดิม

ในเวลาต่อมา ก่อนที่จะเก็บลายแทงไว้ใต้เจดีย์อย่างเก่า มีคนหนึ่งในจำนวน 4 คนนี้ ขอลอกเอาลายแทงนี้ไว้เพื่อเอาไว้ดู และเผื่อว่าถ้ามีโอกาส มีกำลังพอเมื่อไร อาจจะไปยังถ้ำเขาหัวช้างที่สังขละบุรีนี้ก็ได้ ซึ่งก็ไม่มีใครขัดข้องอะไร

สรุปว่าในตอนนั้น มีลายแทงมหาสมบัตินี้ 2 ชุด ชุดหนึ่งอยู่ใต้เจดีย์เล็ก ที่วัดใหญ่ชัยมงคล อีกชุดหนึ่งอยู่ที่พรรคพวกของลูกขุนเสนาราช

"แต่ต่อมา ได้ทราบว่าเจดีย์เล็กนี้ได้ถูกลักขุดอีกครั้งหนึ่ง ลายแทง

นั้นก็หายไป"

เราได้ฟังเรื่องที่ท่านเล่าด้วยความตื่นเต้น ในสมัยนั้นน่ะ ผมเองก็อยากเห็นเทวดาออกจะตายไป รุกขเทวดา นางฟ้า อะไรก็ได้ อยากเห็นทั้งนั้นแต่ผี ไม่ว่าจะเป็นโขมด หรืออะไร ไม่อยากพบ ไม่อยากเห็นทั้งสิ้น เพราะมันคงน่ากลัวมากกว่าน่าดู ยิ่งหลวงพ่อท่านบอกว่า อยู่ในถ้ำในป่าก็มีอาหารฉัน เหมือนมีคนมาใส่บาตร แต่มองเขาไม่ได้ พูดกับเขา ถามเขาไม่ได้ทั้งสิ้น ผมน่ะเชื่อว่าต้องไม่ใช่คนแน่ ๆ ที่มาใส่บาตรท่าน แต่จะเป็นอะไรท่านบอกว่าคิดเอาเอง คิดเท่าไหร่ ๆ มันก็ออกมาว่าเป็นเทวดาที่สถิตอยู่แถว ๆ นั้น เช่น รุกขเทวดา เจ้าที่ เจ้าป่า เจ้าเขา เป็นไปได้ทั้งนั้น

อีกเรื่องหนึ่งที่เราติดใจ คือเรื่องท่านฤาษี ที่ตาคนแจวเรือบอกว่า "มักจะมาหาหลวงพ่อในวันหลังวันพระแล้วมาอยู่คืนสองคืนก็กลับ" เราก็เลยกราบเรียนถามท่านถึงเรื่องท่านฤาษีนี้ว่า ท่านชื่อว่าอะไร เป็นคนที่ไหน อายุร้อยกว่าจริงหรือไม่ และเวลาท่านมาหาหลวงพ่อ ท่านมาอย่างไร แล้วขุมทรัพย์ในถ้ำนั้นยังอยู่หรือไม่ หรือว่ามีใครมาขุดค้นเอาไปแล้ว ฯลฯ

หลวงพ่อ ท่านเล่าให้ฟังว่า ท่านฤาษีนี้ชื่ออะไรไม่ทราบ แต่หลวงพ่อท่านเรียกว่า ท่านฤาษี รูปร่างหน้าตาก็เหมือนคนมีอายุราว ๆ สักหกสิบเจ็ดสิบ แต่แข็งแรงมาก ก็อย่างที่เล่าให้เจ้าคุณพ่อฟังนั่นแหละ คือท่านปฏิบัติมากจนสำเร็จ ท่านเป็นผู้มีอิทธิฤทธิ์และอิทธิต่าง ๆ อาทิ เช่น ท่านมีญาณทราบล่วงหน้า ท่านทราบอดีตและอนาคต แต่ท่านไม่พูดถ้าไม่ถาม ท่านรู้วาระจิตของคนและสัตว์ท่านจึงไม่ถูกกระทำร้ายใด ๆท่านมีเมตาสูง ถ้าท่านเดินอยู่ในป่า เสือช้างยังหมอบนอนให้ท่านผ่านไป ไม่เคยทำอันตรายท่านเลย ท่านเดินได้เร็วมาก แควใหญ่ ๆ หรือแม่น้ำขวางอยู่ ท่านไม่

ต้องลงเรือ แต่ท่าน เดินไปบนน้ำยังงั้นแหละ

หลวงพ่อเคยถามท่านว่า "ที่มาหาที่วัดนี่น่ะ ท่านออกเดินทางจากหน้าถ้ำที่ท่านบำเพ็ญเพียรเมื่อไหร่ เดินมาอย่างไร"

ท่านฤาษีก็เล่าให้ฟังว่า "จากถ้ำสังขละ มานี่ ออกเดินทางแต่เช้า เดินไปพักไป มาถึงวัดนี่ก็เย็น"

แต่ทั้งนี้ท่านจะพักเสียหน่อย พอให้ตะวันพลบค่ำเสียก่อน ท่านจึงจะมาที่วัด ที่เป็นดังนี้ เพราะท่านไม่อยากจะพบใครมากนัก บางทีท่านต้องใช้วิชากำบังกายไม่ให้ใครเห็น เพราะคนมักจะรบกวนท่าน

หลวงพ่อท่านบอกว่า การเดินทางด้วยเท้านี่ กว่าจะไปถึงเมืองกาญจน์ ลัดเลาะไปตามป่าตามเขา ก็กินเวลาเกือบเดือน ต้องนอนค้างอ้างแรมในป่า แต่ที่ท่านฤาษีเดินทางมานั้น ใช้เวลาวันเดียวที่จริงก็ไม่กี่ชั่วโมง ทั้งนี้เพราะท่านย่นแผ่นดินได้ ระยะไกลก็เหมือนใกล้

เราก็กราบเรียนถามท่านว่า "ที่เรียกว่า ย่นแผ่นดินนั้น คืออะไร ทั้งภูเขา ทั้งแม่น้ำ จะย่นเข้ามาหากันอย่างไร"

หลวงพ่ออมยิ้มแล้วบอกว่า

"โบราณเขาเรียกอย่างนั้น ที่จริงท่านมีอิทธิฤทธิ์ ท่านไม่ได้ย่อย่นแผ่นดินมารวมกันหรอก แต่ท่านใช้ วิธีก้าว ซึ่งก้าวของท่านยาวมาก ยาวเท่าที่ต้องการ ก้าวทีหนึ่งอาจจะหลาย ๆ เส้น หรือเป็นโยชน์ก็ได้ ถ้าท่านจะทำแล้วท่านก้าวเร็วมาก

ก็อย่างองคุลิมาล ที่วิ่งตามพระพุทธเจ้านั่นยังไง พระพุทธเจ้าท่านเสด็จไปตามธรรมดา แต่ท่านย่นแผ่นดิน ก้าวหนึ่งของท่านก็เท่ากับระยะทางเป็นเส้น ๆ องคุลิมาลวิ่งจนหอบ วิ่งเท่าไร ๆ ก็ไม่ทัน

นี่เป็นตัวอย่าง ท่านที่สำเร็จแล้วท่านอาจจะทำอะไร ๆ นอกเหนือ

คนธรรมดา เช่น คนที่มีอิทธิฤทธิ์ ย่อมเหาะเหินเดินอากาศได้ ท่านฤาษีเดินในอากาศบนผิวน้ำได้สบาย แลดูเหมือนกันกับเดินไปบนผิวน้ำ หรือน้ำกลายเป็นของแข็ง ๆ ให้ท่านเดินไปข้างบนผิว ซึ่งไม่ใช่...ที่จริง ท่านเดินบนอากาศเตี้ย ๆ ต่ำ ๆ เหนือผิวน้ำต่างหาก

การที่ทำอะไรรวดเร็วอย่างนี้ บางคนในสมัยก่อนเรียกว่า สำเร็จปรอท แต่ท่านฤาษีไม่สำเร็จปรอทอย่างที่คนเล่นแร่แปรธาตุเชื่อกัน ท่านไปได้ด้วยผลแห่งพลังจิตของท่านเองต่างหาก"

เรากราบเรียนถามท่านว่า "ท่านฤาษีมาหาบ่อยไหม"

หลวงพ่อตอบว่า "ไม่บ่อย มาเมื่อไหร่ไม่แน่ แต่เวลามา ท่านมาแบบคนธรรมดา นั่งเรือ แจวข้ามคลองนี้มาเหมือนกัน เวลามาก็มานั่งคุยกันสนทนา ธรรมปฏิบัติกัน ก็เท่านั้น"

ส่วนเรื่อง ขุมทรัพย์ในถ้ำ นั้น ไม่เห็นท่านฤาษีเล่าว่ามีใครไปขุดค้นเอาไปหรือยัง คงจะยาก เพราะโขมด 2 ตน ที่เฝ้าอยู่นั้นดุร้ายมาก ใครเข้าไปในถ้ำ ถ้ามีจิตคิดโลภ อยากได้ทรัพสมบัติเป็นตายทุกราย ไม่เห็นมีใครรอดเพราะทรัพย์สมบัตินี่ พูดไปแล้วมันก็เป็นของบ้านของเมือง ไม่ใช่ของใครคนใดคนหนึ่ง เพราะตอนที่พม่ากวาดเอาไปนั้น ไม่รู้ว่าใครเป็นเจ้าของเมื่อไม่มีเจ้าของ มันก็เป็นของกลางคนที่โลภอยากได้ก็มีอันเป็นไปทุกทีก็คิดว่าของนั้นคงยังอยู่

ผมกราบเรียนถามท่านอีก ถึงเรื่องงู ที่มาแบ่งทรัพย์สมบัติของขุนเสนาราชว่า "เป็นไปได้อย่างไร"

หลวงพ่อท่านตอบว่า "เรื่องนี้เคยมีก็เล่ากันมานานแล้ว ว่าเศรษฐีคนหนึ่งที่เมืองกำแพงเพชรตายสมบัติมากมายยังไม่ได้แบ่งให้ลูกหลานเมื่อเสร็จการศพแล้ว ลูกหลานก็มาประชุมกัน เพื่อแบ่งทรัพย์สมบัติ คนพี่ก็

อยากจะได้มาก ๆ คนน้อง ๆ ก็ไม่ยอมหลานที่อยู่ด้วยก็ไม่ได้ ก็ทะเลาะกัน เศรษฐีนั้นมีภรรยาหลายคน ลูกก็หลายคน ขณะที่ถกเถียงกันอยู่ จวนเจียนจะวิวาทกันอยู่แล้ว ก็ปรากฏว่ามีงูเหลือมตัวใหญ่ตัวหนึ่งเลื้อยเข้ามาในวงแบ่งสมบัติของเศรษฐีนั่น ทุกคนที่นั่งอยู่ก็หนี ลุกขึ้นหมด งูใหญ่ตัวนี้นก็กวาดเอาทรัพย์สินมารวมกันเป็นกองโตจากนั้นก็เอาหางแบ่งออกเป็นกอง ๆ หลายกองพวกลูกหลานก็นั่งลงมอง งูก็ไม่ทำไมใคร แต่เอาหางค่อย ๆ กวาดทรัพย์สมบัติมากองไว้ที่หน้าตักลูกหลานคนละกอง ๆลูกคนเล็กได้มากกว่าเพื่อน ทุกคนได้ทรัพย์สินถ้วนหน้ากัน แล้วงูก็เลื้อยไปพวกลูกหลานและภรรยาทั้งหลายก็รับเอาทรัพย์สมบัติที่งูแบ่งให้โดยไม่โต้แย้งกันเรื่องก็ยุติ (คุณทวด.(ผู้เขียน) ก็เคยเล่าให้ฟังอย่างนี้ และท่านห้ามลูกหลานเหลนทุกคนทำร้ายงูทุกชนิด เพราะต้น ๆ ตระกูลของท่านมีเรื่องแบบนี้เหมือนกัน คุณทวดผม นามสกุลเดิม ศรีเพ็ญ เมื่อท่านถึงแก่กรรมนั้นอายุหนึ่งร้อยกับหนึ่งปี) เพราะเชื่อกันว่า งูนั้นคือเศรษฐีที่ถึงแก่กรรมไป

ผมกราบเรียนถามท่านว่า "ก็เศรษฐีเพิ่งตายไปไม่เท่าไหร่ ทำไมจึงเกิดเป็นงูเหลือมตัวใหญ่อย่างนั้นตามธรรมดางูจะใหญ่ขนาดนั้นก็ต้องมีอายุหลาย ๆ ปี"

หลวงพ่อท่านตอบว่า "งูเหลือมนั้นคงไม่ใช่ตัวเศรษฐีที่ตาย แต่วิญญาณของแกอาจไปสิงอยู่ในตัวงูด้วยจิตที่ผูกพันกับสมบัติของตนที่ยังไม่ได้จัดสรร วิญญาณจึงอาศัยร่างของงูมาทำธุระเรื่องนี้ก็ได้กระมัง"

ผมก็ฟังด้วยความพิศวงอีก ที่เผอิญเรื่องที่ฟังจากหลวงพ่อมาตรงกับเรื่องที่ฟังจากคุณทวดผมพอดี แต่นั่นก็หลายปีมาแล้ว ผมฟังเรื่องจากคุณทวดมานานกว่า 50 ปี แล้ว พอ ๆ กับที่ฟังเรื่องจากหลวงพ่อมันก็น่าคิดนะครับ ว่ามันเป็นไปได้อย่างไร

เมื่อจบเรื่องนี้ หลวงพ่อท่านก็กรุณาบอกว่า

"เรื่องอิทธิฤทธิ์นี่มีจริง ผู้ใดบำเพ็ญตนอยู่ในศีล ปฏิบัติธรรมอย่างแน่วแน่สม่ำเสมอ ฝึกฝนจิตจนบังคับได้ ผู้นั้นก็จะมีอิทธิฤทธิ์ต่าง ๆ ได้ตามที่ต้องการ ฉะนั้นเรื่องต่าง ๆ ที่คนโบราณเล่าว่า อยู่ยงคงกระพันล่องหน กำบังตน เนรมิตร่างกายไปในรูปต่าง ๆ นั้น มีจริง! ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลที่เราไม่เคยเห็น ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ หรือเราไม่เชื่อนั้นเป็นเพราะเราเข้าไม่ถึงท่านต่างหาก

ก็เหมือนเต่ากับปลาในคู เต่านั้นขึ้นมาบนบกได้ ปลาขึ้นไม่ได้ เมื่อเต่าขึ้นมาบนบก แลเห็นฟ้า เห็นเมฆ เห็นคน เห็นสัตว์ต่าง ๆ บนบกมากมายพอลงไปในน้ำก็มาเล่าสิ่งแลเห็นให้ปลาฟัง ก็ปลามันไม่เห็น มันขึ้นไม่ถึง ขึ้นมาบนบกไม่ได้ ปลาก็ไม่เชื่อ

ข้อนี้ฉันใด เราก็เปรียบเหมือนปลา ไม่เคยเห็นของบนบก ก็คงไม่คิดว่ามี ไม่คิดว่าเป็นไปได้ฉันนั้น ต่อเมื่อผู้นั้นบำเพ็ญความเพียรปฏิบัติธรรมจริง ๆ แล้ว ผู้นั้นก็เห็นเองว่าสิ่งไรมี...ไม่มี สิ่งไรจริง...ไม่จริง

เพราะฉะนั้น เมื่อเรายังไม่มีความสามารถขนาดนั้น ก็ฟัง ๆ ไว้ก่อนพระท่านว่าไม่ขาดทุน"

เราก็กราบนมัสการท่าน แล้วลากลับ และดีใจที่ได้ฟังเรื่องแปลกๆที่ไม่คิดว่าจะได้ยิน ไม่คิดว่าจะมี ก็ได้ฟัง ก่อนจะกลับท่านก็บอกว่า

"คนเราเกิดมานี่ มาใช้กรรม มารับกรรม จะเป็นกรรมดีหรือเลวก็สุดแต่กรรมที่ประกอบไว้ กรรมนั้นน่ะมันไม่หนีไปไหน พระพุทธเจ้าพระองค์จึงตรัสว่า เราประกอบกรรมใด ผลแห่งกรรมนั้นย่อมติดตามเราไปเหมือนล้อเกวียนที่หมุนไปตามรอยเท้าโคที่ลากเกวียนไปฉันนั้น"

หลังจากนั้นท่านได้นัดให้เราไปพบท่านอีกครั้งก่อนกลับกรุงเทพฯเพื่อฟังเรื่องที่ท่านจะเล่าให้ฟังอีกเรื่องหนึ่ง คือเรื่อง "รอยกรรม" ซึ่งผมจะนำมาเรียบเรียงมาเสนอท่านในโอกาสต่อไป

รอยกรรม

ณ ที่พักก่อนที่จะถึงปลายทางแห่งนั้น จิตวิญญาณสองดวงพ่อลูกลอยมาพร้อมกัน ลอยนิ่งอยู่ที่จุดหนึ่ง เพื่อรอวิบากแห่งตนด้วยความสงบ

วิญญาณลูกถามขึ้นว่า "แล้วเราจะไปไหนต่อพ่อรออยู่ตั้งนานแล้ว"

"ลูกไปทางหนึ่ง พ่อก็ไปทางหนึ่ง เพราะเมื่อลูกเกิดเป็นคน ลูกยังเล็ก ไม่ได้ทำบาปทำกรรมอะไรมาก แต่วิบากทำให้ลูกต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ รับผลแห่งกรรมในชาติก่อนเสียทีหนึ่งก่อน แล้วก็คงจะไปดีสู่สุคติ... ส่วนพ่อเกิดมานานกว่า ทำอะไรๆ ไว้แยะ ทั้งบาป ทั้งบุญ ทั้งคุณ ทั้งโทษ ก็ต้องรอรับวิบากนั้น.....แล้วแต่จะส่งไปทางไหน.....ลูกเห็นชายผ้าเหลืองปลิวอยู่ข้างหน้าเราไหม....."

"เห็นจ้ะพ่อที่ลอยมานั่น เพราะใช่ไหมพ่อ หลวงพี่ใช่ไหมครับ"

"ใช่ ที่ลอยมานั่นคือชายผ้าเหลืองของพระหลวงพี่เจ้า ที่พ่อบวชให้จนบัดนี้ก็ยังไม่สึก และองค์เดียวกันกับหลวงพี่ที่ลูกเอาของไปถวายบ่อย ๆ นั่นแหละ

จิตวิญญาณดวงเล็กก็ตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า "หลวงพี่ครับ พ่อกับผมอยู่นี่ !!....

และแล้วทั้งสองก็ยกมือขึ้นนมัสการชายผ้าเหลืองนั้น

นับเพียงอึดใจ ร่างของพุทธสาวกก็ค่อย ๆ ปรากฏให้เห็นชัดขึ้น ๆ แต่ไม่กล่าวอะไรออกมา

ทันทีที่เห็นและนมัสการชายผ้าเหลืองนั้น จิตวิญญาณทั้งสองดวงก็ค่อยๆ ลอยสูงขึ้นๆ ด้วยความปีติ และแล้วผ้าเหลืองผืนนั้นก็ค่อยๆ ลอยหายไปๆ ทีละน้อย จนสุดที่จะแลเห็น วิญญาณทั้งสองดวงพยายามจะลอยตามแต่ก็ลอยไปได้เพียงระดับหนึ่ง หาสูงเทียมและเร็วทันร่างพุทธสาวกในผ้าเหลืองนั้นไม่

ในชั่วระยะเวลาต่อมาไม่นานนักก็มีจิตวิญญาณอีกดวงหนึ่ง ในเรือนร่างของสตรีหน้าตาถมึงทึงบนศีรษะดูคล้ายๆ จะมีเปลวไฟติดอยู่ข้างบนวิ่งส่ายศีรษะไปมาด้วยความร้อนของไฟที่กองอยู่บนศีรษะ จิตวิญญาณของพ่อและลูกลอยเข้าไปใกล้ แต่อยู่สูงกว่าก็จำได้

"พ่อ! นั่นแม่ใช่ไหมครับ...แม่ทำไมมีรูปร่างหน้าตาอย่างนี้ครับ"

"ใช่ลูก จิตวิญญาณนี่เป็นจิตของแม่เจ้า"

ขาดคำจิตวิญญาณที่มีเปลวไฟพลุ่งๆ อยู่บนศรีษะ ก็ลอยเรี่ยๆ ต่ำๆ เข้ามาหา

"แดงใช่ไหมลูก...พ่อเจ้าแดงใช่ไหม?" เป็นคำถามของจิตวิญญาณนั้น

"ใช่แล้วแม่เอม นี่คือเจ้าแดงลูกเจ้าและนี่คือจิตวิญญาณของพ่อเจ้าแดง"

"พ่อเจ้าแดงเพิ่งมารึ? ฉันมาอยู่นี่ ทรมานอยู่นี่หลายเวลาแล้ว ถ้ายังไงช่วยเอาของหนักๆ ร้อนๆ บนหัวฉันออกทีซิ"

"ใช่ ฉันกับเจ้าแดงเพิ่งมา และเดี๋ยวก็จะไปแล้ว แม่เอมทำอะไรไว้ล่ะถึงเป็นอย่างนี้"

จิตวิญญาณของแม่เอมพยายามจะเข้ามาใกล้ๆ ให้พ่อเจ้าแดงช่วยเอาเปลวไฟบนหัวออก แต่ไม่สามารถจะมาถึงได้ ยิ่งเข้ามาใกล้ ยิ่งหนักศีรษะ ยิ่งร้อน ต้องส่งเสียงร้อง กรี๊ดๆ ด้วยทรมาน

ถัดจากนั้น เราก็ได้ยินเสียงวิบากบอกว่า "กรรมที่เจ้าทำไว้นั้นหนักนักเดี๋ยวก็ต้องไปรับกรรมต่อแล้ว วิบากคราวนี้จะหนักกว่าเก่า"

จิตวิญญาณของแม่เอมได้ยินเสียงนั้นชัดเจน ก็ร้องกรี๊ดๆ ออกมาจนสุดเสียงด้วยความกลัว

"แม่ทำกรรมอะไรไว้ พ่อ" เสียงจิตวิญญาณเจ้าแดงถาม...

"ก็ให้เขาเล่า ให้เขาสารภาพให้ฟังซิ พ่อก็อยากรู้เหมือนกัน"

"โอ๊ย ข้าเข็ดแล้ว ไม่ทำอีกต่อไปแล้ว ไม่เอาแล้ว"

"เรื่องมันเป็นยังไงแม่" จิตวิญญาณของลูกชายถาม

"ก็เมื่อก่อนที่จะมารับทุกข์ทรมานอย่างนี้ ชาติที่แล้ว แม่ก็เกิดเป็นแม่เจ้านั่นแหละ แม่แต่งงานกับพ่อเจ้า ก็เพราะพ่อเจ้าฐานะดี หน้าตาสะอาดหมดจดแต่เป็นพ่อม่ายลูกติด ที่แม่เขาตายไปตั้งแต่พี่เจ้ายังเล็ก เขาให้ผู้ใหญ่มาสู่ขอแม่ก็ตกลง ตอนนั้นแม่ยังไม่มีเจ้า พี่ชายเจ้าน่ะ น่ารักมากฉลาด ช่างประจบแม่ก็รักเขามาก พ่อเจ้าเขาก็รักของเขาจนอายุเขาได้ราว 13 ปี เจ้าก็มาเกิด

ด้วยเหตุที่เขาเป็นลูกกำพร้า ปู่ย่าของเขา รวมทั้งพ่อเจ้าด้วย รักเด็กคนนี้มากแม่ก็เมตตาเขามากเหมือนกัน เขาเป็นเด็กที่เรียนดี ขยันเรียบร้อย ใครๆ รักเขาหมด ปู่ย่าของเขายกมรดก บ้านช่อง ที่ทางให้พี่เจ้าหมด ส่วนเจ้านั้นยังไม่ได้ เพราะยังเด็ก และยังมีพ่อแม่อยู่ เจ้าไม่ได้อะไรเลย

เมื่อปู่ย่าเจ้าตายไป ทำให้แม่คิดมาก ถ้าเจ้าได้มรดก แม่ก็ยังได้อาศัยนี่ไปตกกับลูกเลี้ยงหมด พ่อเจ้านั่นน่ะได้ที่ดินจากปู่เจ้ามาส่วนหนึ่งคือที่ดินตรงสำเพ็ง ที่คนจีนอยู่ ที่ตรงนั้นราคาแพง แต่เก็บค่าเช่าได้น้อยมากเพราะทำสัญญาเช่ากันไว้ถูกมานานนมแล้วนี่แหละเป็นต้นเหตุที่ทำให้แม่

เจ้าได้ประกอบกรรมอันหนักลงไป ซึ่งทำลงไปก็เพื่อเจ้า ลูกคนเดียวของแม่"

"ไปทำอะไรไว้ล่ะแม่เอม" นายสุข พ่อเจ้าแดง ซึ่งมีชื่อจริงว่า สรอรรถ ถาม

"ด้วยความโลภ ความอิจฉา อยากให้เจ้าแดงมันได้ทรัพย์ ได้มรดก จากปู่มันจากพ่อมันน่ะซิแล้วก็เรื่องที่มันหนักใจเราก็เรื่องที่ดินที่สำเพ็งไงละ"

"ฉันไม่เข้าใจ เรื่องมันเป็นยังไงไปยังไงมายังไงกัน"

"ก็ฉันอยากให้เจ้าแดงมันได้มรดกได้ที่ดิน พรัพย์สินเงินทอง จาก ปู่และจากพ่อมัน

ทีนี้ มันกีดขวางที่พี่เจ้าแดง ก็พ่อเสนาะ นั่นแหละ ถ้าพ่อเสนาะ ยังอยู่ในบ้าน ยังมีชีวิตอยู่ เจ้าแดงมันก็อดได้ แต่ถ้าพ่อเสนาะลูก เก่าของพ่อสุขไปเสียจากบ้าน หรือไม่มีชีวิตแล้ว ทรัพย์สินต่างๆของปู่มัน ของพ่อมัน ก็จะตกอยู่กับเจ้าแดงคนเดียว...ฉันกับ นางพริ้ง คนใช้ฉัน ก็ ปรึกษากันหาอุบายวิธีต่างๆ ที่จะขจัดพ่อเสนาะให้หายไปเสียจากบ้านหรือ ตายไปเสีย และที่ที่สำเพ็งก็เหมือนกัน จะขายก็ไม่ได้จะขึ้นค่าเช่าก็ไม่ได้ จะ ไล่ก็ไม่ไป พวกเจ๊กจีนพวกนี้ดื้อที่สุด ฉันกับนางพริ้งก็ช่วยกันคิด ช่วยกัน ทำจนสำเร็จน่ะซิ แต่ความสำเร็จนี่มันเป็นบาปมหันต์..."

"แล้วแม่เอมกับนังพริ้งคิดทำกันยังไง ฉันไม่เคยรู้เลย" นายสุขถาม

"ฉันจะสารภาพให้ฟังนะ ว่าที่ทำบาปทำกรรมลงไปนั้นน่ะ ฉันทำ ยังไงผลตอนนี้จึงได้ทรมานอย่างนี้

วันหนึ่ง ฉันนั่งคิดกับนางพริ้ง ว่าทำยังไงถึงจะให้พ่อสุขนี่ลง โทษพ่อเสนาะไม่ไว้ใจเขา ทำซ้ำๆ ซากๆ อยู่อย่างนี้แหละ จนในที่ สุดพ่อสุขก็จะเห็นว่า เสนาะนี่มันลูกเหลือขอ ก็ไล่มันออกจากบ้านไป เท่านั้นมันก็สำเร็จ นางพริ้งก็ให้ความคิดว่า...

"คุณ เชื่อพริ้งเถอะ พ่อแดงแก 3 ขวบปีนี้ พ่อเสนาะก็ 16 ขวบ กำลังแตกพานพอดี พริ้งว่าให้เป็นหน้าที่พริ้งจะไปชักชวนพวกเด็กแก่น ๆ พวกนี้สุมหัวกันอยู่ที่ท่าน้ำข้างวัด มันสูบกัญชากัน กินเหล้ากัน พริ้งจะชวนมาให้สนิทสนมกับพ่อเสนาะแก พ่อเสนาะน่ะนิสัยขี้เกรงใจคน พอพริ้งพาเข้ามารู้จักมักคุ้น แกไม่กล้าไล่มันหรอกค่ะ ในที่สุด มันก็พากันเที่ยว พากันไป หน้าที่คุณก็คือ พยายามทำใจดี ให้สตุ้งให้สตางค์พ่อเสนาะแกไว้ แล้วคุณผู้ชายก็จะเห็นเองว่า คุณของพริ้งน่ะรักพ่อเสนาะแค่ไหน ไม่นานหรอกค่ะเด็กวัยนี้พวกมากลากไป เดี๋ยวก็ได้เรื่องทีนี้ก็ติดเหล้า ติดกัญชา คบเพื่อน ออกเที่ยวเตร่ เอาซิคะ ทีนี้คุณของพริ้งค่อยๆ เติมไฟใส่เชื้อไปที่คุณผู้ชาย ใส่เข้าไปทุกวัน มันจะไปไหนเสีย เชื่อหัวอีพริ้งเถอะค่ะ"

นางพริ้งบอกอุบาย ฉันก็เห็นด้วยทันที

แล้วทีนี้ฉันก็ให้เงินนางพริ้งมันเป็นค่าใช้จ่าย ให้หาทางพาเจ้าพวกเด็กหนุ่มแก่นๆ เหล่านี้เข้ามารู้จักกับพ่อเสนาะ ให้มันหาซื้อเหล้ามาชวนกันกิน หากัญชามาชวนกันสูบ

ทีแรกพ่อเสนาะแกไม่เล่นด้วยยังไงๆ แกไม่เอา แต่พวกนั้นมันก็มาทุกวัน ก็มี ไอ้แก่น ไอ้เทิ้ม ไอ้เจียน ไอ้เหลือ แล้วก็เด็กวัดข้างบ้านนี่แหละมันมากันทุกวัน พ่อสุขก็รู้ แล้วก็ยังไล่มันไปจากบ้านออกหลายหน ไล่ไปแล้วมันก็มาอีกก็มันเคยได้เงินใช้จากนางพริ้ง มันก็มากัน แอบมาเรื่อยๆ

พ่อเสนาะแกเป็นคนดี ไม่ยอมกินเหล้า ไม่ยอมสูบกัญชา ไม่ยอมเที่ยวเสเพล แต่นานเข้าๆ ความชั่วมันยั่วยุเข้าพ่อเสนาะก็ต้องดื่มเหล้า กินเหล้ากับมันหนักเข้าๆ ก็ต้องกินทุกวันพอเจ้าพวกนั้น มา พ่อสุขเองก็เคยด่าว่าเฆี่ยนตีพ่อเสนาะหลายหน แต่กรรมมันบังพรรคพวกสารเลวที่นางพริ้งมันชักมาก็ปั่นหัวทุกวัน

แต่อย่างไรก็ดี พ่อเสนาะก็ยังอยู่ที่บ้าน แม้จะเฆี่ยนตีบ้างก็ตามแต่นิสัยสันดานจริงของพ่อเสนาะนั้นแกเป็นเด็กที่ดีมากแกไม่ถลำตัวไปมากกว่านี้ คนที่เดือดร้อนก็กลายเป็นฉันกับนางพริ้งเพราะทำยังไงๆ พ่อเสนาะก็ยังอยู่ดี

ตอนนั้นแกอายุราวๆ 17 ปีแล้วเรียนหนังสือที่วัดจบแล้ว พออ่านออกเขียนได้ พระครูที่วัดที่สอนหนังสือให้รู้ข่าวว่าพ่อเสนาะชักเริ่มคบคนเลว ชักกินเหล้าเมายา ท่านก็เรียกตัวไปอบรมสั่งสอนอีก ตั้งแต่นั้นพ่อเสนาะก็หยุดดื่มเหล้า แต่มีให้เจ้าพวกนั้นกินกันเป็นประจำ เป็นที่รำคาญของพ่อสุขเป็นอย่างยิ่ง เกือบจะถึงแตกหักก็หลายครั้ง

จนในที่สุด นางพริ้งก็ออกอุบายอันเด็ดขาดอีกหนหนึ่ง อุบายอันนี้รุนแรงนัก

"คุณคะ พริ้งคิดออกแล้วค่ะ คือเดี๋ยวนี้น่ะทำยังไงๆ คุณผู้ชายก็ยังไม่ทำอะไรรุนแรงกับพ่อเสนาะ แกก็ยังอยู่สบายเป็นปกติ พริ้งคิดว่า จะต้องทำให้แตกหักให้ได้ ถ้าไม่ยังงั้น ถ้าคุณผู้ชายรู้เรื่องตื้นลึกหนาบางของเรา พริ้งคิดว่าจะอันตรายนะคะ"

"แกจะทำยังไงของแก ที่ว่าจะต้องแตกหัก"

"ก็คุณผู้ชายน่ะชอบ แล้วก็เล่นพระบูชาต่างๆ มาก อยู่ในห้องพระไม่รู้ว่าเท่าไหร่"

"แกจะให้ฉันไปบนกับพระในห้องพระหรือ ไม่ละ..."

"ไม่ใช่ค่ะ คุณก็เลือกพระบูชาองค์ย่อมๆ เลือกดูองค์ไหนที่คุณผู้ชายรักมาก หวงมาก คุณก็ไปเอาพระองค์นี้มาซ่อนไว้เสีย ให้คุณผู้ชายหาอย่าเพิ่งให้ค้นพบ แล้วอีกอย่างคือ ต้นโกศลที่คุณผู้ชายเล่นอยู่ต้นสวยๆ ราคาแพงๆ ที่เขาเล่นกันอยู่มีหลายต้น และที่คุณผู้ชายรักมากก็มีอยู่แยะ พวกนี้แหละค่ะที่จะทำให้คุณผู้ชายต้องเฆี่ยนตีพ่อเสนาะเหมาะๆ ก็อาจจะ

ไล่ออกจากบ้านไปเลยก็ได้"

"ฉันไม่เข้าใจ แกจะให้ทำยังไงกับพระบูชา กับต้นโกศล ที่แกว่า"

"ก็ยังงี้ซิคะ พระน่ะคุณเอาซ่อนไว้ที่ไหนก็ได้ อย่าให้ค้นพบ ซ่อนสักสองสามวัน พอคุณผู้ชายรู้ว่าหายไป ก็จะเริ่มหา เริ่มบ่น อยู่ไม่สุข ตอนนี้คุณก็เริ่มพูดบ้างซิคะว่า ในบ้านไม่มีขโมยขโจรที่ไหน นี่เกลือคงเป็นหนอน ของถึงได้หาย แล้วคุณก็พูดทุกวันนะคะ คอยเตือนไว้เรื่อยๆ

พอต่อมาพริ้งก็จะเอาต้นโกศลสองสามต้นที่อยู่ในสวนโกศลของคุณผู้ชาย เอาไปเลย ทิ้งน้ำรู้แล้วรู้รอดไป ทีนี้คุณผู้ชายก็จะบ่นเสียดาย เสียใจเพราะเป็นโกศลที่หายาก ราคาแพง คุณของพริ้งก็บ่นทำด้วย เสียดายด้วยนะคะ ตอนนี้คุณผู้ชายไม่เป็นอันกินอันนอนหรอก เพราะจะต้องคอยจับผู้ร้าย คอยจับขโมยให้ได้ พริ้งจะออกอุบายให้คุณผู้ชายสงสัยไอ้พวกหนุ่มๆนั่น

ในที่สุดคุณต้องแอบเอาพระไปไว้ในห้องพ่อเสนาะ ห้องที่ไอ้พวกเกเรมาสุมหัวกันน่ะค่ะ พอวันไหนคุณเอาพระไปซ่อน วันนั้นพริ้งจะจ่ายเงินมันให้หนัก ให้มันเมากัน เอะอะกัน จนคุณผู้ชายทนไม่ไหว คุณของพริ้งก็จะพูดว่า "รำคาญพวกนี้จริง มันเอาเงินมาแต่ไหนนะ กินกัน สูบกันทุกวัน หนวกหูจะตาย วันหนึ่งๆ ไม่เห็นทำอะไรกัน"

คราวนี้แหละ คุณผู้ชายก็จะเข้าไปในห้องพ่อเสนาะ เพราะหนวกหูรำคาญ ก็จะแลเห็นพระที่คุณของพริ้งแอบไปวางไว้ เหมือนเตรียมจะเอาออกจากบ้าน แค่นี้ก็จะบ้านแตกสาแหรกขาดแล้ว คุณผู้ชายก็จะเล่นงานไอ้พวกนั้น รวมทั้งพ่อเสนาะด้วย แล้วพริ้งก็ยุพวกนั้นมัน ให้เอาพระไปขาย เอาเงินมาซื้อเหล้า ซื้อกันชาสูบกันจริงๆ ด้วย พวกนั้นก็จะต้องเห็นดีเพราะมันได้เงิน"

"แล้วแกจะทำยังไง ถึงจะให้คุณผู้ชายเข้าไปในห้องพ่อเสนาะแก

ล่ะ?"

"ดิฉันก็จะไปเปรยๆ ใกล้ คุณผู้ชายสิคะว่า สงสัยพวกขี้เหล้าเมายานี่แหละ คงขโมยพระ กับต้นโกศลที่หายไป แล้วคงจะต้องเอาไปขายเอาเงินไปผลาญกัน...เท่านั้นแหละค่ะ คุณผู้ชายก็ต้องวิ่งเข้าไปดู สำคัญคุณต้องเอาพระแอบไว้ซอกตู้ในห้องนอนนะคะ พริ้งจะทำไปกวาดๆ อีตอนที่คุณผู้ชายเข้าไป ตอนสายๆ เพราะพวกแก่นๆ นั่นมันมากันเย็นๆ"

ฉันชมนางพริ้งว่ามันฉลาดหลักแหลม ทีนี้ฉันก็ทำอย่างนางพริ้งมันแนะทุกอย่าง พอเกิดเรื่องเข้าเท่านั้น พ่อเจ้าแดงไม่เป็นอันกินอันนอนหรอกวุ่นวายทุกวัน บ่นทุกวัน จนวันหนึ่งอุบายนางพริ้งก็ได้ผล มันทำเป็นเข้าไปกวาดห้องพ่อเสนาะ แล้วก็ส่งเสียงตะโกนลั่น

"คุณผู้ชายคะ...คุณผู้ชายคะ พริ้งพบพระแล้วค่ะ พวกนั้นมันเอามาซ่อนที่นี่ ที่หลังตู้ห้องพ่อเสนาะค่ะห่อไว้เสียดีเชียว กำลังจะเอาออกไปขายอยู่แล้วค่ะ"

พอได้ยินเท่านั้น พ่อสุขก็วิ่งพรวดเข้าไปในห้องพ่อเสนาะ เห็นชัดๆ เลยว่าพระบูชาองค์ย่อมที่หายไปนั้น อยู่ในห่อกระดาษ พร้อมที่จะเอาออกจากบ้านไปขาย พ่อเจ้าแดงรีบเอาพระมา วิ่งไปห้องพระ เอาไปวางไว้ที่เดิม หน้าตาโมโหสุดขีด

สักครู่ พ่อเสนาะก็มาบ้าน ตามมาด้วยพวกขี้ยา ขี้เหล้าตามเคย พ่อสุขไม่พูดพร่าม ออกปากไล่ทันที ไล่ทุกคนให้ออกไปจากบ้าน พร้อมกันก็จะพาตำรวจมาจับเข้าคุก ฐานขโมยของ

ฉันก็ต้องทำดี รับเข้ามาจัดการระงับเรื่องไม่ให้ถึงตำรวจ ไม่ให้ถึงโรงถึงศาล แต่สุดท้ายพ่อเจ้าแดง ก็ไล่พ่อเสนาะออกจากบ้านไป ตัดลูกตัดพ่อกันไปเลย

ฉันเล่ามาถึงตอนนี้แล้ว ฉันเองก็อดสงสารแกไม่ได้ พอพ่อเจ้าแดงไล่พ่อเสนาะและพวกเจ้าหัวโจกออกไปจากบ้านแล้ว ญาติๆ ของพ่อเสนาะก็มาสอบถาม ขอโทษขอโพย จะให้ยกโทษ ฉันก็ได้พริ้งนี่แหละเป็นตัวเติมเชื้อไฟ ใส่เข้าไป..ใส่เข้าไป จนพ่อเจ้าแดงไม่ยอมท่าเดียว ไล่พ่อเสนาะออกไปจนได้ในคืนนั้น

พ่อเสนาะไม่มีทางไป ก็ไปหาอาจารย์ที่วัด ไปเล่าเรื่องตั้งแต่ต้นให้พระอาจารย์ท่านฟังจนหมด สบถสาบานได้เลยว่า "แกไม่ได้สูบกัญชา เหล้าก็ดื่มนิดๆ พอเข้ากับเพื่อน เรื่องขโมยของพ่อ ทั้งพระ ทั้งโกศลก็ไม่เคยและไม่รู้เรื่องด้วย"

อาจารย์ท่านรู้นิสัยศิษย์อยู่แล้วท่านก็สงสาร รับไว้ให้อยู่ที่วัด และสุดท้ายก็บวชเป็นเณรให้ แล้วก็อยู่ที่วัดนั้นเอง

เณรเสนาะ ตั้งใจเรียน ตั้งใจปฏิบัติธรรมตามคำแนะนำของอาจารย์อย่างดีที่สุด สอบได้เป็นนักธรรม แล้วก็อยู่ที่วัดตลอดมา

วันหนึ่ง พระอาจารย์ท่านพบกับพ่อเจ้าแดง ท่านก็เลยพูดเรื่องพ่อเสนาะให้พ่อเจ้าแดงฟัง พูดมาตั้งแต่ต้น แต่แกก็ยังสงสัยว่าตัวพ่อเสนาะถึงแม้จะไม่ขโมย แต่เพื่อนๆ สารเลวพวกนั้นคงจะขโมย แล้วกำลังจะเอาออกไปขายพอดี แต่แกก็เริ่มจะเชื่อๆ บ้างแล้วล่ะว่า พ่อเสนาะน่ะ เป็นคนดีที่ชั่วไปก็เพราะคบเพื่อนเลว ในที่สุดแกก็ให้พ่อเสนาะบวชล้างนิสัย ล้างบาปต่อไปอย่าเพิ่งสึก แต่พ่อเสนาะนั้นไม่คิดจะสึกแล้ว กะว่าพออายุครบบวชก็จะบวชพระ แล้วปฏิบัติธรรม เข้าป่าเข้าดงเป็นพระธุดงค์ไปเลย

ส่วนเจ้าแดงนั้น มันรักพี่มัน แอบไปหาบ่อยๆ เอาของกินไปถวายเณรด้วย

ทั้งนี้ความชั่วของฉัน มันไม่ลดละฉันก็ทำอาหารไว้ แล้วฝากเจ้าแดงไปถวายเณร แต่แอบเอาสลอดใส่ลงไปด้วย แล้วก็มาบอกพ่อสุขว่า ฉันทำอาหารฝากเจ้าแดงไปถวายเณรเสนาะ พ่อสุขก็ดีใจ แต่หารู้ไม่ว่า เณรนั้นเกือบตาย ถ่ายเสียจนตัวซีด ดีแต่อาจารย์ท่านช่วยไว้

ฉันทำชั่วแบบนี้มาหลายหน เณรก็พาซื่อฉันเข้าไปทุกที แล้วก็เจียนตายทุกทีเหมือนกัน!

เณรก็บวชเรียนต่อมา จนอายุครบบวช แล้วก็ว่าจะไม่สึก ตอนนั้นพ่อสุขหายข้องใจแล้ว ก็จัดการบวชให้ วันบวชฉันก็ไป แล้วอาราธนาว่า "ท่านอย่าสึกเลย บวชอย่างนี้ดีแล้ว บวชให้เป็นสมภาร ให้เป็นอุปัชฌาย์อาจารย์ให้ได้ ฉันจะส่งเสียเอง" พ่อเสนาะก็รับคำ ไม่สึก เพราะรู้แล้วว่าสึกออกมาก็เท่ากับมารับกรรมอีก

พระท่านก็ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาตลอด นานๆ ฉันก็ไปเตือนเสียทีว่า "อย่าสึกนะ...อย่าสึก"

ฉันทำบาปเอาไว้แยะในเรื่องนี้ผลมันก็เลยพลอยตกไปถึงเจ้าแดงด้วยตอนนั้น เจ้าแดงอายุได้ราวๆ 9 ขวบ หรือ 10 ขวบแล้ว เริ่มเกเร เอาแต่คบเพื่อน ไม่ร่ำไม่เรียนอะไรทั้งนั้น พอดีการทำมาหากินก็ฝืดเคืองลงเงินทองชักขาดมือ ฉันก็อยากได้เงินสักก้อนมาลงทุนทำมาหากิน

ฉันนึกถึงที่ที่สำเพ็งของพ่อสุขได้ ก็ไปหาคนเช่า ขอขึ้นค่าเช่าเขาก็ไม่ยอม ที่ดินที่สำเพ็งของพ่อสุขมีอยู่เกือบ 2 ไร่ ถ้าขายก็ได้ไขอยู่เพราะเป็นถิ่นค้าขายของคนจีนทั้งนั้นฉันก็บอกขาย ราคาก็ไม่แพงเรียกว่าถูกที่สุด มีคนสนใจจะซื้อแยะ แต่ติดขัดด้วยการขับไล่ เขามีข้อแม้ว่า ต้องเป็นที่ว่าง ไม่มีใครอยู่อาศัย เขาเบื่อการฟ้องขับไล่ ในที่สุดก็รายๆ ก็ไม่ตกลงเพราะเหตุนี้ ฉันก็มาปรึกษากับนางพริ้งอีก

นางพริ้งนี่มันฉลาดหลักแหลมจริงๆ พอพูดเสร็จเท่านั้น ความคิดมันก็ออก

"มันจะยากอะไรคะคุณ คุณก็หาวิธีเผามันเสียให้หมด ให้เหลือแต่ที่ดินเปล่าๆ ขี้คร้านจะขายได้ แย่งกันซื้อเสียอีก เพราะทำเลมันดี"

แล้วนางพริ้งก็ออกอุบายให้เงินเจ้าเกิด นักเลงกัญชาเจ้าเก่า ให้ไปสมัครงานที่ร้านขายของในสำเพ็งนั่นแหละ เงินเดือนเท่าไหร่ก็เอา 3 บาท 4 บาทเอาทั้งนั้น แล้วนางพริ้งก็แนะให้ฉันให้เงินเจ้าเกิดมันค่ากัญชา พอ 7 วันมันก็มาที ยังงี้เรื่อยไป

ฉันถามว่า "แล้วเมื่อไหร่มันจะเห็นผลล่ะ"

นางพริ้งบอกว่า "ในไม่กี่วันนี่แหละ พอให้เถ้าแก่ที่ร้านมันไว้ใจเจ้าเกิดเสียหน่อยก่อน ค่อยลงมือทำงาน"

จากนั้น นางพริ้งก็จัดการฝากฝังเจ้าเกิดให้เข้าทำงานเป็นกุลีลูกจ้างในร้านค้า พวกผ้าและพรมน้ำมันที่สำเพ็งจนสำเร็จ

เจ้าเกิดขยันทำงาน หนักเอาเบาสู้ ทั้งแบกทั้งหาม เอาทั้งนั้น เพราะมันได้เงินสองทาง จากทางเจ้าของร้านทางหนึ่ง จากทางนังพริ้งทางหนึ่ง พอทำได้ไม่เท่าไหร่เลย เถ้าแก่เจ้าของร้านก็รักใคร่ เพราะความหนักเอาเบาสู้ของมัน

แต่ต้องรู้กันนะ กัญชากับเจ้าเกิดนี่ ห่างกันไม่ได้ พอได้เข้าไปสักบ้องสองบ้องเท่านั้นงานการเท่าไหรเท่ากันทีนี้นางพริ้งก็ทุ่มเงินให้ เรียกว่าเหลือเฟือเลยแหละ

เมื่อเงินได้ขึ้นมาก เจ้าเกิดสูบ เจ้าเกิดก็สูบมาก วันไหนไม่มีเงินซื้อกัญชา มันก็จะลงแดงตายเอง...

ต่อมานางพริ้งก็เริ่มออกอุบาย ทำหลบๆ ซ่อนๆ ไม่ให้เจ้าเกิดพบเวลามันมาหา มาขอเงิน อาทิตย์หนึ่งก็แล้ว สองอาทิตย์ นางพริ้งหลบเรื่อย

จนเจ้าเกิดชักหงุดหงิด ก็ไอ้เพราะเงินขาดมือนี่แหละ มือมันเติบเสียแล้ว เถ้าแก่ให้น่ะ เขาก็ให้มากอยู่ แต่มันไม่พอสูบกัญชา ไอ้กินน่ะมีละ เพราะมันกินกับเถ้าแก่ เรียกว่า กินกงสี

ในที่สุดนางพริ้งก็เกลี้ยกล่อมเจ้าเกิดสำเร็จแต่ก็ต้องติดสินบนมากอยู่ ก็ฉันนี่แหละเอาเงินให้เจ้าเกิดตั้ง 1 ชั่ง เชียวนะ นางพริ้งนี่แหละเป็นคนวางแผนกะเอาตอนตรุษจีน ไหว้เจ้า ทุกบ้าน ทุกช่องในแถบนั้นไหว้เจ้ากันไม่มีเว้น จุดธูปจุดเทียน เผากระดาษเงินกระดาษทองกันอย่างมโหฬาร ตอนเขาไหว้เจ้ากัน เจ้าเกิดก็นั่งสูบกัญชาไป ในห้องโกโรโกโสของมัน

ในที่สุดคืนนั้นไฟก็ติดฝาบ้านที่ผุๆ พังๆ แล้วก็ลามไปยังกระถางธูป กระถางเทียน ครู่เดียวเท่านั้น ไฟก็ลามไปๆ อย่างรวดเร็ว จากบ้านนี้ไปบ้านโน้น เพราะบ้านมันติดๆ กัน แล้วก็เป็นบ้านไม้ทั้งหลัง เจ้าเกิดก็วิ่งร้องตะโกนไป"ไฟไหม้ๆ " แล้วมันก็วิ่งไปล้มกระถางธูป กระถางเทียนตามบ้านต่างๆ ไป

พอไฟติด ลมก็มา ทีนี้ไฟก็โหมกันใหญ่ ผู้คนตื่นตระหนก ทิ้งบ้านทิ้งช่องกัน ทันบ้าง ไม่ทันบ้าง วิ่งกลับไปเอาของบ้าง ถูกไม้ที่ติดไฟล้มทับตายเสียก็หลายคน ไม่มีทางที่จะดับไฟกันได้ในสมัยนั้น ดูเหมือนจะเป็นต้นๆ รัชกาลที่ 6 ที่มีคำพังเพยพูดกันว่า "ตื่นยังกับไฟไหม้สำเพ็ง" ก็ครั้งนี้แหละที่เกิดไฟไหม้สำเพ็งอย่างมโหฬาร และคำว่า "เจ๊กตื่นไฟ" ก็เกิดขึ้นมาในสมัยนี้เหมือนกัน

เมื่อไฟลุกลามแรงขึ้นเจ้าเกิดก็พยายามจะเข้าไปแสดงบริสุทธิ์ทั้งๆ ที่มันเองเป็นคนจุดไฟเผาบ้านของมัน โดยวิ่งเข้าไปช่วยเหลือนายและลูกๆของนาย ไม่ทราบว่าจะช่วยได้บ้างหรือไม่ แต่ที่แน่ๆ กรรมตามทันเจ้าเกิดถูกไม้จั่วไม้คานหลังคาบ้านที่ติดไฟหล่นทับ เลยหกล้ม สุดท้ายก็เลยไหม้ไปในกองไฟนั้นด้วย ดับชีวิตไปคนหนึ่งละ

ผู้คนครั้งนั้นล้มตายกันมาก บาดเจ็บพิการตลอดชีวิตก็มาก วอดวายหมดตัวก็มาก นี่ก็เป็นเวรเป็นกรรมของฉันอีกอย่างหนึ่ง ฉันคิดว่าหัวของฉันจึงหนักและร้อนเป็นไฟอยู่อย่างนี้ ถ้าใครมาช่วยฉัน ยกเอาไอ้กองไฟบนหัวฉันออกได้ ฉันก็จะไม่ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนี้"

จิตวิญญาณของพ่อสุขสงสัย ก็ถามว่า "แล้วนังพริ้งล่ะ"

"แล้วฉันจะเล่าให้ฟัง"

ต่อมา เมื่อไฟมันไหม้วอดวายกันหมดแล้ว ฉันจึงบอกขายที่ที่สำเพ็งของพ่อสุขนั่นแหละ แต่พ่อสุขไม่ยอมขาย อ้างว่าสงสารคนไร้ที่อยู่ ฉันกับพ่อสุขจึงทะเลาะกัน แบบทุกวัน จำไม่ได้รี นางพริ้งก็เป็นแรงกระตุ้นอีกแรงหนึ่ง

ในที่สุด พ่อสุขก็ยอมตกลงแล้วแต่ฉัน ฉันก็รีบบอกขายที่ทันทีขายในราคาถูกๆ คิดดูซิ บอกขายเขาตารางวาละ 5 บาท ไร่ละเพียง 2,000 บาท ที่มีอยู่ 2 ไร่กว่า ขายไปได้หมื่นเดียวแต่มันก็มากมายเหลือเกิน ฉันเกิดมาก็เพิ่งเคยเห็นเงินหมื่นคราวนี้เอง ฉันให้นางพริ้ง ตัวต้นความคิดไป 2 ชั่ง มันก็เลยทำเป็นคุณนายอยู่หลายวัน

ต่อมาฉันก็เอาเงินนี่แหละ มาซื้อที่ที่ห้องแถวๆบางลำพู ตรงริมคลองตรงนั้นมันเป็นตลาด มันก็วิกหนัง มีวิกยี่เก เพื่อจะได้ทำมาค้าขาย กะว่าจะค้าขายของที่เขาพายเรือมาขายซื้อขึ้นร้านไว้ แล้วทำอาหารขายด้วยฉันจะไปอยู่นั่นด้วย แต่พ่อสุขไม่ไป เจ้าแดงก็ไม่ไป จะอยู่ที่เก่า อ้างว่าเคยอยู่สะดวกสบาย แล้วก็ใกล้วัด ที่พ่อเสนาะแกบวชด้วย ฉันก็ตามใจ

ตกลงฉันไปกับนางพริ้งซื้อห้องซื้อที่เขาที่ตลาดบางลำพู อย่างที่ว่าค่อยๆ ซื้อไป ขายไป ก็ค่อยดีขึ้นๆ นานๆ ก็มาเยี่ยมเจ้าแดง เยี่ยมพ่อสุขเสียทีหนึ่ง

ตอนหลัง ค้าขายดีขึ้น มีเงินมากขึ้น ฉันก็เลยเล่นหวย เล่นไพ่ไปตามเรื่อง หวย ก.ข. มันกินทุกวัน นานๆ ถึงจะถูกซักที ทีละก็ไม่กี่บาท กี่ตำลึงมันกินเสียละมาก ไพ่ก็เหมือนกัน ฉันเล่นเสียได้แทบทุกวัน เงินทองได้มาก็ร่อยหรอไป นางพริ้งก็มาแนะนำให้ฉันเข้าวัด ไปหาอาจารย์ต่างๆ บ้าง เข้าวัดนี่ไม่ได้เข้าไปทำไมหรอก ไปขอหวยน่ะ แต่มันก็ซวยทุกที ถ้าเขาว่าอาจารย์ที่ไหนดี ฉันไปถึงหมด แต่มันก็แย่ลงๆ ก็จำต้องเลิก ขืนเล่นต่อไปก็ไม่มีจะกิน โชคมันไม่ดี

ฉันพยายามสืบเรื่องของพระเสนาะอยู่เสมอ ทราบว่าสมภารที่วัดใหม่ ที่พระเสนาะแกบวชอยู่นั้นมรณภาพไป พระเณรในวัด รวมทั้งชาวบ้านแถบนั้นเขาประชุมกันจะให้พระเสนาะขึ้นเป็นสมภารแทน แต่พระท่านไม่รับเลยออกจากวัด กลายเป็นพระธุดงค์หายไป ทรัพย์สมบัติต่างๆ ก็ไม่เอา...ไม่รับ ก็เลยตกมาเป็นของเจ้าแดง ตามที่ฉันต้องการ ฉันก็อยากๆ จะเลิกร้านที่ทำมาค้าขายที่บางลำพูอยู่เหมือนกัน กะว่าพอเจ้าแดงมันโตสักหน่อย ทำมาหากินได้ จะได้อาศัยอยู่กับมันแต่ทีนี้ ที่ร้านก็ยังทำมาค้าขายได้ พอมีกำไรอยู่ ก็เลยทำต่อไปเรือยๆ

ทีนี้ถึงคราวเคราะห์ ปีหนึ่ง หลังเดือน 5 ไม่กี่วัน เกิดพายุใหญ่พัดบ้านเรือนพังทลายกันหลายหลัง แถบวัดสังเวชโดนก่อน แล้วก็เรื่อยๆ มาบ้านเรือนแถบนั้นเป็นไม้ทั้งนั้น แล้วก็เก่าด้วย พอมันพังลงมาก็เกิดติดไฟไฟก็ลุกขึ้น ลมมันก็แรง ก็โหมกระหน่ำกันใหญ่ ทีนี้ทั้งไฟ ทั้งลมพายุ ตลาดบางลำพูฝั่งคลองก็วอด ไม่มีปัญญาที่จะดับไฟได้

ทีแรกน่ะฉันไม่รู้หรอก ไม่อยู่บ้าน ไปธุระกับนางพริ้งมัน ไปเดินนายหน้าขายที่ พอขึ้นรถราง มาถึงใกล้ๆ บางลำพู เขาก็ไล่ลง ว่ารถไปไม่ได้ ไฟกำลังไหม้บางลำพู ฉันก็ตกใจ รีบวิ่งครึ่งเดินครึ่งกับนางพริ้ง จะไปที่บ้านที่ไหนได้ ไฟกำลังลุกไหม้ ใกล้ๆ จะถึงบ้านอยู่แล้ว ฉันตกใจสุดขีด

เพราะเก็บทองเก็บหยองไว้ในบ้านมากอยู่นางพริ้งตะโกนว่า"คุณอยู่นี่...อย่าไป พริ้งจะรีบวิ่งเข้าไปเอาของมาออกมาเอง"

อารามตกตะลึง ฉันก็ยืนงงเหมือนโดนนะจังงง ส่วนนางพริ้งนั้นน่ะรีบวิ่งตื๋อไปบ้านทันที ทีนี้เข้าบ้านไม่ได้เพราะกุญแจบ้านอยู่กับฉัน แล้วข้าวของที่ฉันเก็บไว้ นางพริ้งก็ไม่รู้ด้วยว่าเก็บที่ไหน นางพริ้งรีบวิ่งมาเอากุญแจที่ฉัน ฉันก็รีบให้มันไป เพราะไฟไหม้ใกล้เข้ามาแล้ว ลมก็แรงด้วยควันไฟก็เต็มไปหมด แสบหู แสบตาเต็มที

นางพริ้งวิ่งไปถึงบ้าน ก็ไขกุญแจเข้าไป ฉันน่ะไม่เห็นหรอก เพราะคนแยะ วิ่งออกมาจากบ้านกัน เต็มไปหมด ร้อนก็ร้อน เสียงปะทุระเบิด ดังเป็นระยะๆ

ฉันรออยู่สักอึดใจ ไม่เห็นนางพริ้งออกมา ก็ตัดสินใจวิ่งตามเข้าไปในบ้าน ซึ่งหนทางที่วิ่งเข้าไปนั้น มันมีไม้ไหม้ไฟ ตกลงมากองเป็นระยะๆ ก็ต้องวิ่งลุยเข้าไป เข้าไปจนเกือบจะถึงบ้านก็เห็นนางพริ้งนอนร้องโอยๆ ลั่นเพราะไฟหล่นใส่หลังมัน ข้างหน้ามันก็กองไฟ ข้างๆ แล้วก็ข้างหลังมันก็กองไฟไม่มีทางจะออกมาได้

ฉันตัดสินใจเข้าไป ช่วยนางพริ้งดึงตัวมันออกมาจากกองไฟนั่น พอดึงตัวได้หน่อยเดียวก็หลุดมือ เพราะนางพริ้งตัวมันอ้วน โตกว่าฉัน ตกลงนางพริ้งก็เลยจมอยู่ในกองไฟนั่น แล้วก็เลยตายในนั้น เพราะถูกย่างถูกเผาทั้งเป็น

ส่วนฉันนั้น ไม่เอาแล้ว ข้าวของเงินทอง หันกลับวิ่งออกมาอย่างเร็วที่สุด ทั้งๆ ที่เสื้อผ้าติดไฟลุกอยู่ แขนขาฉันพองเปิกไปหมด วิ่งออกมาได้ก็พอดีหมดแรง สลบไปหน้ากองไฟนั่นเอง

ฉันสลบไสลไปนานเท่าไหร่ไม่รู้ตื่นขึ้นมาได้ยินเสียงคนพูดว่า "ยังไม่ตาย...ยังไม่ตาย ซึ่งผู้คนแถวนั้นช่วยลากเอาตัวฉันออกมา เอาน้ำราดดับไฟที่กำลังติดเสื้อผ้าอยู่ ไฟก็ดับ แต่ตัวฉันพองปอกไปหมด

แล้วผู้คนแถวนั้นก็พากันไปที่วัดตองปุ ก็วัดชนะสงครามนั้นแหละ แม่ชีที่นั่นแกเห็นเข้าแกก็สงสาร เอายาน้ำมันต่างๆ มาชะโลมตัวฉัน ให้ข้าวให้น้ำจนค่อยยังชั่ว ฉันจึงบอกแกว่า ฉันอยู่กับพ่อเจ้าแดง ข้างวัดใหม่โน่น แต่แม่ชีแถวนั้นแกก็ยังเวทนา เยียวยาให้ต่อไป ให้ข้าวให้น้ำ พระเจ้าที่เห็นเข้าท่านก็สงสาร เอาอาหารมาให้บ้างเอายามาให้บ้างตามประสาที่ท่านมี

นานเข้าแผลก็หาย แต่มันก็เป็นแผลเป็นไปทั้งตัว แขนก็เหยียดไม่ออกหนังมันติดกัน นิ้วก็เหยียดไม่ได้ มันติดกันเหมือนตีนเป็ด หน้าตาปาก ก็มีแต่แผลเป็นเหมือนผี ขาก็งอหงิก เหยียดไม่ออก เพราะหนังมันติดกันหมด เดินก็ไม่ได้ ทนทรมานอยู่ที่วัดนั่นแหละมันทรมานจริงๆ ตัวก็ด่างไปทั้งตัว เดินไปไหนก็เหมือนผี เด็กๆเห็นเข้าก็ร้องไห้โฮทันทีเพราะความกลัว

ฉันตัดสินใจไม่มาหาพ่อเจ้าแดงยอมตายที่วัดนั้นแหละ แล้วในที่สุดฉันก็ตายจริงๆ ตายด้วยความทรมานอย่างที่สุด มันเจ็บ มันปวดร้าวไปทั้งตัว

ก่อนจะตายฉันนึกว่า "ฉันทำกรรมอะไรไว้หนอ ถึงได้เป็นเช่นนี้" คืนหนึ่งฉันนอนที่ใต้ถุนกุฏิแม่ชี ก็ฝันไป...ฝันเห็นนางพริ้งมันมาหาฉันชวนไปอยู่ด้วย นางพริ้งตัวมันสูงใหญ่จริงๆ เสียงแหลมเล็ก เวลาเดินมามันมีกองไฟลุกโชนที่หัวไหล่สองข้างที่บนหัวก็มีแถมยังฝันเห็นเจ้าเกิดด้วยมันก็แบบเดียวกัน มีไฟลุกโชนอยู่ตามตัวเหมือนกัน ฉันนึกออกว่า

"ไอ้กรรมที่เราเผาบ้านเผาเรือนเขา ผู้คนตายในกองไฟมากมาย ทุกข์ทรมานเยอะแยะ บัดนี้ได้กับตัวฉันเองแล้ว ฉันถึงต้องรับเวรรับกรรมแบบนี้"

พอตายแล้วก็มาอยู่ที่นี่ แหละ มาก่อนพ่อเจ้าแดงกับเจ้าแดงหลายเพลาอยู่

นี่แหละพ่อเจ้าแดง กรรมที่ฉันทำไว้ มารู้เอาตอนสายเสียแล้ว แล้วยังไม่หมด ตอนที่พระเสนาะบวชที่วัดใหม่ใกล้บ้าน ฉันก็ทำดี เอาของไปถวายแกล้งพูดดังๆ ให้พ่อสุขได้ยินว่า ให้นางพริ้งเอาของไปใส่บาตรพระเสนาะทีแต่ของที่ใส่น่ะ เสียทั้งนั้น บูดทั้งนั้น ให้หมา หมามันยังไม่กินเลย ฉันให้นางพริ้งมันห่อใส่บาตร เผื่อว่าพระฉันเมื่อไหรก็ผิดสำแดงตายเมื่อนั้น แต่พระท่านก็ไม่ตาย ฉันทำแบบนี้มาหลายหนเต็มทีตอนนี้ฉันเห็นแล้ว เวลาฉันหิว ฉันเห็นของกิน เดินรี่เข้าไปจะกิน ปากก็อ้าไม่ออก ของที่แลเห็นก็กลายเป็นอาจมเหม็นหึ่ง อย่าว่าแต่จะกินเลย แม้แต่จะดมก็ไม่ไหว กรรมจริงๆ

เห็นแล้วว่า ที่ฉันทำไปน่ะ ผลเป็นยังไง แต่ถ้าเจ้าแดงกับพ่อสุขมีเมตตาจะช่วยเอาของที่ร้อนๆ หนักๆ บนหัวของฉันออกเสียได้ ก็จะเป็นบุญอย่างเหลือหลาย

คำสารภาพของรายนี้ จะจบลงไม่ได้ ถ้าไม่ได้เอ่ยถึง กรรมอันเลวร้ายอีกกรรมหนึ่ง ที่แม่เอมได้ทำลงไปแต่ไม่สำเร็จ โดยแม่เอมจ้างเจ้าเกิดให้เผากุฏิพระ ที่พระเสนาะจำวัดอยู่ ให้ไหม้ไปทั้งกุฏิเลย แต่เจ้าเกิดไปเมาเสียก่อน เลยทำงานไม่สำเร็จ กรรมอันนี้จึงทำให้วิญญาณของแกมีแต่ไฟลุกไปทั้งหัวทั้งตัว

แล้ววิญญาณแม่เอมก็ถามว่า "แล้วพ่อสุขกับเจ้าแดงล่ะ ทำอะไร

ไว้มานี่เมื่อไหร่ จะไปไหนต่อ...?"

"ฉันกับเจ้าแดงไม่ได้ทำกรรมอะไรไว้มาก เมื่อหนุ่มๆ ก็กินเหล้าเมายา ตีไก่ กัดปลา ไปตามเรื่อง ฉันก็ต้องมาใช้กรรมที่นี่ นี่จะไปไหนต่อยังไม่รู้ ไม่เห็นมีใครมาชี้ทาง ส่วนเจ้าแดงนั้นไม่ได้ทำบาปกรรมอะไร บุญเขาทำมาแค่นั้น เขาอยู่โลกมนุษย์ได้ไม่กี่ปีพอกะว่าจะบวช ก็พอดีเป็นป่วงลงตาย ปีนั้นเป็นป่วงกันมาก ที่วัดสระเกศมีแต่ศพกองๆ กันไม่มีเวลาจะเผา พอเจ้าแดงตายไปไม่กี่วันฉันก็หมดอายุเหมือนกัน เจ็บตายตามธรรมดา หลังจากที่ฉันทำบุญฉลองอายุ 60 ปี ไม่เท่าไหร่ วันทำบุญฉันก็นิมนต์พระเสนาะมารับสังฆทาน และก็เจ้าแดงนี่แหละวิ่งเข้าวิ่งออก จากบ้านไปวัด จากวัดไปบ้าน เอาของไปถวายหลวงพี่มันอยู่เรื่อยๆ เมื่อตะกี้ยังเห็นจีวรพระท่านอยู่ไหวๆ นี่เดี๋ยวฉันกับเจ้าแดงก็ต้องไปแล้ว

ว่าแล้วจิตวิญญาณของพ่อสุขและเจ้าแดงก็ค่อยๆ เลื่อนลอยหายไป...

ผมก้มลงกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "แล้วพระเสนาะล่ะขอรับ ท่านออกธุดงค์แล้วไปไม่กลับมาเลยหรือ หรือไปไหนต่อ"

หลวงพ่อบอกว่า "ก็ไปพบกันที่แดนกะเหรี่ยง แถบราชบุรี เห็นพระเสนาะนั่งปฏิบัติธรรมอยู่รูปเดียว ก็เดินเข้าไปหา พูดกัน คุยกัน พระท่านชอบนับถืออัธยาศัย ท่านก็ขอมาอยู่ด้วย เมื่อหลวงพ่อและพระเสนาะปฏิบัติธุดงควัตรในป่าพอสมควรแล้วย่างเข้าหน้าฝน หลวงพ่อก็เดินทางกลับอยุธยา มาจำพรรษาที่วัดวงษ์ฆ้องต่อ พระเสนาะท่านก็ขอติดตามมาด้วย"

แล้วหลวงพ่อท่านก็ชี้ให้ดู "นั่นไงกุฏิของพระเสนาะท่าน แต่ท่านไม่รับแขก นั่งเจริญวิปัสสนากรรมฐานอยู่รูปเดียว อายุท่านอ่อนกว่าหลวงพ่อหลายปี แต่ตอนนั้นท่านก็อายุ 66 เลยไปแล้ว"

"หลวงพ่อทราบเรื่องแม่เอมพ่อสุขได้อย่างไรขอรับกระผม ว่าแม่เอมแกทำกรรมไว้หนักหนาขนาดนั้น"

"ก็ทราบเรื่องจากพระเสนาะท่าน ท่านเล่าให้ฟัง ท่านมีเมตตาสูง มีแต่ให้อภัย ท่านปฏิบัติสูงมา นี่พอออกพรรษาแล้ว ท่านว่าท่านจะออกธุดงค์ต่อไปในป่าต่างๆ อีก ท่านพอใจในความสงบ ความวิเวก ชาวบ้านเขาจะขอให้ท่านอยู่ที่นี่ ให้เป็นสมภารแทนท่านไม่รับ ท่านว่าท่านไม่อยากเอาบ่วงมาคล้องคอ"

เราสองคนได้โอกาส ก็ขออนุญาตหลวงพ่อสักครู่ ค่อยๆ ย่องไปกราบนมัสการท่านอาจารย์เสนาะที่กุฎิ พอก้มลงกราบ ท่านก็ยิ้ม "เจริญสุขๆ" ท่านกล่าวแค่นี้ แล้วท่านก็นั่งสงบต่อไป

เรานั่งอยู่สักครู่ ก็กราบลาท่านท่านให้พรแบบเดิมอีกคือ "เจริญสุข...เจริญสุข" ผมเองก็นึกบาปในใจเหมือนกันว่า พระอาจารย์รูปนี้พูดได้แค่นี้เอง

ที่จริงคำนี้เป็นคำประเสริฐ ทุกคนไม่ว่าใครก็ต้องการความสุขความเจริญทั้งสิ้น เรามาคิดได้ตอนหลังว่าพรของท่านนี้วิเศษจริงๆ ใครพบท่านแล้ว "เจริญสุข" ทุกคน ถ้ามีธรรม มีเมตตาอย่างท่าน

ผมเองก็สนใจและนับถือ หลวงพ่อเสนาะ ท่านมาก เพราะหน้าตาท่านดูอ่อนหวาน ยิ้มๆ ท่าทางมีเมตตา แต่แปลก กุฎิของท่านอยู่ไม่ห่างจากกุฎิหลวงพ่อไม่กี่ก้าว กลับไม่ปรากฏว่าท่าน ได้เข้ามาคลุกคลีกับหลวงพ่อเหมือนพระภิกษุสามเณรรูปอื่น ท่านมักจะปิดกุฎิของท่านเงียบอยู่รูปเดียว เวลาผมขึ้นไปอยุธยา ไปหาหลวงพ่อ ผมก็มักจะไปกราบท่านเสมอ ผลคือท่านก็อมยิ้มแล้วให้พรว่า "เจริญสุข...เจริญสุข เวลาเอาของขบของฉันไปถวาย ท่านก็รับ แล้วก็วางไว้ตรงนั้น ดูๆ ท่านไม่ยินดียินร้ายอะไร สบง จีวร อัฐบริขารที่มีผู้ศรัทธาถวาย ท่านก็รับ แล้วก็

แจกๆ ไปยังพระเณรรูปอื่นหมด ตอนหลัง ชาวบ้านเรียกท่านว่า หลวงพ่อเสนาะเหมือนกัน

พอสิ้นหลวงพ่อเจ้าคุณวัดวงษ์ฆ้องแล้ว ก็ไม่ทราบว่าธุดงค์ไปที่ไหนหายสาบสูญไปเลย หายไปจนคนลืมท่าน ว่ามีพระผู้ปฏิบัติดีรูปหนึ่งอยู่ที่วัดนี้

แต่ทั้งนี้ผมจำคาถาตอนหนึ่งของท่านได้ ท่านให้คาถาไว้สั้นๆ จะไปไหน จะทำอะไร ที่มันไม่ผิดศีล ผิดธรรมก่อนจะลงมือพูดก่อนจะลงมือทำให้นึกในใจว่า "อิติปิโสภควา อรหัง สัมมา สัมพุธโธ" แค่นี้เอง แล้วสิ่งนั้นจะสำเร็จสมปรารถนาทุกประการ จะเดินทางไปไหนมาไหนก็ปลอดภัยจากมนุษย์ อมนุษย์ ทั้งปวง

คาถาที่ว่านี้แสดงความกตัญญูต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งมีพระคุณแก่มนุษยโลกใหญ่หลวงนัก สุดที่จะพรรณนาได้ เมื่อผู้ใดมีความกตัญญูแล้วผู้นั้นจะคลาดแคล้วภัยอันตรายทั้งปวง มีแต่ความสุขความเจริญ

ผมได้นำเรื่องนี้ไปกราบเรียนหลวงพ่อทราบ ว่าท่านอาจารย์เสนาะให้คาถาไว้ แล้วก็ว่าคาถาให้ท่านฟังท่านบอกว่านี่เป็นยอดคาถากันภัยคาถามหาสำเร็จ แม้จะบำเพ็ญเพียร บำเพ็ญธรรม ก็สำเร็จคาถานี้ดีนักท่านว่าอย่างนั้น ผมได้กราบเรียนถามท่านว่า "ที่แม่เอม ได้ทำลงไปกับพระเสนาะได้ทำลงไปกับมวลชน คือการเผาไล่ที่ทำให้ผู้คนบาดเจ็บล้มตายมากมายอย่างนั้น แล้วทำไมบ้านเมืองเขาไม่ทำการจับกุมลงโทษ ทั้งๆ ที่แกก็ไม่ได้หลบหนีไปไหน?"

หลวงพ่อท่านตอบว่า "สมัยนั้นเขาก็สืบทราบว่าบ้านที่ติดไฟหลังแรกเป็นบ้านลูกจ้างที่ติดกัญชา และข้างๆ ก็ไหว้เจ้ากันทั่ว อากาศมันแล้งเพราะเป็นหน้าหนาว คือเดือนอ้าย แล้วบ้านแรกซึ่งก่อให้เกิดเพลิงไหม้คนที่เป็นเจ้าของที่อาศัยอยู่ก็ตายไปในกองไฟแล้วก็สุดที่จะสืบ จะเอาผิดกับใคร

แต่กรรมซิมันไม่เว้น คิดดูสิผู้คนบาดเจ็บล้มตายเท่าไหร่ พลัดที่นาคาที่อยู่เท่าไหร่ พิการทนทุกข์ทรมานแค่ไหน เจ้าตัวต้นเหตุก็รับวิบากทันที คือตายไปในกองไฟนั่น แล้วต่อมาวิบากก็ติดตามไปให้ผลไม่มีเว้นแม่พริ้งก็ตายในกองไฟนั่นแม่เอมก็ทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส พิกลพิการอยู่นานทนทุกข์ทรมานไม่รู้ว่าเท่าไหร่ต่อเท่าไหร่กว่าจะตายไป ลูกผัวก็ไม่ได้พบกัน วิบากกรรมตามสนองทันตา ในชาตินี้วิบากนี่มันตามมาได้ทุกชาติทุกภพตราบใดที่ยังเกิด ยังจุติ ตายไปก็รับกรรม เกิดมาอาจจะเป็นสัตว์เดียรัจฉานถูกใช้งาน ถูกเฆี่ยนตี อดๆ อยากๆ ภัยอันตรายรอบข้าง ถ้าเป็นสัตว์ที่ตัวโตหน่อย เขาก็ล่าเอามาใช้งาน อาหารก็อดๆ อยากๆ บางทีก็ถูกล่ามาเป็นอาหาร ระหว่างสัตว์ด้วยกันเองหรือมนุษย์ล่าเอามา

และถ้าเกิดมาเป็นคน เมื่อใช้เวรใช้กรรมไม่หมด เจ้าเวร เจ้ากรรมที่ทำไว้มันตามมาสนองอีก ก็คนที่เกิดมาพิการ ปากแหว่ง จมูกโหว่ หูหนวก ตาบอด อาการไม่ครบสามสิบสอง นั่นก็เพราะผลแห่งวิบากแห่งกรรมที่ทำไว้ จึงได้ตกทุกข์ได้ยากอย่างนี้เพราะฉะนั้น ท่านถึงว่า ผลแห่งกรรมนั้นย่อมตามผู้กระทำนั้นไป เสมือนล้อเกวียนที่บดตามรอยเท้าโคที่ลากเกวียนไป ฉันนั้น จึงเรียกว่า รอยกรรม

"แล้วคนที่ทำแต่ความดี ทำบุญสุนทานเล่าขอรับกระผม กรรมจะทันตาเห็นเหมือนอย่างอกุศลกรรมที่ทำไปหรือไม่" ผมกราบเรียนถาม

"มีซิ ก็อย่างมีท่านผู้หนึ่งทำบุญ ทำทานจริง ใส่บาตร สร้างวัด สงเคราะห์พระสงฆ์องค์เจ้า ตลอดจนคนยากคนจนและสัตว์ต่างๆ ท่านทำมาเสมอ ทำเป็นนิตย์ เราก็คงเคยได้ยิน ท่านเป็นผู้ใหญ่คนหนึ่งที่มีวาสนา ลูกสาวท่านก็รับผลแห่งกรรมดีนั้นแทบทุกคน

ครั้งหนึ่ง ท่านไปไหนจำไม่ได้ ตกน้ำว่ายน้ำก็ไม่เป็น หากันเท่าไหร่ก็ไม่พบ จน 3 วัน 3 คืน แล้ว ก็ปลงกันว่าท่านคงเสียชีวิตแล้ว ที่ไหนได้ลอย

ตามน้ำไปโผล่เสียไกล... ไม่ตาย แปลกที่สุด ไม่ใช่กี่นาที กี่ชั่วโมงนะ แต่เป็นวันเป็นคืน

ตอนที่พบ คนเหวี่ยงแหจับปลาในแม่น้ำเหวี่ยงได้ของหนักๆ นึกว่าเป็นปลาตัวโต กว่าจะเอาแหขึ้นได้ก็นานโขอยู่ พอเอาแหขึ้นได้เท่านั้น พวกจับปลาก็ตกตะลึง นึกว่าได้ศพคนตกน้ำมาแน่ๆ แต่แปลกที่ลักษณะไม่เหมือนศพคนตกน้ำตายที่ต้องอืดขึ้นหนังเปื่อยยุ่ยพวกนั้นก็เอาขึ้นมาบนฝั่ง ปรากฏว่าไม่ตาย ท่านรอด...รอดมาจนได้

ตั้งแต่นั้นมาก็ทำบุญให้ทานหนักขึ้น ทำจนเกินไป ขายที่ ขายบ้าน ทำบุญหมด ท่านเป็นสตรีสูงศักดิ์ เป็นถึงคุณหญิง ในสกุลใหญ่ท่านหนึ่ง นี่เป็นตัวอย่างซึ่งเกิด ในสมัยรัชกาลที่ 6 คนที่โตแล้วในสมัยนั้นก็คงรู้เรื่องดี ท่านมีอายุยืนต่อมาอีกนาน

ทำดีไว้เถิดผลมันไม่ไปไหน มันต้องตอบสนองแต่ๆ ทำดี...ดี ทำชั่ว...ชั่ว เว้นแต่ว่าจะเร็วหรือช้าเท่านั้น

การที่เร็วหรือช้าก็เพราะน้ำหนักแห่งกรรมมันไม่เท่ากัน เหมือนโยนของหนักของเบาลงมาจากที่สูง ของหนักก็ย่อมถึงที่ก่อน ของเบาต้องถึงทีหลัง หรือจะลอยต่อไปไหนๆ ก็ได้

ที่ทำชั่วแล้วจะได้ดีนั้น ไม่มี ที่เห็นว่าผู้นั้นประสบสุข ร่ำรวย มีหน้ามีตานั้น เป็นเพราะบุญเก่ามาก บุญที่เคยทำไว้ตามมาได้ผล แต่อกุศลกรรมชาตินี้ที่ทำ มันก็ต้องตามมาสนองอยู่เอง ช้าหรือเร็วสุดแต่น้ำหนักแห่งกรรมนั้น เพราะฉะนั้นจึงเรียกว่า รอยกรรม ดังนี้คือ พอถึงเวลาอกุศลกรรมที่ทำไว้ตามมาสนอง ก็เห็นเอง เสื่อมลาภ เสื่อมยศ หมดสุข มีแต่ทุกข์ มีแต่นินทา หมดการสรรเสริญเยินยอ นี่เป็นของจริงที่ไม่มีผิด หนีไม่พ้น"

ผมก้มลงกราบหลวงพ่อท่าน 3 ครั้ง ก่อนที่จะกราบลาท่านกลับกรุงเทพฯ ท่านก็ให้ศีลให้พรด้วยคำว่า "อรหังพุทโธ สุขโต ภควา..." ผมก็ท่อง คำนี้มาเรื่อย ทุกครั้งที่จะเดินทางไหนมาไหน แม้ถึงตอนนี้ เวลาผมนั่งเครื่องบินไปไหนมาไหน พอเครื่องบินจะออกบิน ผมจะนั่งภาวนาคาถาของหลวงพ่อเรื่อยไป จนเห็นว่าปลอดภัย

คาถานี้ไม่ห้ามไม่หวงนะครับท่านผู้ใดสนใจ จะท่องบ่นภาวนาคาถา ทั้งสองที่ผมนำมาเล่าในเล่มนี้...ก็ยินดีนะครับ ผลแห่งการภาวนานี้คุณจะเห็นเองครับ

อัตวินิบาตกรรม

ผมมีความอยากรู้อยากทราบเหมือนกับหลายๆ คน ที่อยากทราบในขณะนี้ว่า ก็รู้ว่าการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตการทำให้ชีวิตผู้อื่นได้รับความทุกข์ความทรมานนั้น เป็นสิ่งที่ต้องห้ามในศาสนาพุทธ แต่ก็ยังมีการกระทำชนิดนี้อยู่ในแวดวง อาทิ การจับปลา ฆ่าสัตว์น้ำ ทั้งน้ำเค็มน้ำจืด การฆ่าสัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ เพื่อความสนุก ความเพลิดเพลิน หรือฆ่ามาเป็นอาหาร ทั้งๆที่ผู้ที่ประกอบการละเว้นศีลข้อแรกนั้นก็เป็นคนที่นับถือศาสนาเดียวกันกับผม แต่ก็อ้างว่า ไม่บาป เพราะมันเป็นอาหาร ไม่ฆ่าก็ไม่มีกิน เพราะคนเราเป็นสัตย์ที่กินทั้งพืชทั้งเนื้อ แต่พอวันพระหรือไปวัดที ก็รับศีลทุกที พอรับแล้วก็ทำการละเมิดต่อไปอีก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราทั้งหลาย นอกจากจะห้ามการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไม่ว่าจะเป็นชีวิตใดก็ตามแล้ว ท่านยังทรงสอนให้แผ่เมตตา ให้อภัยแก่ทุกชีวิตที่เกิดมาร่วมแก่ ร่วมเจ็บ ร่วมตาย ด้วยกันนี้อีกด้วย เพราะการแผ่เมตตานี้แหละจะทำให้โลกทั้งโลกเป็นสุขว่างเว้นจากการเบียดเบียนกัน

เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นดังนี้ ผมมีโอกาส จึงกราบเรียนถามหลวงพ่อในเรื่องการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ก็ได้รับคำตอบจากท่านคือ

บาปทั้งนั้น ไม่มีเว้น แม้แต่เพียงทำให้เขาบาดเจ็บทนทุกข์ทรมาน

มากน้อยหรือไม่เพียงไรก็ตาม แม้แต่การฆ่าตัวของตัวเอง ก็บาป และก็บาปมากด้วย

แต่มันก็เป็นเวร เป็นวิบากของเขา ที่ต้องเกิดมาเป็นสัตว์ ไม่ว่าสัตว์ชนิดใด มันเป็นอบายทั้งสิ้น คือ ตัดความเจริญ ตัดทางบุญทางกุศล

มนุษย์เท่านั้นที่มีโอกาสทำบุญ ทำกุศล ซึ่งอาจจทำจนถึงที่สุด คือไม่มีอะไรจะเป็นบุญเป็นกุศลให้ทำต่อนั่นคือ สำเร็จอรหัตผล

แต่สัตว์นั้นไม่มีโอกาส แม้จะฉลาดแสนรู้เพียงไร เขาก็ยังเป็นสัตว์ที่ไม่มีโอกาสจะบำเพ็ญความดีได้ จะเป็นชาติก่อน สัตว์อาจจะประกอบกรรมอะไรไว้ วิบากจึงส่งให้มาเกิดเป็นสัตว์อีก สัตว์หาความสุขไม่ได้ เขาอาจจะเกิดเป็นช้าง ม้า วัว ควาย อูฐ ฯลฯ ให้เขาใช้งานหนักตลอดชีวิต หรือมิฉะนั้นก็ถูกฆ่ามาเป็นอาหาร สัตว์อาจจะฆ่ากันเอง กินกันเองอย่างที่เห็นๆ ทั้งนี้เป็นเพราะกรรมของเขาที่ต้องให้เกิดเป็นสัตว์ เขาก็ต้องถูกฆ่าใช้กรรม

ยกตัวอย่างปลา วันหนึ่งๆ อาจจะต้องถูกฆ่าเป็นล้านๆ ตัว หมู เป็ด ไก่ แพะ แกะ วัว ควาย วันละกี่ล้านตัว เพื่อเป็นอาหารของมนุษย์ ทั้งนี้ก็เพราะกรรมที่ทำให้เขาต้องเกิดมาเป็นสัตว์อย่างนี้ นี่อย่างหนึ่ง คือเขาเกิดมาใช้กรรม วิบากส่งมาให้เป็นอย่างนี้ นั่นก็เป็นเพราะเขาเกิดมารับกรรมมาใช้กรรม นี่ในด้านของสัตว์ที่เกิดมาถูกฆ่า ถูกทารุณ ถูกใช้งานหนักต่างๆ

ทีนี้ในด้านของมนุษย์ที่ทำปาณาติบาต คือ เข่นฆ่า ทำลายชีวิตหรือเบียดเบียนสัตว์ที่เกิดมาเป็นเพื่อนร่วมแก่ ร่วมเจ็บ ร่วมตายด้วยกันยังไงๆ เขาก็ต้องตาย ไม่ต้องไปฆ่าเขา จะถือว่าสัตว์ไม่มีวิญญาณ ไม่มีจิตใจไม่ได้ ทุกชีวิตย่อมรักและหวงแหนชีวิตของตน ไม่มีชีวิตใดที่อยากตาย การอยากตายนั้นมันมี แต่มันมีสาเหตุ มีปัจจัยการฆ่าตัวตายจึงเกิด

ขึ้นทั้งคนและสัตว์

เมื่อทุกชีวิต กลัวความตาย ไม่อยากเจ็บ ไม่อยากตาย การทำให้เขาต้องตายตกไปนั้น จะไม่บาปได้อย่างไร อย่างนี้ต้องคิดถึงตัวเราเองว่าเรากลัวเจ็บ กลัวตายไหม

การฆ่าสัตว์ เบียดเบียนสัตว์ของมนุษย์เรา เมื่อมากๆ เข้า หนักๆ เข้า วิบากก็ส่งผลให้เกิดการตายหมู่เสียทีหนึ่ง อย่างการสู้รบกัน การสงครามมันก็ฆ่ากันเองก็จะมากขึ้นๆ จนถึงล้างโลกไปเลย

นอกจากนั้น ธรรมชาติยังเป็นผู้ตัดสินกรรมนั้นเสียอีกด้วย อาทิ แผ่นดินไหว แผ่นดินแยก แผ่นดินถล่ม พายุกระหน่ำ น้ำท่วม ฟ้าผ่า อุบัติเหตุตายหมู่ต่างๆ คนเราก็ตายกันทีละมากๆ อย่างภูเขาไฟระเบิดแต่ละที ผู้คนก็เดือดร้อน สูญเสียชีวิตกันมากๆ ในแต่ละครั้ง ดังนี้เป็นต้น นี่คือวิบากที่มาตอบสนองมนุษย์ที่เข่นฆ่ากันเอง ฆ่าสัตว์ต่างๆ ไว้มาก

เพราะฉะนั้น การช่วยชีวิตสัตว์ที่จะถูกฆ่า จึงได้กุศล เหมือนกันกับหลวงพ่อที่ช่วยชีวิตสัตว์ต่างๆ ไว้เต็มกุฏิ ทั้งบนกุฏิและใต้ถุนกุฏิ

หลวงพ่อท่านกล่าวว่า "การไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ย่อมทำให้มีอายุยืนยาวปราศจากโรคภัยไข้เจ็บมาเบียดเบียนไม่ทำกาลกิริยาตายด้วยอาการอันทุกข์ทรมานไร้สติ

การเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตคนก็เป็นสัตว์ชนิดหนึ่ง เว้นจากการเบียดเบียนชีวิตต่างๆ ย่อมปลอดภัยในทุกที่ ไปไหนมีแต่มิตร ยิ่งมีเมตตาประกอบด้วย แม้จะไปในป่าพงดงดิบอย่างไรก็ปลอดภัย เพราะการไม่เบียดเบียนและการมีเมตตานี้ จะเป็นเกราะกำบังภยันตรายทั้งปวง"

ผมกราบเรียนถามหลวงพ่อท่านว่า "ก็แล้วการที่คนเราฆ่าตัวตายล่ะขอรับ ไม่ได้เบียดเบียนชีวิตใคร เขาทำของเขาเอง จะมีผลอย่างไร

ขอรับกระผม"

หลวงพ่อตอบว่า "มีซิ และก็เป็นบาปมากด้วย เพราะชีวิตเขาก็เป็นชีวิตหนึ่งเหมือนกัน คนที่ฆ่าตัวตายนั้น มันเป็นอกุศลกรรม วิบากมันติดตัว ก็จะต้องฆ่าตัวตายอีกทุกชาติทุกภพ"

ผมกราบเรียนถามท่านต่อไปว่า "ก็ถ้าคนที่ฆ่าตัวตายนั้นต้องทนทุกข์ทรมานเพราะการเจ็บป่วยหรือทุพพลภาพไม่อาจจะทำมาหากินหรือช่วยตัวเองได้ ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส หรือต้องทุกข์ทรมานทางจิตใจอย่างสุดที่จะทนทานได้ เขาเหล่านั้นจึงตัดสินใจฆ่าตัวตายเพื่อให้พ้นการทนทุกข์ทรมานนั้น จะเป็นบาปหรือไม่ขอรับ"

หลวงพ่อตอบว่า "นั่นเขาหนีวิบากมากกว่า วิบากกรรมยังไม่หมด ไม่สามารถทนกับวิบากได้ เขาก็ตัดสินใจหนีไป วิบากที่เหลือก็ต้องติดตามข้ามชาติข้ามภพกันต่อไป ไปใช้ผลแห่งกรรมนั้นๆ ที่ตนได้ประกอบไว้ ไม่ว่าชีวิตไหน เพราะฉะนั้น การฆ่าตัวตายหนีทุกข์ หนีกรรม จึงไม่ใช่ทางที่จะพ้นทุกข์อย่างเด็ดขาด อย่าว่าแต่อกุศลวิบาก คือผลกรรมชั่วเลย แม้แต่กุศลวิบาก คือผลแห่งกรรมดี มันก็เหมือนกัน ติดตามไปสนองผู้ประกอบกรรมดีนั้นตลอดไปเหมือนกัน ถ้าชาตินี้ยังเก็บเกี่ยวผลบุญไม่หมด บุญก็ยังตามสนองในชาติภพต่อไปอีกจนหมด ไม่ว่าจะไปเกิดในภพใดภูมิใด"

ผมกราบเรียนถามท่านว่า "แล้วผู้ที่ทำชั่วแต่ได้ดี มีเกียรติยศ ชื่อเสียง เงินทอง ข้าทาสบริวารมากมายล่ะขอรับ...มันเป็นได้อย่างไร"

หลวงพ่อกรุณาให้ความสว่างว่า

"ต้องแยก กรรมที่ทำไว้เก่า คืออดีตกรรม และกรรมที่ทำในปัจจุบันผลบุญที่ทำไว้ในอดีตตามมาสนองยังไม่หมด เรียกว่าบุญเก่ากับ

กรรมปัจจุบันที่ทำในขณะนี้ ในชาตินี้

กรรมมันไม่หักล้างกัน ทำไว้อย่างไร ก็ได้อย่างนั้น เมื่อผลแห่งกุศลกรรมที่ทำไว้ในอดีต ไม่ต้องชาติปางก่อนหรอก ชาตินี้ก็เถอะ ยังตอบสนองไม่หมด ผลบุญคือความสุข อันประกอบด้วย ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ก็ติดตามมาสนอง ทำให้นึกว่า ทำชั่วได้ดี มันไม่ใช่หรอก พอผลบุญจางลง ผลแห่งอกุศลกรรมก็โผล่ให้เห็น ผลมันตรงกันข้าม กับที่เคยได้รับทุกประการ ทำให้บางคนทนวิบากนี้ไม่ได้ ถึงได้คิดหนีวิบาก คิดฆ่าตัวตาย หนีความทุกข์ ความอัปยศ แต่มันหนีไม่พ้นหรอก

เหมือนคนโดดลงไปในน้ำ จะไม่ให้ตัวเปียกน้ำได้อย่างไร ใครโดดลงไปคนนั้นก็เปียกก็เปื้อน คนที่ไม่ได้กระโดดลงไป จะเปียกจะเปื้อนด้วยก็หาไม่ จะอ้อนวอนให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายทั้งปวงมาช่วยให้หายเปื้อน หายเปียกนั้นน่ะ ไม่มีหรอก โดดลงไปเองตัวก็เปื้อนเอง จะให้ใครช่วยน่ะไม่มีมันเฉพาะตัวของตัว

ก็มีมากมายหลายรายที่เคยมีสุขมีบุญวาสนา ร่ำรวย แต่ต้องมาติดคุกติดตะราง นั่นเป็นเพราะหมดผลบุญและผลบาปตามมาสนอง ทำดีมันก็ดี ทำชั่วมันก็ชั่ว สุดแต่ว่าจะช้าจะเร็วเพียงใดเท่านั้น"

ผมได้โอกาส จึงกราบเรียนถามท่านถึงการฆ่าตัวตาย ที่ท่านเคยเอ่ยถึงทันทีว่า

"คนที่ฆ่าตัวตายนั้น ฆ่าเพราะหนีวิบาก แล้วคนที่โดดน้ำตายเมื่อเร็วๆ นี้ โดยศพอืดขึ้นลอยมาวนเวียนอยู่หน้าบ้านผู้ตายที่ท้องคุ้งโน้นล่ะขอรับ เรื่องมันเป็นยังไงมายังไงขอรับ"

ท่านพยักหน้าแล้วว่าจะเล่าให้ฟัง...

ณ ที่แห่งนั้น จิตวิญญาณสุดจะคณานับ ทั้งเกิดใหม่ ทั้งดับ วน

เวียนอยู่ เพื่อรอรับวิบากแห่งตน จิตวิญญาณใหม่อีกดวงหนึ่งก็เคลื่อนเข้ามาในกลุ่มอย่างช้าๆ...

"อ้าว! มาแล้วหรือ อยู่ด้วยกันหยกๆ หายหน้าไปหน่อยเดียว มาอีกแล้วไปไหนมาล่ะ" จิตวิญญาณดวงหนึ่งถาม

"ก็ไม่หน่อยนะ ไปเกิดอยู่บนโลกมนุษย์มา ไปอยู่โน่นมาร่วม 30 ปี"

"30 ปีโลกมนุษย์นี่ มันไม่กี่อึดใจของพวกเราที่นี่เลย" ดวงจิต-วิญญาณอีกดวงหนึ่งที่กำลังรับวิบากแห่งกรรมเอ่ยขึ้น

"นี่น่ะ เราต้องทนทุกข์ทรมานต่างๆ อย่างนี้ มานับด้วยเดือนด้วยปีที่นี่แล้ว เมื่อไหร่จะหมดเวรหมดกรรมเสียทีก็ไม่รู้"

"แล้วไปโลกมนุษย์น่ะ ทำอะไรไว้เหรอ" จิตวิญญาณนั้นถาม

"ก็มันสุดที่จะทนทุกข์ทั้งกายทั้งใจได้ ฉันก็ต้องฆ่าตัวตายหนีทุกข์อีก ทีนี้วิบากก็เอาตัวมา ก็ไม่รู้ว่าจะต้องรับกรรมที่นี่นานเท่าไหร่อีก"

"เรื่องมันเป็นเอย่างไรล่ะ" จิตวิญญาณนั้นถามและอีกหลายๆ ดวงที่เร่เข้ามาใกล้ๆ เพื่อฟังคำบอกเล่า คำสารภาพของวิญญาณ ดวงนี้

"ฉันหมดเวรหมดกรรมจากการทนทุกข์ทรมานที่นี่แล้ว ก็ไปเกิดเป็นมนุษย์ แต่เนื่องด้วยบุญเก่ามีน้อย แม้จะไปเกิดเป็นมนุษย์ ก็ไปเกิดเป็นมนุษย์ที่อับโชค อับวาสนา ไปเกิดเป็นลูกเมียน้อยเขาแม่น่ะอยากให้เกิดมาเป็นลูก แต่พ่อไม่อยากให้เกิด เพราะถ้าเกิดมามันก็จะยุ่งยากกับครอบครัวใหญ่ของเขา พ่อจึงเอายาฆ่าเด็กในท้องมาให้แม่ฉันกิน

แม่ฉันไม่ยอมกินยาที่พ่อให้ ก็ถูกบังคับเคี่ยวเข็ญทุกวัน จนที่สุดแม่ก็ต้องกิน กินด้วยความขมขื่นใจ แต่เผอิญฉันฟักตัวอยู่ในท้องหลายเดือนแล้ว ยาทำอะไรได้ไม่มาก แต่มันก็รบกวนเอาอยู่ สุดท้ายเมื่อฉันเกิด

มาก็ไม่สมประกอบเท่าไรนัก ความเฉลียวฉลาดก็น้อยกว่าพี่ๆ หน้าตาก็ขี้เหร่กว่า แต่แม่ฉันก็รักใคร่ทะนุถนอมดังดวงใจมาตลอด

ฉันไม่ถึงกับพิกลพิการจนแลเห็นชัด แต่มันพิการทางสมองมากกว่า กว่าฉันจะพูดได้ก็อายุเกือบ 2 ปีเหมือนกัน แถมยังพูดไม่ชัด เหมือนคนปากแหว่งเสียด้วย

หมอดูคนหนึ่ง ดูให้พ่อแม่ฉัน เขาบอกว่า "เด็กที่เกิดมานี้จะนำลาภมาให้"

พอฉันเกิดมาไม่นาน ฐานะของพ่อก็ดีขึ้น ๆ ได้เลื่อนบรรดาศักดิ์เป็น คุณหลวง เงินเดือนก็มากขึ้น หน้าที่การงานก็สูงขึ้น แถมยังได้รับมรดกเป็นที่นา ที่อำเภอบางปะหันมากมายอีกด้วย

แต่ทั้งนี้ตัวฉันเองกลับถูกดูถูกเหยียดหยามตลอดเวลาจากพวกพี่ๆ และแม่บ้านใหญ่ เขาแกล้งฉันต่างๆ เวลาพ่อไม่อยู่ เขาใช้ฉันยิ่งกว่าทาสทั้งๆ ที่ฉันอายุเพียง 5 ขวบ เท่านั้น ฉันต้องทำงานหนักเหลือเกิน ตรงกันข้ามกับพี่ๆ 3 คน ลูกบ้านใหญ่ ที่ไม่ต้องทำอะไรเลย เรียนหนังสือที่วัดข้างบ้านพอเสร็จกลับบ้านก็เล่นทั้งวัน ฉันต้องหาบน้ำผ่าฟืน ถูบ้าน กวาดบ้าน แล้วก็ยังโดนหาเรื่องให้ถูกเฆี่ยนตีทุกเมื่อเชื่อวัน

เขาทารุณกับฉันที่สุด แม่ก็ไม่กล้าพูดอะไร ไม่รู้จะช่วยอย่างไร ได้แต่ร้องไห้ พ่อฉันก็ไม่รู้

พ่อฉันก็โชคดีอยู่เรื่อยๆ เงินทองไหลมาเทมา จนเป็นเศรษฐีในบางนั้น หมอดูก็มาเตือนอีกว่า "ฉันนี่แหละเป็นตัวนำโชคมาให้"

พ่อเริ่มสงสารฉัน แบ่งเงินไว้ก้อนหนึ่ง มันก็มากพอดู เพื่อเอาไว้ให้ฉัน เงินนี้ฝากไว้ที่แม่ แล้วก็จะโอนที่นาให้ฉันอีก 50 ไร่ เอาไว้กินค่าเช่าเลี้ยงตัว เพราะฉันความรู้น้อย ทำมาหากินไม่ได้

ต่อมา แม่ก็ตาย แม่ตายฉันอายุเพียงสามสิบกว่าเท่านั้นเอง

ช่วงที่ฉันมีอายุได้สิบกว่าขวบก็แอบไปเรียนหนังสือที่วัดข้างบ้าน ที่พี่ๆ เขาเรียนกัน ท่านพระครูท่านสงสาร ท่านก็สอนให้ สอนอยู่หลายปีก็พออ่านออกเขียนได้ แต่ฉันก็ถูกแม่บ้านใหญ่เฆี่ยนทุกวัน หาว่าฉันไม่ทำงาน หนีไปเล่น ความจริงฉันไปเรียนหนังสือที่วัดน่ะ

ฉันก็ต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนี้เรื่อยมา พอแม่ตาย พ่อฉันก็เอาเงินที่ฝากแม่ไว้ไปเก็บ กลัวฉันทำหาย หรือไม่ก็กลัวถูกเขาโกง

พอฉันอายุได้ราวๆ 18 ปี พ่อฉันก็ตายอีก ทรัพย์สมบัติที่พ่อให้ถูกแม่บ้านใหย่เก็บหมด ฉันไม่ได้อะไรเลย ที่ดินที่พ่อจะให้ก็ไม่ได้ กลายเป็นของพี่ๆ ลูกบ้านใหญ่หมด พี่น้องฉันก็ไม่มี ต้องอาศัยอยู่ในบ้านใหญ่ตัวคนเดียวแท้ๆ ฉันต้องทำงานบ้านหนักยิ่งกว่าลูกจ้าง โดนดุโดนด่าทุกวัน

พอว่าง มีเวลาที่แม่บ้านใหญ่ไม่อยู่ ฉันก็แอบไปหา ไปร้องไห้กับท่านพระครูที่วัด ซึ่งท่านก็ไม่ทราบว่าจะช่วยอย่างไร ได้ปลอบโยนไปว่า "กรรมของเอ็ง"

พอต่อมา พี่บ้านใหญ่ทั้ง 3 คน เขาเป็นหนุ่มขึ้น เขาก็เที่ยวเตร่ใช้เงินกันอย่างสบาย ส่วนฉันต้องกินทีหลัง กินข้าวเหลือเขา มีกินบ้าง ไม่มีกินบ้าง มันก็เป็นอย่างนี้มาตลอด

เวลาผ่านไปจนฉันอายุได้ 20 กว่าปี ทำอะไรก็เหนื่อย เดินก็เหนื่อย อยู่เฉยๆ ก็หอบ ฉันทนไม่ไหว ท่านพระครูท่านสงสาร ก็พาไปหาหมอ

หมอตรวจอาการแล้วบอกว่าฉันเป็น โรคหัวใจรั่ว มาตั้งแต่เกิด ไม่มีทางที่จะรักษาให้หายได้ ได้แต่จ่ายยามาให้พอบรรเทาอาการเหนื่อย

ฉันไม่มีเงินจะให้ค่ายาค่าหมอ ก็ได้ท่านพระครูท่านเมตตา ช่วย

จ่ายค่ายาให้ ให้ฉันมาต้มกินเอง เป็นยาหม้อใหญ่พอดู

ฉันกินๆ ยาไป มันก็ดีหรอก แต่ที่ทำให้ฉันลำบากก็คือ เขาให้นอนพักนิ่งๆ ไม่ให้ทำอะไรที่มันจะเหนื่อย แต่ฉันทำไม่ได้ ลองนอนพักอยู่วันเดียวเท่านั้น แม่บ้านใหญ่ตวาดเสียบ้านแทบแตกว่า "วันๆ ไม่ทำอะไรเอาแต่กินกับนอน เลี้ยงหมายังดีกว่า มันยังเห่ายังหอนได้"

ฉันไม่มีปัญญาจะบอก จะกล่าวว่าไม่สบาย เพราะถึงแม้จะพูดอย่างไรๆ เขาก็ไม่เชื่อ แถมยังจะไล่ฉันออกจากบ้านเสียอีก กรรมของฉันแท้ๆ เหนื่อยเท่าเหนื่อย หอบจนใจจะขาด ก็ยังต้องผ่าฟืน หาบน้ำจากท่าน้ำหน้าบ้านมาใส่โอ่ง ใส่ตุ่ม แกว่งสารส้มให้เขา เสร็จแล้วก็ยังต้องมากวาดบ้านถูเรือน บ้านก็ 2 ชั้น ใหญ่โต คนใช้อื่นก็มี แต่เขาไม่ใช้ ไม่วานเพราะกลัวว่าพวกนั้นจะขโมยของบนบ้าน

หนักเข้าๆ ฉันก็ทนไม่ไหว ต้องนอนหอบอยู่ห้องใต้บันได ที่เขาให้หมาอยู่ แต่ก็มีพี่คนหนึ่งเมตตามาดูแล หาข้าวให้กินหาน้ำมาให้ แต่ก็โดนแม่บ้านใหญ่ดุด่าว่า "ไปทำอะไรให้คนมารยา" แล้วแกก็เดินมา เอาข้าวเอาน้ำที่พี่เขาเอามาให้สาดทิ้งหมด แล้วว่า "ให้หมากินยังดีกว่า..."

"กรรมอะไรล่ะ เราทำอะไรไว้ล่ะ จึงต้องมารับวิบากอย่างนั้น"

"ไม่รู้เหมือนกัน แต่ว่าในชาติก่อนที่เกิดเป็นมนุษย์ก่อนชาติสุดท้ายนี่ฉันเองก็ทำชั่วไว้แยะ มารู้ตัวเอาตอนใกล้ๆ จะตาย คือชาติก่อนโน้นฉันเป็นนายอากร มีหน้าที่เก็บเงินค่าส่วยต่างๆ ให้หลวง ฉันอยู่กับเงินเห็นเงินทุกวัน มันก็โลภ ก็ทำฉ้อฉล ฉ้อราษฎร์บังหลวง เอาของหลวงมาเป็นของตัวเองเสียแยะ ทำบุญก็ไม่เคยทำ เขาฝากเงินทองไปทำบุญ ฉันก็งุบงิบเอาเสีย ไม่รู้ล่ะ อะไรพอที่จะโกงได้ ฉันเอาทั้งนั้นเพราะฉะนั้น ตอนที่เกิดเป็นมนุษย์ในชาติที่ผ่านมา ฉันจึงถูกเขาโกงหมด ถูกเขาเม้มทรัพย์ที่

ควรได้ก็ไม่ได้

นอกจากนี้ ฉันก็รังแกสัตว์ไว้แยะเหมือนกัน ตีไก่ กัดปลา เอาทั้งนั้น ฆ่าสัตว์มากินบ้างไม่กินบ้าง มากมาย

ที่เล่ามายังไม่หมดนะ ต่อมาฉันเกิดปวดขาปวดแขนขึ้นมาอีก หัวเข่าบวมปวด เหยียดไม่ได้ เดินไม่ได้ แขนก็ปวด ไหล่ก็ปวด นอนร้องอยู่คนเดียว ฉันว่ามันก็กรรมอีกน่ะแหละ เห็นจะเป็นเพราะเมื่อฉันจับปูนาจับกบได้มา ฉันก็จับมันหักแข้งหักขากันมันหนีแล้วก็ใส่ข้องไว้ เห็นจะเป็นกรรมอันนี้แหละ ที่ทำให้ฉันต้องทนทุกข์ทรมานป่วยไข้ เป็นทั้งโรคหัวใจทั้งเหนื่อย ทั้งหอบ เป็นทั้งโรคข้อ ปวดบวม แตะไม่ได้เลย พอถูกเข้าเท่านั้นปวดใจจะขาด ฉันก็ต้องเขยิบเอา ถัดเอา ไปหาข้าวกินเวลาหิวจัด ก็กินที่เหลือ ๆ เขานั่นแหละ

ตอนนี้แม่บ้านใหญ่เห็นแล้ว ไม่ใช้ฉันทำอะไรมากแล้ว ใช้แต่ให้ถูเรือนเท่านั้น เวลาทำงานมันก็ปวดสิ้นดี เขาไม่ใช้ฉันมาก มีแต่แช่งว่า "เมื่อไหร่ไอ้ง่อยนี่จะตาย ๆ เสียทีนะ"

นอกจากเขาจะไม่ให้อาหารกินนอกจากจะหาที่เหลือ ๆ กินเองไม่เหลียวแล ไม่รักษาให้แล้ว ยังด่าว่ายังแช่งทุกวัน พี่น้องฉันก็ไม่มี เงินทองทรัพย์สมบัติของฉันก็มี แต่เขาโกงเอาไปหมด ไม่รู้ว่าจะไปเรียกร้องเอากับใคร

บางทีฉันก็นั่งร้องไห้ คิดถึงแม่ คิดถึงพ่อฉัน ถ้าพ่อแม่ฉันอยู่ ฉันคงไม่เป็นอย่างนี้ นี่เป็นเพราะวิบากชัด ๆ อกุศลวิบากนี่แหละ

จิตวิญญาณอีกดวงหนึ่งเอยว่า "เห็นจะเป็นวิบากกรรมแต่ชาติก่อน ๆ ที่ยังรับวิบากไม่หมด กรรมนั้นก็ข้ามชาติมาให้ชดใช้ นึกออกไหมล่ะว่า ก่อน ๆ นี่เราทำบาปทำกรรมอะไรไว้อีกล่ะ มันถึงได้เป็นอย่างนี้"

"ก่อนที่จะเกิดมาเป็นคนพิการในชาติที่ผ่านมานี้ ฉันเกิดมาเป็นมนุษย์เหมือนกันแต่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์ไม่เคยได้ทำบุญทำกุศลอะไรเลย วัดวา พระเจ้า ไม่รู้จัก รู้จักแต่อบายมุข ทั้งดื่ม ทั้งกิน ทั้งเล่น ทั้งเที่ยว ไม่เคยทำบุญทำกุศลใดๆ ทั้งสิ้น ทำแต่บาปกรรม ซึ่งมันง่าย ทำเมื่อไหร่ก็ได้ หนักๆ เข้าก็ชิน ชินกับการทำอกุศลกรรม ศีลทั้ง 5 ข้อไม่รู้จัก เอาละฉันจะสารภาพให้ฟัง...

ฉันหมดเวรหมดกรรมแล้วชดใช้วิบากไปแล้ว แต่กิเลสกรรมยังอยู่เพราะยังเป็นมนุษย์ปุถุชนฉันจึงต้องมาเกิดเป็นมนุษย์ในชาติก่อนนี้ฉันตั้งจิตอธิษฐานขอให้เกิดเป็นเจ้าคนนายคน มั่งมีศรีสุข เวลาทำบุญให้ทานทุกครั้ง ฉันจะอธิษฐานอย่างนี้ ตั้งจิตอย่างนี้เสมอไป

ในที่สุดฉันก็ได้เกิดมาเป็นลูกผู้มีอันจะกินครอบครัวหนึ่ง ในหมู่บ้านตำบลผาเลือด อำเภอท่าปลา จังหวัดอุตรดิตถ์ ซึ่งสมัยนั้นการไปมาหาสู่กันลำบาก การที่จะไปหาญาติพี่น้องที่อำเภอตรอน หรืออำเภอลับแล ต้องเดินทางกันเป็นครึ่งวันค่อนวัน พ่อฉันเป็นคนอำเภอท่าปลา แต่แม่เป็นคนอำเภอลับแล ญาติพี่น้องจึงมีทั้ง 2 ทาง

ฉันมีพี่น้องอีก 3 คน รวมทั้งฉันด้วยก็เป็น 4 คน ชายสอง หญิงสอง ฉันเป็นคนกลาง มีพี่ชายคนหนึ่งแล้วก็มีน้องสาวอีก 2 คน ต่อมาพี่ชายแต่งงานไป มีไร่มีนาทำ พ่อแบ่งให้น้องสาวอีก 2 คนก็มีครอบครัวไปทำมาหากินร่ำรวย ทั้งค้าขายของป่าและทำไร่ทำนา มีฉันคนเดียวที่ยังไม่มีครอบครัว ก็อยู่กับพ่อแม่ไปเรื่อยๆ

ต่อมาพรรคพวกชวนไปเข้าป่าหาของป่ามาขาย เมื่อไปแล้วก็เลยเข้าป่าล่าสัตว์ไปด้วยในตัว คือไปล่าหมี ล่ากระทิง ล่าเสือในดงดิบระหว่าง อำเภอตรอนกับลับแลนั่นแหละ สัตว์ชุมมาก ซึ่งไปแรกๆ ก็ไม่

ได้สัตว์เท่าไหร่ ได้แต่สัตว์เล็กๆ เช่น เก้ง อีเห็น

เพื่อนๆ บอกว่า การล่าสัตย์นี้เท่ากับมาขอชีวิตข้ารับใช้ของท่านเจ้าป่า ต้องขออนุญาตบนบานศาลกล่าวเสียก่อน ฉันน่ะไม่เชื่อถืออะไรหรอก ไม่ได้ก็ไม่ได้ สัตว์มันไม่ถึงฆาต มันก็ไม่มาให้เราฆ่า ตัวไหนถึงฆาตมันก็มา แต่เพื่อนๆ เขาเชื่อ ก่อนจะออกล่าสัตว์เขาทำพิธีไหว้เจ้าป่ากันทุกที

เพราะการดื้อดึงแบบนี้กระมังฉันจึงเคราะห์ร้าย ไม่เคยได้สัตว์สักตัว ทั้งที่เพื่อนๆ เขาได้เก้ง ได้กระทิง เขาแล่ทำเนื้อเค็มกันเป็นหลัวๆ พวกลูกหาบยังงี้บ่นอุบ มันหนัก เพราะเนื้อเค็มที่ทำไว้มันมาก

ไปๆ ฉันก็ไปพบหมีเข้าจนได้มันเป็นหมีควายตัวใหญ่มาก เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดเสียแล้ว หมีนี่ขึ้นต้นไม้เก่งเหมือนกัน ใครว่ามันไม่ขึ้น ฉันนั่งหนีหมีอยู่บนต้นไม้อยู่นาน ปืนผ่าหน้าไม้ทิ้งไว้โคนต้นหมด

พอพลบค่ำ หมีมันออกเดินไปพอกะว่าห่างแล้ว ฉันจึงลงมาจากต้นไม้เก็บอาวุธต่างๆ แบบรีบจ้ำๆ จะกลับที่พักในป่า ซึ่งฉันเองก็ออกจะหลงๆ ทางอยู่เหมือนกัน

พอเดินไปสักพัก ฉันก็พบอีก ตัวสีดำๆ ใหญ่ๆ อยู่ข้างหน้าฉันนะจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากเจ้าหมีควายตัวนั้น ฉันยกปืนแก๊ปขึ้นเล็งไปที่เป้าหมายทันที โดยนั่งยิงเอาตัวบังต้นไม้ไว้หน่อย

พอฉันลั่นไกโป้งออกไป ก็พอดีได้ยินเสียง "โป้ง" ดังมาทางฉัน ฉันเสียวแปลบที่หัวไหล่ นึกได้ทันทีว่า ฉันถูกยิงเสียแล้ว อาจจะเป็นพรานอื่นแอบมาซุ่มยิงก็ได้

ทั้งๆ ที่เจ็บอย่างนั้นแหละ ฉันก็ออกวิ่งไปที่เป้าหมายแรก ที่ฉันนึกว่าเป็นหมีทันที ปรากฏว่าไม่ใช่ แต่เป็นคน ถูกลูกปืนฉันที่หน้าอก พอวิ่งไป

ใกล้ๆ ที่ไหนได้ กลายเป็นพรรคพวกเดียวกันนั่นเอง เขาเห็นว่าฉันเป็นหมี เพราะมันพลบค่ำแล้ว แล้วฉันก็แต่งตัวมอๆ สีน้ำเงินคล้ำๆ เสียด้วย ทำยังไงได้ เขาไม่ได้ตั้งใจ ฉันก็ไม่ได้เจตนาจะยิงเขา

พอฉันเดินเข้าไปใกล้ๆ เสียงเจ้านั่นพูดว่า "ไอ้แช่ม มึงยิงข้าทำไม "ฉันยังไม่ทันตอบ มันก็ขาดใจตายเพราะบาดแผล

เจ้าอยู่กับฉันนี่เป็นเพื่อนร่วมน้ำสาบานกันเสียด้วย ไปไหนไปด้วยกัน ตายด้วยกัน ตายแทนกัน แต่แล้วฉันเองนั่นแหละ ที่เป็นผู้ฆ่าเขา ยิงเขา คำสาบานยังแว่วๆ อยู่ตลอดเวลา "เราไม่ทิ้งกัน ตายด้วยกัน...ตายแทนกัน"

ฉันเดินโซซัดโซเซ กุมหัวไหล่ที่ถูกยิง แบกปืนพะรุงพะรังกับมีดยาวอีกหนึ่งเล่ม เดินกลับที่พัก บังเอิญ...บังเอิญจริงๆ เดินมาทางทิศที่พรรคพวกเขาขัดห้างอยู่ ตอนนี้ยุงชุมเพราะเป็นหัวค่ำ ไฟที่เหลือจากการทำอาหาร เขาก็สุมไว้ไล่ยุง ไล่สัตว์ร้ายไปพลางๆ ฉันเดินมา พอเห็นแสงไฟเท่านั้น กำลังใจมาสักกระบุง ทั้งๆ ที่เพลียจากเลือดไหลไม่หยุด เจ็บแผลด้วย หิวด้วย อยากน้ำด้วย ฉันรีบก้าวๆ ไปหาจุดหมายคือกองไฟนั้นจนได้...

"ไอ้แช่ม ไอ้แช่ม มาแล้ว นึกว่าเอ็งถูกเสือคาบไปกินเสียแล้ว เห็นไอ้อยู่ไหม...มันไปกับเองหรือเปล่า..."

คำถามต่างๆ พรูๆ ออกมาจากพรรคพวก แล้วฉันก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้พรรคพวกฟังจนหมดสิ้น ทุกคนฟังด้วยความสลดใจ สำนึกในบาปกรรมในการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

สำหรับเจ้าอยู่นั้น เป็นพรานป่ามานาน ฆ่าสัตว์มากนักต่อนัก กรรมมันก็ตามทัน แถมกรรมมันยังเล่นงานฉันเข้าด้วยคือ ถูกยิงเจ็บ แล้ว

จะกลับบ้านไปแจ้ง ไปบอกกับลูกเมียมันยังไง บ้านเมืองเขาจะไม่เอาไปตัดหัวรึ ฉันกลุ้มเป็นกำลัง เพื่อนๆ ก็เลยพลอยกลัดกลุ้มไปด้วย

ฉันน่ะกลุ้มใจมาก เสียใจมากแทบจะเป็นบ้า หรือเหมาะๆ เป็นบ้าไปหน่อยๆ แล้วก็ได้ เพราะตาหูมันฝาดมองเห็นเป็นเจ้าอยู่เดินมาหาบ่อยๆ พอใกล้เข้าก็หายไป โดยเฉพาะตอนพลบๆ โพล้เพล้ๆ จะเห็นเจ้าอยู่เดินอมยิ้มมา หน้าตาทะเล้น อย่างเคยตามวิสัยของมัน ยิ่งกว่านั้น หูก็ยังฝาดได้ยินเสียงเจ้าอยู่มาเรียกบ่อยๆ

"แช่ม...แช่มโว้ย" พอฉันหันหน้าไปมองตามเสียง ก็ไม่เห็นมีอะไร แถมเวลานอน ยังฝันถึงมันเสียอีกด้วย ฝันว่ามันชวนให้ไปอยู่ด้วยกัน ไปด้วยกันตามคำสาบาน

ฉันเล่าเรื่องต่างๆ ให้พรรคพวกฟัง พวกนั้นมันก็ว่า ฉันเพ้อไปเอง ทุกคนต่างก็ช่วยแก้ให้แล้วว่า เจ้าอยู่แยกเดินไปต่างหาก โดนเสือจับเอาไปกินส่วนเอ็งยังถูกเสือตะปบที่หัวไหล่ ถากไป เนื้อหายไปหน่อย ใครๆ เขาก็ไม่สงสัยแล้ว เอ็งวางใจได้

ข้อนั้นฉันวางใจแล้ว แต่อีกใจหนึ่งของฉันยังนึกอยู่เสมอว่า "เราฆ่าเจ้าอยู่ เพื่อนร่วมสาบานกับมือของเราเอง"

ตั้งแต่นั้นมา ฉันก็กินเหล้าหนักขึ้นๆ ให้มันหายกลุ้ม วันหนึ่งๆ ได้แต่กินเหล้าเมาวันยังค่ำ พ่อแม่ฉันล่ะก็เอือมเต็มที แต่ท่านไม่รู้หรอกว่า ที่ฉันกินเหล้านี่เพราะอะไร

จนที่สุดวันหนึ่ง ขนาดกินเหล้าเมาๆ อย่างนี้แหละ หลับไปยังเห็นเจ้าอยู่มายืนกวักมือเรียก ส่งเสียงร้องโย้อยู่ข้างๆ ตัว "ไอ้แช่มไปด้วยกันสิสบายออก ไปตามคำสาบานสิวะ ไม่ยากหรอก ปืนนั่นแหละ อมปลายมันเข้าไป อาตีนเหนี่ยวไกเข้า โป้งเดียวก็ไปกับข้าได้ เอาสิวะๆ ๆ"

เสียงนี้ก้องหูอยู่ตลอดเวลา จนในที่สุด ฉันก็ทำตามอย่างที่มันบอกเอาปืนแก๊ปกระบอกนั้นแหละ ใส่ลูกเข้า ใส่ดินปืนเข้า แล้วก็อมปากกระบอกปืนไว้ เอามือยึดให้มั่น เอานิ้วหัวแม่เท้าใส่เข้าไปในโกร่งไกปืน พอเหมาะ ก็กระดิกนิ้วเท้า เขี่ยไก ปั๊บเดียว ได้ผลปืนลั่นดังโป้งทะลุปากเข้าหัวขมองขมองกระจุย ได้ไปพบกับเจ้าอยู่เดี๋ยวนั้นเอง...

ฉันฆ่าตัวตาย ฆ่าตัวตายเพราะขาดสติ ขาดความเหนี่ยวรั้ง ฆ่าเพราะขาดศีล ถ้าไม่กินเหล้า ไม่เมาจนประสาทเสีย ก็คงไม่เป็นอย่างนี้ ฉันตายไม่ใช่เพราะความสมใจ แต่ตายเพราะวิบากกรรมที่ทำอาไว้แยะ ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แถมยังฆ่าเพื่อน จะด้วยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม แต่ก็ฆ่าเพื่อนร่วมสาบานไปแล้ว มันคงเป็นการบีบคั้นทางใจทางออกของฉันจึงเป็นอย่างนี้

เมื่อฉันตายแล้ว จิตวิญญาณฉันก็ได้พบกับเจ้าอยู่ดังหวัง เพราะเจ้าอยู่กำลังรับวิบากกรรมข้อที่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตข้อประมาทมัวเมาจากการดื่มน้ำเมา ฉันกับเจ้าอยู่พบกันนิดดียว ก็ต้องจากกัน เพราะกรรมฉันที่ทำไว้มันน้อยกว่าเจ้าอยู่ ที่เป็นพรานมานับสิบปี พวกเสือ พวกหมี กระทิง แรดกำลังทึ้งมันอยู่ ส่วนฉันนั้นไม่เท่าไหร่ เพิ่งจะเริ่มเป็นพราน และที่หนักหน่อยก็ดื่มของมึนเมา ตีไก่ กัดปลา ไม่ได้ทำบุญทำกุศลใดๆ เลย แต่การฆ่าตัวตายนั้นนะ มันก็เป็นกรรมหนามากเหมือนกัน

ฉันรับกรรมอยู่ในแดนวิบากนั้นจนเบาแล้ว จึงได้มาเกิดใหม่ ก็มาเกิดเป็นลูกเมียน้อยคุณหลวง ที่เป็นพ่อฉันนี่แหละ แต่กรรมยังไม่หมดวิบากยังข้ามชาติข้ามภพมา ให้เกิดเป็นลูกเมียน้อย เป็นคนพิการ ไม่มีทรัพย์สมบัติใดๆ ถึงจะมีก็ถูกเขาปล้น เขาโกงไป ก็ผลที่ตอนที่เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วได้ดิบได้ดี เป็นถึงนายอากรเก็บส่วย เก็บอากรส่งเข้าหลวง

ฉันก็ฉ้อฉล เอามาใช้ประโยชน์ส่วนตัวเสีย เอาตำแหน่งเหน้าที่หาประโยชน์รีดนา ทาเร้น เรียกร้องทรัพย์เงินทองของคนที่ตกทุกข์ได้ยาก แม้คนเขาฝากมาทำบุญ ก็ยังเอา ทำทุกอย่างที่จะได้เงินได้ทอง ผลคือเกิดมามาในชาตินี้ มีแต่ตัว ตัวที่พิกลพิการ ไม่มีข้าวจะกิน ไม่มีที่อยู่ เจ็บป่วยไม่มีกำลังรักษา วิบากเข้ามาใกล้ตัวทีละน้อย ๆ จนในที่สุด ก็ถึงจุดของมัน คือตาย ตายไปเสียจากโลกนี้ เพื่อหนีความทุกข์ทรมาน หนีความคับแค้นใจ เชื่อว่าถ้าตายเสียแล้วความทุกข์ต่างๆ มันก็หมด หมดไปกับชีวิตอันคับแค้นหมดไปกับความตาย

ที่จริงฉันคิดผิดมาก มารู้เอาทีหลังว่า การฆ่าตัวตายนั้นมันบาปหนักเหมือนกัน ใช่ว่าจะหนีวิบากพ้นเมื่อไหร่ มันกลับเพิ่มเป็นอีกเท่าทวีคูณอย่างน้อยก็บาป 2 อย่าง คือ จิตที่ซึมเซาเศร้าหมอง นั่นก็เป็นบาปแล้วทีนี้มา ทำปาณาติบาต ตัวเอง ก็ยิ่งบาปอีก มันไม่หมดความทุกข์เพราะความตาย แต่มันกลับเพิ่มวิบาก ให้เป็นทุกข์หนักขึ้น หนักกว่าเดิม

ฉันไม่รู้ ไม่มีใครมาชี้แนะ ฉันก็นึกของฉันว่า ฉันไม่ได้ฆ่าใคร ฉันทำตัวฉันเอง มันจะได้หมดทุกข์หมดทรมานเสียที หารู้ไม่ว่า เรายังชดใช้อกุศลวิบากไม่หมด จะหนียังไงๆ มันก็ไม่พ้น เมื่อทำอกุศลกรรมลงไปอีกวิบากก็เพิ่มขึ้น เมื่อชดใช้ไม่หมด มันก็ติดตามข้ามชาติข้ามภพ มาใชหนี้ต่อ มันก็ต้องฆ่าตัวตายต่อไปอีกทุกชาติๆ จนกว่าจะหมดเวรหมดกรรมหมดวิบากหรือมีกุศลกรรมมาขัดเกลาจิตใจให้กรรมมันเบาบาง เมื่อไรหยุดฆ่าตัวตายกรรมนั้นยุติ แต่เราก็ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่

ทีนี้ฉันจะสารภาพต่อ ฉันทนทุกข์ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจไม่ไหว สุดที่จะทนทานแล้ว ฉันก็ไปหาท่านพระครู ไปหาท่านเป็นครั้งสุดท้ายไปกราบท่าน แต่ไม่ได้บอกหรอกว่าฉันจะทำอะไร พอกลับมาค่ำวันนั้น

ฉันนั่งสวดมนต์ นึกถึงพ่อ ถึงแม่ ภาวนาอธิษฐาน ขอให้เกิดใหม่เป็นลูกของพ่อของแม่ต่อไปอีก ฉันนอนดึก เพราะจิตมันฟุ้งซ่าน กว่าจะตื่นก็สายพอสายหน่อยเท่านั้น เสียงแม่บ้านใหญ่ตะโกนแหว๋ๆ ออกมาว่า

"นี่ไอ้เจ้าพระเดชนายพระคุณยังไม่ตื่นออกมาทำงานอีกหรือ มันจะนอนเอาบ้านเอาเมืองไปถึงไหนกัน?"

ฉันรีบลุกออกมา ขาแข้งมันปวดไปหมด ยืดไม่ออก ได้แต่ถัดออกมาจะมาล้างหน้าล้างตา ก็พอดีพบแม่บ้านใหญ่ยืนท้าวสะเอวด่าโครมๆ อยู่ที่บันไดบ้าน ฉันก็ยกมือไหว้ แล้วบอกว่า "ผมไม่สบายขอรับกระผม"

"ไหว้หมาเถอะ ไม่ต้องมาไหว้ฉันหรอก เอ็งน่ะ มีวันไหนมั่งวะที่จะสบาย มันก็ขี้เกียจสันหลังยาว อ้างว่าไม่สบายตลอดปีล่ะวะ" แล้วแกก็สะบัดหน้าเดินเข้าห้องไป

ฉันตะเกียกตะกายไปหิ้วน้ำมา 1 กระป๋อง ผ้าขี้ริ้วผืนหนึ่ง จะมาถูเรือน ความที่มันปวดหัวเข่า เดินๆ ไปน้ำตาเล็ดไป ร้องไห้ไป ร้องไห้ไปกับความทุกข์ของตัว

ทันทีนั้นในใจก็นึกว่า "อย่าอยู่เลยวะเรา จะอยู่ไปทำไม อยู่ไปหาอะไร ความสุขสักชั่วหายใจก็ไม่มี มีแต่ความทุกข์ทรมาน ตายเสียดีกว่าจะได้พ้นๆ ทุกข์ไปเสียที"

ขณะที่ดิฉันเดินไปตักน้ำ ที่แม่น้ำหน้าท่านั้น น้ำกำลังขึ้นไหลเชี่ยวเพราะเป็นเดือน 11 กรรมอะไรก็ไม่รู้ บันดาลใจให้ฉันโดดลงไปในน้ำ โดดลงไปอย่างไม่ยั้งคิด แล้วก็ว่ายทวนน้ำขึ้นไปๆ ทวนน้ำไป เท่าที่แรงจะทำได้ก็ฉันเหนื่อยมากอยู่แล้ว เป็นโรคหัวใจอยู่แล้ว พอว่ายน้ำไปหน่อย ก็เหนื่อยสุดขีด ขาดใจตายในน้ำนั้นเอง ตัวฉันค่อยๆ จมลงๆ คงจะมีผู้คนเห็นเหมือนกัน เพราะมันสายมากแล้ว ในที่สุดร่างฉันก็จมหายไปในน้ำที่เชี่ยวนั้น

วิญญาณฉันล่องลอยออกจากร่าง แล้วก็มาอยู่ที่นี่แหละ มารับกรรมต่อไป อีก ทีนี้ร่างกายที่พิกลพิการของฉัน มันก็ลอยขึ้นมาๆ ๆ แล้วก็มาลอยวนเวียนอยู่ที่ท้องคุ้งหน้าบ้านพ่อ ที่ฉันเคยอยู่ ลอยวนเวียนอยู่อย่างนั้น ผู้คนก็มามุงดูกันแน่น

เรื่องก็รู้ไปถึงแม่บ้านใหญ่ แกก็รีบมาดูศพคนตายที่ลอยน้ำมา พอรู้ว่าเป็นศพฉันเท่านั้น แกก็ร้องออกมาว่า "ตายเสียได้ก็ดี ไอ้ลูกขี้ครอก กูจะกรวดน้ำสาปแช่งมึง ไม่ให้ผุดไม่ให้เกิดอีกต่อไป"

ดูซิ! น้ำใจแม่บ้านใหญ่ ไม่รู้ว่าจะโหดร้ายทารุณไปถึงไหน ฉันเองตั้งแต่เกิดมาไม่ได้ทำความเดือดร้อนใจให้แกสักหน่อย แกผูกพยาบาทอาฆาตฉันมาตั้งแต่เกิดจนตาย

จะด้วยจิตที่ยังพะวงถึงพ่อแม่หรือบ้านที่อยู่ก็ไม่ทราบได้ ร่างอันไร้วิญญาณของฉันมันไม่ไปไหน มันลอยวนเวียนอยู่แถวๆ หน้าบ้านนั่นแหละ คนก็โจษจันกันไปต่างๆ ทีนี้ แม่บ้านใหญ่คงจะเกิดความกลัวความสำนึกในกรรมที่ก่อเวรไว้กับฉัน กลัวฉันจะพยาบาทอาฆาต แกก็นิมนต์พระมาที่บ้าน ทำบุญสวดมนต์ปัดรังควานถึง 3 วัน"

"แล้วหลวงพ่อได้รับนิมนต์ด้วยหรือเปล่าขอรับกระผม"

"ได้รับนิมนต์ เพราะในอยุธยานี่ใครทุกข์ยากลำบากอะไรก็มาหาทั้งนั้น แต่ฉันไปนั่งแผ่เมตตาให้ดวงวิญญาณเขาน่ะ ท่านพระครูข้างบ้านเขา เขาก็นิมนต์ไป ท่านเมตตาสงสาร นายพร้อม ผู้ตายนี่มาก เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เกิด ตั้งแต่พ่อเขายังไม่ได้เป็นคุณหลวง"

"หลวงพ่อกรุณาแผ่เมตตาให้เขานี่เขาจะได้รับกุศลหรือไม่ขอรับกระผม"

"ได้ทั้งผู้ให้และผู้รับ นี่เป็นความจริง ก็เหมือนคนกระหายน้ำ

คอแห้งผาก เราก็กระหายน้ำเหมือนกัน เรามีดื่ม ก็ดื่มจนหายอยาก ทีนี้น้ำเหลือดื่มนี่แหละ เราจะเททิ้งเสีย หรือว่าจะให้คนหรือสัตว์ที่กำลังกระหายน้ำคอยอยู่โดยทั่วไป เราก็ไม่เททิ้งให้เปล่าประโยชน์ เขาก็ได้ดื่มชุ่มชื่นฉันใดการแผ่เมตตาก็ฉันนั้น เรามีเมตตา ซึ่งเป็นพรหมคุณชั้นสูงอยู่ใช้เท่าไหร่ก็ไม่หมด เมตตานี้เป็นกุศลอย่างยิ่ง ยิ่งมีมาก ก็ยิ่งกุศลมาก ยิ่งล้นท้นตัวมากเราจะเทเมตตาทิ้งเสียหรือ ก็ไม่ได้ประโยชน์ อันใด

ฉะนั้น แทนที่เราจะเก็บไว้กับตัวเฉยๆ หรือทิ้งเหมือนเทน้ำ ก็ไม่ได้ดอก ไม่ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา แต่ถ้าเราแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์ทั่วไปแล้ว ถ้าเปรียบเมตตาเหมือนกับเงินทอง มันก็เท่ากับเงินทองนั้นออกดอกออกผลมากขึ้นอีก ก็เพราะการแผ่เมตตานั้น เป็นการทำบุญทำกุศลอย่างสูงชนิดหนึ่ง คนที่แผ่ก็ได้กุศล คนที่รับสัตว์ที่รับก็ได้กุศล ก็เท่ากับเป็นกุศลสองต่อ อย่างไรก็อย่างนั้น"

ผมกราบเรียนถามท่านอีกว่า "การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเป็นบาปอย่างนี้แล้วพวกเพชฌฆาต พวกราชมัล ที่ทำหน้าที่ประหารชีวิต ทำหน้าที่ทรมานนักโทษที่ต้องคำพิพากษา จะมีบาปหรือไม่ มากน้อยขนาดไหน"

ท่านกรุณาให้อรรถาธิบายว่า

"ให้คิดว่า การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตนั้นเป็นบาปทั้งสิ้น ไม่มีการยกเว้น เพชฌฆาต ราชมัล ที่ประหารชีวิตมนุษย์ที่ทำการทารุณกรรมต่างๆแก่ผู้ต้องโทษนั้น ก็อยู่ในกรณีนี้ และจะยิ่งบาปมากขึ้นอีก ถ้าเพชฌฆาต ราชมัลนั้นมีจิตอกุศลอยู่ด้วย เช่น อยากประหารแสดงความสมใจ กระทำด้วยความยินดี และมีความยินดีหรือความพอใจในการลงโทษ หรือทรมานผู้ต้องหา หน้าที่ก็หน้าที่ หน้าที่ที่ทำให้เกิดกุศลเกิดบุญก็มี หน้าที่ที่ทำให้เกิดบาปเกิดโทษแก่ตน แก่จิตใจตนก็มี

ไม่ต้องอะไร ถ้าพบคนคนหนึ่งเราถามว่า ทำงานอะไร ประกอบอาชีพอะไร ถ้าคนนั้นตอบว่า ทำหน้าที่เป็นเพชฌฆาต ฆ่าคนตามคำพิพากษา เท่านั้น ผู้คนจะเดินหนีออกห่างทันที นี่ก็แลเห็นอยู่แล้ว

การบุญการกุศล หรือการบาปการอกุศล อยู่ที่จิตก่อน จิตคิดอย่างเดียวยังไม่เป็นบาปมาก แต่มันก็ทำให้จิตไม่แจ่มใส คิดอกุศล มันก็ไม่ใช่บุญแล้ว ทีนี้ถ้าจิตคิดแล้ว กายก็กระทำด้วยบาปก็เริ่มขึ้น ถ้าการกระทำนั้น บรรลุจุดประสงค์ เช่น บั่นทอนชีวิตเขาสำเร็จ เบียดเบียนเขาสำเร็จ บาปนั้นก็สมบูรณ์ อันนี้จึงเกิดเป็น อกุศลกรรมซึ่งก็จะให้ผลแก่ผู้กระทำต่อไป ไม่มีเว้น ไม่มีการขอร้อง อ้อนวอน ผ่อนปรน ชั่วแต่ว่า ผลมันจะช้าหรือเร็วเพียงไรเท่านั้นเอง"

ผมก็ยกมือขึ้นสาธุ แล้วกราบนมัสการด้วยเคารพ

ก็เป็นอันว่า คำสารภาพของวิญญาณ ที่ประกอบอัตวินิบาตกรรมก็จบลงเพียงนี้ และพอจะสรุปได้ว่า

การฆ่าตัวตายนั้น ไม่ทำให้พ้นทุกข์ ไม่ทำให้พ้นวิบากไปได้ กรรมนี้มันจะต้องเกิดต่อๆ ไปอีก ทุกชาติทุกภพ

ฉะนั้น ทุกวันนี้ตามที่เราได้ยินการฆ่าตัวตายว่ายังมีเสมอ โดยเฉพาะในรายที่ไม่ได้ดังใจหวัง ในการพลัดพรากจากของรักของหวง ในรายที่เสียใจกลัดกลุ้มด้วยเหตุต่างๆ ล้วนแล้วแต่ไม่เป็นเหตุอันที่จะพาไปสู่ที่พ้นทุกข์ได้ เพราะเมื่อมีการฆ่าตัวตายแล้วในชาตินี้ ชาติหน้าเกิดมา ไม่ว่าเป็นคนเป็นสัตว์ มันก็หนีการฆ่าตัวตายไม่พ้นอีก มันก็จะต้องพบกับภาวะเช่นนี้ตลอดไป จนกว่าจะหมดวิบาก

วิญญาณง่อย

ตามที่ได้เรียนมาแล้วว่า ผมได้ไปนมัสการ หลวงพ่อท่านเจ้าคุณพุทธวิหารโสภณ หรือ หลวงพ่ออำ วัดวงษ์ฆ้อง บ่อยๆ ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ท่านว่างท่านก็คุยเล่าอะไรๆ ให้ฟัง ผมเองก็ตัวดี ซักถามท่านไม่ได้หยุด อยากรู้เรื่องอะไรๆ ที่เขาพูดกันเขาคุยกัน ก็กราบเรียนถามท่าน บางเรื่องถ้าท่านรู้ท่านก็บอกว่าท่านรู้ถ้าท่านไม่รู้ท่านก็บอกว่า เรื่องนี้ไม่รู้

ท่านไม่เคยแสดงหรือพูดอะไรทำนองว่า ท่านรู้ทุกเรื่อง ท่านยิ้มเสียเป็นส่วนใหญ่ ยิ้มอย่างสมณะ คือยิ้มที่ใบหน้าอันประกอบด้วยเมตตา เวลาท่านเล่าอะไรให้ฟัง ก็มักจะมีเรื่องชาดก หรือเรื่องในพระสูตรต่างๆ มาอธิบาย ประกอบ

ตอนนั้นผมยังเป็นวัยรุ่น ไม่ค่อยทราบเรื่องอะไรมากนัก ได้ฟังเรื่องชาดก หรืออุทาหรณ์ต่างๆ ที่เล่าก็สนใจและเข้าใจง่าย และก็ยังจำได้มาจนบัดนี้

วันหนึ่ง ผมไปอยุธยาไปกราบนมัสการท่านอีก บิดาผมวานให้เอาของไปถวาย ก็ตามที่ผมเล่าไว้ในตอนต้นแล้วว่า มีคนง่อยคนหนึ่ง ญาติเอามาทิ้งไว้ที่ใต้กุฎิของท่านเพราะรักษาไม่หายโดยแกเป็นอัมพาตที่ขาทั้งสองข้าง แต่มือยังดี ยกมือไหว้ขอเงินคนที่มาหาหลวงพ่อ ได้อย่างแคล่วคล่อง ปากก็ยังดี ก็เรียกกันว่า "ไอ้ง่อย"

ทั้งๆ ที่ความจริงชื่อของแกดูเหมือนว่าจะชื่อ "บุญ" แต่ออกจะไม่ค่อยมีบุญสมชื่อ ผู้คนที่มาหาท่านก็ทำทานบริจาคให้ อย่างน้อยก็ 10 สตางค์ ซึ่ง 10 สตางค์ในสมัยนั้น รับประทานก๋วยเตี๋ยวได้ 3 ชาม แต่เดี๋ยวนี้ชามละ 10 บาทเป็นอย่างน้อย เพราะฉะนั้น 10 สตางค์ในสมัยที่ผมยังหนุ่มๆ ก็ประมาณว่า เท่ากับ 30 บาทสมัยปัจจุบัน เล็กอยู่เสียเมื่อไหร่

ก็ตามที่ผมเคยเรียนกับคุณผู้อ่านมาแล้วตอนต้นๆ ว่า ผลแห่งการทรมานสัตว์ วิบากนั้นก็คือ ทำให้เป็นง่อยเปลี้ยเสียขา

หลวงพ่อท่านได้เล่าให้ฟังว่า ในสมัยพุทธกาล มีพระสาวกองค์หนึ่งเป็นง่อยแบบนี้ ซึ่งพระพุทธองค์ได้ตรัสว่า เป็นผลวิบากแห่งการทรมานสัตว์ไว้ในชาติปางก่อน

ครั้นพอผมไปถึงวัด ไม่แลเห็น นายบุญง่อย ก็กราบนมัสการถามท่านว่า "นายบุญง่อยหายไปไหน" ก็ทราบว่า นายบุญตายเสียแล้วเมื่อสองสามวันที่แล้ว แล้วก็เผาไปแล้วด้วย

ผมได้ทำอย่างที่หลวงพ่อท่านว่า โดยแผ่เมตตา แผ่ส่วนกุศลให้เขาและทุกๆ ชีวิตในโลกนี้จะเป็นการบุญแก่ตัว ผมก็ทำอย่างที่ท่านบอกยกมือขึ้นจบ ตั้งใจอุทิศส่วนกุศลให้นายบุญง่อยนี้เป็นสุขๆ หมดเวรหมดกรรมเถิด

หลวงพ่อท่านบอกว่า "ก็ไม่รู้" (ท่านอาจจะรู้ก็ได้ แต่ท่านไม่พูด) และพูดต่อไปว่า "แต่ชาตินี้ แกก็ทำกรรมคือทรมานสัตว์ไว้แยะ ตั้งแต่เด็กๆ จนหนุ่ม จึงมารับวิบากเอาตอนใกล้ๆ จะแก่ หรือจะมีวิบากแต่ชาติปางก่อนมาให้ผลด้วยก็ได้ แต่ตอนนี้แกก็ไปตามหนทางของแกแล้ว"

ณ ที่แห่งหนึ่ง ลิบลับไปจากจักรวาลที่เราอาศัยอยู่นี้ จิตวิญญาณหลายๆ ดวงที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไปอยู่ทุกวินาทีมาพบกัน อันเป็นจิตวิญ-

ญาณของสัตว์ต่างๆ และมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นเผ่าใด พันธุ์ใด ชาติใด จิตวิญญาณอันเหลือคณานับนี้ จะล่องลอยมาเพื่อรับวิบาก คือผลแห่งกรรมอันหลีกเลี่ยงไม่พ้น

ไม่มีวิญญาณใดที่จะหนีพ้น จากการรับผลแห่งกรรมที่ตนประกอบไว้ได้ ไม่ว่าจะเป็นกรรมดีหรือกรรมชั่วก็ตาม บางจิตวิญญาณก็เคยพบเห็นหรือสัถวะกันมาแล้วในชาติที่ก่อนจะมาถึงที่นี่ ต่างก็สังสรรค์กัน เพื่อคอยเวลาที่วิบากแห่งกรรมจะมารับไป

ขณะที่ชุมนุมกันอยู่นั้น ก็มีจิตวิญญาณดวงหนึ่ง ถัดกะโผลกกะเผลกมายังที่จุดนี้ โดยมีตัววิบากคุมมาอย่างใกล้ชิด ทันใดก็มีเสียงเอ่ยว่า "มาแล้วไง เจ้าบุญง่อย"

จิตวิญญาณของนายบุญก็รับว่า "ใช่ นายบุญมาแล้ว แต่ต้องมาในสภาพอย่างที่เห็นอยู่นี่แหละ จะลอยมา หรือถูกจูงมาไม่ได้ เพราะยังเดินไม่ได้"

"อ้าว! ทำไมล่ะ" จิตวิญญาณดวงหนึ่งถาม

"เรื่องมันแยะ ทั้งชาติที่ผ่านมานี่และชาติก่อน"

"มันแยะยังไง ไหนลองเล่าให้ฟังซิ"

"ก็กรรมน่ะซิ กรรมที่ก่อกรรมทำเข็ญไว้กับชีวิตสัตว์ต่างๆ ไว้มากมายนี่ก็พึ่งจะระลึกได้"

"ระลึกได้อย่างไร ลองเล่าให้ฟังซิ"

"ถ้าอยากฟัง ก็จะสารภาพกรรมที่ทำไว้ให้ฟัง ก่อนที่จะไปรับวิบาก ซึ่งกำลังจะมานี้"

ว่าแล้ว นายบุญง่อยก็เริ่มบรรยายกรรมที่แกทำไว้ ทั้งในชาติก่อน

ที่จะเกิดมาเป็นมนุษย์ง่อย และชาติที่เกิดมาเป็นง่อย และตายลงในคราวนี้ว่า

"แต่เดิมนั้น เราไม่ได้เกิดมาในบวรพุทธศาสนาหรอก เกิดมาในที่อื่นพ่อแม่ก็ดี เลี้ยงดูเรามาอย่างอุดมสมบูรณ์ไม่อนาทรร้อนใจอะไร แต่เราเองไม่รู้ว่ามีกรรมอะไรมาบดบังตา หรือมาชักชวนให้กลายเป็นคนที่ชอบล่าสัตว์จับสัตว์ เมื่อได้มาแล้วก็จับขัง ควบคุมเอาไว้กันมันหนี การที่จะกันมันหนีก็ต้องทำให้มันเดินไม่ได้ วิ่งไม่ได้ หรือบินไม่ได้เสียก่อน

อย่างนกนี่ก็ต้องหักปีกเสียทั้งสองข้าง มันจะได้ไม่บินหนีไป

อย่างสัตว์ที่กระโดด เช่น กบ ก็ ต้องหักขาทั้งสองข้าง แล้วมัดมันไว้ตรงเอว มัดให้แน่น จนมันหมดแรงกระดิกกระเดี้ย ไปไหนไม่ไหว

แต่จะว่าไป กรรมดีเราก็มี คือ เรามักจะเอื้อเฟื้อเจือจาน ให้ทานคนยากคนจนเสมอ ก็สัตว์ต่างๆ ที่จับมาเป็นอาหารบ้าง มาขังไว้บ้าง พอมันตายเราก็ทำเป็นอาหาร ให้ทานเจือจานแก่คนยากคนจน มันเป็นบาปและกุศลปนกัน แต่มันเป็นบาปเสียละมากกว่า มันหักกลบลบหนี้กันไม่ได้หรอก แต่มันตั้งสองชาติมาแล้ว จะจำทั้งหมดก็ไม่ไหว

พอหมดชาตินั้นเราก็มาทนทุกข์ทรมานมารับวิบากยังที่แห่งนี้แหละยังจำได้

เราทรมานมาก เดินเหินไปไหนมาไหนไม่ได้ ต้องนั่งง่อยอยู่ข้างไฟตลอดเวลา มันร้อนสุดร้อน ทรมานสุดทน ไอ้เจ้าสัตว์ต่างๆ ที่เราทำทารุณกรรมไว้ก็โผล่หน้ามาทีละอย่างทีละตัวตัวหนึ่งก็มาให้เห็นอยู่นานแสนนาน พอเจ้าตัวนี้ไป อีกตัวที่เราทรมานไว้ มันก็มา แล้วก็ต่อๆ กันอย่างนี้ ไม่รู้ว่านานเท่าไหร่ต่อเท่าไหร่

นานๆ ก็มีอาหารเข้ามาในปากเสียทีหนึ่ง อาหารก็เป็นพวก

เนื้อหนังมังสาของสัตว์เหล่านั้นนั่นเอง บางทีก็กินได้อิ่มหายจากการทรมานเพราะความหิวไป บางทีก็กินไม่ได้ ซึ่งที่ได้กินอาหารนี่ก็เห็นจะเป็นเพราะเราเคยเอื้อเฟื้อเจือจานต่อคนจนคนยากที่ไม่มีกินก็อาจเป็นได้ แต่ว่ากรรมนี้ก็เป็นกุศล

เมื่อหมดวิบากแล้ว เราจึงมาเกิดใหม่เป็นอูฐในทะเลทราย ต้องทรมานแบกข้าวของ แบกมุนษย์ที่เป็นนาย เดินทรมานอยู่ในที่ที่แห้งแล้งกันดาร ไม่มีแม้แต่น้ำ เป็นอูฐอยู่ชาติภพหนึ่ง ในที่สุดก็ถูกฆ่าตาย คนที่ฆ่าก็เป็นนายเราเอง เขาหิวน้ำ ไม่มีน้ำจะดื่มในกลางทะเลทราย แล้วก็ยังอดอาหารอีกด้วย

ในขบวนเดินทางนั้น มีอูฐอยู่หลายตัว ฉันเป็นตัวเดียวที่ถูกฆ่านายเขา ผ่าท้อง เอาน้ำในกระเพาะของเรามาแบ่งกันดื่ม เพราะฉันตุนน้ำไว้แยะ จากนั้นเขาก็เอาเนื้อฉันมาปรุงเป็นอาหารสู่กันกิน

ตอนที่เกิดเป็นอูฐนี่สาหัสมาก เขาบรรทุกของใส่หลังฉันจนกระดูกแอ่น แล้วยังมีนายไปนั่งขี่อีก 2 คน ฉันทั้งหนัก ทั้งเหนื่อย ขาทั้งสี่ก้าวแทบไม่ออก ก็เห็นจะเป็นเพราะกรรมที่ทรมานสัตว์ต่างๆ ไว้มาก ถึงได้เป็นอย่างนี้

หมดจากอูฐนี่แล้ว ฉันถึงได้มาเกิดเป็นคน มาเกิดที่อำเภอเสนา จังหวัดอยุธยานี่ เห็นจะเป็นเพราะสันดานเก่าที่มันติดตามมา ตอนเด็กๆ ฉันซนเป็นที่สุด ยิงนก ตกปลา จับสัตว์มาหักแข้ง หักขา เป็นประจำ

อย่าง หนูนา ในที่นาของพ่อแม่ฉัน พอจับได้ ฉันจะฆ่ามัน ทารุณมันต่างๆ เพราะมันมากัดต้นข้าวในนาแถมยังกินข้าวในยุ้งอีก ฉันไล่ตีหนูนาทุกวัน ถ้ามันยังไม่ตายก็ทรมานมันต่างๆ เช่น เอาน้ำมันราดตัว เอาไฟจุดให้ลุกโชน หนูมันก็วิ่งไปทั่งๆ ที่ไฟลุกตามตัวอย่างนั้น ก่อนที่มันจะตาย

ฉันเห็นมันเหลียวหน้ามามองดูฉัน แล้วก็ตาย ฉันว่ามันคงนึกสาบแช่งพยาบาทอาฆาตฉันไว้ในใจมันแล้ว

ปูนา อีกอย่างหนึ่ง มันกัดกินต้นข้าวอ่อนดีนัก ข้าวหมดเป็นแปลงๆ ฉันหาวิธีจับปูพวกนี้ โดยเอาโอ่ง เอาไหใบเขื่องๆ มาฝังดินไว้ที่คันนา เอาปลาทูเค็มแช่น้ำไว้ให้ออกกลิ่น แล้วใส่ลงไปในโอ่งในไหนั่น ทีนี้ปูได้กลิ่นมันก็มา ยกพวกมากันแน่นไปหมด ปากโอ่งปากไหนั่น ฉันฝังไว้เสมอกับดิน พอมันเดินมาถึงปากโอ่ง มันเดินหล่นลงไปในโอ่งปลาทูเค็มนั่น หล่นลงไปทีละตัวๆ ไม่รู้ว่ากี่โอ่งต่อกี่โอ่ง ปูนาลงไปเต็มหมด ทีนี้มันขึ้นไม่ได้ พอต่ายขึ้นมาถึงปากโอ่ง มันตกลงไปอีก ฉันก็ไปเอาน้ำมาเทลงในไหในโอ่งนั้น พวกเด็กเพื่อนๆ ก็ช่วยกันจับปูไปกิน พอฉันจับมันได้ ฉันก็จะหักขามัน หักก้ามมัน แล้วเอาขาที่หักออกมานี่แหละ แทงคาไว้ที่ลูกตามัน ปูมันก็ไปไหนไม่ได้ก็กลิ้งมา พอมากเข้าฉันก็ส่งไปบ้านทำปูเค็มกิน

ปูที่มาติดในโอ่งนี่ นับร้อยนับพันติดทุกวัน เพื่อนๆ พ่อที่อยู่นาข้างบ้านเขารู้เข้าว่าฉันจับปูแบบนี้ เขาก็เอาอย่าง พอได้มากก็เอาไปทำเป็นปูดอง ปูเค็มกิน แต่ไม่ทรมานมันอย่างฉัน

หนูกับปูนี่เป็นศัตรูกับฉันมากฉันฆ่าเสียไม่รู้ว่าเท่าไหร่ๆ งูที่มันเลื้อยอยู่ตามคันนา ถ้าฉันจับได้ ฉันจะเอาเชือกกล้วยรัดมันไว้ รัดตัวมันตรงกลางๆ ตัว ค่อนไปทางหาง แบบนี้เสร็จทุกตัว ฉันรัดไว้อย่างนั้น จนมันตาย

และไม่เท่านั้น แม้งูเห่า งูอะไรๆ ฉันจับมาทำแบบนี้หมด

เมื่อฉันเป็นหนุ่ม พ่อแม่ก็ส่งฉันมาอยู่กับอาที่ตัวเมืองอยุธยา ไม่ให้อยู่ที่อำเภอเสนาแล้ว เพราะอยากให้ฉันเรียนหนังสือ แต่จริงๆ แล้ว วันหนึ่งๆ ฉันก็ไม่ได้ทำอะไร ไม่ได้เรียนหนังสือตามที่พ่ออยากด้วย ฉันเที่ยว

เกกมะเหรกเกเรไปตามเรื่อง เพื่อนๆ ที่มีก็ชวนกันไปจับปลา งมกุ้ง

ที่อยุธยา กุ้งก้ามกรามชุม ลงไปในน้ำประเดี๋ยวเดียวก็งมกุ้ง ที่มันเดินอยู่ก้นคลองได้ตั้งแยะ พอได้มาก็อย่างเดิม ฉันหักก้าม เด็ดขามันออกหมด

กุ้งข้องของฉันมากกว่าใครเพื่อน เห็นจะเป็นเพราะทำบาปขึ้นนั่นเอง แต่ว่า แต่ละตัวเป็นกุ้งไม่มีก้าม ไม่มีขาทั้งนั้น มันก็กระเสือกกระสนตะเกียกตะกายกันอยู่ในข้องนั่นแหละ ไม่ไปไหนหรอก ถึงปล่อยให้ไป มันก็ไปไม่รอด สันดารทรมานสัตว์ของฉันมันเก่ง ไม่รู้ว่าติดมาชาติปางไหน

ในที่สุด พ่อก็เรียกฉันกลับ ให้ไปช่วยทำนาที่เสนา

ฉันกลับบ้านไปได้พักหนึ่งก็เกิดความคิด คือที่บ้านมีไก่บ้านอยู่หลายตัว มันออกไข่ ฟักไข่ แล้วก็ออกมาเป็นตัวลูกไก่ ไก่พวกนี้เนื้อมันเหนียว ฉันก็เกิดความคิด ตามที่เคยได้ยินๆ เขาพูดกันมา คือไปตัดไม้ไผ่มา ตัดออกเอาปล้องไว้ปล้องหนึ่ง อีกปลายหนึ่งก็ปล่อยเป็นรูโหว่ ตามขนาดปลายนิ้วชี้ไว้สามสี่รู

ต่อมาฉันก็วิ่งไปไล่จับลูกไก่มาทีละตัวๆ เอาไปใส่ในปล้องไม้ไผ่ที่เตรียมไว้ โดยเอาตีนลูกไก่ใส่ลงไปก่อนให้หัวมัน ปากมัน อยู่ข้างบนตรงปลายที่เปิด ไก่มันก็ออกไม่ได้ ก็นอนเงียบอยู่ในปล้องไม้ไผ่นั่น

ทีนี้ฉันก็เอาข้าวสุก ข้าวสารให้มันกิน น้ำไม่ให้กิน ให้กินแต่น้ำกะทิที่คั้นเอาไว้ ไก่มันหิวน้ำ มันก็ต้องกิน

เมื่อไก่ได้กินข้าว กินกะทิทุกวัน แต่เดินไปไหนมาไหนไม่ได้ มันก็อ้วนขึ้นๆ ตัวยาวไปตามลำไม้ไผ่

พอสักเดือน ฉันก็เปลี่ยนลำไม้ไผ่ใหม่ ให้มันโตขึ้น แล้วเอาลูกไก่

ที่อ้วนปี๋ขนไม่มี เดินไม่ได้นี่ ย้ายมาใส่กล่องใหม่ที่มันโตกว่า แล้วก็เลี้ยงมันอย่างเก่า มันเป็นการทรมานอย่างยิ่ง ไก่ก็จะโตขึ้น อ้วน ขาว ไม่มีขน เดินเหินไม่ได้ ปีกก็อ่อนนุ่ม ตัวยังงี้ยาวยังกับกระบอกไม้ไผ่กระบอกนั้น

พอเดือนสองเดือน กะว่าไก่โตมีเนื้อมีหนังแล้ว ฉันก็ลองเอามันออกมาฆ่า มาปรุงเป็นอาหาร ปรากฏว่า เนื้อไก่นุ่ม อ่อน ยุ่ย กระดูกอ่อน ไม่มีขน จะย่าง จะทอด ประเดี๋ยวเดียวก็สุก หอม อร่อย

พรรคพวกเพื่อนฝูงที่ได้ลิ้มรส ต่างก็ติดอกติดใจกันมาก เพราะเคยกินแต่เนื้อไก่เหนียวๆ แต่นี่ทั้งยุ่ย ทั้งอ่อน ทั้งมัน กระดูกกรอบ เคี้ยวได้ไม่ติดคอ ก็เลยยุฉันให้ทำแยะๆ ถ้ามากก็ทำขายไปเลย เขาเรียกกันว่า "ไก่สวรรค์" แต่ฉันว่า มันควรเรียกว่า "ไก่นรก" มากกว่า เพราะมันต้องตกนรกแน่ๆ ทั้งไก่ที่อยู่ในกระบอกไม้ไผ่ตกนรกทั้งเป็น แต่คนทำซิไม่รู้ว่าจะตกนรกเมื่อไหร่ แต่มันก็ไม่แคล้วหรอก

วิธีฆ่าไก่ของฉันก็ไม่ยาก ผ่าปล้องไม้ไผ่ออก ไก่จะหลุดออกมา ก็เอาตัวไก่นั่นแหละ จุ่มลงไปในปี๊บน้ำเดือดทันที มันก็ดิ้นอยู่ในปี๊บนั่น ไม่กี่ทีก็ตาย ทีนี้ขนมันก็ถอนออกง่าย ไก่ที่เลี้ยงแบบนรกนี่ไม่มีขนมากอยู่แล้ว

แรกๆ ตอนที่ไก่ดิ้นในปี๊บ ฉันรู้สึกเวทนามัน แต่หนักๆ เข้า นานๆ เข้า มันก็ชินไปเอง การทำชั่วทำบาปทุกอย่างแรกๆ ก็ตะขิดตะขวงใจ แต่พอทำไปๆ มันก็ธรรมดาๆ

ฉันตั้งหน้าตั้งตาทรมานไก่ โดยเลี้ยงไก่นรกต่อไป เอาลูกไก่ที่ยังเป็นลูกเจี๊ยบมาใส่ลงไปในปล้องไม้ไผ่ ตอนหลังนี่ทะลุปล้องให้กลวงหมดเลย แล้วเอาเศษชะลอมปิดกั้นไว้ ไก่ถ่ายออกมาก็ออกไปเลย ไม่สกปรก มันไม่หยุดตกลงไปทางก้นปล้องหรอก ยิ่งเลี้ยงไว้นานเข้าๆ ตัวมันอ้วนขึ้น

ก็ยิ่งจะไม่มีโอกาสจะหลุดออกไปทางข้างล่าง

ในที่สุดฉันก็ทำไก่สวรรค์ขายใครอยากได้ก็มาซื้อ ฉันก็จะฆ่าให้เสร็จ เพราะบางคนไม่ยอมฆ่า เจ้าไก่ตัวยาวๆ เหมือนเปรตนี่

การกระทำของฉันไม่เพียงเท่านี้ ฉันยังคิดทำอะไรแปลกๆ ในการกินอาหารพิสดารต่อไปอีก

ตอนหนึ่ง ฉันออกไปจับปลาในคลอง เห็นลูกครอกปลาชะโดว่ายอยู่ ก็เดินรี่เข้าไป เลยถูกปลาชะโดตอด มันก็เจ็บ เลยโมโห จับลูกปลาลูกครอกเอามาเลย เอาสวิงตักมาเกือบหมด เด็ดผักบุ้งมาด้วย ลูกปลามันยังเล็กอยู่ ไม่รู้ว่าจะทำอะไร ก็เลยเกิดความคิดใหม่

ฉันเอาผักบุ้งที่เก็บมาตัดหัวตัดท้าย เอาปล้องไว้ตรงกลาง ปล่อยหัวท้ายไว้สักองคุลี ทีนี้ก็ตั้งไฟ เอาหม้อแกงตั้งขึ้น เอาผักบุ้งใส่ลงไป กะพอน้ำอุ่นๆ ก็เอาลูกปลาลูกครอกนี่ใส่ลงไปในหม้อ มันก็ว่ายอยู่ในนั้น ทีนี้พอน้ำร้อนขึ้นๆ มันก็วิ่งซุกหาที่อยู่พวกลูกปลานี่ก็เอาหัวซุกเข้าไปในปล้องผักบุ้ง ปล้องละตัวสองตัว แน่นกันไปหมด เหมือนกับผักบุ้งยัดไส้ปลา ยังงั้นแหละ ฉันก็เร่งไฟขึ้นๆ น้ำเดือดผักสุก กลายเป็นต้มยำผักบุ้งยัดไส้ลูกปลารสชาติวิเศษมาก

ฉันได้นำอาหารที่คิดค้นขึ้นมาใหม่นี้ ให้เพื่อนฝูงกินกันอีก ทีนี้ติดใจกันใหญ่ ฉันก็เลยเที่ยวจับลูกปลามาทำแบบนี้อีก โอ๊ย! มันตายเสียไม่รู้ว่าเท่าไหร่ต่อเท่าไหร่

การทำการทารุณกรรมสัตว์ประเภทวิตถารเช่นนี้ ไม่มีผู้คนคนไหนเขาทำกันหรอก ที่ทำกันมากๆ รวมทั้งฉันด้วย คือการทรมานสัตว์ด้วยวิธีต่างๆ เช่นจับสัตว์มาเลี้ยง ขังมันไม่ให้ไปไหน ขังมันจนเป็นง่อย

อย่างเช่น ชะนี ฉันก็ผูกคอมันไว้ ล่ามไว้กับโซ่ อย่างดีก็ปล่อยให้

มันห้อยโหนอยู่บนต้นไม้ ที่จริงมันก็ไม่ได้ทำผิดอะไรเลย แต่มันเหมือนกับติดคุกตลอดชีวิต ติดจนตาย มันหิว บางทีก็ได้กิน บางทีก็ไม่ได้กิน เจ็บป่วยก็ตายไป

นก ก็เหมือนกัน ฉันเด็ดปีก หักปีกมันออก แล้วเอาไว้ในกรง บางทีก็ผูกขาไว้ มันก็ไปไหนไม่ได้ เดินวนไปเวียนมาจนตาย บางทีฉันก็ไม่ได้เด็ดปีก หักปีกมัน แต่ขังมันไว้เฉยๆ ไม่ปล่อยให้มันเป็นอิสระ ฉันทำอย่างนี้ตลอดมา ก็เพิ่งมานึกได้ตอนนี้แหละ

ต่อมาฉันก็มีครอบครัว มีลูกการทำมาหากินของฉันคือ ทำนา จับงู จับกบ จับนกมาขาย

ฉันจับนกกระจาบเป็นฝูงๆเลยใช้แหนี่แหละจับ อ้าปากแหไว้ แขวนที่ต้นไม้ พอนกลงมา ก็ปล่อยแหลงมาคลุม นกก็ติดหมด ทีนี้กว่าจะเอาไปขายมันหลายวัน อดบ้าง จิกกันตายไปบ้าง

ที่สาหัสนักก็คือ ฝูงลิง ที่มากินผัก กินผลไม้ที่ฉันปลูกไว้ในตอนว่างทำนา ไม่รู้ว่ามันมาแต่ไหน มากันเป็นฝูงๆ มันรื้อหมด ไร่มะเขือเทศ ไร่ถั่วฝักยาว ผักต่างๆ กินเรียบ ฉันก็ใช้หนี่แหละ จับมันอย่างนก

ลิงนี่พอติดแหแล้ว มันแก้ไม่ได้หรอก ยิ่งแก้ยิ่งยุ่ง พอเอาลิงออกมาได้ทีละตัวๆ ฉันก็เฉาะมะพร้าวพอเป็นรูปเล็กๆ มะพร้าวทั้งเปลือกนะ บางทีก็สองสามลูกในพวงเดียวกัน พวกลิงมันเห็นรูมะพร้าวมันก็จะเอามือใส่ลงไปในรูมะพร้าวได้แล้ว มันก็กำมือถือเนื้อมะพร้าวไว้

สันดานลิงนั้น พอมันจับอะไรได้แล้ว มันไม่ยอมปล่อยหรอก มันก็ถือเนื้อมะพร้าวกำไว้แน่น ทีนี้มือมันก็ใหญ่ขึ้นเป็นกำปั้น มันจีบนิ้วไม่ได้ก็เอามือออกไม่ได้ มือมันก็ติดในมะพร้าวนั่น เวลามันวิ่งไป ก็ติดเอาพวงมะพร้าวไปด้วย บางทีก็สามสี่ลูก บางทีก็เกือบทะลาย มันก็วิ่งไม่ไหว วิ่งช้า

ลงๆ ฉันก็กวดจับมันได้

พอฉันจับลิงได้ ก็เอาไม้ส่งให้มันมันก็โมโห ก็กัดไม้นั่นไปไม่ปล่อย ทีนี้มือก็ติด ปากก็ติด ฉันก็เอาเชือกไปผูกมันผูกคอมันบ้าง ผูกที่เอวมันบ้าง ลากมันมาทั้งๆ ที่มือมันอยู่ในลูกมะพร้าว เอามา เอามาผูกเอวไว้กับเสาบ้าน ผูกแน่นไว้อย่างงั้นแหละ ไอ้พรรคพวกมันที่เหลือก็ไม่ลงมาอีก ส่วนเจ้าตัวที่ผูกไว้ เมื่อมันอดข้าว อดน้ำ อดอาหาร มันก็ตาย นี่มันเป็นการทรมานสัตว์อย่างทารุณ ฉันเพิ่งมาสำนึก

พูดถึงผลกรรม ฉันทำกับสัตว์ไว้มาก วันหนึ่งฉันวิ่งไล่จับงูบนคันนา ตัวโต เลื้อยเร็วมาก เผอิญเท้าฉันตกลงไปในปลักแห้ง กว้างยาวสักศอกเห็นจะได้ เห็นจะเป็นรอยตีนควายหลายๆ ตีนรวมกัน ฉันหกล้มข้อเท้าหัก แล้วตัวมันก็บิดไปอย่างไงก็ไม่รู้ เพราะวิ่งกวดงูอย่างสุดฤทธิ์ ที่ข้อเท้าดังกรุ๊ป ที่เอวก็ดังกรึ๊ป ตั้งแต่นั้นมา ขาก็หัก ยกขาก็ไม่ได้ อัมพาตกินเลย ตั้งแต่เอวลงไปฉันกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ ก็หาหมอมารักษา ทำยังไงๆ ก็ไม่หาย ถึงกับต้องขายนาไปทีละแปลงๆ เอาเงินมารักษา นาที่พ่อแม่ให้ไว้ก็หมดลงๆ ลูกเมียก็ไม่มีอะไรจะกิน นอนอยู่กับบ้านนาน เห็นว่าไม่มีทางจะหายแล้ว ญาติพี่น้องลูกเมียจึงอุ้มฉันใส่เรือมาหาหลวงพ่อที่วัดนี่แหละ

กระดูกหัก หลวงพ่อท่านรักษาให้ จนกระดูกจะติดแล้ว แต่ฉันก็ยังกระดิกกระเดี้ยไม่ได้ ขาทั้งสองข้างหนักเหมือนท่อนไม้ ไม่มีความรู้สึกร้อนเย็นเจ็บปวด

หลวงพ่อท่านบอกว่า "เป็นอัมพาต กระดูกหลังหักจนแหลกหมด รักษาไม่ได้แล้ว เพราะเป็นโรคอันเกิดจากกรรมจากเวรที่ประกอบไว้ กรรมตามสนอง"

ลูกเมียมาเยี่ยม ระหว่างที่ฉันนอนรับการรักษาตัวอยู่ที่ใต้ถุนกุฏิหลวงพ่อ เงินทองที่มีก็หมดลง ลูกเมียจึงไม่สามารถจะมาหามาเยี่ยมบ่อยๆ ได้ นานทีถึงจะมาครั้งหนึ่ง หนักๆ เข้าก็ไม่ค่อยมาเพราะรู้ว่านอนอยู่วัด มีกิน หลวงพ่อท่านเมตตาให้อาหารกินวันละสองเวลาบ้าง สามเวลาบ้าง เวลาจะถ่ายหนัก ถ่ายเบา ก็ถัดเอา เด็กๆ ศิษย์วัด ก็มาช่วยบ้าง เสื้อผ้าก็คนเมตตาบริจาคให้ ใครผ่านไปมา มาหาหลวงพ่อ ฉันก็ยกมือไหว้ ขอเงินเขา เขาก็ให้ทานพอได้ปะทังไปวันๆ

ฉันไปนอนที่ใต้กุฏิหลวงพ่อกว่า 10 ปี ตอนนั้นอายุร่วม 60 ปี แล้วขาลีบหมดสองข้าง งอโค้ง เหยียดไม่ออกผมยาวเหมือนชีเปลือย ร่างกายผ่ายผอม ตอนใกล้จะตาย ฉันเจ็บ ไม่รู้ว่าเป็นอะไร เป็นไข้อย่างแรง ตรงหลังที่นอนกดกับกระดานอยู่ก็เน่า ส่งกลิ่นฟุ้งเหมือนศพ หลวงพ่อท่านเมตตา เอายาแก้ไข้มาให้กินให้ลูกศิษย์ช่วยทำแผลใส่ยาให้แต่เวรกียังไม่หมด หายจากโรคนั้น มาเป็นโรคนี้อีก

ฉันนอนเจ็บอยู่เหมือนผีตายซากมีแต่กระดูก ตาแฉะ มีแต่ขี้ตา พอใกล้จะตายมันประหลาด ไม่รู้ว่าไก่วัดไก่บ้านมาแต่ไหน มาเป็นสิบๆตัว มารุมจิกฉัน มันจิกที่ลูกตา ที่หน้า ที่ตัว ที่หู เจ็บปวดมาก ฉันร้องเสียงลั่น ไล่เท่าไหร่ก็ไม่ไป ศิษย์วัดมาจัดการมันก็บินไป วิ่งไป พอสักประเดี๋ยวมันก็มาอีก ทีนี้มาทั้งฝูง แม่ไก่ ลูกไก่มาหมด มาก็มารุมจิกฉัน จิกไม่เลือกที่ เลือดฉันออกโทรมทั่วตัว เห็นจะเป็นเพราะฉันทำอะไรกับไก่ไว้มากก็ได้ พวกหมาก็มาเลียแผล มากัด แมลงสาบไม่รู้ว่ากี่พันกี่หมื่น มารุมแทะฉันเต็มไปหมดทั้งตัว พอค่ำมันก็มา มือฉันพอกระดิกได้ ก็ปัดแมลงสาปออกไป พอปัดไปมันก็มาอีก เห็นจะเป็นเพราะเมื่อก่อนฉันเห็นแมลงสาบเป็นไม่ได้ ฉันต้องกระทืบมันตายทุกตัว กระทืบเอาๆ มีเท่าไหร่กระทืบตายหมด

ทีนี้ฉันยังไม่ตายเลย มันแห่กันมาเป็นร้อยเป็นพันตัว มาแทะฉัน มาซ้ำแผลที่ไก่จิกไว้ เข้าไปในปาก ในคอ เข้าไปกัดที่ลูกตา ที่ไหนๆ กัดหมด

วันหนึ่งหลวงพ่อท่านลงมาเห็นเข้า ท่านสงสาร ท่านเอาอะไรก็ไม่รู้มาเสกๆ แล้วมาทาให้ ให้เด็กวัดนั่นแหละช่วยกัน พอทาหมดเรียบร้อยพวกไก่ก็มาอีก จะมาช่วยกันจิกตามเคย แต่มันคงได้กลิ่นอะไรสักอย่างจากยาที่หลวงพ่อท่านทำให้ทา ยานั้นน้ำมันเสกของท่าน หอมเหมือนกลิ่นธูปแขก มันก็เลยถอยออกไป ไปตีปีกพั่บๆ ขันก้องแสบหู มันมาขันอยู่ใกล้ตัว เหมือนมาขันที่รูหู ทำนองคล้ายๆ จะเยาะเย้ย

ฝ่ายเจ้าแมลงสาป มาเหมือนกันมากันเป็นร้อยๆ ยกขบวนกันมาพอค่ำเป็นมา พอได้ยาหลวงพ่อทาให้ มันก็ไม่เข้าใกล้ บางตัวปีนขึ้นมา พอขึ้นได้มาหน่อยก็ลื่นตกลงไป

หลวงพ่อให้เด็กเอาน้ำมาให้ฉันกิน ให้กรวดน้ำให้แก่สิงสาราสัตว์ทั้งหลายที่มีเวรมีกรรมต่อกัน ขออโหสิเสีย ท่านจะทำบุญภาวนาให้บนกุฏิของท่าน ฉันก็ทำตาม พวกไก่ พวกแมลงสาปหายไปลดน้อยลง ถึงมาก็ไม่ทำอะไร มาวกๆ วนๆ รบกวนเฉยๆ

แต่ทีนี้เกิดมีลิง ไม่รู้ว่ามาแต่ไหน พอดึกหน่อยเป็นมา มาก็มารุมกัด ฉันร้องโอ๊ย! เสียสุดเสียง มันมากันไม่รู้เท่าไหร่ คะเนว่าสักสิบยี่สิบตัว มาถึงก็มากัดๆ แล้วก็วิ่งขึ้นต้นมะพร้าวไป

ลิงนี้ไม่มาทุกวัน ไม่รู้ว่ามันอยู่ไหน มาจากไหน ปกติที่วัดไม่มีลิงมีแต่สัตว์เลี้ยง พอได้ยินเสียงร้อง พลวงพ่อท่านก็ลงมา ท่านพูดกับลิงอย่างไรไม่ทราบ ลิงแยกเขี้ยวยิงฟัน แล้วเดินบ้าง วิ่งบ้าง หนีไปหมด

ตัวฉันตอนนี้ก็มีแต่แผลเปื่อยไปทั้งตัว แผลหมากัด แผลไก่จิก แผลลิงกัด แผลแมลงสาปแทะ น้ำเหลืองไหล เลือดกรังไปหมด เช้าวัน

หนึ่งหลวงพ่อลงมาเอาน้ำข้าวมาให้ฉันดื่มฉันนั้นน่ะไม่มีแรงจะยกถ้วยอยู่แล้ว ท่านก็ให้ลูกศิษย์ช่วยยกให้ดื่ม แล้วท่านให้ฉันรับศีล ฉันก็น้อมใจนึกถึงความเมตตากรุณาของท่าน แล้วก็รับศีล 5 นี่แหละพอรับเสร็จ ก็ปฏิญาณว่า

"ไม่ว่าเกิดชาติใดฉันใด จะขออยู่ในพระพุทธศาสนา จะเป็นพุทธ-มามกะอย่างเคร่งครัด ขอปฏิบัติตามเบญจศีลจนชีวิตจะหาไม่"

พอปฏิญาณเสร็จ หลวงพ่อก็ให้ฉันรู้อานิสงส์ของศีลว่า

ศีล เป็นทางให้เกิดความสุข ไม่ว่าจะอยู่ในโลกใดภพใด ศีล ช่วยให้มีทรัพย์ ไม่อดอยาก มีโภคทรัพย์ อุดมสมบูรณ์ และ ศีล อาจจะทำให้ถึงความดับสูญสิ้น นิพพาน

ฉันน้อมรับโอวาทของท่าน ความเจ็บปวดต่างๆ ค่อยๆ บรรเทาลง ฉันหลับ หลับสนิท หลับอย่างไม่รู้ตัว อย่างไม่มีวันตื่น และแล้วก็มาพบพวกเราที่นี่ ณ บัดนี้แหละ

และนี่คือคำสารภาพของ นายบุญ "ง่อย" ที่วิญญาณกำลังจะต้องลำบากต่อไปอีกนานเท่านาน

ในชาติที่เป็นมนุษย์ ครั้งสุดท้ายแกก็รับวิบากอยู่แล้ว คือ เป็นง่อยเพราะความที่แกทารุณทรมานสัตว์ แม้ในชาติก่อน ตามที่วิญญาณแกสารภาพ แกก็ทำสารพัดบาป สารพัดทรมานสัตว์พอเกิดมาแล้ว ก็ยังมีสันดานต่อเนื่องติดมาอีก

ตามที่ผมได้เรียนท่านผู้อ่านมาแล้วว่า ทั้งหมดนี้หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังนิดเดียว เฉพาะในชาตินี้ของนายบุญเท่านั้นที่ทารุณสัตว์ต่างๆ ท่านเอ่ยว่า "แม้ในชาติก่อนก็คงจะทรมาน ทารุณสัตว์ไว้แยะ อย่างแมลงสาบอย่างนี้ ลิงและสัตว์ต่างๆ"

หลวงพ่อท่านได้อ้างในชาดก ในพระสูตรว่า

"ในสมัยครั้งพุทธกาล เกิดมีพระภิกษุง่อย พิการเกิดขึ้น พระสาวกประชุมกัน ถกเถียงกันถึงเรื่องนี้ พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลายพระภิกษุง่อยรูปนี้ จะได้เป็นง่อยแต่เพียงชาตินี้ก็หาไม่ แม้ชาติก่อนเธอก็เป็นง่อยอยู่

พระภิกษุทั้งหลายจึงกราบทูลถามพระพุทธองค์ว่า ด้วยเหตุไรพระสาวกรูปนี้จึงมีอาการเห็นปานนี้"

พระพุทธองค์ทรงตอบว่า เป็นผลแห่งกรรม วิบากที่ตามมา อันเนื่องจากพระภิกษุรูปนี้ได้ทรมานสัตว์ต่างๆ ไว้ในชาติปางก่อนมาก กักขังทรมานทารุณสัตว์ต่างๆ มาก จึงได้รับกรรมเห็นปานนี้"

หลวงพ่อท่านเล่าให้ฟังอย่างนี้และสันนิษฐานว่า กรรมที่ทำต่อเนื่องมาจากชาติปางก่อน เช่น ทรมานไก่ ทรมานลิง มีจิตปาณาติบาตต่อแมลงสาปและสัตว์ต่างๆ ในชาตินี้ด้วย มันก็หนีกรรมไม่พ้น ต้องเป็นง่อยทนทุกข์ทรมานต่อเนื่องมาจนชาตินี้ภพนี้

ผมกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "เราจะพ้นบาปกรรมอันเนื่องมาจากการปาณาติบาต ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทรมาน ทารุณสัตว์ต่างๆ นี้ขึ้นได้อย่างไร"

ผมเกิดความกลัวขึ้นมา เพราะเมื่อเด็กๆ วัยรุ่นๆ ผมชอบยิงนก ตกปลา ช้อนปลาในบ่อ ยุให้หมากับแมวกัดกัน แบบเด็กๆ ที่ซนๆ

ท่านตอบว่า "เมื่อรู้อย่างนี้แล้วก็อย่าไปทำมันซิ อย่าไปทำอีก แผ่เมตตาให้สัตว์ร่วมโลก ไม่ว่าจะเป็นอะไร เป็นสุขๆ อย่ามีเวรมีภัยต่อกันเลย ผูกไมตรีทางจิตไว้ด้วยเมตตา"

ผมชอบคำนี้มาก คือคำว่า "ผูกไมตรีจิตไว้ด้วยเมตตา ภัยต่างๆ

ที่จะเกิดขึ้นก็ไม่มี

หลวงพ่อเองไม่ธุดงค์ทุกปี ประสบกับสัตว์ร้ายนานาชนิด ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะท่านผูกไมตรีทางจิตกับสรรพสัตว์ทั้งหลายถ้วนหน้านั่นเองเมื่อมันแล้วไปแล้ว ก็แผ่ส่วนกุศล อุทิศส่วนกุศลให้เขา ขออโหสิกรรมเสีย เวรต่างๆ ก็อาจจะบรรเทาเบาบางลง อย่างน้อยทุกข์ทางใจก็จะลดลง ไม่พะวักพะวนถึงบาปกรรมที่ทำไว้ เพราะความประมาทขาดความยั้งคิด ทำไปเพื่อความสนุกสนานชั่วแล่น สุขสนุกสนานบนความทุกข์ของผู้อื่น เมื่อเราคิดได้เราก็หยุด

พร้อมกันก็เอื้อเฟื้อช่วยเหลือเจือจานแก่ทุกชีวิตที่เราพบ แผ่เมตตาผูกไมตรีไว้ด้วยจิตที่เปี่ยมไปด้วยเมตตา และอโหสิ แม้มดจะกัด ผึ้งจะต่อย เราไม่ทำอันตรายแก่ชีวิตเขา ต่อไปสัตว์เหล่านี้ แม้สัตว์ใหญ่เขี้ยวงา ก็ไม่อาจจะทำอะไรเราได้

ดูแต่ช้างนาฬาคีรี ที่ตกมัน ที่เทวทัตปล่อยมาให้ทำร้ายพระพุทธองค์ยังทรุดกายลงนั่งถวายบังคมแทบพระบาท เพราะความเมามันนั้นสยบลงได้ด้วยพระมหากรุณา พระเมตตาของพระองค์ท่าน

ความเมตตาที่พระองค์ทรงมีอยู่ แม้ทุกวันนี้ก็ยังปกป้องมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายอยู่ตลอดเวลา ขอแต่เพียงให้เราน้อมระลึกถึงพระเมตตาคุณพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ไว้ ย่อมจะคลาดแคล้วภัยอันตรายทั้งปวง โลกที่อยู่ได้ทุกวันนี้ เพราะเมตตาค้ำจุนอยู่ถ้าโลกไม่มีเมตตาแล้ว ทั้งคนและสัตว์ในจักรวาลนี้คงไม่มีเหลือ คงสาปสูญไปเหมือนสมัยดึกดำบรรพ์นั่น

ผมกราบเรียนถามท่านอีกว่า "การที่นายบุญเป็นง่อยนั้นน่ะ เป็นเพราะกรรมที่ได้กระทำไว้ในชาตินี้ หรือกรรมแต่ปางก่อน"

หลวงพ่อท่านกรุณาอธิบายว่า "เปรียบเหมือนคนกระหายน้ำ คอยน้ำขึ้นอยู่ที่ท่า พอน้ำขึ้นก็มาตักใส่ตุ่ม ตักตุนไว้ เผื่อต่อๆ ไปกระหายน้ำก็จะได้ดื่ม ได้กิน ทีนี้พอเหนื่อยก็หยุด ตักได้แค่ไหน มันก็แค่นั้น เช่น ตักได้ครึ่งตุ่มแล้วหยุด มันก็ได้ครึ่งตุ่ม การที่หยุดนั้นเปรียบเหมือนชีวิตที่ดับหมดโอกาสที่จะตักตวงต่อไป พอหายเหนื่อยก็ตักใหม่อีก คือตื่นขึ้นมาเปรียบเสมือนเกิดมาอีกครั้ง น้ำก็ยังอยู่ครึ่งตุ่ม เราตักอีกไม่เท่าไหร่ก็เต็มได้อาบ ได้กิน ชุ่มชื่นตลอดไป

ก็เหมือนกับ บุญ อันเราสะสมไว้ครึ่งตุ่มหรือเต็มตุ่ม เราก็ได้ดื่มได้กิน ผลบุญนั้นในชาติภพต่อไป

บาป หรือ อกุศลกรรม ก็เช่นกันมันเหมือนตักอาจมหรืออุจจาระไว้ในตุ่ม พอเหนื่อยก็หยุด หายเหนื่อยก็ตักอาจมต่อ มันจะได้ประโยชน์อะไรที่ไหน ชาติก่อนทำบาปทำกรรมอยู่แล้วชาตินี้เกิดมายังไม่ละเว้น ทำบาปต่อไปอีก ก็จะได้แต่อาจมจนเต็มตุ่ม หาประโยชน์อะไรมิได้ ฉันใด ชาติก่อนแกคงจะทำบาปไว้แยะ พอมาชาตินี้สันดานเดิมมันเกาะติด ก็ทำบาปต่อไปอีก ก็เหมือนตื่นขึ้นมาจากการตักอาจมแล้ว ก็มาตักอาจม คืออกุศลต่อไปอีก มันก็เป็นเช่นนี้

ส่วนแกจะรับบาป รับกรรมรับวิบาก หนักหนาปานใดนั้น จิต-วิญญาณของแกเท่านั้นที่จะทราบ เราไม่อาจจะทราบได้ หน้าที่ของเรามีอย่างเดียวคือ แผ่เมตตาไว้เท่านั้น ก็จะประสบแต่ความสุข ไม่มีใครมารังแกเบียดเบียน

จิตที่เปี่ยมด้วยเมตตานั้น เป็นจิตของชนชั้นพรหม หลวงพ่อท่านกล่าวในที่สุด

ผมก้มลงกราบ พร้อมกับแผ่เมตตาแผ่ไปยังสรรพสัตว์ทั่วโลก

ทันที ขอให้สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนร่วมเกิดร่วมทุกข์ ทุกวันนี้ จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกัน อย่ามามัวตักอาจมใสโอ่ง ใส่ไหอยู่เลย จงหยุดตักอาจมนั้นแล้วตักน้ำบริสุทธิ์ไว้อาบ ไว้กินตลอดทุกชาติ ทุกภพด้วยความสงบสุขเถิด

คุณยายแม้น ผู้เสียสละ

ศิษยานุศิษย์หรือพุทธศาสนิกชนที่ไปนมัสการหลวงพ่อที่วัดวงษ์ฆ้องเมื่อตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ จะต้องเคยเห็นสตรีชราท่านหนึ่งโกนศีรษะ ผ้านุ่งดำ เสื้อขาว ห่มขาว นั่งพับเพียบอยู่ตรงศาลากลางระหว่างกุฏิสงฆ์และกุฏิหลวงพ่อ ท่านผู้นี้หลังโกงเอามากๆ เวลาเดินท่านก้มตัวเหมือนเราเดินหาของอะไรที่ตกอยู่ที่พื้น ท่านมีไม้เท้าอันหนึ่ง รู้สึกว่าจะยาวกว่าตัวท่าน ถือนำทางกันล้มและบอกทางไปในตัว ทั้งนี้เพราะตาท่านมองไม่ค่อยเห็น

ที่น่าขันก็คือ เวลาท่านเดินไปเหยียบสุนัขหรือแมวที่นอนอยู่เสียงร้องของสัตว์ที่ท่านเหยียบนั้น ทำให้ท่านรู้ตัว ท่านจะวางไม้เท้าลงแล้วพนมมือกล่าวขอโทษ ขออภัย พร้อมกับให้ศีลให้พร สัตว์ตัวที่ท่านเดินเหยียบหรือเดินชนนั้นทุกทีไป

ที่พำนักของท่านนั้น คือ กุฏิเล็กๆ หลังโบสถ์

อายุของท่านนั้น ผมคะเนว่าแก่กว่าหลวงพ่อ พวกลูกศิษย์วัดเรียกท่านว่า คุณยายแม้น

ถึงตอนนี้ ผมต้องขออนุญาตเรียนท่านผู้อ่านเสียก่อนว่า นามของบุคคลต่างๆ ในตอนนี้ เป็นนามสมมุติทั้งสิ้น ไม่มีนามจริงเลย แม้แต่นามของคุณยายแม้น ทั้งนี้เพราะลูกหลานว่านเครือของท่านยังมีชีวิตอยู่มากและเป็นใหญ่เป็นโตในประเทศเราก็หลายคน สมกับคำว่า "กรุงศรีอยุธยา

ไม่สิ้นคนดี"

คุณยายแม้น เป็นคนอยุธยา โดยกำเนิด แต่จะไปอย่างไร มาอย่างไรถึงได้มาจำศีลภาวนา เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อ ไม่มีใครทราบ ทราบแต่ว่าคุณยายแม้นอยู่วัดมานานแล้ว อยู่มากว่า 50 ปีแน่ๆ ท่านอยู่ที่วัด ท่านไม่ได้อาศัยข้าววัด หรือเบียดเบียนวัด แต่จะมีสตรีอีกผู้หนึ่ง อายุราวๆ วัยกลางคนมาอยู่ปรนนิบัติรับใช้ โดยนำอาหารเช้าและเพลมาให้ท่าน ซึ่งท่านก็รับประทานนิดเดียว เหลือก็ให้ทานเด็กวัดให้ทานสุนัข แมว นก จิ้งจก ตุ๊กแก กินไปตามเรื่อง พอท่านรับประทานอาหารเสร็จ เก็บถ้วยเก็บชามแล้ว สตรีผู้นั้นก็จะถือปิ่นโตกลับไป ซึ่งก็ได้ปฏิบัติกันดังนี้เป็นประจำ

ปฏิปทาของคุณยายแม้นนั้นน่าสนใจยิ่งนักท่านสวดมนต์ทำ-วัตรเช้า ทำวัตรเย็น ไม่เคยขาด ถ้าเป็นวันพระมีเทศน์ที่โบสถ์ คุณยายจะไปนั่งคอยฟังเทศน์ก่อนใครๆ เมื่อไปถึงก่อนโบสถ์ว่าง ท่านก็จะนั่งสมาธิเงียบอยู่คนเดียว และปกติเมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้ว ท่านจะขึ้นมานั่งที่ศาลากลางคอยฟังธรรมะของหลวงพ่อ ที่ท่านจะแนะนำให้ หรือที่ท่านสั่งสอนแก่ผู้มาฟังธรรมจากท่าน

ใครจะเอาอะไรมาให้คุณยายแม้น แม้แต่น้อย ท่านก็ไม่รับ ท่านจะพูดว่า "ถวายพระเถอะจ้ะ ได้บุญจ้ะ..."

คุณยายแม้นท่านนั่งครึ่งหมอบอยู่ที่ศาลาวัดนั่นแหละ นั่งได้เป็นชั่วโมงๆ ปากก็ภาวนาขมุบขมิบไป คราวหนึ่งผมสงสัย จึงกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "คุณยายแม้นขมุบขมิบปาก ท่องอะไรหรือขอรับ..."

หลวงพ่อท่านตอบว่า "แม่แม้นแกภาวนาครึ่งท่อน"

คำตอบของหลวงพ่อนี้ ผมงง ไม่ว่าใครๆ หรอกครับ แม้คุณ

ผู้อ่านก็ต้องงง ภาวนาอะไรครึ่งท่อน

ลูกศิษย์หลวงพ่อคนหนึ่ง ชื่อไชโย เป็นเด็กวัยรุ่นๆ รุ่นเดียวกับผม ถึงกับหัวร่อด้วยความสงสัย ผมจึงกราบเรียนถามท่านว่า

"ภาวนาครึ่งท่อนหมายความว่าอย่างไรขอรับกระผม..."

หลวงพ่อท่านเมตตา เล่าให้ฟังดังนี้

"คือว่าวันหนึ่งแม่แม้น แกมานั่งฟังหลวงพ่ออยู่ที่หน้าศาลานี่ ลูกศิษย์กลุ่มหนึ่งมาจากกรุงเทพฯ ก็มาหาอย่างเคย เขาปรารภว่า อยากจะทำมาหากินทำอะไรให้มันรุ่งเรืองถาวร อยากจะได้คาถาจากหลวงพ่อไปท่องเจริญภาวนาจะได้เจริญๆ หลวงพ่อก็ให้คาถาไปและบอกว่าคนท่องคาถานี้ต้องถือศีล 5 นะ ถ้าไม่ถือศีล 5 คาถาจะไม่ศักดิ์สิทธิ์ ว่าแล้วหลวงพ่อก็ให้พวกเขารับศีลเรียกว่า นิจศีล คือถือเป็นนิตย์ จากนั้นก็ให้คาถา

ตั้งนโม 3 จบเสียก่อน แล้วว่า "อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อิติปิโส ภะคะวา นะโมพุทธายะ สัพพะลาภะ ภะวันตุ เม ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสาติ"

หลวงพ่อท่านให้บูชาคาถานี้เป็นนิตย์ อย่าเว้น จะมีลาภเจริญรุ่งเรือง ท่านว่า ต่อมาทุกคนที่ไปหาท่านก็เจริญรุ่งเรืองด้วยกันทุกคน มีความสุขดังปรารถนา

ผมได้ยินคาถาเข้า ผมก็ลงมือควานหาดินสอปากกาทันที นายไชโยรู้ใจ รีบฉีกกระดาษ ส่งดินสอดำมาให้ผมก็เลยจด แล้วก็ท่องมาเป็นนกแก้วนกขุนทองเรื่อยมา จนต่อมาบวชแล้วจึงได้เข้าใจว่าคาถาท่อนแรกนั้นระลึกถึงพระพุทธคุณ ตอน สัพพะลาภะ นั้น หมายถึงว่า อย่าให้เจ็บไข้ จะได้ทำมาหากินต่อไป เพราะความไม่ป่วยไข้นั้นเป็นลาภที่สุดแล้ว

ส่วน ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา นั้น ท่านก็บอกให้รู้เหมือนกัน

ในตอนนั้น แต่ผมจำไม่ได้ มาเข้าใจตอนบวชเหมือนกัน ว่านั่นคือสูตรสำเร็จในการงาน ที่เรียกว่า อิทธิบาท 4

ผู้ใดมีอิทธิบาท 4 ประจำอยู่ในใจตลอดเวลาแล้ว ผู้นั้นไม่มียากจน และการงานใด หรือชีวิตใด ที่ปราศจากศีลแล้ว งานนั้นหรือชีวิตนั้น มีแต่ความวิบัติ หลวงพ่อท่านจึงให้รับศีลก่อนแล้วให้ถืออยู่เป็นนิตย์ การมีศีลนั้นก็เป็นบ่อเกิดแห่งทรัพย์สมบัติอยู่แล้ว กว่าผมจะเข้าใจท่าน ก็โน่นอีกตั้งยี่สิบกว่าปี คือ ตอนที่บวชแล้วนั่นแหละ

ทีนี้ คุณยายแม้น นั่งฟังอยู่ด้วยท่านมีลูกหลานว่านเครือแยะ จึงอยากให้ลูกหลานรุ่งเรือง ร่ำรวย เป็นใหญ่ เป็นโต เป็นเจ้าคนนายคน ท่านก็จำคาถาไว้ ไม่มีการจด เพราะท่านอ่านเขียนไม่ออกอยู่แล้ว ท่านก็จำหัวจำท้ายมา ภาวนา

คุณยายแม้นน่ะ ท่านไม่อยากจะร่ำจะรวยอะไรอีกแล้ว เพราะท่านอายุมาก ท่านก็เอาแต่พอจำๆ ได้ เลยเหลือเพียง "อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อิติปิโส ภะคะวา จิตตะ วิมังสา" ท่านก็ภาวนาอย่างนี้มาเป็นสิบๆ ปี มีสมาธิดีเหมือนกัน

หลวงพ่อท่านว่า แถมยังบอกอีกว่า ไม่ถึงครึ่งท่อนก็ยังทำให้สมาธิดี แค่ภาวนา "อะระหังสัมมาสัมพุทโธ" แค่นี้ก็ดีถมไปแล้ว...แต่ท่านก็ยังว่าแม่แม้นแกภาวนาคาถาครึ่งท่อนอยู่ดี

จะเป็นเพราะคุณยายแม้นท่านมีเมตตา ถือศีลอยู่เป็นนิตย์ ภาวนาเป็นประจำ แม้จะครึ่งท่อนก็ยังมีสมาธิจิตใจท่านมีกิเลสน้อยมาก เพราะไม่เห็นท่านโกรธใคร ว่าใคร ศิษย์วัดยังกล่าวว่า ถ้าคุณยายแม้นด่าว่าใครแล้ว เจ้าคนนั้นซวยตลอดชาติ ท่านไม่อยากได้ของใคร ใครมาหา มา

กราบไหว้ ท่านก็พูดว่า ไหว้พระเถอะจ้ะ ถวายพระเถอะจ้ะ...ได้บุญ คุณยายแม้นเป็นใครมาแต่ไหน ไม่มีใครทราบ ที่จะทราบก็เพียงคนเดียวคือหลวงพ่อเท่านั้น และก็ไม่มีใครกราบเรียนถามท่านด้วย

จนวันหนึ่งผมไปวัด ได้รับทราบจาก ไชโย ศิษย์ก้นกุฏิของหลวงพ่อว่าคุณยายแม้นตายเสียแล้ว อีกวันเดียวก็จะได้ 90 ปีเต็ม ท่านถึงแก่กรรมในกุฏิของท่านนั่นเอง

ผมซักไซ้ไล่เลียงกับไชโยว่า คุณยายแม้นเป็นอะไรจึงได้เสีย ป่วยไข้เป็นอะไร มีญาติลูกหลานมาหาหรือเปล่ามีใครช่วยเหลือท่านบ้าง ทั้งนี้เพราะผมสงสารท่าน ไปทีไรก็เห็นท่านนั่งพนมมือหมอบที่ศาลา หน้ากุฏิหลวงพ่อเป็นประจำ ใครไหว้ท่าน ท่านก็ให้พร "จำเริญ ๆ เถิดพ่อคุณแม่คุณ อายุมั่นขวัญยืนจ้ะ" ท่านพูดอยู่แค่นี้ พูดจนนกขุนทองที่ศาลาจำได้ นกตัวนั้นก็ทำเสียงเหมือนท่านเสียด้วยซี

ไชโยบอกว่า ยังไงก็ไม่ทราบก่อนที่คุณยายจะเสียสักสองสามวัน คุณยายบอกให้คนเอาปิ่นโตมาส่งไปเชิญลูกหลานท่านมาที่วัดมากันหลายคน นั่งกันเต็มกุฏิของคุณยายแล้วทราบว่าคุณยายเล่าอะไร ๆ ให้ลูกหลานฟังแยะ ท่านพูดจนเหนื่อย สุดท้ายท่านบอกว่า อายุท่านไม่ถึง 90 ปีหรอก เรือมันผุแล้ว มันจะจมแล้ว ลูกหลานท่านก็นั่งฟัง ก็เห็นท่านดี ๆ พูดได้สติดี ไม่เจ็บไข้อะไร แต่รู้สึกว่าวันต่อ ๆ มา ลูก ๆ หลาน ๆ ก็มาหาท่านทุกวัน ท่านก็พูดแต่ว่า ท่านน่ะไม่ถึง 90 ปีหรอก ก็ไม่มีใครเชื่อ เพราะอีก 4-5 วัน ท่านก็อายุครบ 90 ปีอยู่แล้ว

เช้าวันหนึ่ง คุณยายแม้นไม่ขึ้นไปที่ศาลา แต่ฝากดอกไม้ ธูป เทียน ให้คนที่เอาอาหารมาส่ง ไปกราบหลวงพ่อว่า ฝากดอกไม้ ธูป เทียน มาขอนมัสการเป็นครั้งสุดท้าย และขอลาหลวงพ่อด้วย และขอระลึกพระคุณที่

เมตตาให้มาปฏิบัติธรรม ได้อยู่อาศัยที่วัดจนบัดนี้

หลวงพ่อท่านรับดอกไม้ ธูป เทียนแล้ว ก็ให้คนไปดู ก็ไชโยนั่นแหละเป็นคนวิ่งลงไป แล้วก็ขึ้นมากราบเรียนท่านว่า คุณยายนอนตะแคงหันหน้าเข้าฝา สงบนิ่งเฉยอยู่ หลวงพ่อท่านก็ไม่ว่าอะไร เป็นแต่ว่าท่านสั่งว่าเย็นนี้ให้ใครเอาข้าวที่มี มาทำเป็นข้าวต้ม ไปป้อนคุณยายที มื้อเดียวก็พอท่านสั่งอย่างนี้

พอตกเย็นวันนั้น ไชโยกับเพื่อนอีกคนก็ลงไปหาคุณยายที่หลังโบสถ์เอาข้าวต้มไปป้อนให้ พลางก็บอกคุณยายว่า "หลวงพ่อให้เอามาให้ยายรับประทาน"

คุณยายยกมือไหว้ แล้วรับประทานข้าวต้มไปสักสามสี่ช้อน ท่านก็บอกว่า "พอแล้ว" แล้วก็ให้ศีลให้พรตามเคย แต่เสียงท่านค่อยลงไปมาก

เช้าวันรุ่งขึ้น ไชโยนึกเป็นห่วงคุณยาย ก็ลงไปดู เห็นคุณยายนอนตะแคงหันหน้าเข้าฝาตามเดิม ด้วยอาการสงบ พอขึ้นมา หลวงพ่อท่านถามไชโยก็ตอบท่านว่า "คุณยายยังไม่ตื่น ยังนอนอยู่"

หลวงพ่อท่านก็ตอบว่า "หลับไม่ตื่น ฟื้นไม่มี หนีไม่พ้น" จากนั้นท่านก็พนมมือ สวดมนต์แผ่เมตตา อุทิศส่วนกุศลทันที

ไชโยนึกเอะใจ ก็รีบวิ่งลงไปที่เรือนคุณยายอีกที ทีนี้จับตัวท่านดูปรากฏว่าเย็นชืด ตัวแข็ง จึงรู้ว่าคุณยายเสียแล้ว จึงรีบวิ่งมากราบเรียนหลวงพ่อว่า "คุณยายแม้น เสียแล้ว"

หลวงพ่อท่านบอกว่า "แม่แม้นเสียตอนอายุจะย่างเข้า 90 ปี แสงอาทิตย์สว่างเมื่อไหร่ ก็ไปรับบุญชาติหน้าเมื่อนั้น แม่แม้นแกเสียตอนตีห้ากว่าๆ แกรู้ของแกล่วงหน้าว่าจะหมดขัยเมื่อไหร่ แกถึงได้มาลาเมื่อวานนี้"

พูดจบ หลวงพ่อท่านก็ให้เอาดอกไม้ ธูป เทียน ที่คุณยายให้มากราบลา ไปวางไว้ที่ระหว่างมือทั้งสองของคุณยาย แล้วให้เด็กที่วัดไปบอกหลานๆ ของท่านในตลาดให้ทราบ

นี่คือคำบอกเล่าของไชโย ที่เล่าให้ผมฟัง

คุณยายแม้นเป็นใครมาแต่ไหนนั้น ต้องแบ่งเล่าออกเป็น 2 ตอน ตอนหนึ่ง ทราบจากหลวงพ่อ และตอนที่สองเป็นปริศนาธรรมที่ท่านกล่าว ซึ่งผมจะนำมาเรียบเรียบให้คุณๆ ผู้อ่านได้ทราบและพิจารณาต่อไป

เมื่อราวๆ 90 ปีเศษมาแล้ว ที่ตำบลนาโสน อำเภอชัยบาดาล จังหวัดลพบุรี มีครอบครัวผู้มีอันจะกินครอบครัวหนึ่ง ผู้เป็นบิดาทำมาหากินด้วยการรับซื้อพืชผลไม้ ที่ชาวบ้านนำมาขายจากไร่ จากสวน แล้วส่งขาย การทำมาหากินเจริญรุ่งเรือง ก็ร่ำรวยขึ้นครอบครัวนี้มีบุตรชาย 2 คน ก็เจริญเติบโตดี ต่อมาอีกหลายปี ห่างกันร่วม 10 ปี ฝ่ายมารดาก็ตั้งครรภ์อีกครั้งในการตั้งครรภ์ครั้งนี้ ทั้งบิดาและมารดา ต่างก็ฝันเป็นนิมิตเหมือนกันทั้งคู่ ซึ่งก็แปลกประหลาดพิสดารมาก

กล่าวคือฝ่ายบิดาฝันว่า มีเทพยดาลอยลงมาหา แล้วบอกว่าจะเอาของดีจากสวรรค์มาฝากเลี้ยง แล้วก็ยื่นมือส่งของอย่างหนึ่งให้ ฝ่ายบิดาก็ยื่นมือออกไปรับ พอจะมองดูว่าที่อยู่ในมือนั้นอะไร ก็พอดีตกใจตื่น

ส่วนทางฝ่ายมารดาก็เช่นกันฝันตอนใกล้รุ่งว่า วันหนึ่งไปทำบุญฟังเทศน์ ที่วัดใกล้ๆ บ้าน ขณะที่เดินทางกลับบ้านก็พบสตรีผู้หนึ่งในฝันนั้นว่าสตรีนั้นรูปร่างหน้าตาสวยงามมากขนาดยืนอยู่ห่างๆยังได้กลิ่นประทินของหอมชื่นใจ สตรีผู้นั้น ท่านเดินมาหาแต่การเดินของสตรีผู้นั้น เท้าทั้งสองหาได้สัมผัสพื้นดินไม่ เมื่อสตรีนั้นมาใกล้ตัวก็พูดว่า "เอาดอกสาละนี้ไปบูชาพระซิ หอมมากนะ" ว่าแล้วก็ส่งดอกไม้ที่ถือมาให้ แกก็รับไว้ กลิ่น

ดอกไม้นั้นหอมตลบไปทั่ว พอเงยหน้าขึ้นมาอีกที สตรีท่านนั้นก็ลอยห่างออกไปเสียแล้ว แกก็ยกมือไหว้ เพราะนึกว่าอย่างไรๆ เสียสตรีท่านนั้นก็คงเป็นเทพธิดาองค์หนึ่งแน่ๆ

พอรุ่งขึ้น ทั้งคู่ก็เล่าเรื่องที่นิมิตเล่าสู่กันฟัง จากนั้นก็พากันไปทำบุญที่วัดอย่างเคย แล้วก็เล่าความฝันของแต่ละคนให้หลวงพ่อที่วัดฟัง หลวงพ่อที่วัดนาโสมนั้นก็ยิ้มแย้ม ชื่นชมยินดีพลางกล่าวว่า

"คุณโยมจะได้บุตรหรือธิดาอีก 1 คน คนนี้เทพส่งมาจากสวรรค์ เป็นผู้ที่มีวาสนาบุญญาธิการ และมีธรรมะสูง ครอบครัวจะมีความสุข ความเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไปอีก"

บิดามารดาทั้งสองได้ฟังแล้วก็ปลื้มปีติอย่างยิ่ง

และแล้วก็เป็นความจริง ต่อมาฝ่ายมารดาก็ตั้งครรภ์ ระหว่างตั้งครรภ์ก็ไม่แพ้ ไม่ป่วยไข้อย่างใด แถมยังทำมาค้าขึ้น ร่ำรวยขึ้นไปอีก เมื่อครบกำหนดก็คลอดออกมา เป็นเด็กหญิงผิวพรรณสะอาดสดใส หน้าตาน่ารักน่าชัง สวยงามอย่างเทพธิดาในฝันที่ฝันเห็น ทั้งคู่จึงพร้อมใจกันตั้งชื่อว่า "แม้น" เพราะหน้าตาเหมือนนิมิตในฝันนั่นเอง

เมื่อเจริญวัยขึ้น แม้นก็มีปฏิปทาในการทำบุญสุนทาน มีจิตน้อมนำในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ มีจิตเมตตาต่อสัตว์ต่างๆ อย่างมากมาย ผิดกับเด็กทั่วไป

อย่างครั้งหนึ่งหนูแม้นเห็นแมลงสาบตัวหนึ่งขาขาด นอนหงายดิ้นอยู่หนูแม้นสงสารแมลงสาบตัวนั้นเป็นอย่างยิ่ง รีบไปจับแมลงพลิกคว่ำเพื่อให้สัตว์นั้นเดินได้ แต่แมลงสาบนั้นก็ไม่สามารถจะเดินได้เหมือนปกติ เพราะขาขาดไป หนูแม้นนั่งร้องไห้สงสารแมลงสาบนั้นว่า มันคงเจ็บปวดทนทุกข์ทรมาน ร้อนถึงแม่ต้องมาปลอบใจ

และอีกครั้งหนึ่ง หนูแม้นเดินไปหลังบ้าน เห็นงูกำลังกินเขียดอยู่ เขียดส่งเสียงร้องอย่างดังและโหยหวนเหมือนขอชีวิต แต่งูก็กลืนลงไปๆ ทีละน้อยๆ หนูแม้นทนไม่ไหวต่อเสียงและภาพนั้นรีบวิ่งขึ้นบ้านมาบอกให้พ่อไปช่วยเอาเขียดออกจากปากงูให้ที แต่สายไปเสียแล้ว เขียดถูกกลืนไปหมดก่อนที่พ่อจะไปถึง พ่อทำท่าจะตีงูตัวนั้น แต่หนูแม้นซึ่งมีน้ำตานองหน้าเพราะสงสารเขียดน้อยตัวนั้นก็ยึดมือพ่อไว้ แล้วร้องว่า "พ่ออย่าไปทำเขา...พ่ออย่าไปทำเขา" ปล่อยเขาไป...ปล่อยเขาไป...อย่าฆ่าเขาพ่อ" ดังนี้เป็นต้น

หนูแม้นจะลุกขึ้นแต่เช้ามืด มาใส่บาตรแทนพ่อแทนแม่ทุกวัน และก็หนูแม้นนี่อีกแหละที่ชวนพ่อแม่ไปวัดไปทำบุญ ไปฟังเทศน์ ไม่ว่าจะมีผ้าป่าทอดกฐิน ทำบุญเจดีย์ข้าวสาร เจดีย์ทราย สร้างโบสถ์ สร้างศาลาอะไรในวัด หนูแม้นซึ่งอายุเพียง 7-8 ขวบ พอรู้เรื่องการบุญเข้า จะรีบชวนพ่อแม่ไปทำบุญทันที และเวลาฟังเทศน์ หนูแม้นจะนั่งฟังนิ่งจนจบ

ที่แปลกที่สุดก็คือ ตอนที่หนูแม้นอายุเพียง 4 ขวบ พูดยังไม่ชัดดี หนูแม้นสามารถอาราธนาศีล 5 กล่าวคำถวายสังฆทาน เป็นภาษาพระ คือภาษาบาลีได้อย่างฉะฉาน ไม่มีผิดพลาด เวลาพระให้ศีล หนูแม้นจะกล่าวรับด้วยเสียงดังฟังชัด

ท่านสมภารที่วัดกล่าวให้ความเห็นว่า "ที่หนูแม้นเป็นดังนี้เพราะหนูแม้นมีบุญเก่าสะสมมาแต่ชาติปางก่อนและเป็นผู้ที่เคร่งครัด ในพระ-ศาสนาถือศีลกินเพล เข้าวัดเข้าวาเป็นประจำเมื่อสิ้นบุญแล้วกลับมาเกิดใหม่ก็เลยเกิดเป็นคน สัญญาเก่าๆ ที่ยังไม่ทันเลือนรางไปก็กลับมา และเมื่อเกิดมาในชาติภพ ในภูมิที่ดีเช่นนี้อีก ก็จะเป็นโอกาสให้หนูแม้นได้สะสมบุญบารมีต่อไป แม้ว่าหนูแม้นไม่สามารถจะระลึกชาติที่แล้วได้ก็ตาม"

เมื่อเจริญวัยขึ้น หนูแม้นก็ยิ่งมีคุณธรรม ศีลธรรม มีเมตตามากขึ้นๆ ตามลำดับ หน้าตา กิริยา วาจา สวยสดงดงาม เป็นที่รักใคร่ของพ่อแม่และญาติพี่น้องทุกคน

ต่อมา หนูแม้น ได้กลายเป็นนางสาวแม้น ก็ได้มีครอบครัว โดยได้ทำวิวาห์มงคลกับชายหนุ่มลูกผู้มีอันจะกินในเมืองลพบุรีนั่นเอง ชีวิตครอบครัวของอำแดงแม้นก็เจริญรุ่งเรืองราบรื่นมาเป็นลำดับ และสิ่งที่ขาดไม่ได้คือจะต้องไปฟังเทศน์ ปฏิบัติธรรมที่วัดใกล้บ้านทุกวันพระ ถือศีล 8 ทุกวัน โกนและวันพระ จากนั้นจะออกจากวัดไปกราบพ่อแม่ ดูแลสารทุกข์สุกดิบของบุพการีทั้งสอง เอื้อเฟื้อช่วยเหลือเจือจานแก่ท่านทั้งสอง เสร็จแล้วก็ให้ทานสัตว์ ปล่อยนก ปล่อยปลา ช่วยให้อาหารสัตว์พิการ นอกเหนือจากใส่บาตรสังฆทานเป็นประจำ ก็น่าจะเจริญใจเจริญสุขดีด้วยกุศลผลบุญผลทานอันนั้น

แต่การกระทำเช่นนี้ สามีอำแดงแม้น ไม่เห็นด้วยเท่าไหร่ และไม่สบายใจทุกครั้งที่แม่แม้นทำบุญให้ทาน เพราะแกหาว่าเป็นการสิ้นเปลืองเป็นรายจ่ายที่ไม่มีผล ไม่เหมือนกับจ่ายให้คนจนกู้มันมีดอกมีผลทุกเดือน ซื้อข้าวซื้อพืชผลกักไว้ตุนไว้ พอราคาดีก็ขายไป มันเห็นเม็ดเงินเป็นผลชัดๆ ถึงกระนั้นก็ไม่กล้าจะขัดใจแม่แม้นรุนแรงนัก เพราะแม่แม้นแกเอาทรัพย์ของแกมาทำบุญให้ทาน แต่ก็ไม่วายเสียดายอยู่ตลอดมา

การต่อมา แม่แม้นมีบุตร 1 คน เป็นชาย หน้าตาน่ารักน่าชัง เป็นที่สนิทเสน่หาของบิดาและมารดายิ่งนัก แต่บิดานั้นออกจะรักมาก ตามใจมากไม่เคยที่จะขัดใจหรือลงโทษเด็กเลยแม้ว่าเด็กจะซนก็ตามแต่ทั้งคู่ก็อยู่ด้วยกันดีมาตลอด จนกระทั่งบิดามารดาของแม่แม้นถึงแก่กรรมลงทั้งคู่ด้วยโรคชรา ทรัพย์สมบัติของพ่อแม่จึงตกอยู่กับแม่แม้น ซึ่งเป็นลูกสาว

คนเดียวของท่านทั้งสอง แต่แม่แม้นก็ไม่ได้มีความยินดียินร้ายอะไรกับทรัพย์สมบัติที่ได้มา มีแต่ความเศร้าโศกเสียใจระลึกถึงแต่พ่อแม่ที่ให้กำเนิดและเลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย จนมีหลักมีฐานเห็นปานนี้

ในเวลาต่อมา ครอบครัวของแม่แม้นก็ได้ย้ายมาตั้งหลักฐานทำมาค้าขายที่อยุธยา โดยขายที่ขายทางที่ลพบุรีแล้วมาหาซื้อบ้าน ซื้อที่ในตลาดอยุธยานี่ สามีแม่แม้นก็ทำมาค้าขายอย่างเดิมแต่ว่าได้ขยายกิจการให้ใหญ่โตขึ้น มีการรับซื้อข้าวเปลือกข้าวสารแล้วขายส่ง ทำให้กำไรมากขึ้นฐานะดีขึ้น

ยิ่งฐานะดีขึ้น แม่แม้นก็ยิ่งทำบุญหนักขึ้น มีการอุทิศเงินสร้างวัด สร้างศาลาการเปรียญ สร้างโบสถ์ วิหาร บวชพระ บวชเณร ทอดผ้าป่า สังฆทาน กฐิน ทุกอย่าง แล้วก็น้อมจิตอุทิศส่วนกุศลให้แก่บิดามารดาผู้มีบุญคุณเสมอมามิได้เว้น วัดต่างๆ ต่างก็ทราบกิตติศัพท์ในการทำบุญของแม่แม้นอยู่เรื่อยมา ใบฎีกาเรี่ยไรต่างๆ ก็มีมาสู่แม่แม้นเสมอ ซึ่งแม่แม้นก็ไม่ขัดสักราย

ส่วนลูกชายของแม่แม้นก็โตขึ้นเป็นหนุ่ม หน้าตาสะอาดหมดจด ช่วยพ่อแม่ทำงานทำการอย่างขยันขันแข็งเป็นที่ปลาบปลื้มยินดีแก่พ่อแม่ยิ่งนัก ซึ่งต่างก็พูดว่า

"เป็นเพราะบุญแม่แม้นที่มีใจบุญสุนทาน เมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์และสัตว์อยู่เสมอ ตลอดจนการทำบุญในพระศาสนามาตลอด กุศลผลบุญจึงตอบแทนเห็นปานนี้"

ต่อมาบิดาได้ไปสู่ขอบุตรสาวของชาวบ้านอรัญญิกผู้หนึ่ง ซึ่งมีเชื้อมีสาย หน้าตาดี มาให้เป็นภรรยาของลูกชาย โดยปลูกเรือนหอให้อยู่ใกล้เคียงกับบ้านเดิม

สตรีที่เป็นภรรยาของลูกชายนั้นนิสัยออกจะตรงกันข้ามกับรูปร่างหน้าตา เธอเป็นผู้ที่มีหน้าตาสวยงาม แต่จิตใจและมารยาทนั้นโหดร้าย ไม่มีความเคารพนบนอบต่อบิดามารดาของสามีไม่มีความยำเกรงต่อสามีเลยแม้แต่น้อยมีแต่แง่งอน โกรธ ดุร้าย ปากกล้า สามีไม่อยากเดือนร้อนรำคาญ ไม่อยากทะเลาะเบาะแว้ง ก็เงียบๆ ยอมๆ ภรรยาก็ได้ใจ ก้าวร้าวหนักขึ้น เห็นแก่ได้ทุกอย่าง ทั้งนี้โดยการชี้นำและสั่งสอนจากญาติๆ ของเธอวันหนึ่งๆ ไม่มีการทำอะไรเลย มีแต่จะหาโอกาสกอบโกยหยิบฉวยทุกอย่างเอาเป็นของตัว แล้วก็ส่งเสียไปยังบ้านของตน

เรื่องนี้พ่อแม่สามีก็รู้ แต่ก็เห็นว่าเล็กๆ น้อยๆ ก็ปล่อยไป ลูกสะใภ้ก็ได้ใจ กำเริบเสิบสาน ถึงกลับกล่าวกระทบกระเทียบเปรียบเปรยบิดามารดาของสามีบ่อยครั้งแต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นแม่แม้นก็บ่นได้คำเดียวว่ามันกรรมของเรา แต่ว่าถ้าลูกมีความสุขแล้ว แม่ก็ไม่ว่าอะไร

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้เรื่อยมา จนแม่แม้นอายุร่วมเข้า 80 ปี ลูกชายก็อายุกว่า 50 ปี มีลูก 3 คน ซึ่งหลานๆ ก็รักใคร่ย่าแม้นทุกคน วิ่งไปมาหาสู่ย่าแม้นเสมอ ลูกสะใภ้แม่แม้นเห็นว่าบ้านแม่ของสามีใหญ่โต แต่มีคนอยู่เพียง 2 คน คือพ่อและแม่สามีเท่านั้น ส่วนของตัวนั้นเดิมเป็นเรือนหออยู่กัน 2 คน ต่อมามีลูกอีก 3 คน บ้านเรือนก็ชักจะคับแคบ จึงอยากจะให้บ้านของตนกว้างขวางขึ้น แต่ที่ดินที่จะขยายออกไปเพื่อสร้างบ้านใหม่นั้น ไม่กว้างขวางพอ เพราะติดบ้านเรือนใกล้เคียง ลูกสะใภ้แม่แม้นจึงให้หลานทั้ง 3 คน ไปอยู่ที่เรือนปู่ย่า ส่วนตัวนั้นอยู่กัน 2 คน แม่แม้นและสามีก็ไม่ว่าอะไร เพราะรักหลาน

พอหลานมาอยู่ด้วยได้ไม่นานสามีแม่แม้นก็ตายลง เหลือเพียงแม่แม้นคือ ย่า อยู่คนเดียว ลูกสะใภ้จึงบอกให้สามีพูดกับย่าแม้นว่า "ให้

แลกกัน คือให้ย่าแม้นไปอยู่ที่เรือนหอเดิมของเขาและเรือนใหญ่นั้นให้ครอบครัวเขามาอยู่แทน"

แม่แม้นแกไม่อยากขึ้นบันไดเพราะบ้านมี 2 ชั้น แก่แล้ว ไม่มีแรงขึ้นๆ ลงๆ แต่แล้วในที่สุดก็ต้องยอมลูกชาย โดยย้ายไปอยู่เรือนลูกชายซึ่งย่อมกว่าแยะ ข้าวของขนไปไม่หมดก็ทิ้งไว้ที่เรือนใหญ่

ต่อมากิจการต่างๆ ทรัพย์สินต่างๆ ที่มี ลูกสะใภ้ก็เสนอสามีว่า "แม่แก่แล้ว หูตาไม่ดี หลงๆ ลืมๆ ควรจะจัดการทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทองต่างๆ แทน ไม่ควรปล่อยให้ต้องลำบากอีกต่อไป"

ฝ่ายสามีเห็นความปรารถนาดีของภรรยา ก็เห็นด้วย จึงเข้าไปพูดกับแม่

ฝ่ายแม่แม้นก็เอ่ยว่า "ก็ฉันยังไม่ตาย ขออาศัยเก็บกินไปก่อน เอาไว้ตายเมื่อไหร่ค่อยเอาไป ลูกก็มีคนเดียว พี่น้องก็ร่อยหรอไม่มีใครแล้ว ทรัพย์สมบัติมันจะไปไหน มันก็ตกอยู่กับลูกชายวันยังค่ำ"

สามีไปเล่าให้ภรรยาฟัง ทางภรรยานั้นก็ไม่เห็นด้วย หากว่าแม่ผัวเป็นอะไรไปมันจะยุ่งยากทีหลัง จึงให้สามีไปขอโอนโฉนดที่ดินที่อยู่เป็นชื่อของตนก่อน ไม่ใช่ชื่อสามี เพราะไม่ไว้ใจ เผื่อเป็นอะไรไปจะลำบากอีก

ลูกชายแม่แม้นก็ไปพูดกับแม่ขอโอนชื่อใส่โฉนดที่ดินที่มีทั้งหมด โดยให้แม่เซ็นชื่อในหนังสือที่เอามา

แม่แม้นไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรแล้วตาหูก็ไม่ค่อยจะดี แกก็เซ็นชื่อลงไปในใบยินยอมโอนโฉนดให้แก่ลูกสะใภ้โดยยอมยกให้ทั้งที่ดินและทรัพย์สินที่ปลูกสร้างอยู่ทั้งหมด ในที่สุดการโอนก็เรียบร้อย ทุกสิ่งทุกอย่างตกไปอยู่ในมือลูกสะใภ้จนหมดสิ้น แม่แม้นไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย!

เค้าแห่งความมืดทะมึนเริ่มขึ้นปกติย่าแม้นจะมาอาศัยนอนเล่นที่บ้านเดิมในเวลากลางวัน ซึ่งกว้างขวางเย็นสบาย พอตกเย็นรับประทานอาหารแล้ว ก็จะเดินกลับไปยังเรือนของตนคือเรือนหลังเล็กที่ปลูกเป็นเรือนหอให้ลูกชายแต่เดิม

วันหนึ่ง ลูกสะใภ้ก็บอกว่า "แม่แก่แล้ว เดินไปเดินมาไม่ดี อาจจะหกล้มพลาดพลั้งได้ เดี๋ยวจะให้เด็กเอาอาหารไปให้ ย่าแม้นรับประทานที่บ้านทั้ง 3 เวลา

เมื่อถึงเวลาเอาอาหารไปให้ ลูกสะใภ้จะเลือกเอาอาหารที่เลวๆ ไม่มีรสไม่มีชาติอะไร คือสักแต่ว่าส่งไปก็แล้วกัน ทางลูกชายก็ไม่รู้เรื่องเพราะต้องทำมาหากิน

หลังจากนั้นย่าแม้นจะมานั่งๆ นอนๆ ที่เรือนใหญ่ก็ไม่ได้ เพราะลูกสะใภ้ไม่ค่อยเต็มใจ อ้างว่าเดี๋ยวจะมีแขกไปใครมา แม่แก่แล้ว อย่าเดินมาเลย

ย่าแม้นรู้สึกเสียใจ เศร้าใจ แต่ก็ยอม ยอมเสียสละ ทนอยู่ทนกินไปวันๆ ตกลงย่าแม้นไม่มีสิทธิ์ไปเรือนใหญ่ของตนแล้ว

ต่อมา ลูกสะใภ้เห็นควรแบ่งที่ดินขาย เอาเงินมาลงทุนต่อ ทั้งๆ ที่ฐานะก็ดีมากอยู่แล้ว จึงปรึกษาสามี จะขายที่ดินที่ปลูกเรือนหลักเล็ก ทีแรกสามีก็คัดค้านอยู่ แต่ในที่สุดก็ยอมตามใจภรรยา

แต่การณ์กลับตรงกันข้าม แทนที่จะขายที่ตรงที่ปลูกบ้านเล็ก เขากลับขายที่ทั้งหมด ทั้งบ้านเล็กบ้านใหญ่ซึ่งมีที่ในทำเลดีร่วมๆ ไร่ ที่เป็นเช่นนี้เพราะลูกสะใภ้ต้องการจะกำจัดแม่ผัวนั่นเอง

ในที่สุด ทั้งที่ ทั้งบ้าน ก็ขายไปให้แก่พ่อค้าต่างด้าวใกล้เคียง และเจ้าของที่เดิมก็จะต้องออกจากบ้านภายใน 30 วัน ย่าแม้นไม่รู้เรื่องนี้เลย

เพราะลูกสะใภ้ปิดเงียบ

วันหนึ่ง ย่าแม้นเดินออกไปนอกบ้าน เพราะตามปกติย่าแม้นเป็นคนเอื้อเฟื้อเจือจานอยู่แล้ว บ้านใกล้เรือนเคียงได้รับของกำนัลจากย่าแม้นเสมอบ้านละเล็กละน้อยสุดแต่มี สุดแต่ได้วาจาก็โอภาปราศรัย เป็นที่รักใคร่ของผู้คนในละแวกนั้น ชาวบ้านแถบนั้นจึงถามว่า "ย่าแม้น จะไปอยู่ที่ไหนรึ เห็นขายที่ขายทางบ้านให้เถ้าแก่เขาไปหมดแล้ว"

ย่าแม้นก็ตอบว่า "ย่าจะไปอยู่ไหน ย่าก็อยู่นี่แหละ แก่จนป่านนี้แล้วจะไปสร้างบ้านสร้างเรือนที่ไหนอีก"

"อ้าว...ย่าไม่รู้รึว่าแม่พิศ ลูกสะใภ้ย่าน่ะ เขาขายที่ขายบ้านย่าแม้นให้เถ้าแก่เขาไปหมดแล้ว เจ้าของใหม่เขาจะให้ย้ายออกในเดือน 10 ต้นเดือนนี่แล้ว"

ย่าแม้นงง เหมือนถูกตีหัว

"ไหน! ว่ายังไงนะ ที่บ้านฉันน่ะรึขายแล้ว ใครขาย ก็มันเป็นที่ของฉัน ฉันยังไม่ขาย แล้วใครจะขายได้"

"ไม่รู้ซิ เห็นแม่พิศแกใส่ทองเหลืองอร่ามไปหมด แกว่าแกขายที่ได้แล้ว จะไปซื้อที่ใหม่อยู่"

ย่าแม้นค่อยๆ เดินกลับเข้าบ้านคอยพบลูกชาย ซึ่งไปค้าขายแถบอ่างทองลพบุรีโน่น นานๆ จึงจะกลับสักที

ส่วนแม่ลูกสะใภ้ก็บอกย่าแม้นว่า "แม่ ฉันขายที่ไปหมดแล้ว เราจะไปอยู่ที่อื่น แม่จะไปอยู่ที่ไหนก็สุดแต่แม่นะ เราจะไปอยู่กันเพียงครอบครัวเราเท่านั้น"

ย่าแม้นเข่าอ่อน น้ำตาไหลซึมออกมาโดยไม่รู้ตัว กำลังนั่งคิดว่า "เราก็แก่ป่านนี้แล้ว จะไปอยู่ที่ไหน บ้านช่องของเราเขาก็ขายไปหมดแล้ว

เงินทองเขาก็เอาไปหมด มีแต่ตัวกับผ้านุ่ง ผ้าห่มสองสามผืนนี้เท่านั้น" ก็พอดีลูกชายกลับมา ย่าแม้นก็เดินเข้าไปหาสอบถามเรื่องต่างๆ ที่รู้มาจากแม่พิศ

ลูกชายก็บอกว่า "เป็นความจริงแม่พิศแกอยากขาย เพราะได้ราคาแล้วก็จะไปหาที่อื่นอยู่ใหม่ มีกำไรจากเงินเหลือ"

ย่าแม้นว่า "ก็ที่นี่เป็นของแม่แม่บอกว่าตายเสียก่อนค่อยเอาไป นี่แม่ยังไม่ตาย ทำไมลูกถึงทำอย่างนี้"

ลูกชายก็ตอบว่า "ที่นี่แม่โอนให้เป็นชื่อฉันนานมาแล้ว ฉันก็มีสิทธิ์จะทำอะไรก็ได้ ที่จริงฉันไม่อยากขายหรอก แต่แม่พิศเขาว่าทำเลมันดีตอนนี้ได้ราคา เขาก็ขายไป แม่ไปอยู่กับฉันก็ได้ จะไปไหน"

ย่าแม้นสะอื้น พลางกล่าวว่า "แม่พิศเขาให้ไปอยู่ที่อื่น จะไปอยู่ที่ไหนก็ตามใจ แม่จะไปอยู่ที่ไหนก็ลำบากญาติพี่น้องก็อยู่ถึงลพบุรี"

ผลสุดท้าย ย่าแม้นก็ต้องออกจากบ้านไป ไปอาศัยคนรู้จักที่เคยเกื้อกูลกัน ใกล้ๆ ที่อยู่เดิมอยู่ชั่วคราวซึ่งเขาก็ดี ให้การอุปการะย่าแม้นอย่างดีที่สุด ดีกว่าลูกในไส้เสียอีก

ย่าแม้น เดี๋ยวนี้กลายเป็นคนอนาถา ยากจน หมดเงินหมดทรัพย์ ไม่มีใครเหลียวแล แต่ว่าบุญเก่ายังมีผู้คนทางบ้านใกล้เรือนเคียงยังเคารพรัก เขาก็ให้การอุปการะย่าแม้นตลอดมา

วันหนึ่ง ย่าแม้นไปฟังเทศน์ที่วัดหลวงพ่อ ฟังจบแล้วก็นั่งเฉยอยู่ หลวงพ่อก็ถามว่า

"แม่แม้น สบายดีอยู่หรือ"

ย่าแม้น ซึ่งมีน้ำตาไหลซึม ก็เรียนตอบหลวงพ่อตั้งแต่ต้นจนจบ พลางพูดว่า

"เดี๋ยวนี้อีฉันไม่มีกำลังที่จะทำบุญทอดกฐิน ทอดผ้าป่า สังฆทานอะไรๆ เหมือนแต่ก่อนแล้ว แม้แต่ที่อยู่ก็ไม่มี ลูกเขาไม่ไล่หรอก แต่เขาไม่อยากให้อยู่ เขาเชื่อเมียเขา เงินทองก็ไม่มีเลย เหมือนคนอนาถาแล้วเจ้าค่ะที่อยู่ทุกวันนี้ก็อาศัยคนข้างบ้านเขาเจียดห้องให้อาศัยนอนไปคืนหนึ่งๆ เท่านั้น"

หลวงพ่อได้ทราบก็มีจิตสงสารด้วยความเมตตาของท่าน ท่านจึงให้ย่าแม้นไปอาศัยอยู่ที่กุฏิแม่ชีหลังโบสถ์ที่ว่างอยู่ 1 กุฏิ ย่าแม้นก็ดีใจ อยู่วัดจะได้ฟังเทศน์ฟังธรรม

จากนั้นย่าแม้นก็เอ่ยปากลาเจ้าของบ้านผู้ใจอารี กล่าวขอบคุณที่ให้ที่อยู่อาศัย ให้ข้าวกิน ลูกหลานบ้านนั้นต่างก็รักและสงสารย่าแม้นทุกคน เด็กๆ เรียกย่าหมด เพราะเรียกตามหลานของแก พอรู้ว่าย่าแม้นจะย้ายมาอยู่วัดก็ขอร้องไม่ให้ไปวัด ให้อยู่กับพวกเขานี่แหละ แต่ย่าแม้นเกรงใจที่ต้องรบกวนเขาตลอดเวลา ก็ได้แต่ขอบใจเด็กๆ แล้วเตรียมจัดข้าวของซึ่งมีอยู่ไม่กี่ชิ้นจะไปวัด เด็กๆ ที่บ้านนั้นก็ตามมาส่งพาย่าแม้นลงเรือ ขนของใส่เรือ พายเรือจากบ้านมาวัด แล้วช่วยขนของขึ้นไปที่กุฏิที่ย่าจะอาศัย แล้วก็พากันร้องไห้ด้วยความสงสารย่าผู้ชรา

ย่าแม้นตอนนั้นอายุร่วม ๆ 80 ปี แล้ว เดินไม่ค่อยไหว ได้แต่นั่งหมอบๆ ทั้งวัน เช้าขึ้น กินอาหารเสร็จ ก็ค่อยๆ ย่องแย่งมาศาลา หน้ากุฏิหลวงพ่อ แล้วก็นั่งหมอบคอยฟังธรรมอยู่อย่างนั้น หนักๆ เข้า หลังก็งองอมากขึ้นๆ ทุกวัน จนหลังโกงมาก ไปไหนก็ต้องถือไม้เท้า เพราะตาไม่ดียืนก็จะล้มแต่เด็กๆ ข้างบ้านที่ย่าแม้นอาศัยอยู่ด้วยก็ยังมาหาเสมอ พร้อมทั้งพ่อแม่เด็กๆเหล่านั้น ส่วนลูกชายและหลานๆนั้น ได้ข่าวว่าไปอยู่ที่ลพบุรี ไม่ได้มาเยี่ยมเยียนย่าแม้นเลย สำหรับแม่พิศนั้นไม่ต้องพูดถึง

เรื่องของย่าแม้นนี้เป็นที่รู้กันทั่วไป ถึงกับพูดกันว่า "ย่าแม้นผิดเอง ผิดที่ไปโอนที่ โอนโฉนด ให้ลูกก่อน ทั้งๆ ที่ตนยังไม่ตาย ถ้าลูกไม่ดี มีเมียไม่ดี มันก็ไล่ออกจากที่ของตนที่โอนให้ เรื่องนี้เคยมีมาแล้วไม่ใช่ไม่เคยมี"

ย่าแม้นก็ได้แต่กล่าวว่า "ฉันสละแล้ว มันเป็นเวร เป็นวิบากของฉันเอง ที่ถูกเขาไล่ที่ไล่ทางเมื่อตอนแก่ฉันคงทำเวรทำกรรมไว้ ผลถึงได้เป็นอย่างนี้ แต่ฉันก็สละแล้วยอมแล้ว แม้ว่าคนข้างบ้านเขาจะรวมกันให้แพ่ง จัดการฟ้องร้องศาลท่านให้ก็ตาม แต่ฉันก็ไม่เอาแล้ว"

คำว่า "แพ่ง" เป็นคำที่เรียกคนที่ทำหน้าที่ฟ้องศาลในสมัยโบราณมาแล้ว ก็คือทนายนั่นแหละ ที่ช่วยว่าความให้คนที่ไม่รู้หนังสือ ไม่รู้กฎหมาย คำว่าแพ่งนี่ใช้เรียกนำหน้าชื่อ เช่น แพ่งอิ่ม ก็หมายความว่า ผู้ที่รับว่าความให้นั้นชื่ออิ่ม ต่อมาเมื่อวิชาทางด้านกฎหมายทันสมัยขึ้น ในปลายๆ รัชกาลที่ 5 คำว่าแพ่งนี้ก็หายไปจากกรุงเทพฯ แต่ไปใช้ทางปักษ์ใต้โน่นเมื่อสัก 40 ปี ที่แล้วก็ยังมีหากินกันอยู่ แต่เดี๋ยวนี้คำว่าแพ่งนี้ก็สูญหายไปแล้ว.......(ผู้เขียน)

ตามที่เล่าให้ท่านผู้อ่านฟังตั้งแต่ต้นว่า ยายแม้น มีพี่ชาย 2 คน ท่านเป็นน้องสาวคนเล็ก พี่ชาย 2 คนอยู่ที่ลพบุรี ส่วนยายแม้นแต่งงานแล้วก็มาอยู่ที่อยุธยา เมื่อบิดามารดาสิ้นบุญแล้วมรดกต่างๆ ก็ตกอยู่ที่ยายแม้นคนเดียวแต่ด้วยความเป็นผู้มีศีล มีธรรม ท่านได้แบ่งให้พี่ทั้ง 2 คน เท่าๆ กัน โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน แม้พี่ชายจะมีฐานะดี ร่ำรวยแล้วท่านก็ไม่ยอมสุดท้ายก็ต้องแบ่งเฉลี่ยกันไปจนได้ ซึ่งพี่ชายทั้งสอง ก็ซาบซึ้งในความเที่ยงธรรมของท่านเป็นอย่างยิ่ง

พี่ชายทั้งสองมีครอบครัว มีลูกหลานหลายคน ซึ่งหลานๆ ก็ได้รับ

การพามาหา มาเคารพ คุณอาแม้น ทุกคนยังติดต่อกันเสมอ จนบิดาซึ่งเป็นพี่ชายของย่าแม้นตายไป

ต่อมาลูกของพี่ชายคนโตเข้ารับราชการ ได้เป็นปลัดอำเภอที่อยุธยานี่พอย้ายมาไม่กี่วัน ก็มาสืบหาอาแม้นทันที ไปหาที่บ้านที่อยู่เดิม ก็ไม่พบด้วยความเป็นปลัดอำเภอ มิช้ามินานก็สืบได้ ได้ความว่า อาแม้นมาจำศีลภาวนาที่วัดนี้ หลานชายได้พยายามจะเอาตัวไปอุปการะ หลังจากที่รู้เรื่องต่างๆ หมดแล้ว อาแม้นก็ไม่ไป จะขอจำศีลภาวนาอยู่ที่วัดนี้จนตาย ท่านปลัดจึงให้แม่ครัวจัดอาหารมาส่งทุกวัน ให้ลูกๆ ผลัดเปลี่ยนกันมาเยี่ยมเยียนอยู่เสมอ ทั้งตัวปลัดด้วย

ด้วยเหตุนี้ คุณยายแม้นจึงมีผู้มาส่งปิ่นโต มีคนมาดูแลสารทุกข์สุกดิบเมื่อคุณยายแม้นถึงแก่กรรม ทางวัดร่วมกับหลานๆ จึงเป็นเจ้าภาพกระทำฌาปนกิจ ดังที่กล่าวแล้ว แต่หลานแท้ๆ ลูกชายและลูกสะใภ้ ไม่ได้ทราบเรื่องนี้ จึงไม่ได้ร่วมในการปลงศพ คุณยายแม้น....

หลังจากปลงศพคุณยายแม้นแล้ว หลวงพ่อท่านก็กล่าวว่า

"แม่แม้นแกมีบุญตั้งแต่เกิดจนตาย แม้จะมีวิบากเก่าๆ มาราวีบ้างก็ไม่ทำให้แม่แม้นแสดงว่ามีทุกข์ หรือมีความกลัดกลุ้มอะไร ฉะนั้นทางไปของแม่แม้นมีทางเดียว คือสุคติเท่านั้น"

ณ ที่แห่งนั้น เป็นที่ชุมนุมของวิญญาณทั้งหลายมีมาตามวิบากแห่งตน วิญญาณทั้งหลายต่างก็แลเห็นวิญญาณดวงหนึ่ง แต่งกายวิจิตรพิสดารเป็นอย่างยิ่ง ใบหน้ายิ้มละไม แสดงแววถึงเป็นวิญญาณที่มีแต่ความสงบไม่มีความทุกข์ใดๆ ล้อมรอบด้วยสิ่งที่แปลกประหลาด คือบริวารที่เหมือนเทพธิดาลอยห้อมล้อมอยู่ วิญญาญดวงนั้นลอยมาใกล้ๆ โดยไม่มีการเคลื่อนไหวแต่ก็เคลื่อนได้ เหมือนลอยมากับเมฆบนท้องฟ้า ระยะที่

ลอยอยู่ก็สูงกว่าวิญญาณทั้งหลาย ที่กำลังคอยรับวิบากเมื่อลอยมาใกล้ กลิ่นหอมฟุ้งจากดวงวิญญาณนั้นก็ขจรขจายไปทั่ว เสียงต่างๆ สงบ มีแต่เสียงเพลงทิพย์บรรเลงเบาๆ

ทันใดนั้นมีวิญญาณ 2 ดวง อยู่ใกล้กัน ตะโกนบอกว่า "คุณแม่มา คุณแม่แม้นมา ใช่ไหม..."

เสียงทิพย์นั้นตอบว่า "ใช่แล้ว แม่เอง...นั่นพิศหรือลูก แล้วนั่นเพิ่มใช่ไหม"

"ใช่แล้วคุณแม่ เราทั้งสองอยู่ที่อดๆ อยากๆ มานานแล้ว หิวเหลือเกิน"

"หิวหรือลูก เอ้านี่แน่ะ แม่จะให้กิน" ว่าแล้วคุณยายแม้นก็ส่งอาหารทิพย์ให้แก่ดวงวิญญาณทั้งสอง ซึ่งพยายามตะเกียกตะกายจะเข้าไปรับอาหารนั้น แต่ทำอย่างไรๆ ก็เข้าไม่ถึง และพอเข้าไปใกล้ๆ กลิ่นอาหารอันหอมหวนนั้น ก็มีอันกลับกลายเป็นของเหม็น ยิ่งกว่าของเสียของเน่า ยิ่งกว่าอาจมเสียอีก

"คุณแม่ ผมรับไม่ได้ มันไกลเหลือเกิน แล้วมันเหม็นด้วย มันไม่หอมอย่างที่อยู่ในมือคุณแม่"

"ลูกเอ๋ย เจ้าบุญไม่ถึง เจ้าไม่เคยทำบุญกับพ่อแม่เลย ไม่สนใจในการทำบุญทำทาน เจ้าเชื่อแต่เมียเจ้า เนรคุณแม่บังเกิดเกล้า ผลกรรมจึงเห็นปานนี้...วิบากนี้เห็นจะต้องอยู่กับเจ้าอีกนานพระอรหันต์อยู่ใกล้เจ้า เจ้าไม่เคยทำบุญให้เลย มีแต่จะล้างจะผลาญ พระอรหันต์นั้นก็คือ พ่อแม่ของเจ้า"

"ผมสำนึกแล้วครับ แม่ให้อภัยผมด้วย"

"แม่น่ะให้อภัยเสมอ แต่เจ้าวิบากซิลูก ไม่เข้าใครออกใคร ใคร

ทำอะไรไว้ ก็ได้ผลอย่างนั้น...ทนรับวิบากแห่งกรรมไปจนกว่าจะพบอรหันต์ใหม่นะลูก"

เสียงวิญญาณอีกดวงหนึ่งกล่าวขึ้นว่า

"คุณแม่ขา พิศทราบแล้วว่า ที่พิศทำไปนั้นเพราะความอยากได้ความทะเยอทะยานตัวเดียว ไม่ได้มีจิตจะทำร้าย จะฆ่าจะแกงคุณแม่เลย เดี๋ยวนี้พิศเข้าใจแล้ว พิศขอสารภาพทุกอย่างตั้งแต่ญาติของพิศมาเกลี้ยกล่อม วางอุบายให้ขายที่ของแม่ ไล่แม่ไปอยู่ที่อื่นจนต้องตกระกำลำบาก พิศขอรับกรรมรับวิบากนั้น จนกว่าจะหมดเวร"

แล้วดวงวิญญาณของคุณยายแม้นก็ลอยสูงขึ้นๆ ๆ เกินกว่าสายตาของเพิ่มและพิศจะแลเห็น ส่วนพิศและเพิ่มนั้นกลับลอยดิ่งลงๆ ๆ จนลับสายตาเช่นกัน

ก่อนที่จะจบเรื่องนี้ ผมกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "คุณยายแม้นตายแล้วไปไหนขอรับ"

หลวงพ่อท่านอมยิ้ม แล้วก็ตอบว่า "แม่แม้นแกเดินมาตามทางที่เรียบเหมือนเดินบนถนนที่ปูด้วยพรม ในขณะเดียวกัน มีถนนอีกหลายสายที่ขนานกัน ที่แยกจากกัน เป็นถนนที่ขรุขระเต็มไปด้วยขวากหนาม ไม่สามารถจะเดินได้โดยสะดวก คนที่เดินบนหนทางที่ปูด้วยพรมอยู่แล้ว มีหรือที่จะลงไปเดินบนถนนที่มีแต่อิฐ มีแต่หิน โคลนตม ขวากหนาม อันนี้ฉันใด ก็เมื่อแม่แม้นแกเดินอยู่อย่างสบายอย่างนั้น แกก็ต้องเดินไปอย่างสบายๆ ของแกต่อไปจนกว่าจะถึงที่สุด แม้ว่าเขาจะเกิดมาอีกก็จะเกิดมาเพื่อบำเพ็ญบุญ อันประกอบด้วยทาน ที่ทำทานตลอดไป ศีล...ที่แกถืออยู่เป็นนิตย์ ภาวนา...ที่แก่เคยภาวนาแม้ว่าจะเป็นการภาวนาคาถาครึ่งท่อนของแกก็ตาม แต่ก็ทำให้จิตใจสงบ เมื่อจิตสงบ ทางเดินของจิตวิญญาณ

หรือชีวิตนั้น ก็จะมีแต่ความสงบสุขตลอดไป"

ผมก้มลงกราบท่าน แล้วก็ภาวนาคาถาที่ท่านให้ว่า "อะระหัง พุทโธ อิติปิโส ภะคะวา นะโมพุทธายะ สัพพะ ลาภะ ภะวันตุ เม" แล้วกราบลง 3 ที

แต่ดูเหมือนท่านจะหยั่งรู้อะไรสักอย่าง ท่านก็บอกว่า "ฉันทะ วิริยะ จิตตะ วิมังสา ติ อย่าลืมว่าให้จบ จะได้เจริญรุ่งเรืองต่อไป ถ้าว่าแค่นั้นก็เป็นคาถาท่อนเดียว มากกว่าครึ่งหน่อย แต่ก็ยังดี ขอให้หมั่นภาวนาไว้จะเป็นสุข"

ผมก้มลงกราบท่านอีกที แล้วก็อุทิศส่วนกุศลให้คุณยายแม้นผู้มีแต่ความดี ความเสียสละ บำเพ็ญแต่การกุศลตลอดชีวิตของท่าน ขอให้ท่านประสบแต่ทิพสมบัติตลอดไปทุกชาติ ส่วนตัวเองนั้น กิเลสยังหนาปึก ขอเรียนต่อไปจนจบก่อน แล้วค่อยประพฤติอย่างคุณยายแม้นทีหลัง แม้ว่าจะเป็นการประพฤติอย่างครึ่งท่อน ก็ยังดี

อาจารย์ฟ้อน ชดใช้กรรม

ท่านผู้ที่มีอายุเลย 50 ปีไปแล้ว หรือประมาณ 60 ปีแล้วคงจะจำเหตุการณ์ร้ายแรงอย่างหนึ่งได้ นั่นคือวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2484 เวลาประมาณ 01.00 น. ประเทศเราได้ถูกกองทัพญี่ปุ่น บุกยกพลขึ้นบก ทางชายทะเลภาคใต้ คือที่จังหวัดสงขลาและจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ พร้อมๆ กันก็บุกยกพลขึ้นบก โจมตีมลายูและสิงคโปร์ในขณะเดียวกัน โดยญี่ปุ่นประกาศสงครามเข้าร่วมกับเยอรมันนี เรียกว่า ฝ่ายอักษะ สู้รบกับอังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย อเมริกา ฯลฯ รวมเรียกว่า ฝ่ายสัมพันธมิตร

ในวันนั้น ทหารไทย ตลอดจนยุวชนทหารไทย ได้แสดงวีรกรรมไว้มาก โดยทำการต่อสู้กับทหารที่เข้าโจมตีอย่างยอมตาย ทั้งๆ ที่ ฝ่ายข้าศึกมีกำลังมากกว่า อาวุธยุทธภัณฑ์เหนือกว่า การตระเตรียมกำลังพลเหนือกว่า ทหารทั้งสองฝ่ายได้เสียชีวิตไปเป็นอันมาก และในที่สุดก็ต้องยอมพ่ายแพ้แก่ทหารญี่ปุ่น รัฐบาลในตอนนั้น จำต้องประกาศยอมให้กองทัพญี่ปุ่นผ่านดินแดน และยอมเป็นกำลังฝ่ายอักษะด้วย ก็เท่ากับไทยเราเข้าร่วมสงครามกับญี่ปุ่นโดยปริยาย

ทหารญี่ปุ่นเต็มไปหมดทั้งบ้านทั้งเมืองในกรุงเทพฯ พ่อค้าวานิช ร้านค้าญี่ปุ่น แม้แต่ร้านถ่ายรูปที่ถนนเจริญกรุงก็แต่งตัวเป็นนายทหารญี่ปุ่น สะพายดาบซามูไรอย่างแข็งขัน กำลังทหารญี่ปุ่นตั้งอยู่ในกรุงเทพฯมากมาย

อาทิ สนามกีฬาแห่งชาติ สวนลุมพินีวัน โรงเรียนช่างก่อสร้างอุเทนถวาย สถานเอกอัครราชทูตฝ่ายสัมพันธมิตร โรงเรียนใหญ่ๆ หลายแห่ง ถูกทหารญี่ปุ่นยึดครอง สโมสร ราชกรีฑา ถูกยึด และบางส่วนถูกทำลายเสียหาย

ต่อจากนั้นไม่กี่วัน คนกรุงเทพฯก็ได้ยินเสียงเครื่องบินสี่เครื่องยนต์ของสหรัฐฯมาทิ้งระเบิด ตามจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ ในกรุงเทพฯ มี สถานีรถไฟกรุงเทพฯ บางกอกน้อย บางซื่อ กรมทหาร และหน่วยที่ตั้งกำลังทหารญี่ปุ่น พอเครื่องบินฝ่ายสัมพันธมิตรบินเข้ามา สัญญาณภัยทางอากาศ หรือที่เรียกในตอนนั้นว่า "หวอ" ที่ติดตั้งอยู่ทั่วไป โดยเฉพาะ ที่ยอดภูเขาทองก็เปิดหวอดังลั่น ไฟฟ้าดับหมดมืดสนิททั้งเมือง ทุกอย่างอยู่ในความสงบ มีแต่เสียงลูกระเบิดที่แหวกอากาศลงมา "วี๊ด... วี๊ด...ตูมๆ" ทั้งกลางวันและกลางคืน แต่ส่วนมากก็กลางคืน ผู้คนวิ่งลงหลุมหลบภัยที่มีอยู่ทั่วเมือง ที่ลงไม่ทัน หลบไม่ทัน ก็ลงไปในท่อระบายน้ำข้างถนนจนสองหรือสามชั่วโมงต่อมา หวอปลอดภัยก็ดังขึ้น ทีนี้ก็ออกมาจากหลุมหลบภัยออกมาจากท่อข้างถนนที่ลงไปหลบกันขึ้นมา ส่วนมากก็ปลอดภัย ส่วนน้อยที่โดนจังๆ ก็ดับสิ้นไป

ระเบิดครั้งแรก ดูเหมือนที่ตลาดพลูและซอยสารภี ธนบุรี และก็เรื่อยๆ มาถูกทั้งระเบิดสังหาร ระเบิดทำลาย และระเบิดเพลิง

ตอนนี้ผู้คนเริ่มอพยพออกไปนอกกรุงเทพฯ ทั้งทางรถไฟ ทางเรือ ทางถนน กันอย่างพัลวัน ถนนในสมัยนั้นไม่มากอย่างในปัจจุบัน ก็หนีออกไปเท่าที่จะทำได้ เช่น ไปอยู่ในสวน ไม่ไกลจากกรุงเทพฯนัก แถวๆ ทางเมืองนนท์ ทางบางกอกน้อย บางกอกใหญ่ สามพราน นครปฐม นครชัยศรี อยุธยา รังสิต แค่นี้ก็พอจะปลอดภัยแล้ว

แต่ทั้งนี้ก็ต้องมีญาติพี่น้อง ลูกหลาน อยู่บ้านบ้าง คอยเฝ้าบ้าน

เฝ้าสมบัติ เพราะสงครามนี่ทำให้โจรผู้ร้ายชุกชุมบางคนถึงกับขายที่ขายทางอพยพไปบ้านนอกเลย

ที่ดินในตอนนั้นราคาถูกมาก นอกๆ ใจกลางกรุงเทพฯราคาตารางวาละสองสามบาท ไร่ละ 800 บาท หรือ1,000 บาท ถ้าในกลางเมืองวาละอาจจะถึง 10 บาท คือไร่ละ 4,000 บาท แต่พอสงครามนานเข้าถูกระเบิดตกมากเข้า ที่ดินก็ลดราคาลงมาอีก

ในระยะนี้ เครื่องรางของขลังจากอาจารย์ต่างๆ ก็เริ่มระบาด ทั้งปลอมทั้งจริง พวกที่หัวไวทำพระเครื่องปลอมออกจำหน่าย พร้อมกันก็ส่งนายหน้า หรือ หน้าม้าไปโฆษณาก่อน ทำให้เครื่องรางเหล่านั้นมีผู้สนใจซื้อหากันมาป้องกันตัวมากมาย อันที่จริงก็เป็นการให้กำลังใจนั่นเอง

จะสังเกตุเห็น พอเสียงสัญญาณภัยทางอากาศดังขึ้นเท่านั้นผู้หญิง ผู้ชาย ไม่ว่าแก่ ว่าสาว ว่าหนุ่ม ต่างก็รีบสวมเสื้อยันต์สีแดง มีอักขระขอมเต็มไปทั้งหน้าทั้งหลัง ลักษณะเสื้อยันต์ก็เหมือนกับเสื้อกั๊กนั่นแหละ แต่มีลวดลายตัวหนังสือเขียนด้วยหมึกสีดำเต็มไปหมด แล้วก็สวมสร้อยคอมีพระพวงโตๆ อย่างน้อยก็ 7 องค์ บางคนสามสายสร้อยเงินที่ห้อยพระอยู่จนนับองค์พระไม่ถ้วน

ด้วยเหตุดังกล่าว จึงมีการสืบหาอาจารย์ดีๆ ทางแคล้วคลาด ทางอยู่ยงคงกระพันกันมาก ใครว่าอาจารย์ที่ไหนดีไม่ว่าจะเป็นพระสงฆ์องค์เจ้าหรือฆราวาสที่นับถือกันเป็นอาจารย์ เป็นไปหากันแน่นสำนัก ทำให้พวกที่ไม่มีอะไรในตัว ถือโอกาสหลอกลวง ตั้งตนเป็นอาจารย์กันมากมาย สุดแต่ว่าใครจะมีวิธีอะไร ก็นำมาหลอกลวงกัน ดูเหมือนว่าจะเป็นอาชีพที่เบาๆ สบายๆและได้เงินมากด้วย อย่าว่าแต่ในสมัยโน้นเลย แม้แต่เดี๋ยวนี้ก็ยังมีอยู่ถมไป

ในขณะสงครามกำลังวุ่นวายอยู่นั้น ข่าวลือกันหนาหู พูดกันทั่วเมืองว่า มีอาจารย์ดีผู้หนึ่งท่านอยู่ทางปทุมธานี ลูกศิษย์ลูกหาเชิญไปตามที่ต่างๆ ไม่เว้นแต่ละวัน หาตัวยากมาก อาจารย์ผู้นี้ท่านเก่งทางสัก โดยเอาเลือดออกจากปากท่านมาลงกระหม่อมให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะเป็น ลูกศิษย์เวลาไปเชิญมาจะมีลูกศิษย์ห้อมล้อมมาสามสี่คนเป็นอย่างน้อย อาจารย์ท่านนี้ท่านชื่อ อาจารย์ฟ้อน ผมไม่ทราบนามสกุลท่าน และป่านนี้ก็คงดับสูญสิ้นชีวิตไปแล้วเพราะมันก็นานมาแล้ว ถ้ามีชีวิตอยู่ ป่านนี้อายุเห็นจะเลยร้อยปีไปนาน

เมื่อเชิญอาจารย์ฟ้อนมาทำพิธีสักกระหม่อมลงยันต์ ท่านจะทำกับลูกศิษย์ท่านให้ดูก่อน แล้วจากนั้นลูกศิษย์อีกคนจะเอาดาบฟันลงไปที่หลังลูกศิษย์คนที่ลงกระหม่อมไว้ ฟันฉับๆ ๆ ไม่มีอันตรายใดๆ ผู้คนขึ้นมากมาย เสียค่ายกครูตามธรรมเนียม เท่าไหร่ก็จำไม่ได้เสียแล้ว ผู้ที่เก็บค่ายกครูคือลูกศิษย์ที่มาด้วย แต่มันก็แพงมากสำหรับในสมัยนั้น อาจารย์ผู้นี้เดินทางไปตามศาลเจ้าต่างๆ ศาลเทพารักษ์ต่างๆ บางทีก็เข้าไปตามวัดร้างๆแบ่งถวายพระบ้างนิดๆ หน่อยๆ พระท่านก็ไม่ว่าอะไร

กิตติศัพท์ของ อาจารย์ฟ้อนนี่ดังมาก ดังมานาน แม้พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณสาสนโสภณ (นิรันตร์) เจ้าอาวาส วัดเทพศิรินทราวาส องค์ปัจจุบันยังทราบเรื่องอาจารย์ฟ้อนนี่

ในตอนที่สงครามกำลังรุนแรงระเบิดตกตูมๆ อยู่นั้น บิดาผมได้ให้ไปนิมนต์หลวงพ่อมาจากอยุธยา มาเทศน์มาประพรมน้ำพุทธมนต์ให้เป็นกำลังใจแก่ลูกๆ เพราะข้างๆ บ้านถูกลูกระเบิดไปหลังหนึ่งแล้ว ผมก็เดินทางไปอยุธยา ไปกราบนมัสการท่านท่านก็เมตตารับนิมนต์ แต่ไม่รับที่จะค้างที่บ้าน โดยท่านจะไปเช้าเย็นกลับไปกับลูกศิษย์ 1 คน ก็ไชโย นั่น

แหละไม่ใช่ใครที่ไหน พวกเราก็ดีใจ ที่หลวงพ่อจะมาที่บ้าน ต่างก็คอยนมัสการ กราบไหว้ เอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง เพราะในตอนนั้น ภัยสงครามรุนแรงมากจริงๆ ขวัญกระเจิงทั่วกันไปหมด

เผอิญในวันที่ผมไปรับหลวงพ่อนั้นกิตติศัพท์ของ อาจารย์ฟ้อนที่ดังมากนั้น ทำให้มีพรรคพวกของเราคนหนึ่งอาสาไปเชิญอาจารย์ฟ้อนมาทำพิธีที่บ้าน โดยจะจัดหาลูกศิษย์ลูกหาไว้ลงกระหม่อม พร้อมทั้งอาสาสมัครที่จะลงกระหม่อมด้วย โดยเสียค่ายกครูตามธรรมเนียม แถมยังมีรางวัลให้อาจารย์ด้วย

ในการนี้ พี่ผม ซึ่งตอนนั้นก็รับราชการเป็นใหญ่เป็นโตอยู่ให้ความเห็นชอบ เพราะสนใจ ทั้งๆ ที่ท่านก็ไม่ได้เชื่อถืออะไรในเรื่องนี้ ในที่สุดอาจารย์ฟ้อน ก็มาถึงบ้าน ซึ่งเป็นวันเดียวกันกับที่ผมไปนิมนต์หลวงพ่อมาจากอยุธยา

อาจารย์ฟ้อน ถูกรับตัวมาแต่เช้า พวกเราก็สนใจกันมาก มาหามาดูกันมากหน้าหลายตา รวมทั้งเพื่อนๆ บ้านใกล้เรือนเคียงด้วย มากันแน่น เพื่อมาดูกรรมวิธีต่างๆ ที่แปลกๆ ไม่เคยเห็น

ผมจำได้ว่า พออาจารย์ฟ้อนมาถึงจะมาตอนสักกี่โมง ผมจำไม่ได้เพราะตอนนั้นผมไปอยุธยา แต่ทราบว่าแกมาถึงก็ทำพิธีใหญ่โต สวดคาถาแทบไม่หยุดหายใจ พรรคพวกบอกว่า แกสวดคาถา ร่ายมนต์ต่างๆ คล่องมาก เพราะแกเคยบวชพระมาหลายปี เสียงที่แกสวดนั้นฟังประหลาดเพราะเสียงแกแปลกกว่าใครๆ

อาจารย์ฟ้อนแต่งกาย นุ่งขาวห่มขาว พนมมือ ถือดอกไม้ธูปเทียนมีลูกศิษย์ประจำตัวนั่งอยู่ทั้งสองข้างซ้าย-ขวา ผู้คนที่มานั่งพนมมือแต้นิ่งสงบเงียบ

พอได้เวลาลูกศิษย์ก็คลานเข้าไปส่งมีดหมอปลายแหลม 1 เล่ม ค้อนขนาดไม่ใหญ่นัก 1 อันให้ จากนั้นอาจารย์ก็จะอ้าปากกว้าง เอาปลายมีดหมอพุ่งปักเข้าไปที่เพดานในปากจากนั้นก็เอาค้อนตีเข้าที่ด้ามมีดหมอนั่นสองสามที แล้วก็เอาปลายมีดออกทันใดนั้นก็มีเลือดหยดออกมาทางปากอาจรย์ก็จะเอาถ้วยเล็กๆ มารองเลือดนั้น จนเลือดหยุดไหล ก็จะได้เลือดราวๆ ถ้วยตะไล

จากนั้น ก็จะเอาเหล็กจารใบลานมาจุ่มเลือด แล้วลงกระหม่อมให้ลูกศิษย์คนที่เอามีดหมอมาให้ก่อน ปากก็ว่าคาถาไปเรื่อยๆ มือก็ลงกระหม่อมไป

พอเสร็จก็จะให้ลูกศิษย์อีกคนหนึ่งเอามีดดาบมาฟันที่หลังคนที่ลงกระหม่อมไว้ คนที่ใช้ดาบฟันจะเงื้อจนสุดแขนแล้วฟันลงมา

แต่แปลกคือ พวกที่ไปดูสังเกตุเห็นว่าเวลาเงื้อน่ะเงื้อสุด แต่พอฟันลงมาจะฟันลงมาโดยเร็วแต่จะหยุดนิดหนึ่งราวๆ 1 คืบ ก่อนที่คมดาบจะถึงหลังความรุนแรงของการฟันก็ลดลง แต่ก็ทำให้เป็นรอย พอมีเลือดซึมๆ เขาเรียกว่า ยางบอน ไหลซึมนิดๆ

เขาฟันอยู่สองสามที แล้วหันหลังให้ผู้คนที่เฝ้าชมอยู่นั้นดูว่า ไม่มีรอยแผล ไม่มีรอยฟัน ก็คือว่าฟันไม่เข้านั่นเอง เรียกร้องความสนใจของผู้คนที่นั่งชมอยู่เป็นอันมาก

ต่อจากนั้น ชายหนุ่มและไม่หนุ่มทั้งหลายตลอดจนสตรีและเด็กๆ ก็หมอบคลานเข้ามากราบ แล้วก็ยื่นศีรษะให้ขอลงกระหม่อมเลือดอาจารย์ ลูกศิษย์ที่มาด้วยก็จะลงมือเก็บค่าบูชาครู คนละ 25 บาท และมีการ "ลงบุญ" ในขันที่วางไว้ตรงหน้าอาจารย์

ลงบุญ ที่ว่านี้ก็คือ การบริจาคเงิน เพื่อร่วมไปทำบุญต่างๆ ร่วม

กับอาจารย์ สุดแต่ว่าจะทำบุญให้ทานที่ไหนใครลงบุญมาก ก็จะได้บุญมาก แถมอาจจะได้ของขลังไว้ป้องกันตัว คือ ตะกรุด ที่อาจารย์สร้างขึ้นด้วย ตะกรุด นี้มีอิทธิฤทธิ์มากมายสุดพรรณนาทั้งคลาดแคล้ว อยู่ยงคงกระพัน เมตตามหานิยม เรียกลาภ เรียกเงินเรียกทองให้มาหา

อาจารย์ฟ้อน แสดงให้ดูว่า แกเอาขันเปล่ามาวางตรงหน้า แล้วก็เอาตะกรุดมหาลาภใส่ลงไปในขัน แล้วคอยดูเงินทองจะไหลมาเทมา

พวกคนที่มาลงกระหม่อมก็สังเกตุเห็นว่าขันนั้น เป็นขันเปล่า แต่พออาจารย์บอกบุญเรียกว่า ลงบุญ เท่านั้น เงินทองก็ไหลมาเทมา ลงมาในขันนั่นแหละจนเต็มขัน

อาจารย์ฟ้อนจะพูดว่า "ถ้าใครสงสัยให้มองดูในขันว่า มีเงินเต็มขันจริงไหม"

ไม่กี่อึดใจเท่านั้นเงินก็ไหลมาเทมาจนเต็ม ผู้คนยิ่งเชื่อถือศรัทธาแก่กล้ามากขึ้น ยกมือไหว้ปลกๆ หาได้คิดกันไม่ว่า เงินที่อยู่ในขันนั้นก็คือเงินของพวกเขาทั้งหลายนั่นแหละ

ตอนนี้เงินบูชาครูก็แยะ เงินในขันก็แยะ ลูกศิษย์ที่มาด้วยก็เก็บๆ ใส่ถุง แบบย่ามพระนั่นแหละ ต่อจากนั้นอาจารย์ก็เริ่มลงกระหม่อนทีละคนๆ ด้วยเหล็กจารใบลานจุ่มเลือดที่แทงเอาออกมาจากปาก ก็กินเวลานานอยู่

พอถึงเวลาเพล ลูกศิษย์ก็บอกว่าอาจารย์จะต้องรับประทานอาหารเพลถ้าเลยเวลาแล้วจะไม่รับประทาน พวกที่บ้านก็เร่งจัดอาหารเพลมาให้ อาจารย์ก็นั่งรับประทานอาหารเพล รับประทานเอาๆ พอเสร็จก็นั่งพักสักครู่ แล้วก็เริ่มพิธีสาธยายมนตร์ต่อ

ก่อนเพลสักไม่กี่นาที หลวงพ่อ ผม และไชโย ก็มาถึง ก็สถานี

รถไฟสามเสนอยู่ที่หน้าบ้านนั่นเอง พอลงจากรถ เดินไม่กี่ก้าว ก็เข้าบ้านได้ ที่บ้านได้เตรียมอาหารเพลไว้ถวายพลวงพ่อแล้ว พอมาถึงก็นิมนต์เข้าไปนั่งในห้องรับแขกห้องใหญ่ พอท่านพักสักครู่ ก็นิมนต์ท่านฉันอาหาร ตามปกติท่านฉันน้อยอยู่แล้ว พอฉันได้ไม่กี่คำท่านก็เลิก ยะถา สัพพีตามระเบียบ

หลวงพ่อท่านถามว่า "วันนี้มีอะไรหรือ เห็นมีคนมากหน้าหลายตา"

พวกเราก็กราบเรียนท่านว่า "มีอาจารย์ดีมาลงกระหม่อม เขาเอาเลือดจากในปากมาเสก แล้วลงกระหม่อมให้เพื่อให้ขลัง จะได้อยู่ยงคงกระพันและคลาดแคล้วภัยอันตรายต่างๆ ในตอนนี้"

พลวงพ่อท่านฟังแล้วก็ยิ้มๆ และนั่งเฉยอยู่ ต่อจากนั้นเสียงพวกเราก็ดังขึ้นว่า "หลวงพ่อมาๆ" อาจารย์ฟ้อนได้ยิน จึงบอกว่า "เคยได้ยินชื่อท่านอยู่ ขอเข้าไปนมัสการท่านหน่อย" ว่าแล้วอาจารย์ฟ้อนก็เดินเข้าไปกราบหลวงพ่อในห้องฉันที่จัดไว้ ท่านก็ปฏิสันถารว่า "เจริญสุข...เจริญสุข เราชื่ออะไร"

อาจารย์ฟ้อนกราบเรียนว่า "เกล้ากระผมชื่อฟ้อน ขอรับกระผม"

"มาทำอะไร ที่นี่..."

"เกล้ากระผม ได้รับเชิญมาลงกระหม่อม สักศีรษะ อยู่ยงคงกระพันให้แก่ญาติๆ ที่นี่ ขอรับกระผม" อาจารย์ฟ้อนกราบเรียนด้วยอาการกระสับกระส่าย

หลวงพ่อท่านนั่งเฉย หลับตาอยู่สักครู่ แล้วจึงเอ่ยขึ้นว่า

"เสร็จธุระแล้วก็จงหลีกไป เงินที่ได้ เอาไปทำบุญเสียนะ และจงเลิกผิดศีลเสีย มันไม่ดีหรอก มีแต่บาปเท่านั้น"

อาจารย์ฟ้อนก็ก้มลงกราบ แล้วกราบนมัสการลาไป และก็พาลูกศิษย์ออกจากบ้านไปเลย

พวกเรากราบเรียนถามหลวงพ่อว่า "อาจารย์ฟ้อน ทำไมรีบไปขอรับ"

"เขาคงไปหากินที่อื่น"

"แล้วที่ลงกระหม่อมไว้ล่ะขอรับยังศักดิ์สิทธิ์ ยังขลังอยู่หรือเปล่าขอรับ"

"ที่ลงไปแล้วก็แล้วไป แต่ควรจะต้องไปล้างศีรษะ สระผมเสียให้สะอาด"

"ทำไมหรือขอรับ"

"มันไม่สะอาด เดี๋ยวจะเจ็บจะป่วยกันได้"

"แล้วที่อาจารย์ฟ้อนทำพิธีไว้ละขอรับ"

"อาตมาเป็นพระ พูดไม่ได้"

พวกเราก็หยุดกราบเรียนถามท่าน

ต่อจากนั้น หลวงพ่อท่านก็เรียกพวกเราทั้งหมดมาพร้อมกัน ให้น้อมจิตระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ จากนั้นท่านก็สวดมนต์ภาวนาอยู่พักใหญ่ แล้วก็จุดเทียนที่ขันน้ำมนต์ สวดมนต์ภาวนาสรรเสริญพระรัตนตรัยต่อ แล้วก็ให้ผมถือขันน้ำมนต์เดินตามท่าน ท่านใช้ใบหญ้าคาจุ่มในน้ำมนต์ ประพรมให้ทุกคน และพรมน้ำมนต์ให้ทุกห้องในบ้าน เสร็จแล้วท่านก็ให้คำแนะนำว่า

"เมื่อมีภัยมา ให้น้อมจิตระลึกถึงพระพทุธคุณไว้ พระพุทธคุณจะปกป้องภัยอันตรายทั้งปวง"

พอสมควรแก่เวลา ท่านก็ลากลับโดยมีผมเดินไปส่งท่านที่สถานี

รถไฟท่านกลับไปกับไชโย

ปัญหาในใจของพวกเราตอนนั้นก็คือ อาจารย์ฟ้อนทำอะไรผิดหรือหรือมีอะไรที่พอหลวงพ่อพูดเท่านั้นแกก็ลากลับอย่างลุกลี้ลุกลนเราถามหลวงพ่อ ท่านก็ไม่ตอบ...ว่าไม่ใช่กิจของสงฆ์ที่จะพูด เรายังข้องใจกันอยู่ตลอดมา

เวลาผ่านไปหลายปี สงครามสงบแล้ว บ้านเมืองเข้าสู่สภาพที่สงบไม่มีลูกระเบิด ไม่มีการสู้รบอีก คนที่อพยพไปอยู่ในจังหวัดต่างๆ ก็ยกพวกพ้องกลับมาสู่ถิ่นฐานเดิม อาจารย์ฟ้อนกับลูกศิษย์ก็เงียบหายไปพร้อมกับญี่ปุ่น

ณ ที่แห่งนั้น จิตวิญญาณอันเหลือคณานับ ชุมนุมกันอยู่ เพื่อจะแยกย้ายกันไปรับวิบากของตน ที่เคยรู้จักกันก็ปราศรัยกัน ที่ไม่รู้จักกันก็มากมาย และในทันใดนั้น ก็แลเห็นจิตวิญญาณดวงหนึ่ง ถูกลากกระชากมาด้วยจิตวิญญาณนับด้วยร้อยด้วยพันดวง

จิตวิญญาณนั้นเหมือนในรูปของชายค่อนข้างสูงอายุ ถูกพันธนาการที่มือ แขน ด้วยเชือกยาว มีจิตวิญญาณต่างๆ ดึงลากกระชากผลักให้ไปพบกับวิบากแห่งตนอย่างทุกลักทุเล เหมือนกับได้ยินเสียงตะโกนว่า "เอาเงินของเรามา เอาเงินทำบุญของเรามา" จิตวิญญาณดวงนั้นดิ้นรน พยา-ยามจะออกจากเครื่องพันธนาการ แต่ดูเหมือนจะยิ่งดิ้นยิ่งมัดตัวแน่นขึ้นอีกก็ถูกลากกระชากถูไปยังจุดๆ หนึ่ง แล้วก็หยุดนิ่งอยู่

ทันใดนั้น ก็มีเสียงพูดขึ้นว่า "นั่นดูเหมือนจะเป็น อาจารย์ฟ้อน...อาจารย์ฟ้อนใช่ไหม"

จิตวิญญาณนั้นเหลียวมา บอกแก่จิตวิญญาณกลุ่มโตนั้นว่า "ใช่แล้วเราคืออาจารย์ฟ้อน"

"ทำไมอาจารย์จึงถูกพันธนาการมาในลักษณะอย่างนี้" ดวงจิตวิญญาณดวงหนึ่งถาม

"เรื่องมันแยะ บุญเราก็ทำ กรรมเราก็ก่อ ผลมันก็ยังงี้แหละ"

"อาจารย์ทำบุญทำกรรมอย่างไรครับ พวกเราอยากทราบ"

"เมื่ออยากรู้ เราก็จะสารภาพกรรมของเราที่ได้กระทำไว้ตั้งแต่ก่อนโน้นให้ฟัง"

แต่ก่อนนี้ ในชาติก่อน ภพก่อน ก่อนที่เราจะเกิดมาเป็นอาจารย์ฟ้อนเราเป็นชาวนา แต่ก็หากินด้วยการจับสัตว์น้ำ มีเต่า มีปลา มีกุ้ง เอามาขายเอากินด้วย... กรรมมันเริ่มเกิดตั้งแต่ตอนนั้น

การจับปลา จับเต่า จับสัตว์น้ำมากิน มาขายนั้น ที่จริงมันก็ไม่จำเป็น แต่นิสัยมันชอบ

เราวางเบ็ดราวไว้ตามคันนาวางทีละยี่สิบสามสิบตัว เอาเหยื่อเกี่ยวเหยื่อก็ไส้เดือนนี่แหละ มันดิ้นๆ อยู่จับได้ก็เอามาเกี่ยวกับเบ็ดเข้า วางเบ็ดไว้ตอนค่ำ พอตอนเช้าก็ไปกู้เบ็ด ทั้งปลา ทั้งเต่า ติดเบ็ดแยะ ติดทุกวัน พอไปถึงเบ็ด เราก็กระชากเบ็ดออกจากปากมัน ปากมันก็ฉีก เบ็ดหลุด แต่สำหรับเต่า ต้องเอามีดแทงทะลุปากมันแทงเข้าไปในปากนั่นแหละ ให้ปากมันอ้า ถ้ามันไม่อ้าก็เอามีดแหลมทะลวงแงะเข้า มันเจ็บ มันก็อ้า เราก็กระชากเบ็ดออก ปากเต่าก็โหว่ ทะลุทุกตัว รวมทั้งปลาด้วย

มีคราวหนึ่ง เราไปตกเบ็ดปลาสวายที่ท่าน้ำหน้าวัดใกล้บ้าน ปลาเยอะแยะ ชุมมาก เพราะเป็นปลาหน้าวัด ไม่มีใครกล้าตก แต่เราไม่กลัว ก็ทำอย่างเก่า โยนเบ็ด ปลามันหิว มันก็งับเหยื่อ ติดเบ็ดทันที ตัวยังงี้โตๆ ทั้งนั้น พอตวัดขึ้นมา ก็รีบเอา เบ็ดออกโดยกระชากเบ็ดออกจากปากมันทันทีปากมันก็ฉีก พอปากฉีก เบ็ดก็หลุด วันหนึ่งๆ ไปขโมยตกปลา

ที่หน้าวัดได้หลายตัวทุกที

เราจับสัตว์แบบนี้มานาน สัตว์ปากขาด ปากฉีกทุกตัว เราก็เอามากินบ้าง เอามาขายบ้าง ก็เป็นอย่างนี้มาตลอด

ต่อมาเราก็มีครอบครัว มีลูก มีเมีย มีลูก 3 คน ลูก 3 คนที่เกิดมาปากแหว่ง ปากฉีกทุกคน พิการหมด เมียเราก็พูดว่า "เพราะไปทำบาปทำกรรมจับสัตว์จับปลาแล้วทารุณมัน" เราก็เห็นว่า น่าจะจริง ตั้งแต่นั้นก็เลิกจับปลา จับเต่า และจับสัตว์น้ำเรื่อยมา

ตอนหลังพออายุมากเข้า เห็นลูกๆ ก็สงสาร ที่เกิดมาพิการ ปากแหว่ง ปากฉีกทุกคน เราก็เลยบวชเป็นพระแต่บุญไม่ถึง พอเริ่มจะบวชเข้าพิธีขานนาคเท่านั้น ก็เป็นลมขาดใจตายเสียก่อน ตายที่ประตูหน้าโบสถ์ที่วัดนั่นแหละ ก็หมดไปชาติหนึ่ง

ทีนี้เกิดมาใหม่ หลังจากที่ไปรับวิบากเสียนานแสนนานในที่สุดจะทรมาน พอหมดวิบาก ก็มาเกิดใหม่ ที่เกิดมาเป็นคนนี่ก็เพราะกุศลกรรมที่ตั้งใจจะบวชในพระศาสนานั่นเอง แม้จะบุญไม่ถึง ไม่ได้บวชก็ตาม แต่ด้วยเจตนาที่จะบวช จะทำความดี กุศลก็เลยส่งให้เกิดมาเป็นคนนี่แหละ

แต่ว่าการเกิดมาก็พิการคือเพดานโหว่โหว่มากพูดก็ไม่ชัดเสียงก็อู้อี้พ่อแม่ก็กลุ้มใจ พอโตขึ้น พ่อพาเราไปหาท่านพระครูที่วัด ท่านก็บอกว่า "กรรม...กรรมเก่าที่ทำไว้มันให้ผล จะรักษาอย่างไรก็ไม่ได้"ทานบอกว่า " เอายังงี้ซิ เอาแผ่นแบนๆ กลมๆ แบบเหรียญบาท ใส่ไว้ที่เพดานปากที่มันโหว่ ก็จะช่วยได้บ้าง"

เหรียญบาทสมัยก่อนนั้นมันมีขนาดใหญ่มาก มากกว่าเหรียญบาทเดี๋ยวนี้ เรายังเด็กอยู่ก็ไม่สนใจอะไร แต่พอเป็นหนุ่มเข้า ก็เกิดความ

ละอายเลยลองเอาเหรียญบาทใหญ่มาอุดที่โหว่ ที่เพดานปาก ก็โชคดี มันเข้าอุดที่โหว่ได้พอดี ก็ลดความละอาย ความทรมานลง พูดจาไม่อู้อี้ เหมือนเดิมเท่าไหร่ แต่เสียงมันก็ไม่ปกติเหมือนคนทั้งหลาย

พอหนุ่มขึ้นก็พอหาคนแต่งงานได้โดยไม่ลำบากนัก เพราะเขาไม่รู้

ก่อนแต่งงานเราก็บวชเสีย 3 พรรษา ก็บวชที่เมืองปทุมธานีนี่แหละเผอิญวัดที่บวชมีพระเขมรอยู่รูปหนึ่งสักเก่ง ว่าคาถาอาคมขลัง ผู้คนขึ้นมากมาย เราก็สนใจ เลยสมัครเรียนคาถาอาคมกับท่าน เรียนบทปัถมังเรียนเสน่ห์ยาแฝด เรียนเสก คุณเสกไสย เรียนวิชาอยู่ยงคงกระพันเรียนทุกอย่างแต่ไม่ได้เรียนทางนักธรรม หรือเรียนทางเปรียญธรรม

เราบวชเป็นพระอยู่ 3 ปี พอเห็นว่าอายุสมควรก็สึก พอสึกออกมาก็มีเมีย เมียก็เป็นคนที่อยุธยา แรกๆ เขาก็ไม่รู้หรอกว่าเราพิการ รู้แต่ว่าบ้านช่องที่ทางมีอยู่ที่เมืองปทุม มีที่มีนา

พอแต่งงานแล้ว มีลูกแล้ว ลูกก็พิการอีก คราวนี้ดั้งจมูกแฟบเหมือนพ่อมันเลย อาศัยที่เคยเป็นพระหมอดูมา ก็เลยรับทำนายทายทักดูดวง ผูกดวง สวดคาถา ปัดรังควาน สะเดาะเคราะห์ต่างๆ ผู้คนก็ชักรู้ๆขึ้นก็มาหาสู่มากขึ้นทีละน้อยๆ จนชื่อเสียงโด่งดังในทางลงคาถาอยู่ยงคงกระพันมีนักเลงต่างๆ ขึ้นแยะ การเงินก็ดีขึ้น ชักร่ำรวยก็พอดีเกิดสงครามญี่ปุ่นบุกพอดี บ้านเมืองถูกโจมตี มีภัยทางอากาศแทบทุกวัน ก็เกิดความคิดจะหากินทางสักกระหม่อมลงนะคลาดแคล้ว นะอยู่ยง ก็พอดีพรรคพวกที่เคยบวชอยู่ด้วยกันมาพบเข้า ก็ส่งเสริมแนะนำ

ในที่สุด เราก็แสดงอภินิหาร โดยความคิดของบริวารที่มาแสดงตัวเป็นลูกศิษย์ไปหาเหรียญบาทแบบโบราณมาเป็นเหรียญใหญ่สองสามอัน

พอได้มาก็เอามาอุดรูโหว่ที่เพดานในปาก

ทีนี้พวกนั้นก็เกิดความคิดต่อไปอีกว่า ให้เอาลูกยางโป่งขนาดเล็กใส่หมึกแดงบรรจุไว้ แล้วยัดเข้าไปในรูโหว่ที่เพดานปาก จากนั้นก็ทำเป็นเอามีดเจาะลูกยางโป่งให้แตก หมึกแดงก็จะไหลออกมาทางปาก แล้วก็เอาหมึกแดงนั่นแหละ ที่หลอกเขาว่าเป็นเลือดเอามาทำเป็นหมึกแดงสำหรับลงสักลงยันต์ โดยใช้เหล็กจารใบลานมาเขียนขยุกขยิกที่กระหม่อมคนที่มาสมัครมาลงอาคม เราก็เห็นดี ก็ลองทำดูหลายครั้งที่บ้านพรรคพวก ก็ทำได้คล่องขึ้น ๆทำท่าทำทางให้ขลัง เอาค้อนมากระแทกเหล็กจารใบลานให้แรงๆปลายเหล็กที่แหลมก็กระแทกลูกยาโป่งที่ใส่หมึกไว้ ลูกยางก็แตกหมึกก็ไหลออกมา ก็เอาถ้วยตะไลรองไว้

พอชำนาญก็ให้พรรคพวกทำตัวเป็นลูกศิษย์ ออกไปโพนทะนา "มีอาจารย์ดี เจาะเลือดจากในปากมาลงกระหม่อมให้อยู่ยงคงกระพันคลาดแคล้วภัยต่างๆ จะทำเสน่ห์ยาแฝด ทำไสย ทำคุณ ทำได้ทั้งนั้น"

ผู้คนต่างก็มาดูกัน พอเห็นเข้าก็เกิดเชื่อ เพราะเห็นๆ อยู่ว่า เราเอาเหล็กแหลมแทงเข้าไปในปาก แล้วเลือดแดงก็ไหลออกมา ก็ได้ค่ายกครูค่าบูชาครูมากขึ้นๆ ได้แบ่งกันกับพรรคพวกที่ทำตัวเป็นลูกศิษย์

ขณะเดียวกันก็ตั้งขันสีดำ ๆแบบบาตรพระไว้ 1 ใบ โดยเรี่ยไรชาวบ้านที่มาลงกระหม่อม ว่าจะไปทำบุญที่วัดวัดไหนก็ได้ แต่งชื่อขึ้นเอง

ต่อมาเราก็เกิดความคิดจะทำของขลังขายด้วย ก็ลงมือให้พรรคพวกทำตะกรุดทองแดงขนาดเล็ก ยาวสักนิ้วเดียว ใส่ไว้ในย่าม พอไปถึงที่ไหนทำพิธีลงกระหม่อมหมึกแดงเสร็จแล้วก็จะให้ผู้คนที่มาบูชาตะกรุดไปไว้ห้อยคอเพื่อเป็นเครื่องรางเลย โดยพวกหน้าม้าจะเป็นผู้พูดว่า

"ใครอยากได้ของขลังก็ขอท่านซิ ขอบูชาไปคล้องคอราคาไม่เท่า

ไหร่หลอก เครื่องรางนี้เหนียวมากฟันไม่เข้า"

จากนั้นผู้คนก็มาขอซื้อไป ตะกรุดละร้อยสองร้อย ทำเท่าไหร่ก็ไม่พอขาย ได้เงินวันละเป็นพัน ฐานะก็ดีขึ้นตามลำดับ

ต่อมา เราถูกเชิญไปนครนายกเพื่อไปทำพิธีลงกระหม่อที่วัดใหม่ ลูกศิษย์ลูกหามาสมัครกันเยอะแยะเราก็ไป พอไปถึงศาลาวัด เราก็เข้าไปหาท่านสมภาร นมัสการบอกท่านเสียก่อนตามธรรมเนียม โดยจะแบ่งให้วัดตามสมควร ท่านสมภารก็ดีใจ จัดที่จัดทางให้ พอได้เพลาผู้คนมามากมายพวกเราก็ลงมือทำพิธี เจาะกระแทกเพดานในปาก ร้องเลือดออกมาจานหนึ่ง แล้วก็ลงกระหม่อมให้ผู้คนที่มากัมศีรษะคอยอยู่

ทีนี้โชคไม่ดี มันก็เพราะหลอกเขามามาก คราวหนึ่งขณะที่เอาค้อนตีเข้าที่ด้านเหล็กจาร พอตีเข้าไป ลูกโป่งที่ใส่หมึกแดงไว้มันก็ตกหลุดลงมาขณะที่กำลังอ้าปากรองน้ำที่ไหลออกมาลูกโป่ง ก็ตกลงมาอยู่ในจานรองหมึกก็แตกออกมา ผู้คนก็แลเห็นหมด ต่างก็ตะโกนว่า "หลอกลวงๆ เอาหมึกแดงใส่ไว้ในลูกโป่ง" จะฮือกันล้อมกรอบดีที่ท่านสมภารท่านช่วยไว้ เรารีบวิ่งหนีแทบไม่ทัน พรรคพวกต่างก็โกยแน่บ วิ่งเหมือนหมายังไงยังงั้นแล้วก็หนีลงเรือกลับเลย

ต่อจากนั้น เรากับพรรคพวกก็มาหาวิธีใหม่ เอาให้มันแนบเนียนกว่าที่เป็นมา ในที่สุดก็พบว่า ใช้กระเพาะปลาเค้า แล้วบรรจุเลือดปลาเค้าให้เต็มเลือดปลาเค้ามันไม่เข็ง พอใส่แล้วมันก็โป่ง เหนียวๆ ไม่โป่งแบบน้ำหมึก

เราต้องไปหาซื้อปลาเค้ามาทีละตัวสองตัว บางทีก็หลายตัว เอามาเลี้ยงไว้ในกระชังหลังบ้าน พอจะไปหลอกทำพิธีลงกระหม่อน ก็ฆ่าปลาเค้ารองเลือดไว้ เลาะเอากระเพาะมันออก เอาเลือดใส่ให้เต็ม ปลายข้าง

หนึ่งก็ผูกเชือกไว้ แล้วยัดเข้าไปในรูโหว่ในปากที่มีเหรียญบาทอุดไว้ แก้ไขเล็กๆ น้อยๆ ก็พอดี ทำอย่างไรๆ ก็ไม่หลุด เลือดที่ออกมาก็มีกลิ่นคาวพอควร เรียกว่าสนิทแนบเนียนมากขึ้น

เราฝึกจนชำนาญ จากนั้นก็เริ่มทำมาหากินสักกระหม่อมเลือด ขายตะกรุด ขายแหวนหัวใจอิติปิโส เรื่อยมาชื่อเสียงก็โด่งดังขึ้น ผู้คนขึ้นมาก

ตลอดระยะเวลาสงคราม 4 ปี เศษๆ เงินที่ได้มาเราก็แบ่งให้พวกลูกศิษย์บ้าง แบ่งถวายพระที่เราอาศัยไปทำพิธีบ้าง วัดละนิดๆหน่อยๆ เงินเรี่ยไรว่าจะไปทำกฐิน ผ้าป่า ก็พูดไปยังงั้นๆ แหละ อย่างดีก็แบ่งถวายพระไปสักร้อยสองร้อย เงินที่ได้มันเป็นพันๆ ไม่เดือดร้อนอะไร พอมีเงินมีทองมากขึ้น ก็ย้ายกลับมาอยู่ที่บ้านปทุมธานี ก็รับทำพิธีที่บ้านต่อไปเรื่อยๆ

ต่อมามีลูกศิษย์ลูกหามาบอกว่า "มีผู้คนมากมายขอเชิญไปที่ฉะเชิงเทรา" ซึ่งการไปที่นั่นลำบาก ต้องขึ้นรถไฟ แล้วลงเรือ ไปพักที่บ้านคนที่เขาเชิญ แต่สัญญาว่าไปเช้าเย็นกลับ อย่างดีก็ค้างคืนเดียว ทั้งนี้เพราะเรากลัวว่ากระเพาะปลาเค้าที่ใส่เลือดปลาไปด้วยมันจะเน่า ต้องเอาใส่ถุงน้ำแข็งไปด้วย

พอไปถึงก็ลงมือลงกระหม่อมกันเลย ผู้คนมากมายมาคอยทำพิธี เราก็ลงมือสวดมนต์ให้มันขลัง เรียกความเชื่อถืออย่างเก่า

แต่คราวนี้มันถึงคราวเคราะห์เหรียญบาทมันย่อมหน่อย อันเขื่องลืมเอาไป มันปิดช่องโหว่ในปากไม่สนิทเท่าไหร่ พอเอากระเพาะปลาเค้าที่ใส่เลือดไว้ จุกลงไป มันก็ลงได้ แต่รูโหว่มันออกจะหลวมๆ พอได้เวลาก็ทำพิธี อาเหล็กจารใบลานอันเก่ามาใส่เข้าในปากเอาค้อนมาตีกระแทกที่ด้ามเหล็กจารอย่างเคย ก็กระแทกปลายให้สมจริงสมจัง คือแรงหน่อย

เหล็กที่จ่อไว้ที่กระเพาะปลาก็เจาะทะลุกระเพาะปลาเข้าไป ที่นี้เหรียญบาทมันพลิก เพราะมันย่อมกว่าอันที่เคยทำ ปลายเหล็กที่ถูกค้อนตีมาแรงก็ไถลไปโดนขอบๆ เหรียญด้วย พอถูกขอบเหรียญ เหรียญพลิกปลายเหล็กก็กระแทกเจาะเพดานปากจริงๆ อย่างแรง ฝังเข้าไปในกระดูกเพดานปากดังฉึก

เราสะดุ้งสุดตัวเพราะความเจ็บปวด ลูกศิษย์รับมาช่วยดึงเหล็กออกดึงกันอยู่พักหนึ่ง เพราะเหล็กปลายมันแหลม มันฝังเข้าไปลึก ปากเราโหว่อยู่แล้ว ปลายเหล็กมันโผล่ออกมาถึงรูจมูกเจ็บปวดถึงหัวใจเลย เลือดก็ไหลพรูออกมา มันเลยปนกันทั้งเลือดคนกับเลือดปลาเค้ากลิ่นยังงี้คลุ้งไปหมด

พอดึงเหล็กออกได้ เราก็แข็งใจลงกระหม่อมให้ผู้คนที่มา ซี่ต่างก็เห็นในการเจาะเลือดของเราจากเพดานปากที่ออกมาจริงๆ

คราวนั้นการขายตะกรุด ขายแหวน ลงกระหม่อม ก็ต้องทำอย่างรวดเร็ว เพราะความเจ็บปวดบาดแผลที่ถูกเหล็กแหลมทิ่มเข้าไปปากโผล่ออกมาเกือบจะทะลุรูจมูก

และแล้ว เราก็พาลูกศิษย์ลูกหากลับบ้าน จงเรือแจวมาทันที ก็ต้องแจวออกมาทางแม่น้ำแปดริ้ว กะว่าจะเข้าทางคลองแสนแสบ เช้าที่ไหนทันรถไฟที่ไหน ก็ขึ้นรถไฟที่นั่น ในที่สุดเราก็ถึงบ้าน พร้อมกับความเจ็บปวดเหลือกำลัง

วันต่อมา จะเป็นด้วยความสกปรกหรือเชื้ออะไรก็ตามไม่ทราบได้หน้าเราก็อักเสบ บวมทั้งหน้า จมูก ปาก บวมอ้าไม่ขึ้นจมูกที่บี้อยู่แล้วก็หายใจไม่ออก เพราะความบวม หน้าบวมกลมสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำเหมือนคนที่ถูกบีบคอตาย อาการมันรุนแรงมากขึ้นๆ ไม่อาจจะ

กินอาการได้ ไม่สามารถจะหายใจได้ตามปกติ ไข้ก็สูงขึ้นๆ จนเพ้อ ในที่สุดเราก็หลับผ๊อยไปหลับสนิท อย่างไม่รู้ตัว มาตื่นอีกทีก็ที่กำลังถูกฉุดกระชากลากถูมานี่แหละ"

"อ้าว อาจารย์ก็ตายนะซิ...ตายเพราะเหล็กใบลานนั่นแหละ

"ก็ว่ายังงั้นเหมือนกัน"

"แล้วนี่เขาจะฉุดอาจารย์ไปไหนล่ะ"

"ไม่รู้เหมือนกัน คงจะต้องฉุดไปชำระหนี้ ไปชดใช้กรรมที่หลอกลวงเขา...คงจะอีกนานกว่าจะหมดกรรม เพราะมันมากเหมือนกัน"

"แล้วที่ทำบุญไว้ล่ะ บริจาคเงินไว้ล่ะ บวชพระล่ะ ไม่มีกุศลกรรมเลยรึ"

"มีน่ะมันมี แต่มันหักกลบลบหนี้กันไม่ได้หรอก"

"แล้วกรรมอื่นที่อาจารย์ทำไว้ยังมีอีกไหม ถึงได้เป็นอย่างนี้"

"ก็นั่นยังไง ดูพวกปลาเค้า ปลาต่างๆ เต่าต่างๆ ที่เคลื่อนที่มาหาเราซิ มาทวงหนี้ทวงกรรมทั้งนั้น เพราะเราทำบาปไว้แยะ เจ้าตัวโตนั่นคือพวกปลาสวายหน้าวัดที่เราเคยทำบาปไว้ ตั้งแต่ชาติก่อน ใช้หนี้ยังไม่หมดเลย พอเกิดชาติใหม่ก็ทำอีก"

จากนั้น อาจารย์ฟ้อน ก็ทำท่าทางเหมือนจะพูดต่อ จะเล่าต่อ แต่พูดไม่ออก เหมือนกับปากเล็กลงๆ จนอ้าไม่ออก

"อ้าวอาจารย์ฟ้อน กลายเป็นเปรตไปแล้ว ปากเท่ารูเข็มเท่านั้นเอง"

อีกเสียงหนึ่งพึมพำออกมาว่า "คงจะเป็นผล ที่เบียดเบียนจตุปัจจัยไทยธรรมของพระศาสนา ก็เลยกลายเป็นเปรต ปากเท่ารูเข็มไปยังงี้...เวรนะ"

จากนั้นจิตวิญญาณของอาจารย์ฟ้อน ก็ถูกลากกระชากไป...ไปสู่

วิบากแห่งตน

บัดดล ! เสียงจากทางใดก็ไม่ทราบดังออกมาว่า "เจ้าทำบาปกรรมไว้แยะ ก็ต้องไปตามวิบาก ที่เคยทำบุญ บวชพระมา ก็เป็นกุศลมันหักกลบลบกันไม่ได้อกุศลมันหนักกว่า เพราะตอนที่บวชก็มิได้ศึกษาปฏิบัติอย่างใด มุ่งแต่ดิรัจฉานวิชา อันเป็นเครื่องขัดขวางกีดกั้นความจริงสัจธรรมต่างๆ ถึงกระนั้นกุศลที่เจ้าบวชมาก็ยังมี แต่มันน้อย เปรียบเหมือนเอาก้อนดินที่หนักไปด้วยบาป มาชั่งตาชั่งกับสำลีก้อนเล็ก มันทานกันไม่ได้ฉันใด เจ้าก็ต้องไปตามวิบากของเจ้าก่อน กว่าดินจะหมด จะกร่อนไป ก็จะเป็นโอกาสของสำลีที่ชั่งอยู่ตรงกันข้ามจะให้ผล"

วิญญาณอาจารย์ฟ้อน ก็ถูกกระชากลากไป เพื่อสู่วิบากแห่งกรรมด้วยประการฉะนี้

ผมมาทราบเรื่อง อาจารย์ฟ้อนเมื่อสงครามสงบแล้ว ทราบแต่เพียงว่า อาจารย์ฟ้อนตายแล้ว ผู้ คนในกรุงเทพฯในสมัยนั้นก็ดูเหมือนว่าจะรู้กันอยู่ทั่วกัน เพราะชื่อเสียงอาจารย์ฟ้อนที่เจาะเพดานเอาเลือดมาสักกระหม่อมคาถาอาคมนั้นดังมาก แต่ก็ไม่มีใครทราบว่าแกตายเพราะอะไร?

ต่อมา ผมขึ้นไปอยุธยา เอาของไปถวายหลวงพ่อ ตามคำสั่งของบิดาผม ผมก็กราบเรียนท่านว่า "อาจารย์ฟ้อนตายแล้ว เพิ่งตายไม่นานมานี่เอง"

หลวงพ่อก็พยักหน้า...ผมได้โอกาสก็เลยกราบเรียนถามท่านว่า

"ตอนที่หลวงพ่อรับนิมนต์ไปประพรมน้ำพระพุทธมนต์ที่บ้าน ในตอนที่สงครามยังไม่สงบนั้น พอดีอาจารย์ฟ้อนก็ไปที่บ้านไปทำพิธีสักกระหม่อมลงยันต์กันภัยให้แก่ผู้คนในบ้านและบ้านใกล้เรือนเคียง พอรู้ว่าหลวงพ่อมา อาจารย์ฟ้อนก็มากราบพอกราบเสร็จ ได้ยินหลวงพูดสอง

สามคำอาจารย์ฟ้อนก็รีบลุกลี้ลุกลนกราบลากลับไปและไม่ได้มาอีกเลย ทำไมอาจารย์ฟ้อนถึงได้รีบลุกลี้ลุกลน พาลูกศิษย์ลูกหากลับไปเร็วดังนั้น มีอะไรหรือ แล้วหลวงพ่อไม่ตอน แต่พูดว่าไม่ใช่กิจของสงฆ์ เรื่องมันเป็นอย่างไรขอรับกระผม"

หลวงพ่อท่านตอบว่า "กรรมใดใครทำ กรรมนั้นก็สนอง เราเป็นพระทั้งๆ ที่รู้ว่าเขาทำอย่างนี้ จะไปพูดอะไรออกไป ก็มีแต่เขาจะโกรธเกลียดสู้เฉยไว้ดีกว่า เขาเองเขาก็รู้ว่า มันเป็นบาป บวชก็แล้ว เรียนก็แล้ว ก็ยังทำ อาตมานั่งดูดอยู่ก็รู้โดยตลอด จึงได้พูดว่า เสร็จแล้วก็รีบกลับๆ ไปเสียปัจจัยที่ได้มาเอาไปทำบุญเสีย มันจะบาป จงเลิกผิดศีลเสีย...ก็พูดได้แค่นี้...

ที่จริงอาตมารู้มานานแล้วว่า นายฟ้อนแกหลอกลวงหากินทางนี้ เมียแกอยู่อยุธยา ตอนแรกๆ ผู้คนขึ้นมาก ลงรักสักกระหม่อมเลือด ได้เงินได้ทองมามากมาย พอสงครามแรงขึ้น การหากินของแกก็มากขึ้น ก็ร่ำลือถึงที่วัดพอเรื่องรู้ถึงหูอาตมาเข้า ก็พิจารณาดู ก็รู้ว่าแกหลอกลวง แกเป็นคนพิการจมูกบี้ เพดานในปากโหว่ แกเอาเหรียญบาทอุดรูในปากไว้แล้วเอาถุงยาง ถุงกระเพาะปลา ใส่สี ใส่เลือดเข้า เอาเหล็กเจาะให้เลือดไหลออกมา มันสีแดงๆ คนก็นึกว่าเลือด ก็เอาน้ำแดงๆ นั้นไปสักไปลงกระหม่อม ลูกศิษย์อาตมาไปพบเห็นพิธีของแกเข้า ก็มาเล่าให้ฟัง ก็เลยพิจารณาดู แล้วบอกลูกศิษย์ไปว่าอย่างไปเป็นเหยื่อเขา ไม่มีอะไรเป็นที่พึ่งได้ในโลก นอกจากพระรัตนตรัยเท่านั้น เขาก็กลับไป

อาจารย์ฟ้อน ดู ๆ แกก็จะรู้นะว่าอาตมาน่ะรู้ความจริง ฉะนั้นพอพบกันที่บ้านเจ้าคุณพ่อ แกถึงได้กราบตัวสั่นแล้วรีบลากลับไปที่แกตายน่ะก็เพราะผลแห่งกรรมที่แกทำเองแท้ๆ เหล็กแหลมทั้งอันเจาะเข้าไปในปาก

ทะลุมายังรูจมูก ใครจะมาทนได้ แต่ถ้าแกเลิกเสีย เชื่อคำที่อาตมาเตือน แกก็จะไม่ต้องมาทนทุกข์ทรมานอย่างที่รู้"

"อาจารย์ฟ้อน เคยบวชพระมานานเคยทำบุญทำทานไว้เหมือนกัน เมื่อแกตาย จิตวิญญาณแกจะเป็นอย่างไรขอรับกระผม..."

"มันหักกลบลบกันไม่ได้หรอก บาป คืออกุศลกรรม มันมากกว่าบุญคือกุศลกรรม อกุศลวิบากก็มากหน่อยหนักหน่อย แกก็ไปรับวิบากอันนั้นจะมากน้อยเท่าไรก็สุดแต่กรรมที่แกทำไว้"

"หมดจากรับวิบากแล้ว แกจะเกิดอีกไหมขอรับ"

"เกิดน่ะเกิดแน่ จิตใดที่ยังมีกิเลสยังไม่หมดกิเลสต้องเกิดทั้งนั้น แต่จะเกิดเป็นมนุษย์อีกหรือไม่ ไม่ทราบ เพราะยังมีอสุรกาย เปรต เดรัจฉาน อีกหลายอย่างหลายภูมิ ที่คอยรับวิญญาณพวกนี้อยู่"

"ทำอย่างไรล่ะขอรับ ที่จะไม่ไปเกิดในนรก ไปเป็นเปรต อสุรกาย และสัตว์เดรัจฉาน" ผมกราบเรียนถามท่านเพราะนึกกลัวๆ เหมือนกัน

ท่านตอบว่า "ขึ้นชื่อว่าบาปแล้วไม่ทำดีกว่า เมื่อไม่ทำบาป หมดชาตินี้อบายทั้งสี่ที่ว่า เราก็ไม่ต้องไป"

ผมก็นึกในใจว่า "บาปไม่ทำดีกว่า บาปไม่ทำดีกว่า...ชาติหน้าจะได้ไม่ต้องไปอบาย" แล้วก็ก้มลงมราบท่านอีกครั้งด้วยความเคารพ แต่ในใจอีกใจหนึ่งก็นึกว่า "เรานี่ก็คงก้าวเข้าไปในอบายมาหลายก้าวแล้วซิ ใครบ้างล่ะครับที่ไม่เคยทำบาป"

นี่ก็เป็นเรื่องปริศนาธรรมอีกเรื่องหนึ่ง ที่ผมประมวลมาให้คุณผู้อ่านได้รับทราบ จริงๆ นั้นหลวงพ่อท่านไม่ได้เล่าหมดเปลือกอย่างนี้ท่านเล่าเป็นนัยๆ แต่ตัวบุคคลนั้นมีจริง ถ้าใครสงสัย ลองไปกราบนมัสการถามท่านเจ้าคุณพระสาสนโสภณเจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทราวาส ดูก็ได้ว่าท่านรู้จักอาจารย์ฟ้อน หรือเปล่า ?

วังเปรต

คุณผู้อ่านครับ จบเรื่องนี้แล้วก็เห็นจะจบเรื่อง คำสารภาพของวิญญาณที่ผมนำมาเรียบเรียงใหม่ จากการสนทนากับหลวงพ่อวัดวงษ์ฆ้องคลองเมือง อยุธยา ซึ่งท่านก็ได้เมตตาเล่าเรื่องอะไรๆ ให้ผมฟังแยะ

ก่อนอื่น ผมเห็นจะต้องทำความเข้าใจกันเสียหน่อยก่อน คือคำว่าวังนี่นะครับ ไม่ได้หมายความว่าเป็นวังที่ประทับของเจ้านาย ที่เราเรียกกันแต่เป็นที่ชุมนุมของสิ่งที่มีชีวิตประเภทเดียวกัน เช่น วังกุ้ง วังจระเข้หมายความว่า เป็นที่ชุมนุมของกุ้ง ของจระเข้ ทีนี้ วังเปรต ก็จะมีความหมายอย่างเดียวกัน คือ เป็นที่ชุมนุมของเปรต

เปรตมีจริงไหม? หน้าตารูปร่างเป็นอย่างไร? เดี๋ยวค่อยคุยกันนะครับ ผมเองน่ะไม่เคยเห็นหรอกครับ เคยแต่ได้ยินคำว่า ผีวัดสระเกศ เปรตวัดสุทัศน์ ได้ยินมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว มาอีกทีก็ตอนแก่ ที่ได้เห็นเปรตอีกหนหนึ่งก็ที่วัดไผ่โรงวัวโน่น

ผมว่า ท่านที่ไปทัศนาจรวัดไผ่โรงวัวคงจะได้เคยเห็นเปรต ที่เนรมิตขึ้นจากจินตนาการของหลวงพ่อขอมตามนัยแห่งหนังสือไตรภูมิพระร่วงโดยทั่วกันแล้ว ว่ารูปร่างหน้าตาเปรตนี่เป็นอย่างไร แปลกก็แต่ว่าเปรตนี่มีทั้งเปรตผู้ และเปตรเมีย แต่เมื่อมีเปรตเพศอย่างนี้แล้ว มันจะมีลูกเปรตออกมาบ้างหรือไม่...ผมไม่ทราบ แต่ผมเคยได้ยินผู้หลักผู้ใหญ่

แต่ก่อน ท่านดุว่าเด็กซนๆ ดื้อๆ ด้านๆ ว่า "ไอ้เด็กเปตรนี่...เดี๋ยวพ่อด..." ก็คงแปลว่าเปตรที่เป็นเด็ก ก็คงอาจจะมีบ้างก็ได้กระมังครับ.

เริ่มเรื่องก็คือว่า ที่ตำบลดงประคำอำเภอพรหมพิราม จังหวัดพิษณุโลกโน่น มีหญิงผู้หนึ่งลูกผู้มีอันจะกิน มีหน้ามีตาในอำเภอได้ล้มป่วยลง มีอาการละเมอเพ้อเหมือนคนเสียสติคำละเมอที่กล่าวออกมามีคำเดียวคือ "ขอข้าหน่อย...ขอข้าหน่อย" พอสักครู่ก็ชักดิ้นชักงอ หมดสติไป ครู่ใหญ่พอตื่นขึ้นมารู้สึกตัวก็เหมือนคนปกติ พูดจา เดินเหิน ทำอะไรๆ ได้เหมือนคนดีๆ ทุกอย่าง

ที่แปลกก็คือ อาการจะเกิดขึ้นในวันพระหรือวันโกน ตอนข้างแรม เริ่มตั้งแต่แรม 7 ค่ำ 8 ค่ำ ไปจนถึงแรม 14 ค่ำ 15 ค่ำ พอข้างขึ้น อาการต่างๆจะไม่มี

ทั้งนี้ยังแปลกยิ่งไปกว่านั้นอีกสามีของสตรีผู้นั้นก็เกิดอาการโรคติดต่อเหมือนกัน คือพอข้างแรมแก่ๆ ก็จะมีอาการไม่รู้ตัว สติเลื่อนลอยไม่รู้อะไรทั้งสิ้น ว่าตัวนี่อยู่ที่ไหน ทำอะไรอยู่ จำหน้าตาใครต่อใครไม่ได้ แม้แต่ลูกเมีย ปากก็พูดเหมือนกันกับภรรยาว่า "ขอข้ามั่งซิ...ขอข้ามั่งซิ..." แล้วก็ล้มตัวลงนอน หมดสติหลับไป พอฟื้นขึ้นมาก็รู้สึกตัวเป็นปกติ

ทีแรก คนทั่วๆ ไปก็นึกว่าล้อเล่นหรือแกล้ง ทีนี้เป็นถี่ขึ้นๆ คนก็สงสัยว่าจะเป็นจริง คงป่วยด้วยโรคอะไรชนิดหนึ่ง หมอชาวบ้านโบราณๆ ว่าเห็นจะเป็นเพราะ ปอบ หรือ ถูกคุณถูกไสย

ญาติพี่น้องได้พาสองสามีภรรยาไปรักษาในที่ต่างๆ หมดค่ารักษาไปแยะ อาการก็ไม่หายสนิท อยู่ๆ ก็เป็นอีก อยู่ๆ ก็หาย เป็นอยู่อย่างนี้เป็นปี บทดีก็ดี ทำมาหากินเหมือนคนปกติ ไปวัดไปวาทำบุญสุนทาน ตามที่เคยปฏิบัติไม่ได้ขาด

มิช้ามินาน ลูกชายคนโตซึ่งย่างเข้าวัยรุ่นหนุ่มแล้ว ก็เกิดอาการแบบนี้อีกคน อยู่ๆ ก็ไม่รู้ตัว ออกเดินไปไหนไกลๆ โดยไม่รู้ตัวว่าทำอะไร ตอนเป็นจะพูดจาไม่รู้เรื่องเอาเลย ไม่รู้วัน ไม่รู้เวลา ไม่รู้สถานที่เอาเฉยๆ สามารถทำอะไรได้แปลกๆ โดยไม่มีจิตสำนึกแต่พอเป็นได้สัก 1 ชั่วโมงเศษๆ ก็ล้มลงหลับไป พอตื่นขึ้นมารู้ตัว ก็จะถามว่า มาทำอะไรกันที่นี่มากมายบ้าง ใครพาฉันมานี่ นี่มันวัดโพธิ์นี่ อย่างนี้เป็นต้น แล้วก็กลับคืนเป็นปกติ

ระหว่างที่ไม่รู้ตัวนั้น ก็จะร้องว่า "ขอให้ตา ขอให้ยายหน่อย" บางทีก็ "ขอตา ขอยายเถอะ" หมอผีชาวบ้านก็ว่าปอบเข้าอีก ทีนี้ก็เอาข้าวสารเสกมาซัด เอาหวายลงอาคมมาเฆี่ยนไปตามตัวเพื่อไล่ปอบ ตัวก็เป็นรอยถูกเฆี่ยนไปทั่ว เป็นที่น่าเวทนา อย่างน้อยเดือนหนึ่งก็ถูกเฆี่ยน 2 หน ก็เฆี่ยนหนักอยู่ตอนที่ว่าผีเข้านั่นแหละครับ

เมื่อคนทั้งบ้านต่างก็มีอาการอย่างเดียวกัน ชาวบ้านแถบนั้นก็เลยเรียกบ้านผู้นี้ว่า บ้านผีปอบ

ในกาลต่อมา มีพุทธมามกะศรัทธาเอาผ้าป่าไปทอดที่วัดพรหมพิราม เป็นที่สนุกสนานเริงรื่นอิ่มบุญกันถ้วนหน้า ขณะที่รับประทานอาหารกลางวันกันอยู่นั้น ได้ยินเสียงตวาดเสียงร้อยโหยหวนเหมือนเสียงของคนที่เจ็บปวดแสนสาหัส ได้ยินกันอยู่นาน ก็เลยถามกันว่า "นั่นเสียงอะไร...ใครทำอะไร?" ชาวบ้านแถบนั้นตลอดจนมัคนายก ก็เล่าให้ท่านที่ไปทำบุญฟังว่า

นั่นเป็นเสียงของการไล่ผีปอบที่ร้องโหยหวน นั่นเป็นเสียงของคนที่ผีปอบเข้า แล้วถูกเฆี่ยน ที่เฆี่ยนตีกันอยู่นานนั้น เพราะผีปอบนี่ดื้อไม่กลัวคาถาอาคม กว่าจะออกได้ คนที่ถูกเข้าก็เป็นลมสลบไป ผีจึงจะออก

ก็เลยโจษจันกันขึ้น

มีคนหนึ่งชื่อ คุณนายส้มเกลี้ยง ที่ร่วมขบวนมา คุณนายส้มเกลี้ยงนี่ เป็นคนใจบุญสุนทานเอามาก ๆ ที่ไหนมีงานบุญ ที่นั่นต้องมีคุณนายส้มเกลี้ยงเป็นประจำ บ้านคุณนายส้มเกลี้ยงอยู่แถวๆ ซังฮี้ ใกล้วัดส้มเกลี้ยง ชื่อเดียวกันกับท่านซึ่งเดี๋ยวนี้มีวัดอยู่สร้างขึ้นในสมัยกรมพระราชวังบวรสถานมงคล เปลียนวื่อว่า วัดราชผาติการาม เพราะท่านทำผาติกรรมเอาที่ดินวัดมา จึงซื้อที่ดินถวายวัดแล้วสร้างวัดใหม่แทนขึ้น ก็อยู่ที่สะพานกรุงธนฯ เดี๋ยวนี้นั่นแหละครับ

คุณนายส้มเกลี้ยง นี่ ท่านเป็นภรรยา ท่านขุนพิทักษ์เท่าที่ผมจำได้ก็ไม่ทราบว่าราชทินนามเต็มของท่านคืออะไร แต่ท่านทำงานอยู่ในกองอากรหลวงที่โรงหวยโน่น มีหน้าที่เก็บอากร บ่อนเบี้ย หวย การพนันต่างๆ ส่งท้องพระคลัง อาจจะเป็นพิทักษ์ราชากรก็ได้ เพราะมันนานเต็มทีแล้ว เอาเป็นว่า คุณนายส้มเกลี้ยงเกิดเวทนาจับใจจึงลุกออกเดินไปดูพร้อมกับท่านผู้ใจบุญทั้งหลาย ซึ่งบางท่านก็อาจจะไปดูปอบว่าหน้าตาเป็นอย่างไรบ้างก็ได้

พอเดินไปถึงบ้าน ซึ่งไม่ห่างจากวัดนัก ก็แลเห็นเด็กผู้หนึ่งอายุประมาณ 15-16 ปี เป็นเด็กชาย หน้าตาสะอาดหมดจด ถูกมัดมือโยงอยู่แล้วมีชายสูงอายุคนหนึ่ง ยืนถือหวายเฆี่ยนเด็กชายผู้นั้นอยู่ ข้างหน้าชายผู้นั้นมีบาตรน้ำมนต์ มีหัวกะโหลกคนเก่าๆ วางอยู่ มีธูป เทียน จุดไว้ปากก็ว่าคาถาพอว่าจบก็เอาหวายจุ่มน้ำมนต์เฆี่ยนลงไปๆ อย่างสุดแรงเกิดปากก็พูดว่า "อัปเปหิ มึงจะไปหรือไม่ไป ไม่ไปกูจะเฆี่ยนให้ตาย" แล้วก็เฆี่ยนลงไปอีกไม่มีการหยุดพัก

คุณนายส้มเกลี้ยงเห็นดังนั้น ก็สลดใจ ขอร้องให้หยุดการเฆี่ยนตี

ไว้ก่อน แล้วเอาเงิน 1 บาท วางไว้บูชาครู ผี ให้หยุดเฆี่ยน หยุดตี

อย่าลืมว่า ในสมัยหนึ่ง สมัยรชกาล ที่ 4 เงินบาทหนึ่ง มันมีค่ายิ่งกว่า เงิน 300 บาทในปัจจุบัน เพราะเงิน 1 บาท จะซื้อก๋วยเตี๋ยวกินได้อย่างน้อยที่สุด 33 ชาม ก็ราคาก๋วยเตี๋ยวในสมัยนั้น ชามละ 3 สตางค์เท่านั้นถ้าใครสั่งซื้อก๋วยเตี๋ยวชามละ 5 สตางค์ ก็เป็นอันเข้าใจว่า ผู้นั้นเป็นอาเสี่ยหรือเศรษฐี

พอหมอผีเห็นเงิน 1 บาท ค่าบูชาครู ก็หยุดเฆี่ยนทันที นั่งลงกราบปลกๆ แล้วตะครุบเงินบาทนั้นใส่กระเป๋า

คุณนายส้มเกลี้ยงก็ถามว่า "พ่อหมอมาเฆี่ยนเขาเรื่องอะไร เขาทำอะไรผิดจ๊ะ"

พ่อหมอผีก็เล่าให้ฟังว่า "เด็กคนนี้ลูกทิดมี อำแดงอุ่ม มันถูกผีปอบเข้าเวลาผีเข้ามันไม่รู้ตัว ทำอะไรได้แปลกๆ ตามวิสัยผี ก็ต้องไล่ผีออกทีนี้ผีมันสู้คาถาอาคม ต้องเฆี่ยนด้วยหวายเสกคถานี่ แล้วเอาน้ำมนต์นี่ราดลงไป ยังงั้นมันยังไม่ออกเลย เสียงที่ร้องน่ะ ไม่ใช่เสียงเด็กนี่หรอกคุณนาย มันเป็นเสียงผีที่ร้องตอนถูกไล่ มันกำลังสู้กับพระเวทจ๊ะ"

ฝ่ายเด็กก็ร้องว่า "ป้าช่วยหนูด้วยหนูถูกเฆี่ยน ไม่รู้ว่าเท่าไหร่ๆ แล้วเจ็บจนจะตายแล้ว หนูไม่ได้เป็นอะไร หนูเจ็บ ช่วยหนูด้วย"

คุณนายส้มเกลี้ยงและคณะ ก็ถามหาทิดมีและนางอุ่ม ซึ่งหมอผีก็ว่า "ถูกผีปอบเข้าเหมือนกัน แต่ตอนนี้ผีออกแล้ว"

ทิดมีและอำแดงอุ่มก็ออกมาเล่าเรื่องทั้งหมดให้คุณนายและคณะฟัง และเสริมว่า "ชาวบ้านแถบนี้เขาว่าผีปอบมันกินฉันทั้งบ้านแหละ"

คณะทำบุญได้ฟังหมดแล้วก็หดหู่หัวใจในความเชื่อถือของชาว-บ้านต่างก็หันหน้าเข้าปรึกษากัน แล้วสรุปว่าทั้ง 3 คนนี้คงป่วยด้วยโรคใด

โรคหนึ่งที่หมอพื้นบ้านไม่รู้ ประกอบกับการเชื่อถือผียังมีอยู่ ก็เลยทำการอันแสนจะทารุณอย่างนี้ ทิดมีและอำแดงอุ่มก็โดนแบบนี้เหมือนกัน แต่ไม่ทารุณเท่า เพราะเฆี่ยนได้สามสี่ที แกก็เป็นลมแน่นิ่งไปแล้วด้วยความเจ็บปวด หมอผีกลัวคนที่ถูกเฆี่ยนจะตายก็หยุด พอหยุดแกก็รู้สึกตัว หลังจากที่หลับด้วยความอ่อนเพลียทีนี้ลูกชายแกเป็นเด็กชายวัยรุ่น ร่างกายกำยำ กว่าจะสลบก็นานหน่อย เฆี่ยนๆ ไป หมอผีเหนื่อย เป็นลมไปเองก็มี

เมื่อคณะศรัทธา ที่ไปทำบุญหันหน้าเข้าปรึกษากันแล้ว ในที่สุดก็เห็นว่า จะต้องนิมนต์หลวงพ่อขึ้นไปที่ดงประดำ เพื่อช่วยเหลือ ครอบ-ครัวเคราะห์ร้ายทั้งสามนี้

เมื่อเสร็จการบุญการกุศลแล้วคณะศรัทธาก็เดินทางกลับ โดยรถไฟ เพราะสมัยนั้นยังไม่มีทางรถยนต์ พอถึงอยุธยา คุณนายส้มเกลี้ยงและคณะก็เรี่ยไรเงินจำนวนหนึ่ง ถวายหลวงพ่อเพื่อร่วมกุศลในการไถ่ชีวิตที่จะถูกฆ่ากับหลวงพ่อ พอดีถึงสถานีก็พบ ไชโย ลูกศิษย์เอกของหลวงพ่อคุณนายส้มเกลี้ยง ซึ่งรู้จักกับไชโยดีอยู่แล้ว เพราะมาวัดนี้เป็นประจำ โดยหลวงพ่อได้รักษาลูกของคุณนายที่ป่วยด้วยโรควัณโรคหาย จึงมีจิตศรัทธาอุปถัมภ์อุปัฏฐากวัดตลอดมา

คุณนายส้มเกลี้ยงถามไชโยว่า "พ่อไชโยมาทำไมที่นี่ หลวงพ่ออยู่หรือเปล่า ?"

คณะที่ไปกับคุณนายส้มเกลี้ยงก็คอยฟังอยู่ ไชโยตอบว่า"หลวง-พ่อให้มารับคุณนายและท่านที่ไปทอดผ้าป่ากลับมาครับ ผมเตรียมรถสามล้อไว้แล้ว 15 คน เชิญคุณนายไปวัดได้ หลวงพ่ออยู่ และให้ผมมารับครับ"

ความงุนงงบังเกิดขึ้นแก่คณะผ้าป่าอย่างเหลือหลาย หลวงพ่อให้

มารับ ท่านรู้ได้อย่างไร ? เป็นคำถามที่เกิดขึ้นในใจของทุกคน...และแล้วคณะผ้าป่าก็ขึ้นสามล้อตรงไปที่วัดวงษ์ฆ้องคลองเมืองทันที

พอถึงท่าข้ามหน้าวัดก็ประหลาดใจอีก คือ มีเรือสำปั้น เรือข้ามฟากจอดคอยอยู่ร่วมสิบลำ พอคณะผ้าป่าไปถึงพวกคนเรือก็ร้องบอกกันว่า "คุณนายมาแล้วๆ" ยิ่งทำให้เกิดความประหลาดใจแก่คณะศรัทธาที่ไปด้วยมากมาย ยกเว้นคุณนายส้มเกลี้ยงคนเดียว เพราะคุณนายส้มเกลี้ยงเคยรู้เคยเห็นแบบนี้บ่อยๆ ว่า หลวงพ่อมักจะทราบอะไรล่วงหน้าเสมอ

พอทุกคนเข้าไปนั่งที่นอกชานหน้ากุฏิเรียบร้อยแล้ว ต่างก็กราบนมัสการหลวงพ่อด้วยความเคารพ คำแรกที่คุณนายถามไชโยก็คือ "ป้าแม้นล่ะป้าแม้นไปไหน?"

"คุณยายแม้นเสียแล้วครับ เผาแล้วด้วย" เป็นคำตอบที่ทำให้คุณนายปลงอนิจจัง แล้วไชโยและเพื่อนๆ ศิษย์วัดก็เอาน้ำชา หมากพลูมารับรอง

สักครู่ คุณนายส้มเกลี้ยงก็กราบเรียนหลวงพ่อว่า "หลวงพ่อเจ้าค่ะ พวกดิฉันไปทอดผ้าป่าวัดพรหมพิราม ที่ดงประคำ พิษณุโลก มาเจ้าคะ เอาบุญมาถวายหลวงพ่อด้วยเจ้าค่ะ"

หลวงพ่อท่านก็นั่งอมยิ้มอย่างเคยแล้วกล่าวว่า

"การทอดผ้าป่า บำรุงพระศาสนาเป็นการบุญการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์และสัตว์ ที่ร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย ให้พ้นทุกข์ เป็นบุญ"

"หลวงพ่อเจ้าคะ ที่บ้านดงประคำวัดพรหมพิราม มีครอบครัวหนึ่งเคราะห์ร้าย ป่วยไข้เจ้าค่ะ เขาว่าผีเข้า หมอผีเฆี่ยนไล่ผี คนจะตาอยู่แล้วอยากขออาราธนาให้หลวงพ่อช่วยสงเคราะห์ชีวิตเขาเหล่านั้น...ดิฉันจะเป็นภาระเองเจ้าค่ะ"

หลวงพ่อท่านตอบว่า "อาตมาทราบแล้ว ทราบก่อนที่คุณนายจะมาเสียอีก ดีเหมือนกัน จะได้ช่วยสงเคราะห์ชีวิตคนที่ทุกข์ยาก อาตมา ตั้งใจจะช่วยให้พ้นทุกข์เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่อาตมาจะไปที่อื่น"

คำกล่าวของท่าน ทำให้คุณนายส้มเกลี้ยงสงสัย "หลวงพ่อจะไปไหนเจ้าคะ..."

"ก็ไปตามทางที่ควรจะไปน่ะซิ"

"แล้วดิฉันจะตามไปทำบุญได้อีกไหมเจ้าคะ"

"คุณนายก็คงจะต้องตามไปทีหลังไอ้บุญน่ะอยู่ที่ใจ ทำเมื่อไหร่ก็ได้เมื่อนั้น"

คำตอบของหลวงพ่อเป็นปริศนาแต่ตอนนั้นไม่มีใครคิด ไม่มีใครตีความว่านั่นคือ เป็นการสงเคราะห์สัตว์ผู้ร่วมเกิด ร่วมเจ็บ ร่วมตาย ของท่านก่อนที่ท่านจะละสังขารนี้ของท่านไป

จากนั้นท่านก็เรียกเทียน 1 เล่น และนำบาตรน้ำมนต์ของท่านมาจุดเทียนแล้วปักไว้ที่ขอบบาตรอย่างเคย ท่านนั่งหลับตาสงบอยู่ครู่หนึ่ง เทียนที่ปักไว้ค่อย ๆ อ่อนลง ๆ แล้วโค้งเป็นรูปสายยูน้ำตาเทียนหลดลงไปในบาตรน้ำมนต์หยดแล้ว...หยดเล่า สักครู่หนึ่ง ท่านก็สวด ยังกิญจิ กุสะละ-ธัมมัง ด้วยเสียงที่ฟังพอได้ยิน ท่านภาวนาอยู่อย่างนั้น จนเทียนโค้งหล่นลงไปในบาตรน้ำมนต์แล้วท่านก็ลืมตาขึ้น

"ไม่มีอะไรหรอกคุณนาย ไม่ต้องกินหยูกกินยารักษาอะไรหรอก เป็นเพียงเปรตญาติผู้ใหญ่! ของพวกเขามาขอส่วนบุญส่วนกุศลน่ะ ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้เขา ก็หมดเรื่อง"

ทุกคนในขบวนขนลุก พนมมือการาบ แล้วคุณนายส้มเกลี้ยงก็ถามด้วยความสงสัยว่า

"หลวงพ่อเจ้าคะ เปรตนี่มีจริงหรือเจ้าคะ!"

หลวงพ่อท่านตอบว่า "เปรตนี่มีจริง มี 2 พวก"

"ดิฉันไม่เคยเห็นเจ้าค่ะ หลวงพ่อกรุณาเล่าให้พวกดิฉันฟังหน่อยเถิดเจ้าค่ะ"

หลวงพ่อท่านได้เมตตาอธิบายให้ฟังดังนี้

"เปรตพวกแรกเป็นเปรตอยู่ในโลกมนุษย์นี่เองคือมนุษย์นี่มี4 พวก พวกแรก คือที่เรียกกันว่า มนุสสะมนุสโส...พวกนี้เป็นคนธรรมดา ไม่ได้ทำชั่วร้ายอะไรมากมาย ไม่ได้ทำดีจนหมดกิเลส ก็เหมือนอย่างเราๆทำดีบ้างทำไม่ดีบ้าง คละกันไป ไม่ประกอบกรรมดีวิเศษมาก ไม่ประกอบความชั่วมาก แปลว่าชั่วก็มี ดีก็ปรากฏ กิเลสยังไม่หมด แต่ก็ไม่เลวร้าย

อีกพวกหนึ่ง มนุสสะเทโว มนุษย์พวกนี้เหมือนเทพยดา คือมีเมตตา กรุณา ไม่ทำบาปทำกรรม เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทำบุญสุนทาน มีพรหมวิหาร ดำรงชีพด้วยศีล ด้วยธรรม ก็เหมือนกับเทพยดาในโลกมนุษย์อย่างนั้น พวกนี้มีไม่น้อย และมีแต่ความสุขความเจริญ

อีกพวกหนึ่งก็คือ มนุษย์เดียรัจฉานพวกนี้เกิดมาเป็นมนุษย์ แต่ใจเหมือนสัตว์ประพฤติตนเยี่ยงสัตว์ ประพฤติตนในทางอบาย กีดกั้นความเจริญ ศีลทั้ง 5 ข้อไม่มีเหลือ ที่จริงสัตว์ยังดีกว่า เพราะมันไม่พูด เลยไม่มีโอกาสผิดข้อมุสา สัตว์ไม่ดื่มเครื่องมึนเมาอันนำไปหาความประมาทมันเลยไม่ผิดศีลข้อสุราเมระยะ ตกลงสัตว์อาจจะดีกว่า

แต่มนุษย์พวกนี้แก่งแย่งกันกิน วิวาทกัน ทำร้ายกัน ผิดลูกผิดเมียกันลักอาหารขโมยกันกิน อทินนาทานทุกอย่าง รวมทั้งฆ่าสัตว์ตัดชีวิตวิวาท บาดถลุง ศีลข้อปาณาฯก็ไม่เหลือ สติไม่มี เพราะประมาทด้วยการเสพของมึนเมา สิ่งเสพติดทุกอย่าง ความคิด ความอ่าน ความประพฤติ

ไม่ผิดอะไรกับสัตว์ แถมยังเลวกว่าสัตว์เสียอีก ทางไปของพวกนี้มีทางเดียว เมื่อทิ้งสังขารอันแสนจะชั่วในชาตินี้แล้ว ก็หนีนรก และอบายคือเกิดมาเป็นสัตว์ ให้เขาใช้งาน ให้เขาฆ่ากิน ดำรงชีพด้วยความทุกข์ หนีไม่พ้น

พวกสุดท้ายคือพวก มนุสสะเปโต นี่แหละคือ พวกเปรต ที่มีชีวิตอยู่บนพื้นโลก พวกนี้มีจิตที่เต็มไปด้วยความโลภ อยากแต่จะได้ มีความเห็นผิด เชื่อผิด นับถือเงินทองเป็นพระเจ้า มีแต่จะกอบโกย ไม่มีเสียสละ มีโอกาสเมื่อไร เป็นเอาทั้งนั้น ทั้งฉ้อฉล คดโกง ฉ้อราษฎร์บังหลวง

"เอาแต่ได้ถ่ายเดียวไม่เหลียวหลัง ชั่วก็ชั่งหลับตาวางหน้าเฉย" โบราณว่าไว้อย่างนี้

มนุสสะเปโต ในโลกนี้มีมากมายกรรมเก่ายังมี ก็ยังใหญ่ยังโต ยังมีโอกาสกอบโกยฉ้อราษฎร์บังหลวง พอหมดกุศลกรรมเก่า ก็เจอกรรมที่ทำไว้ในปัจจุบัน ก็เหมือนกับเปรตดี ๆ นี่แหละ ทรัพย์สินที่ได้มาก็สลาย ครอบครัวลูกเมียก็วิบัติ ต้องขอเขากินขอส่วนบุญเขาที่บริจาค มนุสสะเปโตนี่ สรุปก็คือ พวกที่เห็นแก่ได้ เอาทั้งนั้น โกงเขา ฉ้อฉลเขา การเสียสละบริจาคทำบุญไม่มี จะมีก็ทำเพื่อปิดบังความชั่วของตัว ยิ่งใหญ่โตมาก มีอำนาจวาสนามาก ก็ยิ่งเห็นแก่กิน เห็นแก่ได้ หาวิธีฉ้อราษฎร์บังหลวงมากขึ้น กอบโกยมากขึ้น บางคนก็ทัดตาเห็น หมดบุญปั๊บก็เป็นเปรตเลย คือขอเขาอาศัย ขอเขากิน แย่งชิงเขา ที่ใหญ่โตมีอำนาจวาสนา ยศถาบรรดาศักดิ์นั้นน่ะ มันใหญ่โตในคราบของเปรต พอดับขันธ์ นี้ไป อบายก็เป็นที่ตั้ง เพราะอบายที่แปลว่า ขัดขวางความสุข ความเจริญนั้น มี 4 อย่าง คือ นรก เปรต อสุรกาย และเดียรัจฉาน

นี่คือ เปรตบนดินในมนุษย์โลกที่แลเห็น และก็เห็นกันมากขึ้นๆ

ตราบใดที่คนเรายังมีความโลภ เปรตในร่างมนุษย์ก็ยังมี ยิ่งโลภมาก ตระหนี่มากเปรตชนิดนี้ก็ยิ่งมาก เดินเหินอยู่ทั่วไปในโลก"

"แล้วเปรต ที่หลวงพ่อว่าเขาขอส่วนบุญล่ะเจ้าคะ" คุณนายส้มเกลี้ยงถาม

"นั่นมันเป็นจิตวิญญาณที่เรียกสัมภเวสี คือพอมนุษย์ที่มีแต่ความโลภ ความตระหนี่ ดับขันธ์ลง จิตวิญญาณก็ไปทันที ไม่เป็นสัมภเวสี คอยขอส่วนบุญ สะสมส่วนบุญ ที่ญาติพี่น้องลูกหลาน หรือคนที่เขาทำบุญอุทิศไปให้ บุญกุศลนี่ก็จะสะสมไว้ๆ พอถึงกำหนดถึงจำนวนหนึ่ง จิตวิญญาณนี้ก็จะไปเกิดแต่จะเกิดดีเห็นจะไม่ได้ คงจะไปในอบายนั่นแหละ ทั้งนี้สุดแต่กุศลกรรมอกุศลกรรม ที่ทำไว้แต่ปางหลัง

เพราะฉะนั้น ที่พุทธมามกะ ทำบุญให้ท่าน ประกอบการบุญการกุศลแล้วกรวดน้ำ หรือแผ่ส่วนกุศลไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลายทั่วสากลโลก ไม่เลือกหน้า นั่นแหละถูกต้องที่สุด พวกนี้อาจจะคอยขอรับส่วนบุญนี้อยู่ บางคนไม่เข้าใจ ทำบุญทำกุศลแล้วไม่ชอบแผ่ส่วนกุศลให้ผู้ใด นึกว่าคงจะเหมือนทรัพย์สินเงินทอง เมื่อให้ๆ ไปแล้วคงหมด ก็เลยตระหนี่ไว้ นี่ก็เปรตอีก

การแผ่ส่วนกุศลนั้นมันไม่หมด ก็เหมือนกับเรามีเทียนชนวนอยู่เล่มหนึ่งจุดแล้ว แบ่งให้คนอื่นเขามาขอต่อเพื่อจุดเทียนดวงอื่นๆ ต่อไป มันก็ทำให้สว่างมากขึ้น เพราะมีหลายเล่มขึ้น ฉันใด ก็ฉันนั้น เราไม่ได้ให้เทียนชนวนนี้แก่ใครนี่"

คุณนายส้มเกลี้ยง ก้มลงกราบด้วยปีติ "แล้วพวกที่ป่วยไข้เหล่านั้นล่ะเจ้าคะ หลวงพ่อจะโปรดเมตตาว่ากระไร"

"เขาก็จะหายด้วยเมตตา ด้วยการแผ่ส่วนกุศล...ก็เท่านั้น อยู่ทาง

นี้อาตมาจะตั้งจิตตภาวนาอุทิศส่วนกุศล แผ่เมตตาให้พวกเขา ที่คอยรับกุศลอยู่ และคุณนายต้องขอให้เขาทำบุญสุนทาน ทำสังฆทาน ฟังเทศน์ฟังธรรม ทำบุญให้ท่านตามปกติ พอทำแล้ว ขอให้เขาตั้งจิต อุทิศส่วนกุศลนี้ให้แก่ปู่ยา ตายาย ญาติพี่น้อง เจ้าบุญนายคุณทุกท่าน ระลึกถึงท่านที่ล่วงลับไปแล้วพร้อมกันไปด้วย ทำไปเรื่อยๆ พอกุศลที่อุทิศให้ไปถึงญาติพี่น้องที่ขอรับกุศลไว้ เมื่อนั้นอาการป่วยไข้ก็หายไม่ต้องกินหยูกกินยาอะไรทั้งสิ้น"

"เจ้าค่ะ ดิฉันจะไปบอกพวกเขาเร็วที่สุด" คุณนายส้มเกลี้ยงกราบเรียนหลวงพ่อ แล้วก็กราบนมัสการลากลับบ้าน เพื่อส่งข่าวต่อไปยังญาติพี่น้องของทิดมี อำแดงอุ่มและลูก จะได้ทำบุญทำกุศลอุทิศให้แก่ผู้เรียกร้องต่อไป

ณ ที่แห่งหนึ่ง จิตวิญญาณประเภทหนึ่งมากมายเหลือจะคณานับในลักษณะของสัมภเวสี ร่วมกันเร่ร่อนอยู่มีตัววิบากคอยดูแล บางจิต-วิญญาณก็กำลังจะไปรับวิบาก แต่ขาดแรงส่งแรงดัน ก็ง่อยอยู่ตรงนั้น ที่จะลงอบายก็ถูกวิบากนำไป ที่จะไปเกิดในที่ต่างๆ ก็ไปไม่ได้ ด้วยหมดกำลังเหมือนกันกับเรือเกยตื้น เกยแห้ง จะเข็น จะพาย จะถ่ออย่างไรก็ไม่ไหว ติดแหง็กอยู่ตรงนั้น ทีนี้ก็ออกขอส่วนบุญ รับส่วนบุญ ที่เทพยดา หรือมนุษย์อุทิศให้สะสมไว้ มากน้อยสุดแก่กรรมที่เคยทำไว้ บางสัมภเวสีทำบาปกรรมไว้มาก บุญกุศลที่เขาอุทิศให้ก็ไม่ถึง รับไม่ได้คล้ายๆ คนมือสั้นไขว่คว้าสิ่งของที่ลอยมาไม่ถึง

ในกลุ่มนั้น ที่มีจิตวิญญาณประเภทนี้มารวมกันมากมาย เหมือนกลุ่มขอทานในมนุษย์โลก บ้างก็มีรูปร่าง ร่างกายต่างๆ กัน ตามกรรมที่ก่อขึ้นไว้ในกลุ่มนั้นมีอยู่กลุ่มหนึ่งที่ในชาติก่อนเป็นญาติพี่น้อง แล้วก็อยู่ร่วม

กัน เป็นกลุ่มในโขยงนั้นเรียกว่าอยู่กันเป็นวัง เรียกว่า วังเปรต ทุกคนต่างก็คอยที่จะไปรับกรรมตามที่ได้กระทำไว้ในชาติต่างๆ ที่ผ่านมา มากน้อยหนาบางสุดแต่

ในกลุ่มที่มีจิตวิญญาณประเภทนี้คลั่กเป็นวังอยู่นั้น กลุ่มหนึ่งในชาติปางก่อนล้วนแล้วแต่เป็นญาติพี่น้องกัน ในมนุษย์โลก สัมภเวสีเหล่านี้ต่างชะเง้อ ชะแง้ คอยหาคอยรับส่วนบุญในโอกาสที่ญาติพี่น้อง เพื่อนฝูงจะอุทิศมาให้ จะได้สะสมไว้พอได้เป็นไปพอที่จะไปเกิดในที่ต่างๆ ตามกรรมเวรของตน ในจำนวนนั้นมีจิตวิญญาณดวงใหม่จุติมาในรูปของสัมภเวสีเหมือนกัน พอมาถึงที่นั้น พวกเก่าๆ ที่สถิต ล้อมๆ กันอยู่ด้วยความทรมาน ก็ทักกันว่า

"นั่นดูเหมือนลุงหลวงมา ลุงหลวงใช่ไหม นั่นป้าก็มา"

ดวงจิตวิญญาณก็ตอบ "ใช่...ข้าคือลุงหลวงข้องเจ้า แล้วนี่ก็เป็นป้าของพวกเจ้า" ดวงจิตวิญญาณของหลวงยกกระบัตร เมืองสองแควกล่าว

สัมภเวสีทั้งหลายต่างก็สงสัยว่าทำไมลุงหลวงยกกระบัตร ซึ่งร่ำรวยใหญ่โตในมนุษย์โลก จึงมาอยู่ในสภาพอย่างนี้ บุญเก่าไม่มีเลยหรืออย่างไร หรือทำบาปทำกรรมใดไว้ จึงมีจิตวิญญาณที่มาคอยรับบุญรับกุศลที่เขาจะอุทิศมาให้แบบนี้ แล้วสัมภเวสีตนหนึ่งจึงออกปากถามจิตวิญญาณของลุงหลวงว่า

"ลุงหลวงทำอะไรไว้หรือ จึงไม่มีเนื้อนาบุญติดตัวมาเลย และนี่ก็จะเป็นสัมภเวสีเหมือนพวกข้า"

ลุงหลวงตอบว่า "เมื่อพวกเจ้าอยากรู้ ข้าก็จะเล่าให้ฟัง แต่เรื่องมันแยะนะ" ต้องสืบสาวไปถึงชาติก่อนภพก่อนแน่ะ" และแล้วจิตวิญญาณของหลางยกกระบัตรเมืองสองแควก็เริ่มบรรยายดังนี้

ก่อนที่ข้าจะมาเกิดเป็นหลวงยกกระบัตร เมืองสองแควนี้ ข้าเกิดเป็นยาจกยากจน รับจ้างเขาทำนา ทำงานสารพัด ได้ค่าแรงคือได้กินไปวันหนึ่งๆ นานๆ เจ้านายก็ให้เสื้อผ้าไว้กันหนาว กันร้อนบ้าง ออกจะยากจนแสนสาหัส ได้ข้าวกินวันละ 2 มื้อ คือ เช้ากับเย็น เท่านั้น อาศัยที่ข้าช่วยเหลือคน ช่วยเหลือสัตว์ที่ยากลำบาก ตกทุกข์ได้ยาก ข้าช่วยทั้งนั้น

วันหนึ่งข้าเอาควายไปเลี้ยงตามปกติ ไปพบหอยเล็กๆ พบปลาเล็กๆ ติดแห้งอยู่ในแอ่งน้ำแห้ง สัตว์กำลังดิ้นรนจะตายอยู่ ข้าเกิดเมตตาสงสารก็ค่อยๆ เอาหอย เอาปลานั้น ไปปล่อยลงน้ำ ที่ลำประโดง ปลาและหอยก็มีชีวิตอยู่ต่อไป

พอดีตอนนั้นมีพระธุดงค์องค์หนึ่ง นั่งภาวนานิ่งอยู่ในกลดข้างลำประโดง ท่านเห็นเหตุการณ์โดยตลอด ท่านก็เรียกข้าไปคุยด้วย ท่านสงสารจึงชวนมาเป็นลูกศิษย์ตามไปกับท่าน ข้าก็ขอรับไปบอกเจ้านายข้าก่อน

พอเดินกลับบ้าน เห็นหมาลูกอ่อนตัวหนึ่ง ผอมโซ นอนให้ลูกดูดนมอยู่หมาตัวนั้นอดอยากมาก ผอมเหลือแต่กระดูก ข้าสงสารจับใจ จึงเอาข้าวของข้าที่นายเขาให้กินวันละ 2 มื้อนั้นออกมาคลุกๆ ให้หมานั้นกิน ส่วนข้านั้นยอมอด หมาได้กลิ่นอาหารก็ลุกออกมากินอย่างรวดเร็วด้วยความหิว พอกินหมด มันก็เงยหน้าขึ้นมามองดูหน้าข้า แล้วกระดิกหาง เดินเข้ามาหาอย่างช้าๆ ด้วยความสงสาร ข้ายกมือขึ้นลูบหัวมันด้วยเมตตา

อาศัยที่ข้าทำแบบนี้บ่อยๆ ชาวบ้านเขาก็สงสาร มีอะไรเขาก็แบ่งปันให้ ได้กิน ได้ใช้ พอประทังชีวิตอยู่ได้ พอข้าไปบ้าน ไปพบเจ้านายข้าบอกความประสงค์ว่าข้าจะไปกับพระธุดงค์ไปปฏิบัติพระ เจ้านายไม่ยอมว่าข้ายังเป็นหนี้ค่าตัวอยู่ ต้องทำงานให้เขาต่อไปอีก 3 เดือน จึงจะไปได้

3 เดือนต่อมา พระธุดงค์องค์นั้นก็มาอีก ข้าก็เข้าไปกราบ เล่าเรื่องให้ฟัง

สุดท้ายข้าก็ได้ไปกับพระธุดงค์องค์นั้นตามปรารถนา

ข้าอยู่กับพระมานาน ท่านอบรมสั่งสอนให้รู้จักบาปบุญคุณโทษ ให้รู้ศีล รู้จักธรรม ข้าก็ปฏิบัติตามท่าน อยู่ปฏิบัติท่านมานาน จนวันหนึ่ง ท่านไปธุดงค์ที่จังหวัดสุโขทัยไปพบเศรษฐีคนหนึ่งที่มาทำบุญกับพระธุดงค์นั้น เห็นรูปร่างหน้าตา กิริยามารยาทของข้าเข้าก็ชอบใจ จึงออกปากขอจากพระว่าจะเอาไปชุบเลี้ยง พระท่านก็เล่าให้ฟังว่า ข้าเป็นคนใจบุญสุนทาน มีเมตตา ขยันขันแข็ง ซื่อสัตย์ เศรษฐีนั่นก็เลยชอบมากยิ่งขึ้น จึงรับตัวข้ามาอยู่ด้วย ที่เมืองชากังราว บ้านเศรษฐีซึ่งก็ไม่ไกลจากที่พระธุดงค์ท่านไปปักกลดพักอยู่ ท่านอาจารย์ท่านธุดงค์จากเมืองสองแควมาเรื่อยๆ บุกป่าผ่านมา ข้ามเขามาถึงเมืองชากังราวนี่ ตอนหลังเมืองนี้เรียกว่าเมืองกำแพงเพชร

เศรษฐีให้ข้าพักเฉยๆ อยู่ก่อน ต่อมาก็ให้ดูแลผลประโยชน์ ดูแลข้าว นา ช่วยรับซื้อข้าวและผลไม้ เช่นกล้วยที่ชาวบ้านเอามาขาย ให้เงินทองแก่ข้าให้ใช้จ่าย ดำรงชีพด้วยความเป็นสุขพอมีเงินมีทอง ข้าก็สะสมไว้ๆ ทำบุญให้ท่านเป็นนิตย์ สงเคราะห์ชีวิตสัตว์ที่ตกยากลำบากมีทุกข์มีร้อน ไถ่ถอนชีวิตเขาไว้เอาบุญตลอดมา จนชื่อข้าดังกระฉ่อนไปทั่ว เศรษฐีท่านทั้งรักและเมตตา จึงให้เงินทองมาอย่างละหีบ ให้ที่นาจำนวนมากแก่ข้า ทั้งนี้เพราะเศรษฐีท่านไม่มีลูกชาย

อาศัยที่ขยันทำมาหากิน ซื่อสัตย์ไม่ฉ้อราษฎร์โกงหลวง ไม่เบียดเบียนใครทั้งสิ้น พออายุได้ประมาณยี่สิบเก้า ท่านศรษฐีก็บวชให้ข้า ข้าบวชอยู่ 2 พรรษา จึงสึกออกมาทำงานทำการต่อจากนั้น ท่านเศรษฐีจึงยกหลานสาวของท่านให้เป็นภริยาข้า ก็อยู่ด้วยกันมาตลอด ไม่มีลูกไม่มีเต้า

ด้วยกัน

ท่านเศรษฐีไม่มีลูกชาย มีแต่ลูกสาว ซึ่งก็แต่งงานออกเรือนไปแล้วกับลูกพระพิจิตร เจ้าเมืองพิจิตร และก็ไม่ได้ไปมาหาสู่กัน ต่อมาท่านเศรษฐีและภริยาท่านก็ถึงแก่กรรมโดยชรา ทรัพย์สมบัติจึงตกอยู่กับหลานท่าน ซึ่งเป็ภริยาของข้า ข้าทั้งสองก็ไม่มีลูกอีก จึงได้แต่ทำบุญสุนทานไปเรื่อยๆ ในที่สุดจึงยกที่นาทุ่งใหญ่ถวายวัด สร้างวัดขึ้นด้วยทุนทรัพย์ที่ได้มาจากทุ่งนานี้ ที่เป็นของท่านเศรษฐีเดิม ชาวบ้านจึงเรียกว่า "ทุ่งเศรษฐี" วัดที่สร้างขึ้นก็เลยเรียกกันว่า "วัดที่ทุ่งเศรษฐี"

ตอนหลังข้าอายุมากขึ้น ชรามากขึ้น หลงๆ เลือนๆ หรือมันจะมีกรรมมาบัง การทำบุญสุนทานเอื้อเฟื้อเจือจานจึงลดลงไม่ทำบุญ เหมือนแต่ก่อน มิหนำซ้ำยังขัดขวางการทำบุญให้ทานเสียด้วยแม้แต่สัตว์ที่เคยเลี้ยงดูก็อดๆ อยากๆ ไม่เอื้อเฟื้อเจือจานแก่คนยากคนจนเหมือนแต่ก่อน วัดวาอารามต่างๆ ก็ห่างเหินไม่บริจาคทำบุญทำกุศล แถมยังยักยอกทรัพย์สินที่เมียข้าจะทำบุญให้ทานเอาไปฝังดินเสียด้วย ก็ฝังที่วัดนั่นแหละเพราะที่นั่นมันเป็นที่กว้าง นี่แหละบุญมี แต่กรรมมันก็มาบังในตอนปลายๆ อายุ

ในที่สุดข้าก็ตายตามสัจธรรมที่เที่ยงแท้ที่สุด ผลบุญที่ข้าเคยทำส่งให้ข้าไปเสวยสุคติอยู่นาน โดยได้ไปเป็นเทพยดา เมื่อหมดบุญแล้วก็จุติลงมาเป็นมนุษย์ ก็ชาติที่ผ่านมานี้แหละ เกิดมาก็มีบุญเป็นถึงลูกเจ้าเมืองสองแคว พญาแสนพล กินเมืองสองแคว นคสวรรค์ พิจิตร ชากังราว พอเกิดมาข้าก็ไดรับความรักความเมตตาจากบิดามารดา ท่านย่า ท่านยายซึ่งเป็นคนเมืองหนือ ทั้งคู่นี้รักใคร่ข้ามาก ข้าได้ร่ำเรียนหนังสือจนอ่านออกเขียนได้ พอหนุ่มขึ้นก็เข้ารับราชการที่เมืองสองแควนี่เรื่อยๆ มาจนได้เป็นหลวงยกกระบัติ เมืองสองแควมีหน้าที่กะเกณฑ์ไพร่หลวง เกณฑ์ผู้คน

ไปในราชการสงคราม มีหน้าที่เสาะหาเก็บง่ำเสบียงอาหารไว้ให้ทหาร ที่เกณฑ์ไว้เพื่อถวายในราชการ

ในตอนนี้ ข้ามีลูกมีเมีย มีญาติพี่น้องว่านเครือมากมายหลายคน ทุกคนยำเกรงอยู่ในอำนาจและการปกครองแนะนำของข้า นานเข้าส่วยสาอากรที่เก็บได้ เป็นข้าว เป็นแร่ เป็นผลไม้ต่างๆ ก็ไหลมาเทมาจนร่ำรวย แต่

กรรมมันบัง ข้าไม่ยอมเสียสละ มีแต่จะรับท่าเดียว ไม่เคยบริจาค ไม่เคยทำบุญสุนทานเอื้อเฟื้อเจือจานแก่ใครทั้งสิ้น มีมากเท่าไหรฝังดินหมด ในใจน่ะจะเก็บไว้กินยามแก่ ลูกหลานจะได้ไม่อดไม่อยาก

ข้าสะสมความเห็นแก่ได้ ความตระหนี่ไว้ แถมยังเบียดบังฉ้อราษฎร์บังหลวง เท่าที่จะทำได้ โดยไม่ละอาย ข้าหมดแล้วซึ่งความละอาย นานเข้าหน้าก็ด้านขึ้นๆ เห็นอะไรที่พอจะได้เอาทั้งนั้น ลูกหลานบริวารว่านเครือของข้าก็เห็นดีเห็นชอบปฏิบัติตามข้าไปหมด ขนาดพระเดินบิณฑบาตมาโปรดสัตว์ ข้าเห็นเข้าจังหน้า ยังบอกว่า "นิมนต์ไปข้างหน้าเถิด ข้าไม่ใส่บาตร ไม่ทำบุญ"

ทีนี้บริวารทั้งหลายก็เหมือนกันได้ทรัพย์มาก็เก็บไว้ๆ มากเข้าก็ฝัง บริวารของข้าในบ้านมีเป็นสิบเป็นร้อย ข้าทาสหญิงชายต้องหุงข้าวกระทะเลี้ยงเป็นกระทะๆ ทุกคนไม่มีการทำบุญไม่มีการบริจาค หนักเข้าบุญเก่าก็หมดไปๆ

จะให้มีความสุขความเจริญอย่างไร ในเมื่อบุญเก่าที่มีมาแต่ก่อนที่เคยทำบุญให้ทาน เมตตา เอื้อเฟื้อเจือจาน แก่คนทุกข์คนยาก อะไรต่างๆ มันหมดลง แล้วบุญใหม่ กุศลใหม่ ก็ไม่ได้เสริมสร้าง จริงอยู่ข้าไม่ได้ทำบาปอะไร ศีล 5 ข้อ ข้าไม่ผิด จะมีเพี้ยนๆ ก็ตรงข้อสอง ที่เบียดบังเขา เอาทรัพย์สินเขาเท่านั้น แต่ข้าก็ไม่ได้ลักเขา ขโมยเขา ทุกคนในอาณาเขตบ้าน

ของข้า เป็นสิบเป็นร้อย ก็ประพฤติปฏิบัติจนเป็นนิสัย

ทุกวันเวลาพระบิณฑบาต ท่านจะไม่เดินผ่านหน้าอาณาเขตบ้านข้าเพราะท่านไม่เคยได้รับอะไรจากข้าและบริวารข้าเลย

ในที่สุดมันก็หนีสัจธรรมไปไม่พ้นข้าก็แก่ลง แล้วก็เจ็บ ท้ายที่สุดก็ตายจากโลกไป บริวารว่านเครือทั้งหลายก็อยู่ในสภาพเดียวกัน คือค่อยๆ ล้มหายตายจากไปทีละคนๆ ในที่สุดเราก็มาพบกัน รวมกันอยู่ในที่ที่เราเคยอยู่และก็ที่นี่ด้วย ด้วยวิบากแห่งกรรมที่มีเวลาข้าไปไหน พวกจิตวิญญาณที่เป็นสัมภเวสีนี้ก็ตามข้าเป็นพรวน ไปด้วยกันเป็นหมู่ไปเลย

ในชีวิตบนโลกมนุษย์ ข้ามีเมียกับลูกเล็กๆ คนหนึ่ง เป็นผู้หญิงลูกคนนี้เขาออกเรือนไปตั้งแต่ข้ายังมีชีวิตอยู่ เขามีลูก 3 คน มันก็เป็นหลานของข้าน่ะแหละ ลูกของข้าคนนี้เขาทำบุญให้ทานบ้างตามโอกาส หลานของข้าก็เหมือนกัน พวกลูกหลานเขาทำบุญให้ทานกันแล้ว เราก็คอยๆ นึกว่าเขาจะอุทิศส่วนกุศลมาให้เราบ้าง แต่เขาไม่ทำเขาคงไม่รู้ว่าเราทั้งหลายนี่น่ะคอยรับส่วนกุศลอยู่ จะไปเรียกร้องอะไรก็ไม่ได้ ได้แต่มาขอมาเตือน

พวกข้าทั้งหมดที่คอยขอส่วนบุญ นี่นับด้วยสิบ นับด้วยร้อย เมียข้าก็เหมือนกัน ต้องอยู่ในสภาพที่รอขอส่วนบุญนี่ จิตวิญญาณของข้าและเมียข้าในภาวะสัมภเวสี ตลอดจนบริวารข้าอุตส่าห์หมั่นไปหาลูกหลานข้าที่บ้าน ไปขอส่วนบุญเพื่อมาสะสมไว้ จะได้ไปเกิดตามภพตามภูมิของข้า แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ทำบุญทำทานเลย ถึงเขาจะทำ เขาก็ไม่ได้อุทิศส่วนกุศลไปให้ข้า เมียข้า และบริวารของข้าเลยแม้แต่น้อย

อันนี้แหละ ที่ทำให้ข้าต้องมาขอมาทวงถาม ที่มาทวงถามก็เพราะที่พวกเขาอยู่ได้ทุกวันนี้ ก็อยู่ด้วยทรัพย์สินเงินทองของข้า ที่ข้าหาทิ้งไว้เขา

มีกินมีใช้ สบายแล้ว เขาก็ไม่นึกถึง เพราะฉะนั้น พอได้โอกาส ข้างแรมทีหนึ่ง ข้าก็จะไปขอส่วนบุญจากพวกเขาทีหนึ่งเมื่อเขาไม่ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้จะเป็นด้วยเขาไม่รู้หรืออย่างไรก็สุดแต่ ข้าไม่สามารถจะแสดงตัวให้เขาเห็นได้เพราะเราอยู่กันคนละภพ คนละภูมิ ก็ได้แสดงอาการให้เขาเห็น

วันหนึ่ง ท่านผู้มีปัญญา ท่านผู้รู้มาพบเห็นเข้า เขาก็จะได้รับคำบอกเล่าเมื่อนั้นเขาก็จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้พวกเรา พอได้รับกุศลที่เขาอุทิศให้แล้ว พวกเราก็จะไปสู่ที่ต่างๆ ตามภพ ต่างๆ แล้วก็ไม่รบกวนเขาต่อไป

นี่แหละ เรื่องมันเป็นอย่างนี้ จิตวิญญาณของหลวงยกกระบัตรเมืองสองแคว สารภาพ

กล่าวถึง คุณนายส้มเกลี้ยง พอกลับถึงกรุงเทพฯได้ไม่เท่าไหร่ท่านก็ให้คนไปที่ดงประคำ แถวๆ วัดพรหมพิรามอีก ให้เงินไปด้วย ให้ไปเพื่อทำสังฆทาน เลี้ยงพระที่วัดด้วย ทำทั้ง 2 อย่าง โดยเอา ทิดมี และอำแดงอุ่มไปด้วย ให้แกไปทำบุญที่วัด ให้พระท่านสอนทำสังฆทานสอนกรวดน้ำ ให้พ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย เจ้าบุญนายคุณ เสร็จแล้วก็ขอท่านพรมน้ำพระพุทธมนต์ที่หลวงพ่อให้ไปด้วย เอาไปให้หมด ทั้งทิดมีอำแดงอุ่ม และ ลูกชาย

ตอนนั้นเป็นข้างขึ้น มีอำแดงอุ่ม เป็นปกติ ก็เชื่อฟัง พาลูกพาหลานไปทำบุญกัน อุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ ญาติพี่น้อง บริวารทั้งหลาย ที่ตายจากไป แล้วก็พรมน้ำพระพุทธมนต์ที่หลวงพ่อให้ไปทุกคน คุณนายส้มเกลี้ยงเห็นว่าทุกคนมีสติ มีปัญญาเกิดขึ้นแล้ว จึงได้อธิบายบาปบุญคุณโทษให้พวกเขาทั้งหลายฟัง แนะนำให้บำเพ็ญการบุญกุศลโดยปฏิบัติ

ศีลให้เคร่งครัด บำเพ็ญทานอย่างสม่ำเสมอ บำเพ็ญภาวนาอย่างที่หลวงพ่อท่านบอกมา จากนั้นก็อย่าลืมอุทิศส่วนกุศลตามที่สอนและอย่าลืมอุทิศส่วนกุศลให้แก่ตนเองด้วย ซึ่งทุกคนก็เชื่อฟังและปฏิบัติตามด้วยดีตลอดมา

จนวันหนึ่ง คุณนายส้มเกลี้ยง ได้ขึ้นไปที่พรหมพิรามอีกครั้ง ก็พบว่าพวกเขาทุกคน ทั้งครอบครัว มีความสุขหายจากโรคภัยไข้เจ็บทุกคน ทำมาหากินด้วยความสุข ประกอบการบุญการกุศลอย่างสม่ำเสมอ ทิดมี อำแดงอุ่ม รู้สึกในบุญคุณ จึงมาหา มากราบไหว้ ขอบคุณที่ช่วยเหลือให้หายจากการเจ็บไข้ได้ป่วย คุณนายส้มเกลี้ยงจึงเล่าเรื่องทั้งหมดให้แก่สามีภริยาคู่นี้ฟังโดยละเอียด ว่าเรื่องราวเป็นอย่างไร หลวงพ่อท่านแนะนำมาว่าาอย่างไร จึงได้หมดทุกข์หมดโรคและมีความสุขสบายอย่างนี้

ทิดมี และ อำแดงอุ่ม มีจิตศรัทธาเชื่อมั่นในหลวงพ่อมาก จึงขอพาครอบครัวติดตามกราบนมัสการหลวงพ่อด้วย คุณนายส้มเกลี้ยงก็ตกลง ขากลับเลยยกขบวนมากราบนมัสการหลวงพ่อกันทั้งหมด

พอถึงวัด ทั้งคณะก็พากันไปกราบหลวงพ่อซึ่งท่านทราบอยู่ก่อนแล้วท่านก็ให้ศีลให้พร ให้ธรรมที่จะนำไปปฏิบัติ แล้วคณะบ้านดงประคำก็กราบลากลับไปด้วยความสุข และก็อยู่ไปด้วยความสุข หมดสิ่งรบกวน หมดทุข์โศกโรคภัยตลอดไป

คุณนายส้มเกลี้ยงนั้น ปีติมากที่ได้ช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ได้ยากให้เขาพ้นทุกข์ จึงได้กราบนมัสการถามหลวงพ่อว่า

"ที่หลวงพ่อว่า หลวงพ่อจะช่วยชีวิตพวกบ้านดงประคำเป็นครั้งสุดท้ายแล้วก็ลาจากไปนั้น หลวงพ่อจะไปไหนในเมื่อหลวงพ่อก็ชราภาพ

มากแล้ว!"

ท่านตอบว่า "กาลเวลาไม่หยุดนิ่งฉันใด ชีวิตมนุษย์และสัตว์ก็ไม่ได้หยุดนิ่งฉันนั้น ต่างก็มีที่สุดแห่งสังขาร ก็อย่างหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค ที่เสนานั่นเป็นไร ท่านก็จากไปแล้ว (หลวงพ่อปานเป็นเกจิอาจารย์ร่วมสมัยกับหลวงพ่อ และท่านได้มรณภาพเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2481ก่อนหลวงพ่ออ่ำ เจ้าคุณพุทธวิหารโสภณ ประมาณ 6-7 ปี และทราบว่าทั้งสองท่านนี้สนิทกันมาก ไปมาหาสู่กันเสมอ) ไม่มีใครที่จะรักษาสังขารสิ่งปรุงแต่งที่มีวิญญาณ คือร่างกายนี้ให้คงที่ตลอดไปได้" คุณนายส้มเกลี้ยงได้ฟังแล้วก็นั่งน้ำตาไหล เพราะรู้แน่ว่าหลวงพ่อท่านจะต้องจากโลกนี้ไปแล้ว...แต่จะทำอย่างไรได้

ออกพรรษาแล้วไม่เท่าไหร่ ประมาณ ปี พ.ศ. 2487 คุณนายส้มเกลี้ยงได้ขึ้นไปกราบนมัสการหลวงพ่ออีกครั้งดูท่านก็ยังสดใส ใบหน้าสดชื่นแฝงไว้ด้วยรอยยิ้มและเมตตา ก็ไม่แน่ใจว่าหลวงพ่อท่านจะจากไป ได้แต่เรียกใช้ไชโยมาหา มอบเงินไว้ก้อนหนึ่ง ขอให้ไชโยช่วยดูแลปฏิบัติท่าน

หาของขบฉันมาถวาย อย่าให้ท่านต้องออกบิณฑบาตอีก เพราะท่านอายุ 90 ปีแล้ว ไชโยก็รับคำ พลางบอกคุณนายส้มเกลี้ยงว่า

"พรุ่งนี้หลวงพ่อท่านไม่ฉันเช้าไม่ให้ใครเข้าไปปลุกท่าน ท่านสั่งให้หาอาหารให้นก ไก่ แมว สุนัข และสัตว์ที่ท่านไถ่ชีวิตมาที่อยู่ใต้ถุนกุฏิอย่าให้อดอยาก ตอนเพลจึงเข้าไปหาท่านในกุฏิได้" ลูกศิษย์ทุกคนก็รับคำสั่งนี้

ออกพรรษาแล้ว หมดหน้ากฐินแล้ว ย่างเข้าหน้าหนาว คืนวันนั้นหลวงพ่อท่านปฏิบัติกิจของท่านตามปกติคือทำวัตรเย็น สวดมนต์อยู่นาน

จากนั้นท่านก็นั่งเข้าสมาธิสงบอยู่ที่เบาะพนักพิงใบนั้น ท่านนั่งในห้องนาฬิกาที่รับแขก พอเวลาประมาณก่อนสองยามท่านก็ขอให้พระเณรกลับไปจำวัดได้ และพรุ่งนี้ไป ไม่ต้องมานั่งที่กุฏิท่านและไม่ต้องปลุกท่าน ไม่ต้องถวายอาหารเช้าให้ท่าน ตอนเพลจึงค่อยเข้าไปหาท่าน ทุกคนก็รับคำ

ขณะนั้น ละอองฝนเริ่มตกเบาๆ สลับกับลมหนาว ทำให้อากาศเยือกเย็นเป็นพิเศษ

เพลแล้ว เกือบเที่ยง ไชโยพร้อมด้วยพระเณรศิษย์วัด ได้เปิดประตูเข้าไปในกุฏิหลวงพ่อ เห็นหลวงพ่อนั่งสมาธิอยู่ที่เดิม ร่างกายไม่ไหวติง หลับตานิ่ง ลำตัวท่านเอียงไปข้างหนึ่ง ไม่ตรงเหมือนปกติ ไชโยรีบคลานเข้าไปหาเอื้อมมือไปปลุกท่าน

"หล่วงพ่อครับ...หลวงพ่อ...!!"

แต่ร่างของหลวงพ่อเย็นชืด ไม่ไหวติง ไชโยก็รู้ทันที ก้มลงกราบด้วยความเคารพ เขากราบอยู่นาน จนตรงพื้นที่ที่เขากราบนั้นเปียกเปื้อนด้วยหยาดน้ำตา จากนั้นพระเณรและลูกศิษย์ทั้งหลายก็ขึ้นไปกราบท่านด้วยความอาลัย สุนัขที่ท่านสงเคราะห์ชีวิตไว้ก็เห่าหอนกันเซ็งแซ่

หลวงพ่ออ่ำ ท่านเจ้าคุณพุทธวิหารโสภณ แห่งวัดวงษ์ฆ้องคลองเมืองได้ลาละสังขารของท่านไปแล้ว ท่านจะไปที่ใด ไปอยู่ที่ไหน ไม่มีใครทราบทราบแต่ว่าท่านกำหนดวันที่ท่านจะทิ้งสังขารไว้เรียบร้อยเพื่อชาติใหม่ภพใหม่ของท่าน ซึ่งจะเป็นที่สงบสุขอันยากที่บุคคลอย่างเราๆ จะได้พบ

ผมได้ขึ้นไปอยุธยาอีกครั้ง หลังจากที่ท่านมรณภาพแล้ว เพราะติดการเรียน จึงได้ทราบเรื่องนี้จากไชโยผมหันหน้าไปหารูปท่านที่ติดไว้ข้างฝากุฏิ พร้อมกับก้มลงกราบท่านด้วยความเคารพอย่างสูง และเสียดายที่ท่านได้จากไปอย่างสุดที่จะบรรยาย

白衣觀音大士靈感神咒

บทสรรเสริญพระคุณพระแม่กวนอิม มหาโพธิสัตว์

白衣大士神咒 茶嗟棗妗嗎菩閘那威慰 (เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว)

南無大慈大悲救苦救難廣大靈感觀世音菩薩(叩首)
南無大慈大悲救苦救難廣大靈感觀世音菩薩(叩首)
南無大慈大悲救苦救難廣大靈感觀世音菩薩(叩首)

南無佛 南無法 南無僧 南無
救苦救難觀世音菩薩 怛只哆
唵 伽羅伐哆 伽羅伐哆 伽訶
伐哆 囉伽伐哆 囉伽伐哆 娑
婆訶 天羅神 地羅神 人離難
難離身 一切災殃化為塵
南無摩訶般若波羅蜜

右咒誦五十遍點一圈・旁圈
滿共一萬二千遍・印送一千
二百張為一願・所求必應。

齋期

正月 初八　二月 初七 初九 十九　三月 初三 初六 十三
四月 廿二　五月 初三 十七　六月 十六 十八 十九 廿三
七月 十三　八月 十六　九月 十九 廿三
十月 初二　十一月 十九　十二月 廿四 廿五
每逢朔望閏月同前

นำโมไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่วกิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)
นำโมไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่วกิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)
นำโมไต่ซื้อไต่ปุย กิวโค่วกิวหลั่ง กวงไต๋เล่งก๋ำ กวงสี่อิมผู่สัก (กราบ)

นำโมฮุ๊ก นำโมหวบ นำโมเจ็ง นำโมกิวโค่วกิวหลั่ง กวงสี่อิมผู่สัก ทั่งจี้ตอ โอม เกียหล่อฮวดตอ เกียหล่อฮวดตอ เกียออฮวดตอ หล่อเกียฮวดตอ หล่อเกียฮวดตอ ซาผ่ออ เทียงหล่อซิ๊ง ตี่หล่อซิ๊ง นั้งลี่หลั่ง หลั่งลี่ซิง เจ็กเฉียกใจเอียงห่วยอุ่ยติ๊ง นำมอหม่อออปัวเยี๊ยกปอหล่อบิ๊ก (กราบ)

รายนามผู้ร่วมพิมพ์ คำสารภาพของวิญญาณบาป

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (ประตูน้ำ)	30,000 บาท
พุทธสถานเทียนจงฐาน	23,000 "
คุณแม่เอี่ยวเจียง แซ่ลิ้ม,คุณรัตนา,คุณนงลักษณ์,คุณนงเยาว์ เตชะพิสิษฐ์ อุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อชื่องัก แซ่แต้ และนางมารยาท แซ่แต้	2,500 "
คุณเทียม บวรอัศวอุไร (ทศพร)	2,000 "
ด.ญ.ปิยวรรณ วรจรรยาวงศ์	2,000 "
คุณณังนิตย์ ตันฑประภา,คุณป้อม จรุงกลิ่น,คุณเปี๊ยก จรุงกลิ่น อุทิศส่วนกุศลให้นายธนา ตันฑประภา ไปสู่สุคติภพเถอะ	3,100 "
คุณพัชรินทร์ กรรณรักษ์ จ.ภูเก็ต	1,000 "
คุณสุวิตรี พรรณมณีลักษณ์ จ.จันทบุรี	940 "
คุณสุภัค กังวาลวงศ์สกุล และครอบครัว	700 "
คุณประสิทธิ์ ศรีเบญจญาณ	530 "
คุณทวี-คุณอนงค์ ผลดีเยี่ยม และครอบครัว	500 "
คุณต๋อง แซ่จึง,คุณหาญณรงค์,คุณโศรยา,คุณจีรพร,คุณสุรีรัตน์ และคุณสมชาย อุทิศส่วนกุศลให้นางนงลักษณ์ แซ่จึง	500 "
ด.ช.ภูวน วรรณธนาสิน	500 "
คุณปรมาณู-คุณสมคิด แย้มบุญชู	500 "
คุณชินวัตร ธวัชชัยนันท์	500 "
คุณชัยชัช โตธิติธนภัทร อ.หาดใหญ่	500 "
พ.อ.บรรพต ไชยูปถัมถ์	430 "
คุณพงศ์ศรี ศิลปดีเลิศกุล	320 "
คุณศุกลรัตน์ มงคลฤทธิ์	300 "

คุณวัชระ สพานรัตน์	300	บาท
คุณเนรมิต-คุณปราณี สารคำ	300	"
คุณมงคล บัวเอี่ยม อ.สามชุก จ.สุพรรณ	300	"
คุณแม่ฮุ่ยจู แซ่เตียว และบุตรธิดาหลานๆ	200	"
คุณพ่อฮวย แซ่เล้า,คุณอรอนงค์ เลขติจิตเลิศ อุทิศส่วนกุศล ให้คุณแม่เง็กเฮี้ยง แซ่อึ้ง(ผ่านคุณกัลยา ศ.)	200	"
คุณมาลี สกุลหทัยโชคชัย อุทิศส่วนกุศลให้คุณแม่สุนันท์ ทักษศิริ และคุณพ่อเจ็กเต็ก แซ่เที้ย	200	"
คุณกิตติพงศ์ เตชอัครสุนทร	200	"
คุณทัตสิริ ประยงค์	200	"
คุณชิดพันธ์ เพ็ญภาคกุล ปั๊มน้ำมัน Q8 อ.แก่งคอย	200	"
คุณรุ่งทิพย์ แก้วลำใย อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา	200	"
คุณโชคชัย วิญญูสุนทร และครอบครัว	200	"
คุณนิธิวัฒน์,คุณอรรณพ สุริยเลิศรัตน์ และคุณสุณี ตรีเหรา	200	"
คุณดวงเดือน ตรีวิจิตรเกษม อุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อเจียวอัน แซ่ตั้ง,คุณแม่กิมลั้ง แซ่ปึง,คุณยายกิมเฮียง แซ่จู	200	"
ด.ช.ปฏิภาณ สารคำ	200	"
คุณธวัช-คุณราตรี รุ่งสิริวิทูร และครอบครัว	200	"
คุณจันทร์ทิพย์ แซ่โค้ว	200	"
คุณอุดม ศุภเกียรติบัญชร อ.พาน จ.เชียงราย	200	"
คุณศิริพร ตรีนุสนธ์ จ.ราชบุรี	200	"
คุณภุชงค์ พรหมอยู่ จ.ระยอง	200	"
คุณจัษณา ศรีทะวงษ์	110	"

คุณพงษ์ศักดิ์ วลัยกนก และคุณเทียม ฤทธิสือ	100	บาท
ครอบครัวหมุยเตียง ก่อเกียรติเจริญ อุทิศส่วนกุศลให้ นายสมมิตร ก่อเกียรติเจริญ	100	"
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม (ราชบุรี)	100	"
คุณชม ฉวีกลาง อ.ปากช่อง นครราชสีมา	100	"
พ.ต.ไตรรัตน์ ทิพย์มงคล	100	"
คุณวรดา ปัญญูทัชรพล	100	"
ดญ.มินทรา พจนฐากร อุทิศให้คุณแม่ขนิษฐา	100	"
คุณหนู เหลาพิลา	100	"
คุณถาวร กอเกียรตินันท์	100	"
คุณสมพร กอเกียรตินันท์	100	"
คุณนพดล ทองอยู่สุข และครอบครัว	100	"
คุณกัลยา ศักดิ์คงกระพัน	100	"
คุณสุรพล-คุณอนินทิตา อินตรา **SCB BKL**	100	"
คุณเยาวลักษณ์.คุณจำเริญ.ดช.จรูญ เส้งหวัด สงขลา	100	"
คุณปิยาณี แก้วฟ้า	100	"
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม อุทิศส่วนกุศลให้คุณพ่อมากองตัด คุณแม่เหลี่ยงหยี.คุณแม่ถ่ำหมุ่ยซ้ำ.คุณศักดิ์ชัย เลิศศิวาพร นายเขียว.นายน้อม งู กระต่าย หนู	100	"
คุณกมลวรรณ พิชิตพานิชกิจ	67	"
คุณอุมาพร อิทธิพุนศิริ	50	"
คุณอินทิรา ผึ่งผาย และบุตรธิดา	50	"
คุณเมธาวี เกิดมงคล จ.เชียงใหม่	30	"
คุณกันยา จันทร์ใจวงศ์ จ.เชียงใหม่	30	"

คุณเล็ก แซ่คู	20	บาท
คุณมาลี แซ่ตั้ง	20	"

บริจาคผ่านธนาคารกรุงเทพฯ จำกัด สำนักงานใหญ่

คุณสุภาพร ตั้งบรรเจิดวณิช	200	"
คุณสุรพล คงสุข	100	"
คุณพอใจ โชติปัญญา	100	"
คุณกัญญา เชื้อพิบูล (ห้องบัวขาว)	50	"
คุณอุ๋ย	20	"

บริจาคผ่านคุณวรวรรณ ชัยศิริวิเชียร (หมู)

คุณวรวรรณ ชัวศิริวิเชียร(หมู)พร้อมครอบครัวอุทิศส่วนกุศลให้ศาลพระภูมิ เจ้าที่เจ้าทาง มด หนู กระรอก และนายชัยเจริญ ตรีคณา สามีที่ล่วงลับ	5,000	"
คุณวารี ชัยศิริวิเชียร	500	"
คุณมนตรี ชูลาภรุ่งเรือง	500	"

บริจาคผ่านคุณกลิ่นปทุม ตปนียพันธ์

คุณกลิ่นปทุม ตปนียพัน	200	"
คุณประชา ตปนียพัน	200	"
คุณเสาวนีย์ ตปนียพัน	200	"
ปภาวี ตปนียพัน	200	"
คุณอนุชา ตปนียพัน	200	"

บริจาคผ่านคุณบุญนำ เทียบขุนทด

คุณวิภารัตน์ จิวะกาลงจนากิจ	100	"
คุณบุญนำ เทียบขุนทด	50	"
คุณสกล จันคาโชติ	50	"

รายนามของผู้มีจิตศรัทธาร่วมพิมพ์หนังสือเล่มนี้ ขออุทิศส่วนกุศลให้แก่ บรรพบุรุษ ปู่ย่าตายาย คุณบิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณที่ล่วงลับไปแล้ว เทพเทวาประจำกายที่ปกปักคุ้มครอง, เจ้ากรรมนายเวรทั้งอดีตชาติ และปัจจุบันชาติ สังภเวสี และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้ท่านที่ได้ทุกข์จงพ้นจากความทุกข์ ท่านที่มีสุขจงมีสุขยิ่งๆขึ้นไป

รายชื่อหนังสือ
ที่จัดพิมพ์เผยแพร่แล้ว

ชุด ท.พ. บัญชา ศิริไกร

1. เที่ยวเมืองนคก	ค่าส่งเล่มละ	6 บาท
2. เที่ยวเมืองสวรรค์	"	6 "
3. วงเวียนกรรมของสัตว์โลก	"	6 "
4. เส้นทางอริยะ	"	6 "
5. ประวัติพระอรหันต์จี้กง	"	4 "
6. ปรากฏการณ์นรกคนเป็น	"	4 "
7. บันทึกเที่ยวเมืองตายโหง	"	4 "

ชุด ช. วัฒนา

8. บันทึกท่องนรกภูมิ	"	6 "
9. แสงสว่างแห่งชีวิต	"	4 "

ชุด กฎแห่งกรรม ของ ท.เลียงพิบูลย์

10-13 ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เล่ม 1-4	"	6 "

ชุด ทองทิว สุวรรณทัต

14-18 วิญญาณมีจริงหรือ เล่ม 1-5	"	4 "

ชุด ณรงค์ เสรีจินตกุล

19. เล่ม 1 ท่องอเวจี	"	4 "
20.เล่ม 2 เทวาไขปัญหา	"	4 "
21. เล่ม 3 เสียงจากสุขาวดี	"	4 "
22. เล่ม 4 พระโพธิสัตว์มาโปรด	"	4 "

ชุด พระโพธิสัตว์กวนอิม

23. อภินิหารโปรดชาวโลก	"	4 "
24. กำเนิดพระโพธิสัตว์กวนอิม	"	4 "

ชุด นิมิตพิศวง ของ ไพศาล แสนไชย

25. เล่ม 1 พระเจ้าตาเขียว	ค่าส่งเล่มละ	4	บาท
26. เล่ม 2 ปราสาทหินเขาพนมรุ้ง	"	4	"
27. เล่ม 3 หลวงปู่ทวด และพระธาตุดอยสุเทพ	"	4	"
28. เล่ม 4 เจ้าแม่หม่อนเล่า	"	4	"
29. เล่ม 5 ข้ามเวลามาในฝัน	"	4	"
30. เล่ม 6 โยนกนคร	"	4	"
31. พระธาตุกล่องข้าวน้อยและศึกบางระจัน	"	4	"

ชุด สิริเทพ เทวาพร

32. เล่ม 1 คัมภีร์ละกาม เล่ม 1	"	4	"
33. เล่ม 2 คัมภีร์โปรดโลก	"	4	"
34-36 ชุด ผลบุญ-ผลกรรม เล่ม 1-3	"	4	"
37. ธรรมะจากต้นไม้ของหลวงปู่ชา สุภัทโท	"	4	"
38. หลวงปู่ฝากไว้ ของหลวงปู่ดูลย์ อตุโล	"	4	"
39. คำสารภาพของวิญญาณบาป ของ น.พ.อาจินต์ บุญเกตุ		4	"
40. โอวาทสี่ ของท่านเหลียวฝาน ของมิสโจ	"	4	"
41. สุสานดำ ของพระ อ.บุญช่วย ฐิติสาโร	"	4	"
42. หนังสือสวดมนต์ ทำวัตรเช้า-ทำวัตรเย็น	"	4	"
43. ประสบการ์ในยมโลก ของพลโท สมาน วีระไวทยะ		4	"
44. ประวัติโป๊ยเซียนโจวซือ	"	4	"
45. การกินเจ และอาหารธรรมชาติ	"	4	"
46. ศิริมานนทสูตร	"	4	"
47. ทิพย์มนต์	"	4	"

ข่าวดีสำหรับผู้ป่วยโรคกระเพาะเรื้อรัง

เนื่องด้วยทางกุศลธรรมมูลนิธิได้ตำรายารักษาโรคกระเพาะ จากผู้มีอาวุโสที่เปี่ยมด้วยจิตเมตตาท่านหนึ่ง ซึ่งปัจจุบันได้เสียชีวิตไปแล้ว

ตำรายารักษาโรคกระเพาะนี้ประกอบด้วยสมุนไพรที่สามารถหาได้ในเมืองไทย เช่น มะกรูด มะขาม ไพล พริกไทย เกลือเป็นต้น สมุนไพรเหล่านี้ เมื่อผ่านกรรมวิธีที่ถูกต้องแล้ว จะเป็นตัวยาที่รักษาผู้ป่วยโรคกระเพาะได้สามสิบกว่าปีมานี้ มีผู้ป่วยด้วยโรคกระเพาะเรื้อรังมานานจำนวนมาก ได้รับประทานยาขนานนี้แล้ว ต่างก็หายป่วยเป็นปลิดทิ้ง และเขามีสุขภาพแข็งแรง มีความสุขกับการทำงาน และสร้างความผาสุกแก่ครอบครัวได้ มีกรรมการคนหนึ่งในกุศลธรรมมูลนิธิได้นำยาขนานนี้ไปให้สมาชิกโรงเจแห่งหนึ่งในประเทศมาเลเซียเพื่อแจกจ่ายแก่ผู้ป่วยโรคกระเพาะ และก็สามารถรักษาผู้ป่วยหลายสิบรายหายเป็นปลิดทิ้งเช่นกัน จนคนในโรงเจมาเลเซียต้องมาขอสูตร และกรรมวิธีของยาขนานนี้เพื่อผลิตขึ้นเผยแพร่แก่ผู้ป่วยต่อไป

ข้าพเจ้าขอกราบเรียนบอกข่าวดีแก่ผู้ป่วยด้วยโรคกระเพาะว่า หากท่านได้ป่วยเป็นโรคนี้มาเป็นเวลานาน และเคยไปหาแพทย์รับการรักษามาแล้ว แต่ยังไม่สามารถจะหายขาดจากโรคนี้ได้ ขอได้โปรดติดต่อได้ที่

กุศลธรรมมูลนิธิ
125 ถนนสาธุประดิษฐ์ ซอย 12 (ซอยทวีสิทธิ์)
เขตยานนาวา
กทม. 10120
โทร : 212-3644 เวลา 08.30 น. - 17.00 น. ทุกวัน

ทางมูลนิธิยินดีมอบยานี้ให้โดยไม่คิดมูลค่าใช้จ่ายใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้าพเจ้าขอภาวนาให้ผู้ป่วยจงหายขาดจากโรคทรมานนี้ในเร็ววัน และมีสุขภาพที่แข็งแรงเพื่อทำประโยชน์ให้แก่ครอบครัว สังคม ประเทศชาติต่อไปได้

ขออานิสงส์จากกุศลกรรมครั้งนี้ จงเป็นพลวปัจจัยส่งให้วิญญาณของเจ้าของตำรานี้ จงมีความสุขยิ่ง ๆ ในสัมปรายภพด้วยเทอญ

จากผู้แจ้งข่าว
นายสุเทพ มานีเวศม์
23 พฤศจิกายน 2538

ผู้ใดต้องการหนังสือ

ติดต่อได้ที่

คุณสุเทพ มานีเวศม์ (ธนาณัติสั่งจ่าย ป.ณ. ยานนาวา)

417/2 ซอยประดู่ 1 (ในซอยหมอจับเส้น ข้างวัดจันทร์ใน)

ถนนเจริญกรุง 107 แขวงบางคอแหลม

เขตยานนาวา กทม. 10120

โทร. 2892446

ทันตกิจคลีนิค

ทันตแพทย์ บัญชา ศิริไกร (สั่งจ่าย ป.ณ. ประตูน้ำ)

745/43-44 ถนนเพชรบุรี ปากซอยเพชรบุรี 19 เขตราชเทวี

กทม. 10400

โทร. 2529484, 2526297

ติดต่อได้ทุกวัน ตั้งแต่ 9.00 - 19.00 น. วันอาทิตย์หยุด

กุศลธรรมมูลนิธิ

125 ซอยทวีสิทธิ์ ถนนสาธุประดิษฐ์ ซอย 12

เขตยานนาวา กทม. 10120

โทร. 2123644

ท่านที่ต้องการให้ส่งหนังสือทางไปรษณีย์

กรุณาส่งแสตมป์มาด้วย ค่าส่งเล่มละ 4. บาท

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัด ป. สัมพันธ์พาณิชย์ โทร. 241-2321, 241-2862

หนังสือที่ดี หรือสื่อความหมาย
ที่ดี ย่อมยกระดับความนึกคิดของ
ผู้อ่านให้สูงขึ้นในทางสร้างสรรค์
ทำให้คนอ่านเข้าใจ ใคร่จะเป็น
ผู้มีส่วนร่วมในการจรรโลงสังคม
ให้งดงาม เย็นฉ่ำด้วยสันติ